C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Koontz, D\Koontz Dean Ray-Moonlight Bay Trilogy 01-Ničeho se neboj.pdb

PDB Name: Koontz Dean Ray-Moonlight Bay T
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.7.2007
Modification Date: 29.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dean R. Koontz
NIČEHO SE NEBOJ

Vláčíme těžké břímě
v širou dál.
Kam nás náš úděl
zavál?
Břímě neodhodíš
opodál.
Bez břemene ani míli…
Sebe to vláčíme
bez cíle.
– Kniha sedmibolestných smutků

Poznámka
Rozhlasová stanice KBAY, která vysílá v městečku Moonlight Bay, je fikce. Skutečná stanice KBAY se nachází v Santa Cruz v Kalifornii, a tudíž nelze spojovat žádnou z postav románu se skutečnými zaměstnanci rádia v Santa Cruz. Využil jsem jen název stanice, a to z jednoduchého důvodu:
je krásný. V sedmnácté kapitole Christopher Snow cituje báseň Louise Glücka Ukolébavka z nádherné a dojímavé sbírky Ararat.
Christopher Snow, Bobby Halloway, Sasha Goodallová a Orson nejsou fiktivní postavy. Strávil jsem s nimi dlouhé měsíce. Bylo mi s nimi dobře a doufám, že i v budoucnu zůstaneme spolu.
–DK

ČÁST PRVNÍ - SOUMRAK

Kapitola 1

Na stole v pracovně osvětlené svíčkou zazvonil telefon a já hned věděl, že je zle.
Nejsem žádný okultista. Nebe mi nevyjevuje tajemná zjevení ani zlá znamení. Neumím hádat budoucnost z čar na dlani ani vykládat osud z vlhkých čajových lístků, jak to dělávají staré cikánky.
Můj otec zápasí se smrtí už několik dní a celou minulou noc jsem strávil u jeho lůžka. Osušoval jsem mu pot z čela a naslouchal jeho těžkému dechu. Vím, že už tu dlouho nebude. Děsí mě pomyšlení, že ho ztratím a poprvé ve svých osmadvaceti zůstanu na světě sám.
Sourozence nemám a matka mně zemřela před dvěma lety. Její smrt mě zasáhla bolestně a nečekaně, ale ona se alespoň nemusela trápit dlouhodobou nemocí.
Minulou noc jsem se vrátil domů až k ránu. Byl jsem vyčerpaný, ale stejně jsem spal špatně.
Teď jsem se předklonil v křesle a ze všech sil si přál, aby telefon ztichl, ale marně.
Můj pes taky ví, co to zvonění znamená. Vystoupil ze stínu a v záři svíčky na mě upírá lítostivé oči.
Na rozdíl od jiných psů se vydrží dívat lidem do očí libovolně dlouho. Ostatní zvířata obvykle upřou pohled na člověka jen krátce a potom uhnou očima. Kdo ví, třeba je pohled lidských očí děsí. Orsonovi to možná taky není dvakrát milé, ale zastrašit se nenechá.
Zvláštní pes. Ale je to věrný přítel a já ho mám rád.
Po sedmém zazvonění jsem to vzdal, smířil se s nevyhnutelným a zvedl sluchátko.
Volala sestra z nemocnice U Milosrdných. Mluvil jsem a nespouštěl z Orsona oči.
Otcův stav se prudce zhoršil. Sestra mě žádala, abych za ním neprodleně přijel. Když jsem položil telefon, Orson přišel ke křeslu a položil mně těžkou černou hlavu do klína. Tiše kňučel a otíral se čenichem o mé ruce. Ocasem nevrtěl.
Chvíli jsem zůstal sedět jako ochromený, nedokázal jsem myslet ani jednat. Ticho okolo mě drtivě ztěžklo, klesal jsem pod jeho tíhou jako trosečník na dno oceánu. Potom jsem zatelefonoval Sashe Goodallové a požádal ji, aby mě odvezla do nemocnice.

Sasha zpravidla uléhá kolem poledne a spí do osmi večer. Od půlnoci do šesti ráno totiž pouští hudbu na KBAY, jediné rozhlasové stanici v Moonlight Bay. Teď, v březnový podvečer, pár minut po páté, s největší pravděpodobností spí. Mrzelo mě, že ji musím budit.
Sasha, stejně jako smutnooký Orson, je přítelkyně, na kterou se mohu vždycky obrátit. A navíc je přece jen lepší řidička než ten pes.
Zvedla sluchátko po druhém zazvonění a její hlas vůbec nezněl rozespale. Dřív než jsem jí stačil povědět, co se stalo, řekla: „Chrisi, moc mě to mrzí." Jako by na moje zavolání už čekala a z pouhého zazvonění telefonu vycítila neblahou zprávu, stejně jako před chvílí Orson a já.
Kousl jsem se do rtu a zakázal si chmurné myšlenky. Dokud je táta naživu, žije i naděje, že se doktoři mýlí. U rakoviny může dojít k remisi dokonce i za pět minut dvanáct.
Já na zázraky věřím.
Vždyť i já – bez ohledu na těžké postižení – žiju už přes osmadvacet let, což je taky malý zázrak, i když nezasvěceným můj život může připadat jako prokletí.
Věřím v zázraky, ale ještě víc věřím, že lidé zázraky potřebují.
„Za pět minut jsem u tebe," slíbila Sasha.
V noci bych klidně šel do nemocnice pěšky, ale v tuhle hodinu bych zbytečně poutal pozornost jiných lidí a sám se vystavoval nebezpečí.
„Žádný spěch," namítal jsem. „Jeď opatrně. Stejně mi bude trvat nejmíň deset minut, než se přichystám."
„Miluju tě, Sněhuláku."
„Já tebe taky," odpověděl jsem.
Nasadil jsem krytku na pero, kterým jsem psal, když zavolali z nemocnice, a odložil stranou i žlutý poznámkový blok.
Měděným zhasínadlem s dlouhou rukojetí jsem uhasil tři silné svíce. Tenké pramínky kouře se zachvěly a splynuly se stínem.
Teď, hodinu před západem, stálo slunce nízko na obloze, ale stále ještě bylo nebezpečné. Hrozivě se třpytilo na hranách žaluzií, které zakrývaly všechna okna.
Orson jako obvykle pochopil můj záměr s předstihem. Už byl venku z místnosti a ťapal po hale v patře.
Je to kříženec labradora, váží pětačtyřicet kilo a je černý jako kočka staré čarodějnice. Toulá se po našem setmělém domě jako neviditelný duch. Prozrazuje ho jen dupání mohutných tlap po kobercích a cvakání drápů po parketách.
V ložnici, která leží na druhé straně haly, jsem se neobtěžoval rozsvítit ani tlumené nouzové stropní světlo. Odraz nepříjemně silné záře zapadajícího slunce, které se opíralo do žaluzií, mně stačil.
Moje oči se dokážou přizpůsobit tmě lépe než oči většiny lidí. Ačkoliv jsem obrazně řečeno bratr sovy, žádný zvláštní dar nočního vidění nemám. Nic tak romantického ani vzrušujícího – žádné paranormální schopnosti. Je to mnohem jednodušší: celý život žiju potmě, a proto v noci vidím o něco lépe než ostatní.
Orson vyskočil na nízkou podnožku, schoulil se v křesle a sledoval, jak se připravuji ke vstupu do prosluněného světa.
Vytáhl jsem ze zásuvky v koupelně tubu opalovacího krému – ochranný faktor padesát – a důkladně jsem si s ním potřel tvář, uši a krk.
Krém šířil vůni kokosových ořechů, která vyvolávala představu sluncem zalitých palem, tropického nebe, moře třpytícího se v žáru poledne a dalších věcí, které mně zůstanou navěky odepřeny. Pro mě to je vůně nenaplněné touhy, beznaděje a nedosažitelného štěstí.
Někdy mívám sen, že se procházím v paprscích slunce po karibské pláži a moje chodidla se noří do měkoučkého a horkého písku. Cítím teplo sálajícího slunce na pleti a to mě vzrušuje víc než milenčino pohlazení. V tom snu se ve světle koupu, teplo mi prostupuje celým tělem. Když se probudím, připadám si ochuzený.
Ačkoliv krém voněl tropickým sluncem, zastudil mě na tváři i na krku. Natřel jsem si i ruce.
Koupelně vévodí jediné okno. Žaluzie tady zpravidla nechávám pootevřené, ale moc světla se sem ani tak nedostane: sklo je mléčné a zvenčí ho stíní větve stromu. Na okenní tabulce tančí stíny listí.
V zrcadle nad umyvadlem je vidět pouhý náznak odrazu mé tváře. Jen stín v polotmě. I kdybych rozsvítil světlo, nebylo by to o moc lepší, protože jediná žárovka u stropu je slabá a má matné zabarvení.
V plném světle vidím svůj obličej jen málokdy. Sasha tvrdí, že jí připomínám Jamese Deana, ale z filmu Na východ od ráje, ne z Rebela.
To bych ani neřekl. Ano, vlasy máme podobné, i bleděmodré oči. Ale on vypadá tak ublíženě a já si ublížený nepřipadám.
Nejsem žádný James Dean. To jsem já, Christopher Snow, a mně to bohatě stačí.
Když jsem se pořádně natřel krémem, vrátil jsem se do ložnice. Orson zvedl hlavu a nasál kokosovou vůni.
Sportovní ponožky, tenisky, džínsy a černé tričko jsem už měl na sobě. Rychle jsem si oblékl ještě černou košili s dlouhým rukávem a zapnul ji až ke krku.
Orson mě následoval dolů po schodišti do předsíně. Protože verandu chrání nízká stříška a poblíž domu se tyčí dva mohutné kalifornské duby, přímé slunce nedopadá do dvou úzkých okének po stranách vchodových dveří. Proto je nezakrývá žádný závěs či žaluzie. Geometrické obrazce vitráže tlumeně svítí zelenou, rudou i jantarovou barvou a září jako drahokamy.
Vzal jsem si z šatny černou koženou bundu a zatáhl zip. Zůstanu venku až do tmy a slunečný březnový den se na kalifornském pobřeží dokáže po západu slunce změnit v nepříjemně chladný večer.
Na hlavu jsem si narazil tmavomodrou čepici s kšiltem, na které byl vepředu rubínově rudý nápis Mystery Train.
Tu čepici jsem našel jednou večer minulý podzim ve Fort Wyvern, opuštěné vojenské základně, která leží pár kilometrů od Moonlight Bay směrem do vnitrozemí. Povalovala se v jinak úplně prázdné, studené betonové kobce tři patra pod

zemí.
Ačkoliv jsem netušil, co nápis na čapce znamená, nechal jsem si ji, protože mě zaujala.
Zamířil jsem ke dveřím a Orson prosebně zakňučel.
Sklonil jsem se a pohladil ho. „Táta by tě určitě rád naposled viděl, kámo. Vím to. Ale do nemocnice nesmíš.“
V neuhýbavých, jako uhel černých očích se mu zablesklo. Díval se na mě se žalem a soucitem, na mou duši. Nebo to snad bylo tím, že moje oči zastíraly potlačované slzy?
Kamarád Bobby Halloway říká, že mám tendenci zvířata polidšťovat. Tvrdí, že jim přisuzuji lidské vlastnosti a postoje, které ve skutečnosti nemají.
Asi to bude tím, že zvířata – na rozdíl od některých lidí – mě vždycky brala takového, jaký jsem. Řekl bych, že čtyřnozí obyvatelé Moonlight Bay jsou laskavější a znají život mnohem lépe než někteří sousedé.
Bobby tvrdí, že je jedno, jakou mám se zvířaty zkušenost. Říká, že polidšťování zvířat je v každém případě příznak nezralosti. Já mu na to říkám, ať sejde vycpat.
Uklidnil jsem Orsona, pohladil mu lesklý kožich a podrbal ho mezi ušima. Byl ve střehu. Dvakrát natočil hlavu, aby zaslechl zvuky, které jsem já slyšet nemohl. Snad cítí nejasnou hrozbu, něco dokonce ještě horšího než odchod mého otce.
Tehdy jsem nic podezřelého na blížící se tátově smrti neviděl. Rakovina je osud, ne vražda – pokud ovšem nehodláte obviňovat Boha.
Ztratil jsem oba rodiče během dvou let, matka umřela ani ne ve dvaapadesáti, otci je na smrtelné posteli teprve šestapadesát… Ano, bylo to hrozné, ale tenkrát jsem to považoval jen za obrovskou smůlu, která se mi lepí na paty doslova od okamžiku početí.
Až později jsem měl důvod vybavit si Orsonův neklid. Teprve tehdy jsem se v duchu sám sebe ptal, jestli pes necítil přívalovou vlnu neštěstí, která se na nás valila.
Bobby Halloway by se tomu určitě vysmál a řekl by, že tohle je mnohem horší než polidšťování. Vyčítal by mi, že Orsonovi přičítám ne lidské, ale nadlidské schopnosti. A já bych s tím musel souhlasit. Ale potom bych Bobbyho stejně poslal do hajzlu.
Tak jsem se s Orsonem mazlil a drbal ho, dokud se z ulice a hned vzápětí z příjezdové cesty neozvalo troubení.
Sasha přijela.
Přestože jsem měl na krku silnou vrstvu ochranného krému, pro jistotu jsem zvedl i límec bundy.
Ze stylového stolečku v předsíni jsem vzal velké, po stranách uzavřené sluneční brýle.
Sáhl jsem na měděnou kliku dveří a ještě jednou se otočil k Orsonovi. „Neboj, zvládnem to.“
Ale popravdě řečeno jsem netušil, co si bez otce počneme. On byl naše spojení se světem světla a s lidmi dne.
A nejen to, miluje mě jako žádný jiný člověk na světě, jak jen rodič může milovat postižené dítě. Rozumí mi, jako možná už nikdo jiný rozumět nikdy nebude.
„To zvládneme,“ opakoval jsem.
Pes se na mě zadíval vážně a vyštěkl. Jen jednou a skoro mrzutě – jako kdyby věděl, že lžu.
Otevřel jsem dveře, nasadil si sluneční brýle a vyšel ven. Měly skla se stoprocentním UV filtrem.
Oči jsou moje nejzranitelnější místo. Musím si je chránit obzvlášť pečlivě a nesmím nic ponechat náhodě.
Sashin zelený Ford Explorer stál na příjezdovce. Motor běžel a Sasha seděla za volantem.
Zavřel jsem domovní dveře a zamkl je. Orson se ani nepokusil vyklouznout za mnou ven.
Od západu se přihnal mořský vánek. Malé vlnky olizovaly břeh a přinášely zastřenou vůni moře. Listy dubů ševelily, jako kdyby si větve šeptaly nějaké tajemství.
Prudce jsem oddychoval, a přesto jsem měl v plicích svíravý pocit, vycházející z vědomí, že se musím vypravit ven za denního světla. Byl to stav čistě psychický, ale já ho prožíval celým tělem.
Sešel jsem po schodech z verandy, kolem vlajkového stožáru a vstoupil na příjezdovou cestu. Celé mé tělo ztěžklo zvláštní tíhou. Představoval jsem si, že něco podobného cítí potápěč, který má nad sebou váhu širého oceánu.

Kapitola 2

„Nazdar Sněhuláku,“ ozvala se Sasha Goodallová, když jsem nastoupil do exploreru.
„Nazdar.“
Zapnul jsem si bezpečnostní pás a Sasha couvala.
Z pod kšiltu čepice jsem se zadíval na náš dům a uvažoval, jaký asi ve mně vyvolá pocit, až ho uvidím příště. Tušil jsem, že jestli otec tenhle svět opustí, pro mě už nic nebude stejné jako dřív. Třeba všechny otcovy věci mi určitě budou připadat ošuntělejší a menší, protože přestanou být dotýkané jeho duchem.
Náš dům je moderní stavba, oproštěná od všeho umělého a nepodstatného. Vypadá mohutně a přitom skvěle zapadá do terénu díky podezdívce z přírodních kamenů. Fasádu zdobí obklad z cedrového dřeva, poněkud zasedlého vlivem počasí. Po nedávných zimních deštích se na břidlicové střeše objevil zelený pás lišejníku.
Když jsme vycouvali do ulice, v jednom z oken obýváku se pohnula žaluzie a na sklo se přitiskl Orsonův čenich.
„Jak dlouho už jsi nebyl venku?“ zeptala se Sasha od volantu.
„Za denního světla? Víc než devět let.“
„Temno budiž pochváleno.“
Textařka písní se nezapře.
„S básničkama na mě nechoď,“ zabručel jsem.
„Proč jsi šel ven tenkrát, před devíti lety?“

„Zánět slepáku.“
„Už vím, tos málem umřel.“
„Jo, do denního světla mě vyžene jenom smrt.“
„Alespoň ti po tom zůstala sexy jizva,“ škádlila mě Sasha.
„Myslíš?“
„A proč bych ti jinak na ni dávala pusinky?“
„To mi není dodnes jasný.“
„Vlastně ta jizva mě i trochu děsí. Mohl jsi umřít.“
„Ale neumřel.“
„Líbám ji místo modlitby. Místo poděkování, že jsi tady se mnou.“
„Anebo jsi jenom trochu úchylná. Nevzrušujou tě náhodou i jiné deformace?“
„Sráči.“
„Jak to mluvíš? To tě naučila maminka?“
„Ne, jeptišky v církevní škole.“
„Víš, co se mi na tobě líbí?“
„Jsme spolu už skoro dva roky. Jasně že vím, co se ti líbí.“
„Líbí se mi, že mě nešetříš.“
„A proč bych to dělala?“
„No právě.“
Moje tělo chránilo oblečení a vrstva krému, citlivé oči se skrývaly za spolehlivými brýlemi, ale přesto jsem byl nervózní z všudypřítomného denního světla. Připadal jsem si křehký jako skořápka vejce pod koňským kopytem.
Sasha o mé stísněnosti dobře věděla, ale předstírala, že se nic neděje. Abych nemyslel ani na hrozbu, ani na bezbřehou krásu prosluněného světa, udělala, co jí šlo nejlépe – zůstala sama sebou.
„Kam půjdeš potom?“ zeptala se. „Až to skončí.“
„Jestli to skončí. Mohou se mýlit.“
„Kde budeš, než se vrátím z práce?“
„Po půlnoci… asi u Bobbyho.“
„Dohlídni, aby pustil rádio.“
„Budeš hrát dneska v noci na přání?“ zeptal jsem se.
„Ty volat nemusíš. Vím, co budeš potřebovat.“
Na příštím rohu odbočila doprava do Ocean Avenue a stoupala do kopce směrem od moře.
Před obchody a restauracemi na širokých dlážděných chodnících rostly pětadvacetimetrové borovice s větvemi jako křídla, jejichž stín dosahoval až do vozovky. Chodníky zdobily roztančené skvrny slunečního světla, které se střídaly s pohyblivými stíny.
Moonlight Bay, domov dvanácti tisíc obyvatel, stoupá od přístavu vzhůru do mírných kopců. Ve většině průvodců po Kalifornii se o našem městečku píše jako o klenotu středního pobřeží. Částečně je tomu tak proto, že Obchodní komora dělá všechno možné i nemožné, aby se tohle označení dostalo do povědomí lidí. Ale důvodů pro lichotivé pojmenování je víc, především nádherná vegetace. Vznosné stoleté duby s košatými korunami, borovice, cedry, vzácné palmy, husté eukalyptové háje. Já osobně ze všeho nejvíc miluju malebné skupinky melaleuca luminaria, když se na jaře zahalí do krajkoví drobných květů.
Kvůli mému pohodlí Sasha nechala nasadit do oken svého auta tmavá skla. Díky tomu mě slunce skoro neoslepovalo. Dokonce jsem si posunul brýle níž a zadíval se přes obroučky. Větve borovic vyšívaly na divukrásné modrofialové obloze pozdního odpoledne tajemné obrazce, které se odrážely na předním skle.
Rychle jsem posunul brýle zpět ke kořeni nosu. Nejen abych si chránil oči, ale protože jsem se náhle zastyděl, že se tolik kochám vzácnou projížďkou za světla a přitom mně umírá otec.
Sasha jela rozumnou rychlostí, na křižovatkách bez dopravních světel vždy jen mírně přibrzdila. „Půjdu tam s tebou,“ řekla.
„To není nutný.“
Sasha výrazně nesnáší doktory, sestry a vše, co má něco společného s moderní medicínou. Dá se říci, že trpí přímo fóbií. Většinou je přesvědčená, že bude žít věčně. Neochvějně věří v obrovskou moc vitaminů, minerálů, antioxydantů, pozitivního myšlení a alternativní léčby všeho druhu. Každá návštěva nemocnice dočasně nahlodává její přesvědčení, že ji osud všech smrtelníků nepotká.
„Myslím to vážně,“ pokračovala. „Měla bych být s tebou. Mám tvýho tátu ráda.“
Snažila se tvářit klidně, ale rozechvělý hlas ji zradil. Dojalo mě, že je kvůli mně ochotná jít tam, kde se jí to hnusí.
„Zbývá nám jen málo času. Chci s ním zůstat sám.“
„Opravdu?“
„Opravdu. Poslyš, zapomněl jsem nechat Orsonovi večeři. Mohla by ses k nám vrátit a postarat se o to?“
„Jasně,“ řekla potěšené. Byla ráda, že dostala úkol. „Chudák Orson. Tvýho tátu opravdu miluje.“
„Přísahal bych, že ví, co se blíží.“
„Určitě. Zvířata tyhle věci vycítí.“
„Orson stoprocentně.“
Z Ocean Avenue zahnula vlevo do Pacific View. Nemocnice U Milosrdných byla dva bloky odtud.
„Pejsan to zvládne,“ řekla.
„On to moc nedává najevo, ale truchlí už teď.“

„Já ho pořádně zmazlím.“
„Táta ho spojoval s denním světlem.“
„Teď místo něj nastoupím já,“ slíbila.
„Pes nemůže žít pořád ve tmě.“
„Má mě a já ho nikdy neopustím.“
„Ne?“
„To bude dobrý.“
Závěr hovoru se už netýkal jen psa.
Nemocnice je třípatrová budova v kalifornsko-středo-mořském stylu, postavená v dávných dobách, kdy tento termín ještě nevyvolával představu bezduchých a laciných staveb. Hluboce zapuštěná okna lemují rádoby bronzové rámy. Přízemní místnosti chrání před sluncem lodžie s obloukovou klenbou nesenou vápencovými sloupy. Některé z nich ovíjejí dřevité šlahouny vína pokrývajícího střechy lodžií. I když se jaro teprve blíží, truhlíky na zábradlích přetékají záplavou karmínově červených a fialových květů.
Na pár vteřin jsem si znovu posunul brýle na špičku nosu a obdivoval sluncem zalitou nádheru barev.
Sasha zastavila u bočního vchodu.
Rozepínal jsem si bezpečnostní pás a ucítil jemný stisk ženské ruky na paži. „Až budeš chtít, abych pro tebe přijela, zavolej mi na mobil.“
„Odejdu až po západu slunce. Půjdu pěšky.“
„Opravdu to chceš?“
„Ano.“
Znovu jsem si posunul brýle dolů po nose a tentokrát uviděl Sashu Goodallovou jako nikdy předtím. Ve světle svíčky jsou její šedé oči hluboké, ale jasné, stejně jako tady v denním světě. Husté mahagonové vlasy se ve světle svíčky třpytí jako víno v křišťálové sklenici, ale v hladivých paprscích slunce září mnohem víc. Její jemná pleť barvy růžových poupat je poseta malými pihami, jejichž tvar a rozmístění znám stejně dobře jako každý výsek noční oblohy v každé roční době.
Zatlačila mi sluneční brýle ukazováčkem zpět ke kořenu nosu. „Nebuď blázen.“
Jsem člověk. A lidé přece jsou bláznivi.
Kdybych měl oslepnout, její tvář by mě držela při životě i pod příkrovem věčné tmy.
Sklonil jsem se a políbil ji.
„Voníš jako kokos.“
„Snažím se.“
Políbil jsem ji znovu.
„Měl bys už jít dovnitř,“ prohlásila rozhodně.
Do západu slunce zbývá půl hodiny. Mocné oranžové slunce stále visí nad mořem, ten věčný termonukleární holocaust vzdálený devadesát tři milionů mil. Voda na mnoha místech Pacifiku září jako roztavená měď.
„Tak běž, ty kokose. Padej!“
Zahalený jako polárník jsem vystoupil z auta a pospíchal do nemocnice s rukama vraženýma do kapes kožené bundy.
Ohlédl jsem se. Sasha se za mnou dívala. Zvedla pěst a vztyčila palec.

Kapitola 3

Když jsem vešel do nemocnice, Angela Ferrymanová, sestra ze třetího poschodí, která dnes měla večerní směnu, už na mě čekala.
Angele táhne na padesátku. Povahu má milou a tvář pohlednou. Vyznačuje se ale až chorobnou vyhublostí a oči má ustarané a unavené. Někdy jsem si říkal, že se tak horlivě věnuje svému povolání na základě kruté smlouvy s ďáblem, podle níž musí platit za uzdravování pacientů vlastní krví a tělem. Na těžkou práci, kterou vykonává, vypadají její paže příliš křehké. Kmitá tak lehce a rychle, jako když má kosti duté jako ptáče.
Napřed zhasla stropní světla na chodbě a potom mě sevřela v náručí.
Během mých dětských a pubertálních nemocí – příušnic, chřipky, planých neštovic – jsem nemohl jít do nemocnice jako jiné děti. Angela docházela k nám domů, aby zkontrolovala můj stav. Bouřlivá kostnatá objetí byla stejně podstatnou součástí její práce jako dřívka na stlačení jazyka, teploměry a injekční stříkačky.
Dnes mě ale její objetí spíš vylekalo, než potěšilo. „Jak mu je?“ vyhrkl jsem.
„Neboj, Chrisi. Ještě se drží. Myslím, že jen kvůli tobě, aby tě viděl.“
Popošel jsem k nedalekému nouzovému schodišti. Když za mnou lehce zaklaply dveře, zaslechl jsem Angelu, jak opět rozsvěcí světla v chodbě.
Šachta schodiště měla jen tlumené osvětlení a byla pro mě bezpečná. Dokonce jsem mohl stoupat rychle a nemusel si sundat sluneční brýle.
Na konci schodiště, v chodbě třetího patra, čekal Seth Cleveland, otcův lékař, který se – jako jeden z mnoha – věnoval i mně. Přestože je vysoký a ramena má tak mohutná, že by mohl podpírat jeden z klenutých oblouků lodžie, nikdy se svou urostlostí neholedbá. Pohybuje se obratně jako někdo mnohem menší a mluví hlasem hodného medvídka z pohádky.
„Dostává léky proti bolesti,“ řekl doktor Cleveland a vypnul zářivky u stropu. „Takže je střídavě při smyslech a mimo. Ale pokaždé, když přijde k sobě, ptá se po tobě.“
Sejmul jsem brýle, zasunul je do kapsy u košile a spěchal širokou chodbou kolem pokojů, ve kterých pacienti postižení

všemožnými chorobami v nejrůznějších stupních vývoje netečně leželi nebo seděli před podnosy s večeří. Ti, kteří zahlédli, že světla na chodbě zhasla, a věděli, proč se tak děje, přestávali jíst a zírali na mě, když jsem míjel jejich otevřené dveře.
Jsem v Moonlight Bay známá osoba, i když o to nestojím. Pro dvanáct tisíc trvale bydlících a tři tisíce studentů humanitních věd na Ashdon College jsem pravděpodobně jediný, jehož jméno znají všichni. Ačkoliv vzhledem k mému nočnímu životu pochybuji, že mě někdo z těch lidiček vůbec kdy viděl.
Na chodbě jsem potkával sestry a lékaře. Téměř každý mě buďto oslovil jménem, nebo se snažil dotknout.
Ne že bych je přitahoval nějakým zvláštním půvabem osobnosti. Nelnou ke mně ani proto, že milují mého otce – i když si ho zamiloval každý, kdo ho zná. To vše se děje kvůli mé vzácné nemoci. Lékaři dělali všechno možné i nemožné, abych se uzdravil, ale marně.
Otec ležel na dvojlůžkovém pokoji. Druhá postel byla toho času volná.
Na prahu jsem zaváhal. Zhluboka jsem se nadechl, aniž by mě to posílilo, a zavřel za sebou dveře.
Žaluzie byly neprodyšně uzavřené.
Na posteli blíž ke dveřím ležel otec a ztrácel se ve stínu. Slyšel jsem jeho krátký a povrchní dech. Když jsem promluvil, neodpověděl.
Otce napojili na elektrokardiograf. Aby ho přístroj nerušil, zvukový signál ztlumili. Funkci srdce zobrazovala jen zelená křivka na obrazovce.
Tep měl rychlý a slabý. Vyděsil jsem se, když srdce na krátký okamžik vynechalo, ale po chvilce se opět rozeběhlo.
V nižší ze dvou zásuvek nočního stolku byl plynový zapalovač a dvě asi sedmicentimetrové aromatické svíčky ve skleněných nádobkách. Nemocniční personál předstíral, že o tom neví.
Položil jsem svíčky na stolek.
Výjimku z nemocničního řádu jsem získal jen kvůli vážnému postižení. Jinak bych tu musel sedět v naprosté tmě.
Porušil jsem požární předpisy, škrtl zapalovačem a dotkl se knotů obou svíček.
Snad jsem získal výjimku i díky své podivné proslulosti. V moderní Americe popularita dělá divy.
V zákmitech konejšivého světla se ze tmy vynořila otcova tvář. Oči měl zavřené. Dýchal otevřenými ústy.
Otec si nepřál, aby jeho život prodlužovali uměle, pomocí přístrojů. Dokonce i teď dýchal samostatně. Odložil jsem bundu i čepici na židli pro návštěvy. Přistoupil jsem k posteli z protější strany, než byl stolek se svíčkami, a vzal otce za ruku. Kůži měl chladnou a tenkou jako pergamen. Ruce kostnaté. Nehty žluté a popraskané jako nikdy předtím.
Jmenuje se Steven Snow a je to skvělý člověk. Nikdy nevyhrál válku, nenavrhl zákon, nesložil symfonii, nenapsal slavný román, i když o tom v mládí snil, ale je lepší než všichni generálové, politici, skladatelé nebo proslulí spisovatelé dohromady.
Je skvělý, protože je laskavý. Je skvělý, protože je pokorný, jemný a má v sobě smíchu na rozdávání. Byl třicet let ženatý s mou matkou a nevěděl, co je nevěra. Jeho láska k ní byla tak zářivá, že náš dům – většinou osvětlený jen tlumeně – doslova vydával jas. Přednášel literaturu na Ashdonu, na stejné škole, kde ve vědeckém oddělení pracovala matka. Studenti ho milovali natolik, že mnozí z nich s ním udržovali kontakt i desítky let po ukončení studia.
Když jsem se narodil, otci bylo teprve osmadvacet. Přestože ho moje nemoc omezovala a ztěžovala mu život, nikdy mi nedal najevo, že by svého otcovství litoval. Právě naopak – odjakživa jsem měl pocit, že jsem zdrojem jeho pýchy a radosti. Žil důstojně, bránil a vítal dobro i spravedlnost a nikdy na svůj osud nežehral.
Kdysi býval urostlý a pohledný. Teď má tělo vyzáblé a tvář šedou, vyčerpanou. Vypadá mnohem starší než na padesát šest let. Rakovina se mu rozšířila z jater do lymfatického systému a potom do dalších orgánů, až mu prostoupila celé tělo. V boji o přežití mu kdysi hustá kštice šedivých vlasů značně prořídla. S hrůzou jsem si všiml, že se zelená křivka na monitoru rozkmitala.
Otcova ruka se slabě pohnula.
Když jsem se na něho znovu podíval, už měl oči otevřené. Zachovaly si úžasnou safírově modrou barvu. Hned jsem poznal, že se na mě nejen dívá, ale že mě i vnímá.
„Vodu?“ zeptal jsem se. Poslední dobou měl vždycky žízeň, byl vyprahlý.
„Ne, to je dobrý,“ odpověděl, ale znělo to namáhavě a tiše.
Nevěděl jsem, co mám říkat dál.
Celý můj život byl náš dům plný povídání. Táta, máma a já jsme si povídali o románech, starých filmech, o bláznivých politicích, poezii, hudbě, historii, vědě, náboženství, umění a o sovách, o křečcích dlouhoocasých, o mývalech, o netopýrech, o krabech a o dalších tvorech, kteří se mnou sdíleli noc. Naše debaty sahaly od vážných rozprav o lidském údělu až k jalovým drbům o sousedech. Naše rodina by nikdy nepovažovala žádné sebenamáhavější cvičení za úplné, pokud by neobsahovalo i pořádnou denní dávku cviků pro jazyk.
A teď najednou, když jsem zoufale potřeboval otci otevřít srdce, slova se mi rozutekla.
Usmál se, jako kdyby to chápal a pobaveně vnímal ironii situace.
Potom se slabý úsměv vytratil. Vyschlý a nažloutlý obličej měl teď ještě vychrtlejší. Byl tak vyzáblý, že když stékající vosk roztančil plamínky svíček, jeho obličej působil přízračně, jako pouhý odraz na hladině rybníka.
Když se třepotavé světlo zklidnilo, měl jsem za to, že otec upadl do agónie, ale on promluvil. V hlase měl víc lítosti než bolesti: „Strašně moc mě to mrzí, Chrisi. Prosím, odpusť mi to.“
„Neomlouvej se, tati. Nemáš přece za co,“ ubezpečil jsem ho a uvažoval, zda je při smyslech nebo z něho mluví horečka a sedativa.
„To dědictví, synku… Moc mě to mrzí.“
„To bude dobrý. Umím se o sebe postarat.“
„O peníze nejde. Těch budeš mít dost,“ řekl slábnoucím hlasem. Slova mu splývala z bledých rtů tiše, jako tekutý obsah

z nakřáplého vejce. „Myslím to jinak… Žes to zdědil po matce a po mně. To XP.“
„Nech toho, táto. Tos nemohl vědět.“
Znovu zavřel oči. Zaslechl jsem slova tenká a průsvitná jako bílek syrového vejce: „Moc mě to mrzí…“
„Dals mi život,“ namítal jsem.
Ucítil jsem, jak otcova ruka ochabla.
Na okamžik jsem si myslel, že umřel. Bodlo mě u srdce.
Ale zelená křivka kardiografu ukazovala, že jen znovu ztratil vědomí.
„Tati, dals mi život,“ opakoval jsem rozrušeně, zoufalý z toho, že mě neslyší.
Oba moji rodiče v sobě nevědomky nosili recesivní gen, který se objeví jen u jednoho z dvou set tisíc lidí. Pravděpodobnost setkání dvou takových jedinců, kteří se do sebe zamilují a zplodí dítě, je naprosto mizivá. Aby došlo k maléru, musí navíc oba předat svůj gen potomkovi, což se stane jen v jednom ze čtyř případů.
Zkrátka jsem „terno“, od narození mám xeroderma pigmentosum – zkráceně XP – vzácnou a často osudovou genetickou poruchu.
U takových lidí často propuká akutní rakovina kůže a očí. Každé vystavení světlu – včetně ultrafialových paprsků, světla žárovek i zářivek – může být pro nás pohromou. Všechny lidské bytosti si slunečním zářením poškozují DNA – genetický materiál ve svých buňkách – a podporují tím vznik nádorů z pigmentových buněk a zhoubného bujení vůbec. Organismus zdravých lidí si s tím ale umí poradit: enzymy je dokážou zbavit poškozených segmentů nukleotidů a nahradit je nepoškozeným genetickým materiálem.
U postižených XP enzymy nejsou funkční a „údržba“ se nekoná. V důsledku poškození vyvolaného ultrafialovými paprsky vzniká zhoubné bujení, nádory rychle rostou a nekontrolovatelně metastazují.
Ve Spojených státech, kde obyvatelstvo činí přes dvě stě sedmdesát milionů, žije víc než osmdesát tisíc trpaslíků. Devadesát tisíc našich krajanů měří přes dva metry deset centimetrů. Náš národ se chlubí čtyřmi miliony milionářů a každým rokem jich o deset tisíc přibývá. Každý rok je asi tisíc našich spoluobčanů zasaženo bleskem.
XP má méně než tisíc Američanů a méně než sto dětí se s tímto postižením každý rok narodí.
Je nás strašně málo jednak proto, že nemoc je tak vzácná. Ale taky proto, že zpravidla nikdo z nás nežije dlouho. Většina lékařů obeznámených s xeroderma pigmentosum očekávala, že zemřu v dětském věku. Jen málokdo z nich tipoval, že bych mohl přežít pubertu. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že to dotáhnu do osmadvaceti.
Jen hrstka XPéček (jak já říkám sobě i mně podobným) je starší než já. Někteří jsou i o dost starší, ale až na malé výjimky trpí nervovými problémy, které s naší poruchou souvisejí. Třes hlavy nebo rukou. Ztráta sluchu. Poruchy artikulace. Dokonce mentální postižení.
Já osobně se jen schovávám před světlem, jinak jsem úplně normální kluk. Nejsem albín. Moje oči mají barvu. Pleť je pigmentovaná. Samozřejmě, že jsem bledší než kalifornský mladík z pláže, ale žádný „ředitel vápenky“ nejsem. Ve světle svíček a v nočním světě, kterému jsem přivykl, mohu dokonce vypadat snědý.
Když někdo má tak vážnou nemoc jako já, musí být vděčný za každý den, kdy se cítí slušně. Je to báječný dar a já se snažím žít v rámci možností naplno. Zbožňuji život. Činí mi potěšení totéž, z čeho se radují zdraví lidé, ale i věci, které by většina z nich přešla bez povšimnutí.
V roce 23 př. n. l. řekl básník Horacius: „Užij si dne, zítřek je nejistý!“
Mým dnem je noc, a já na ní rajtuju jako na obrovském černém hřebci.
Hodně mých přátel říká, že jsem nejšťastnější člověk, kterého znají. Bylo jen na mně, jestli se budu smát nebo plakat, a já popadl štěstí za pačesy.
Bez mých milovaných rodičů by to ale nešlo. Matka a otec museli začít žít úplně jinak, aby mě chránili před škodlivým světlem. Dokud jsem nebyl dost starý, abych sám pochopil své nesnáze, střežili mě tak houževnatě a ostražitě, že se často ocitli na pokraji sil. Jejich nesobecká, horlivá péče mně pomohla přežít. Kromě toho mně dávali lásku – i lásku k životu –, takže jsem nepoznal depresi, zoufalství ani samotářství.
Maminka zemřela náhle. I když jsem věděl, že o hloubce mých citů k sobě nepochybuje, přál jsem si, abych jí v posledních okamžicích jejího života mohl jak se patří vyjádřit svou lásku.
Když se v noci dostanu na břeh moře a obloha je čistá a hvězdnatá, ostře prožívám svou smrtelnost a současně nepřemožitelnost. Když ztichne vítr i moře, říkám své matce, co pro mě znamená. Ale nevím, jestli mě slyší.
Otec, který je stále ještě se mnou, neslyšel, když jsem mu říkal: „Dals mi život.“ A bojím se, aby neodešel dřív, než mu budu moci říct všechno, co jsem neměl možnost povědět matce.
Jeho ruka zůstala chladná a bezvládná. Držel jsem ji přesto dál, jako bych ho poutal k tomuhle světu, dokud se s ním patřičně nerozloučím.
+++
Když se slunce setkalo s mořem, okraje kovových žaluzií, okenních rámů a zárubní změnily barvu z oranžové na ohnivě rudou.
I já bych mohl bezprostředně pozorovat západ slunce, ale pod jednou podmínkou. To bych musel dostat rakovinu očí. Než bych jí podlehl nebo oslepl, zašel bych jednoho pozdního odpoledne na břeh moře a postavil se tváří ke vzdáleným asijským břehům, které nikdy nespatřím. Na sklonku dne bych si sundal sluneční brýle a pozoroval, jak umírá světlo.
Určitě bych musel přimhouřit oči. V záplavě ostrého světla by mě rozbolely. Světelný šok by byl tak silný, že oči mě pálí, jen když na to pomyslím.
Když krvavě rudé světlo na okrajích žaluzií přešlo do purpurové barvy, ucítil jsem stisk otcovy ruky.
Pohlédl jsem na něho, oči měl otevřené. Pokusil jsem se mu říct všechno, co jsem měl na srdci.
„Já vím,“ zašeptal.

Nedokázal jsem se zastavit. Táta v sobě našel nečekanou sílu a sevřel mi ruku tak pevně, že jsem zmlknul.
„Pamatuj si…“ řekl do rozechvělého ticha.
Stěží jsem ho slyšel. Naklonil jsem se přes ohrádku postele a přiložil mu levé ucho těsně ke rtům.
Táta se hněval sám na sebe, že je tak slabý. Ale ještě se vzchopil, ještě vzdoroval. Namáhavě, ale důrazně vyslovil svou poslední radu: „Neboj se ničeho, Chrisi. Neboj se ničeho.“
Potom umřel. Světélkující křivka elektrokardiografu poskočila, potom ještě jednou a dál kreslila už jen rovnou linku.
Jediné pohyblivé světlo vydávaly plamínky svíček, tančící na černých knotech.
Držel jsem ho dál za ochablou ruku a políbil na čelo i na zdrsnělou tvář.
Žaluziemi už nepronikalo žádné světlo. Svět se propadl do temnoty, která mě vítala.
Dveře se otevřely. Znovu zhaslo světlo stropních zářivek a chodba byla osvětlená jen z pokojů podél ní.
Do místnosti vešel doktor Cleveland. Když procházel dveřmi, nepatrně sklonil hlavu a mlčky přistoupil k nohám postele.
Rychlými cupitavými krůčky ho následovala Angela Ferrymanová. Drobnou pěstičku kajícně tiskla k ňadrům, ramena měla svěšená a držení těla provinilé, jako kdyby mohla za pacientovu smrt.
Přístroj EKG vedle postele byl propojen s monitorem, který přenášel údaje o otcově srdečním tepu do nedaleké sesterny. Takže věděli, kdy otec zemřel.
Nepřiběhli ale s injekčními stříkačkami plnými adrenalinu či s přenosným defibrilátorem, aby se šokem pokusili přivést jeho srdce do chodu. Podle otcova přání se žádné umělé zákroky nekonaly.
Doktor Cleveland není stavěn pro smutné okamžiky. Díky kvetoucím růžovým tvářím a veselým očím vypadá pořád stejně – jako Santa Claus, jenže bez vousů. Ze všech sil se snažil tvářit zarmouceně a soucitně, ale ve výsledku vypadal jen zmateně.
Tichý hlas ale jasně vyzrazoval jeho city. Jsi v pořádku, Chrisi?“
Ještě nevím, pěkně v tom lítám,“ odpověděl jsem.

Kapitola 4

Z nemocničního pokoje jsem zatelefonoval Sandy Kirkovi do Kirkova Pohřebního ústavu, s nímž se před několika týdny dohodl sám otec. V souladu s jeho přáním má být zpopelněn.
Dostavili se dva zřízenci, mladí muži s poničenými vlasy a řídkými knírky, aby dopravili tělo do chladné místnosti v suterénu.
Zeptali se mě, zda chci počkat s tělem dole, dokud nepřijede dodávka pohřební služby. Řekl jsem, že nechci.
Tohle není otec, jen jeho tělo. Můj otec se někam vytratil.
Ani jsem nestáhl prostěradlo, abych se naposled podíval na tátovu nažloutlou tvář. Takhle jsem si ho nechtěl zapamatovat.
Zřízenci přeložili tělo na pojízdné lůžko. Počínali si překvapivě nešikovně a kradmo mě přitom pozorovali. Tvářili se málem provinile, což jsem si neuměl dost dobře vysvětlit.
Možná že pohřebáci nikdy své nesnadné práci tak úplně nepřivyknou. Bylo by to vhodné a povzbuzující vysvětlení, kdybych tomu mohl věřit. Znamenalo by to, že tito lidé nejsou tak lhostejní k osudu jiných, jak to občas vypadá.
Ale ti dva jsou na mě nejspíš jen zvědaví. Ať je to jak chce, jsem přece jediný občan Moonlight Bay, o němž se psalo ve velkém článku časopisu Time.
A jsem jediný, kdo žije v noci a vyhýbá se slunci. Upír! Vlkodlak! Uslintaný a vilný uchyl! Děti, honem domů!
Ale ne, popravdě řečeno, lidé se ke mně chovají většinou laskavě a vstřícně. Až na několik málo odporných pomlouvačů, kteří věří všemu, co o mně zaslechnou, a ještě si to pokrytecky přikrášlí a vyšperkují všemi možnými nesmysly. Zřejmě jim to dává pocit vlastní dokonalosti, což bylo příznačné už pro svědky čarodějnických procesů.
Jestli dva mladí zřízenci patří k poslední skupince, musí být zklamaní, že vypadám tak normálně. Žádná mrtvolně bledá tvář. Žádné krvavě rudé oči. Žádné tesáky. Dokonce ani nemlsám pavouky a červy. Jsem já to ale nudný patron…
Zřízenci roztlačili vozík s tělem a kola zaskřípěla. I skrze zavřené dveře jsem slyšel vzdalující se vrz-vrz-vrz.
Osaměl jsem v místnosti osvětlené svíčkami a vyndal z úzké skříně tátovu tašku. Bylo v ní jen oblečení, které měl na sobě, když si naposled přišel lehnout do nemocnice.
V horní zásuvce nočního stolku měl hodinky, peněženku a čtyři brožované knížky. Vložil jsem je do kufříku.
Plynový zapalovač jsem strčil do kapsy, ale svíčky nechal na stolku. Jejich vavřínovou vůni už nikdy nechci cítit. Pro mě zůstane do konce života nesnesitelná.
Protože jsem pobalil věci po tátovi docela rychle a šikovně, měl jsem pocit, že se docela držím.
Ve skutečnosti mě jeho ztráta ochromila. Když jsem zadusil plameny svíček mezi palcem a ukazováčkem, necítil jsem ani žár, ani pach spálených knotů.
Jakmile jsem vstoupil s kufříkem do chodby, zhasila sestra znovu stropní zářivky. Šel jsem rovnou ke schodišti, po kterém jsem předtím vystoupal.
Výtahy jsou pro mě nepoužitelné, protože jejich stropní světla nejdou vypnout nezávisle na motoru. Vrstva ochranného krému by sice byla pro krátkou jízdu ze třetího patra dostatečnou ochranou, ale nemohl jsem riskovat, že uvíznu na delší dobu někde mezi patry.
Zapomněl jsem si nasadit sluneční brýle a rychle jsem sestupoval spoře osvětleným betonovým schodištěm. Ke svému překvapení jsem nezastavil v přízemí, ale – poháněn nějakým nepochopitelným nutkáním – pokračoval dál do suterénu, kam odvezli otce.
Místo otupělé prázdnoty jsem cítil podivný chlad. Vystupoval ze srdce a rozechvíval celé tělo vlnami mrazení.

Několikrát mnou projela zimnice.
Najednou mě ovládlo přesvědčení, že jsem otcovo tělo opustil, aniž bych splnil nějakou závažnou povinnost. Ale zároveň jsem si nemohl uvědomit, co to bylo.
Srdce mi bušilo tak silně, že znělo jako buben pohřebního průvodu, jenže dvojnásobně rychlý. Hrdlo se mi stáhlo, jen s námahou jsem polkl hořkou slinu.
Na dolním konci schodiště byly ocelové protipožární dveře označené výrazným znakem nouzového východu. Sáhl jsem na madlo dveří, zmateně jsem se zastavil a váhal.
Vtom jsem se rozpomněl na slib, který jsem málem nesplnil. Otec měl romantické přání. Přál si být zpopelněn s nejmilejší matčinou fotografií v ruce. Kladl mi na srdce, že fotografie se musí dostat spolu s ním do márnice.
Ukazoval mi, že ji má v peněžence, jež teď ležela v kufříku, který jsem nesl.
Zatlačil jsem silně do dveří a vstoupil do sklepní chodby. Betonové zdi byly natřené lesklou bílou barvou.
Zářivky ukryté za stříbřitými parabolickými stínidly zalévaly chodbu proudy namodralého světla.
Měl jsem se vrátit zpět na schodiště, nebo alespoň najít vypínač, ale místo toho jsem lehkomyslně spěchal dál. Když za mnou zapadly těžké dveře, sklonil jsem hlavu a spoléhal na vrstvu krému a štítek čepice, který mně kryl tvář.
Levou ruku jsem vrazil do kapsy u bundy, pravá, v níž jsem svíral držadlo kufříku, zůstala vystavená světlu.
Světelná dávka, která mě zasáhla během rychlého přesunu třicetimetrovou chodbou, sama o sobě nedokáže vyvolat rakovinu kůže nebo oční nádor. Ale já vím, že poškození DNA v buňkách kůže se neustále sčítá, protože moje tělo ho nedokáže „opravovat“. Minuta každodenního vystavení světlu po dobu dvou měsíců by měla stejně katastrofické důsledky jako jedna hodina strávená v plném slunečním žáru.
Od útlého věku mi rodiče vštěpovali, že následky jediného nezodpovědného činu, který sám o sobě může vypadat bezvýznamně, mohou způsobit pohromu.
Vtáhl jsem hlavu mezi ramena a čepici si narazil hluboko do čela, ale záře světla znásobená odleskem od bílých zdí byla tak silná, že jsem mhouřil oči. Měl jsem si nasadit sluneční brýle, ale už jsem byl téměř na konci chodby. Podlaha, kterou pokrývalo šedorudě mramorované linoleum, připomínala uleželé syrové maso. Z nepřátelské záře a odporných vzorů na podlaze se mi mírně zatočila hlava.
Minul jsem sklad a strojovnu.
Suterén vypadal opuštěně.
Dveře na vzdálenějším konci chodby byly teď blíž než ty, kterými jsem vešel. Vedly na malé podzemní parkoviště. Větší parkoviště pro veřejnost je nad zemí. Tady stál jen skříňový nákladák se jménem nemocnice na boku a zdravotnická dodávka.
Opodál stál černý pohřební cadillac z Kirkova Pohřebního ústavu. Ulevilo se mi, že Sandy Kirk ještě nenaložil tělo a neodjel. Ještě stačím vložit matčinu fotografii mezi otcovy sepnuté ruce.
Vedle nablýskaného pohřebního vozu parkoval ford. Podobal se sanitce, ale neměl výstražný maják.
Oba vozy, pohřební cadillac i dodávka, stály zadní částí ke mně a předky mířily k otevřeným vratům.
Jinak byl prostor prázdný, takže zásobovací auta mohla zajet dovnitř a vyložit potraviny, ložní prádlo i zdravotnický materiál do nákladního výtahu. Zrovna teď ale žádné zásobování neprobíhalo.
Betonové zdi nebyly natřené a osvětlení bylo tlumenější než v chodbě, kterou jsem právě opustil. Ale i tak to nebylo bezpečné místo pro mě. Rychle jsem přeběhl k pohřebnímu autu a bílé dodávce.
Vedle dvou čekajících vozů, nalevo od rolovacích vrat do garáže, byla místnost, kterou jsem dobře znal. Byla to chladná komora, kam odkládali pozůstatky před převozem do márnice.
Jedné hrozné lednové noci před dvěma lety jsme tam s otcem strávili za svitu svíček víc než půl hodiny. Nedokázali jsme tam nechat o samotě matčino tělo.
Kdyby mě mohl opustit, táta by ji tu noc určitě následoval z nemocnice do márnice a do krematoria. Básník a vědecká pracovnice, ale tak spřízněné duše…
Z místa nehody ji odvezla sanitka. V nemocnici okamžitě šla na operační sál. Přesto zemřela tři minuty po tom, co se ocitla na operačním stole, aniž nabyla vědomí. Odešla dokonce dřív, než lékaři zjistili celkový rozsah poranění.
Teď byly izolované dveře chladné komory otevřené. Když jsem se k nim blížil, zaslechl jsem mužské hlasy. Byl jsem si jistý, že se hádají, i když se snažili mluvit tiše. Citově zabarvený horlivý nesouhlas se střetával s tónem naléhavosti a utajování.
Zastavil jsem se těsně přede dveřmi právě proto, že se snažili svou hádku utajit. Chvíli jsem nerozhodně stál v mrtvolném světle zářivek.
Z místnosti za dveřmi se ozval povědomý hlas. Sandy Kirk řekl: „Tak kdo je ten chlápek, kterého zpopelním?“
„Nikdo. Tulák,“ ozval se druhý muž.
„Měls ho přivézt ke mně, ne sem,“ postěžoval si Sandy. „A co když ho bude někdo postrádat?“
„Propánakrále, budete se hádat až do rána?“ napomenul je třetí muž a já v něm podle hlasu poznal jednoho ze dvou zřízenců, kteří odvezli otcovo tělo z nemocničního pokoje.
Najednou mně bylo jasné, že je nebezpečné stát tady v cestě. Odložil jsem kufřík ke zdi a tím si uvolnil obě ruce.
Ve dveřích se objevil muž, ale neviděl mě, protože byl zády ke mně a táhl pojízdné lehátko.
Pohřební auto bylo ode mě jen dva a půl metru. Vklouzl jsem za něj a přikrčil se u zadních dveří, kudy se nakládala mrtvá těla.
Přes blatník auta jsem stále viděl vchod do „chladírny“. Muže, který z ní vycházel pozpátku, jsem neznal. Bylo mu kolem třiceti, metr osmdesát, mohutně stavěný, měl býčí šíji a vyholenou hlavu. Na sobě měl pracovní boty, džínsy, červenou kostkovanou flanelovou košili – a jednu perlovou náušnici.
Vycouval s pojízdným lehátkem přes práh, nasměroval ho na pohřební vůz a místo tažení byl připravený tlačit.

Na lehátku leželo mrtvé tělo v neprůhledném umělohmotném pytli se zipem. V podobném pytli před dvěma roky mou matku vyndali ze stejné místnosti zaměstnanci pohřebního ústavu.
Holohlavého neznámého následoval do garáže Sandy Kirk, který přidržoval pojízdné lehátko jednou rukou. Zablokoval kolo levým chodidlem a zeptal se znovu: „A co když ho bude někdo postrádat?“
Holohlavý muž podmračeně zvedl hlavu. Perla v jeho ušním lalůčku se zatřpytila. „Povídám ti, že to byl tulák. Neměl vůbec nic, jen pár krámů v batohu.“
Jo?“
„Zmizí – kdo si toho všimne? Koho to zajímá?“
Sandymu bylo dvaatřicet a byl tak pohledný, že i přes hrozné povolání měl kolem sebe vždy dost obdivovatelek. Ačkoliv byl přitažlivý a mnohem méně nepřístupný a důstojný než mnozí jiní jeho kolegové, byl jsem v jeho přítomnosti nesvůj. Hezounské rysy mně připadaly jako maska, za kterou se neskrývá jiná tvář, ale prázdnota. Nepřipadalo mi, že se vydává za někoho jiného, že se dělá lepší, než ve skutečnosti je. Měl jsem pocit, že nemá vůbec žádnou lidskou podstatu.
„A co papíry z nemocnice?“ namítal Sandy.
„Neumřel tady,“ vysvětloval holohlavec. „Naložil jsem ho už dřív, venku na dálnici. Stopoval.“
Nikdy jsem se nikomu se svým kontroverzním vnímáním Sandyho Kirka nesvěřil. Ani rodičům, ani Bobbymu Hallowayovi, ani Sashe, dokonce ani Orsonovi. Tolik hloupých lidí mě bez milosti zavrhlo jen kvůli vzhledu a zálibě v nočních hodinách, že se odmítám připojit ke kruťasům, kteří bezdůvodně někoho pomlouvají.
Sandyho otec Frank byl jemný a všeobecně oblíbený muž. Sandy nikdy neudělal nic, co by nasvědčovalo, že je horší než jeho otec. Až teď.
„Moc tím riskuju,“ řekl Sandy muži od pojízdného lehátka.
„Jseš z obliga.“
„Pochybuju.“
„Pochybuj si kolik chceš, ale ne teď,“ odsekl holohlavý a přejel Sandymu nohu, kterou lehátko blokoval.
Sandy zaklel, uskočil z cesty a muž se rozjel přímo na mě. Kola skřípala jako u lehátka, na kterém odváželi otce.
Stále přikrčený jsem vklouzl mezi pohřebák a bílou dodávku značky Ford. Jediným rychlým pohledem jsem zjistil, že nemá na boku žádné logo firmy nebo instituce.
Vrzající lehátko se rychle přibližovalo.
Instinktivně jsem věděl, že jsem ve velkém nebezpečí. Přistihl jsem je při nějakých pletichách, které jsem zatím nechápal. Ale v každém případě jde o něco nezákonného. Budou se za každou cenu snažit celou záležitost utajit, především přede mnou.
Vklouzl jsem pod pohřební auto a ležel tváří dolů na podlaze, aby na mě neviděli. V rychlosti jsem si stačil uvědomit, že hedvábně chladivý stín mě chrání i před světlem. Jenže skrýš byla dost malá, když jsem se pokusil stočit do klubíčka, záda se dotýkala podvozku.
Sledoval jsem, jak pojízdné lehátko jede kolem pohřebáku a pokračuje k dodávce.
Když jsem otočil hlavu doprava, viděl jsem práh chladicí komory, asi jen dvaapůl metru za cadillacem. Sandy teď stál těsně přede mnou, viděl jsem nablýskané černé boty a záložky tmavomodrých oblekových kalhot.
Za Sandym u zdi stál otcův malý kufřík. Nestačil jsem ho nikam schovat. Kdybych si ho nechal, nemohl bych se dost rychle pohybovat ani bezhlučně vklouznout pod pohřebák.
Zdálo se, že si kufříku zatím nikdo nevšiml. Možná ho přehlédnou i nadále.
Dva zřízenci, které jsem rozpoznal podle bílých bot a kalhot, vyjeli z chladicí místnosti s druhým pojízdným lehátkem. Jeho kola neskřípěla.
První lehátko, tlačené holohlavým mužem, dojelo k zádi bílé dodávky. Podle zvuku jsem poznal, že otevřeli zadní dveře.
„Radši jdu nahoru, aby se po nás nesháněli. Už jsme tu pěkně dlouho,“ řekl jeden zřízenec druhému a odkráčel směrem k vzdálenějšímu konci garáže.
Porouchaný podvozek prvního lehátka se s hlučným rachotem složil, když ho holohlavý zasunul do zadního traktu dodávky.
Sandy otevřel zadní dveře pohřebáku a zbylý zřízenec k nim přijel s druhým lehátkem. Bylo jasné, že další neprůhledný plastový pytel obsahuje tělo bezejmenného tuláka.
Ovládl mě pocit neskutečna a vedle toho i nutkání přijít všem podivným okolnostem na kloub. Skoro bych uvěřil, že jsem se ocitl ve snu, aniž bych předtím upadl do spánku.
Nákladní dveře dodávky se hlučně přibouchly. Otočil jsem hlavu doleva a sledoval holohlavcovy boty, které se blížily ke dveřím řidiče.
Zřízenec by tady mohl počkat, aby zavřel rolovací garážové dveře, až obě auta odjedou. Když zůstanu pod pohřebákem a Sandy odjede pryč, uvidí mě.
Nevěděl jsem, který ze zřízenců zůstal, ale na tom nezáleželo. Byl jsem přesvědčený, že na oba mladíky, kteří odvezli mého otce ze smrtelné postele, lehce vyzraji.
Ale jestli se Sandy Kirk podívá do zpětného zrcátka, až bude vyjíždět z garáže, může mě spatřit. Potom bych musel zápasit s ním i se zřízencem.
Motor dodávky naskočil.
Sandy a zřízenec zasouvali lehátko do pohřebáku a já jsem vyklouzl zpod auta jako úhoř. Upadla mně čepice, popadl jsem ji a ani jsem se neodvážil pohlédnout na zadek auta. Překonal jsem po čtyřech vzdálenost dvaapůl metru, která mě dělila od otevřených dveří chladicí komory.
Uvnitř ponuré místnosti jsem se postavil na nohy, skryl se za dveřmi a přitiskl záda k betonové zdi.

Nikdo v garáži nevykřikl na poplach. Bylo jasné, že mě neviděli.
Uvědomil jsem si, že stále zadržuji dech. Vydechl jsem, až to mezi skousnutými zuby dlouze zasyčelo.
Moje světlem zmučené oči slzely. Otřel jsem si je hřbety rukou.
Obě stěny nesly řady mohutných průduchů z nerezavějící oceli, z nichž proudil vzduch ještě chladnější, než byl v místnosti. Ovšem i tam byla teplota tak nízká, že jsem se rozklepal zimou. Na jedné straně stály dvě nečalouněné dřevěné židle. Podlahu tvořila bílá keramická dlažba s těsnými maltovými spoji pro snadné omytí. Asi pro případ, kdyby pytel na mrtvé tělo měl díru.
Opět bylo na stropě příliš velké množství zářivek, takže jsem si narazil čepici hluboko do čela. K mému překvapení sluneční brýle v kapse košile nebyly rozbité. Nasadil jsem si je.
Dávku ultrafialového záření, která do mě pronikla, by nezvládl ani nejsilnější krém. Za poslední hodinu jsem se vystavil ostrému světlu víc než za celý předešlý rok. Strach z následků nebezpečného ozáření mně duněl v mozku jako dusot kopyt strašidelného černého hřebce.
Za otevřenými dveřmi se rozeřval motor dodávky. Řev rychle přešel do vrčení a do skomírajícího bublání.
Pohřební cadillac následoval dodávku do večerního šera. Velká, motorem poháněná garážová vrata klesala dolů, až narazila na práh. Ozvala se mohutná rána, ozvěna se odrazila od betonových stěn suterénu.
Celý jsem ztuhl napětím a sevřel obě ruce do pěstí.
Přestože byl určitě ještě v garáži, nevydal zřízenec jediný zvuk. Představil jsem si ho, jak zvědavě zírá na otcův kufřík.
Před chvilkou jsem si byl jistý, že bych toho muže přemohl. Teď se moje jistota vytratila. Fyzicky jsem silnější, ale on se může vyznačovat brutalitou, která mně chybí.
Neslyšel jsem, jak se přibližuje. Byl na druhé straně dveří jen pár centimetrů ode mě. Věděl jsem to jen díky pisklavému zvuku gumových podrážek na keramických dlaždicích, když překročil práh.
Jestli vejde dovnitř, určitě se střetneme. Nervy jsem měl napjaté jako provazy.
Po mučivě dlouhém váhání zřízenec zhasl světla. Vycouval z místnosti a zavřel dveře.
Zaslechl jsem, jak zasouvá klíč do zámku. Západka zacvakla a její zvuk připomínal cvaknutí úderníku velkorážného revolveru do prázdné nábojové komory.
V chladicích boxech asi žádná mrtvá těla nebudou, uvažoval jsem. Nemocnice Milosrdných v malém městečku nechrlí mrtvoly závratným tempem jako velká zdravotnická zařízení v městech, kde panuje násilí.
A i kdyby byly všechny kóje z nerez oceli plné bezdechých spáčů, jejich přítomnost by mě neznervóznila. Jednoho dne i já budu mrtvý jako všichni, kdo leží na hřbitově. Dostanu se tam nepochybně dřív, než ostatní muži mého věku. Mrtví jsou jen moji budoucí krajané.
Děsil jsem se světla a vítal dokonalou tmu studené místnosti bez oken, jako žíznivý vychutnává každý doušek chladivé vody. Celou minutu nebo ještě déle jsem se kochal absolutní černou tmou, která lahodila mé pleti i očím.
Zůstal jsem bez nejmenšího pohybu vedle dveří, záda opřená o zeď. Skoro bych čekal, že se zřízenec každou chvíli vrátí.
Nakonec jsem si sundal sluneční brýle a zasunul je znovu do kapsy u košile.
Stál jsem ve tmě, a přesto v mé hlavě vybuchovaly ohňostroje úzkostných spekulací.
Otcovo tělo leží v bílé dodávce a směřuje neznámo kam. Zmocnili se ho lidé, jejichž pohnutky jsou pro mě naprosto nepochopitelné.
Neuměl jsem si představit žádný logický důvod pro podivnou záměnu mrtvých těl. Jedině, že by příčinou tátovy smrti nebyla až tak jednoznačně rakovina. Ale jestli je to tak a jeho zubožené ostatky mohou někoho z něčeho usvědčit, proč ho dotyčný nenechá spálit? Tím by veškeré důkazy sprovodil ze světa.
Je jasné, že jeho tělo potřebují.
K čemu?
Zvlhly mně dlaně zaťaté v pěsti a navíc i zátylek.
Čím víc jsem myslel na scénu v garáži, které jsem se stal svědkem, tím hůř jsem se v téhle přestupní stanici pro mrtvé cítil. Podivné zážitky vyvolávaly kdesi hluboko v mozku natolik primitivní strach, že jsem nebyl schopen jediné logické úvahy.
Místo mého otce chtějí zpopelnit nějakého zavražděného stopaře. Ale proč zabili nevinného tuláka? Sandy přece mohl naplnit bronzovou urnu obyčejným popelem ze dřeva a já bych byl přesvědčený, že je to popel lidský. Je naprosto nepravděpodobné, že bych po převzetí strkal nos do zapečetěné urny. A už vůbec si neumím představit, že bych předložil její sypký obsah k laboratornímu testu, který by určil složení popela a pravý zdroj.
Mé myšlenky se zaplétaly do pevně utkané sítě, z níž nebylo úniku.
Rozechvělou rukou jsem vytáhl z kapsy zapalovač a naslouchal kradmým zvukům za zamčenými dveřmi. Potom jsem zažehl plamínek.
Nepřekvapilo by mě, kdybych uviděl mrtvolně bledé tělo, jak se mlčky zvedá z ocelového sarkofágu a tyčí se přede mnou. Tvář nasvícenou roztančeným plamínkem zapalovače by mělo poznamenanou smrtí, oči doširoka otevřené, ale slepé, němá ústa neschopná vykřičet hrozné tajemství. Žádná mrtvola mě nepřepadla, ale hra světel a stínů způsobená plamínkem zapalovače vyvolala iluzi, že se všechny ocelové zásuvky s mrtvými těly o několik centimetrů vysunuly.
Když jsem se otočil ke dveřím, potěšilo mě, že na nich je zevnitř klička pro případ, že by někoho omylem zamkli. Klíč nebyl zapotřebí, stačilo s ní pootočit.
Nesmírně opatrně a pomalu jsem uvolnil západku. Ozvalo se jen tlumené cvaknutí.
Tichá garáž byla očividně opuštěná, ale já zůstával ve střehu.
Někdo se mohl skrývat za jedním z nosných pilířů, za zdravotnickou dodávkou nebo skříňovým nákladním autem.
Zamžoural jsem do oslepující záplavy namodralého světla a s údivem zjistil, že otcův kufřík je pryč. Musel ho odnést

zřízenec.
Nechtělo se mi vracet nemocničním sklepením ke schodišti, po kterém jsem sestoupil. Bál jsem se, že potkám jednoho ze zřízenců.
Dokud kufřík neotevřou a neprověří jeho obsah, nebudou vědět komu patří. Když ale najdou otcovu peněženku s průkazem totožnosti, dozvědí se, že jsem tady byl. Dostanou strach, že jsem mohl něco zaslechnout a uvidět.
Neznámý stopař přišel o život ne proto, že by na ně něco věděl a mohl by je udat, ale jen proto, že potřebovali tělo ke zpopelnění. Proč? To jsem stále nevěděl. Ale jednou věcí jsem si byl naprosto jistý: jsou nemilosrdní ke každému, kdo je ohrožuje.
Stiskl jsem tlačítko, které ovládalo garážová vrata. Motor se rozbzučel, navíjecí řetěz nade mnou sebou trhl a velká segmentovaná vrata s rachotem stoupala do výšky. Nervózně jsem se rozhlédl po garáži. Počítal jsem s tím, že se na mě z úkrytu vyřítí útočník.
Když se vrata dostatečně otevřela, zastavil jsem je druhým stiskem tlačítka a potom třetím spustil znovu dolů. Když začala klesat, protáhl jsem se pod nimi do večerního šera.
Vysoké lucerny veřejného osvětlení vrhaly na svažitý příjezd do suterénní garáže studené, kalně žluté světlo. Na vrcholu příjezdu byla parkovací plocha, jejíž ponurý svit připomínal chladnou záři předpeklí, kde se trestá věčným ledem víc než ohněm.
Co možná nejrychleji jsem se přesunul do večerního přítmí kafrovníků a borovic.
Prchal jsem přes úzkou ulici do obytné čtvrti atraktivních bungalovů ve španělském stylu. Pokračoval jsem tmavou uličkou podél zadních traktů domů s jasně osvětlenými okny. Za nimi byly místnosti, kde bydleli neznámí lidé. Žili životy plné nekonečných možností a blažené obyčejnosti. Nalézali se mimo můj dosah a skoro i mimo mé chápání.
Často se večer a v noci cítím lehčí než pírko, a tohle byl jeden z takových okamžiků. Letěl jsem tiše jako sova, byl jsem jen velký klouzající stín.
Tenhle svět bez slunce, který mě vítá a živí už dvacet osm let, je pro mě vždycky místem klidu a pohody. Ale dnes jsem měl poprvé v životě pocit, že mě pronásleduje nějaká tajemná bestie.
Potlačil jsem nutkání ohlédnout se přes rameno, zrychlil tempo a ze sprintu přešel v let. Řítil jsem se úzkými uličkami a temnými cestičkami městečka Moonlight Bay.

ČÁST DRUHÁ - VEČER

Kapitola 5

Stromy kalifornského pepřovníku v denním světle jsem si prohlížel pouze na fotografiích. Když je vidět bohatý háv listí a květů, vypadají jako oživlý sen o nádherném a krásném stromě.
Ale v noci pepřovník vypadá úplně jinak než ve dne – jako truchlivá plačka se svěšenou hlavou. Dlouhé větve připomínají smuteční závoj, který zahaluje ustaraný a smutný obličej.
Právě tyto stromy zdobily dlouhou příjezdovou cestu k sídlu Kirkovy pohřební služby, které se rozkládalo na návrší u severovýchodního okraje městečka, poblíž dálnice číslo jedna. Čekaly tu jako dvě řady uctivých a vážných smutečních hostů.
Když jsem se blížil pěšinou, kterou osvětlovaly nízké zahradní svítilny ve tvaru hříbků, stromy se zachvěly v závanu nočního větru a listí tiše zanaříkalo.
Před budovou márnice neparkovalo jediné auto, což znamená, že zrovna teď se žádná rodina se svým zesnulým neloučí.
Já osobně autem nejezdím, pohybuju se po městě pěšky či na kole. Během dne bych auto používat nemohl a v noci bych si stejně musel vzít sluneční brýle, abych si chránil oči před oslepením reflektory protijedoucích vozů. Policisté neradi vidí řidiče s tmavými brýlemi na nose v noci, i když se tváří sebespořádaněji.
Na nebi zářil měsíc v úplňku.
Miluju měsíc. Svítí, ale nespaluje. Zdůrazňuje krásu a milosrdně pomíjí ošklivost.
Na rozlehlém vrcholu návrší se asfaltová cesta vinula do smyčky a ohraničovala malý travnatý palouček. Uprostřed něj se tyčila betonová kopie Piety od Michelangela.
Tělo mrtvého Krista spočívající na matčině klíně zářilo ve světle měsíce. Socha Bohorodičky byla osvětlena jen slabě. Ve slunečním světle hrubá a necitlivá kopie určitě musí vypadat nevýslovně odpudivě.
Nicméně většina truchlících, které postihne strašlivá ztráta, hledá a nachází útěchu v nadčasovosti tématu kompozice a zcela opomíjí její nepovedené provedení. To se mi na lidech hrozně líbí – že je dokáže povzbudit i sebemenší náznak naděje.
Zastavil jsem se pod stříškou budovy pohřební služby a váhal. Nedokázal jsem si představit, do jak velkého nebezpečí se vrhám.
Masivní dvoupatrovou budovu z neomítnutých červených cihel zdobí doplňky z bíle natřeného dřeva. Dům by se klidně mohl stát nejhezčí stavbou ve městě, pokud by nestál v Moonlight Bay. Tady, na pobřeží, vypadá stejně cize a nepatřičně jako létající talíř mimozemšťanů. Takový dům patří mezi jilmy, ne mezi pepřovníky, pod zamračené nebe, ne pod širé kalifornské obzory. Občas by potřeboval opláchnout studeným deštěm, ne teplými lijáky.
Ve druhém poschodí, kde Sandy bydlí, byla tma.
Obřadní místnosti se nachází v přízemí. Skrze neprůhledné tabule skla na vstupních dveřích jsem zahlédl tlumené světlo kdesi v zadní části domu.
Zazvonil jsem.

Stín, který se objevil na skle, mi řekl, že do haly vešel člověk a blíží se ke dveřím. I když jsem viděl jen stín, podle vyvážené chůze jsem poznal, že to je Sandy Kirk. Ladné pohyby umocňovaly celkový příznivý dojem, který vyvolával pohledným obličejem.
Přišel až ke dveřím a rozsvítil světla v hale i venkovní osvětlení verandy. Když otevřel dveře a potkal se s mým pohledem, který jsem na něj vysílal zpod hluboko naražené čepice, zatvářil se překvapeně.
„Christophere, to jsi ty?“
„Dobrý večer, pane Kirk.“
„Je mi to hrozně líto, co se stalo tvýmu otci. Byl to príma chlap.“
„Ano. Ano, to byl.“
„Už jsme ho vyzvedli z nemocnice. Christophere, ujišťuju tě, že s ním zacházíme, jako kdyby patřil do rodiny, s největší úctou. Vždyť mě učil na Ashdonu. Přednášel o současné poezii. Věděls to?“
„Ano, samozřejmě.“
„To on mě naučil milovat Eliota a Pounda. Audena a Platha. Becketta a Ashberyho. Roberta Blye. Yeatse. To všechno mám od něj. Když jeho kurs začínal, nesnášel jsem poezii. Když skončil, nedokázal jsem bez ní žít.“
„Táta nejvíc miloval Wallace Stevense, Donalda Justicea a Louise Glücka.“
Sandy s úsměvem přikyvoval. „Jé, promiň, já zapomněl,“ uvědomil si najednou a dodatečně zhasl světlo jak v hale, tak na verandě.
„Pro tebe to musí být strašné,“ prohlásil stoje v setmělé předsíni, „ale pro něj to bylo vysvobození. Už netrpí.“
Sandy má zelené oči, ale ve skoupém světle měsíce vypadají jako lesklé černé krovky, co mívá určitý druh brouků.
Zadíval jsem se mu do očí a ptal se: „Mohl bych ho vidět?“
„Cože? Ty myslíš… otce?“
„Nepodíval jsem se mu do tváře, když ho přikryli prostěradlem a odváželi z nemocničního pokoje. Nedokázal jsem to, myslel jsem si, že to je zbytečné. Ale teď… Opravdu bych ho chtěl ještě jednou, naposledy vidět.“
Sandy Kirk měl oči jako nehybné moře v noci. Pod klidným povrchem se skrývaly nesčetné nebezpečné hlubiny.
Promluvil na mě trpělivě, jako někdo, kdo je zvyklý mluvit se zdrcenými pozůstalými. „Víš, Christophere… Je mi líto, ale už je v procesu.“
„Vy jste ho už dali do pece?“
Sandy odmalička vyrůstal v prostředí, kde se o předmětu podnikání mluví jen v náznacích, a proto ho moje otevřenost zarazila. „Ano, pozůstatky už jsou v procesu kremace.“
„A není to nějak moc rychle?“
„V naší práci není na co čekat. Kdybych jen tušil, že přijdeš…“
Napadlo mě, zda by měl dost odvahy podívat se mi do očí, kdyby tady bylo dost světla, v němž by jeho oči nevypadaly jako krovky, ale měly svou obvyklou zelenou barvu.
Mlčel jsem a Sandy promluvil jako první. „Christophere, mrzí mě, že trpíš a já ti už nemůžu pomoct.“
Můj život je zvláštní. Zažil jsem věci, o nichž ostatní vrstevníci nemají ani potuchy, ale jiné zkušenosti mi zcela chybí. Den pro mě zůstává tajemstvím, ale noc znám lépe než kdokoli jiný. Občas na mně někteří hlupáci vybíjeli svou krutost, to je pravda. Ale většinou jsem čerpal poznatky o lidské povaze ze vztahů s rodiči a s dobrými přáteli, kteří – stejné jako já – žijí hlavně mezi západem slunce a rozbřeskem. Tak se stalo, že jsem se skoro nikdy nesetkal se zradou.
Sandyho nestydatá lež mě ohromila. Připadalo mi, že pošpinila nejen jeho, ale i mě. Uhnul jsem očima před jeho upřeným pohledem. Sklopil jsem hlavu a díval se do země.
Sandy si myslel, že mlčím, protože mě přemohl smutek. Vyšel na verandu a položil mi ruku na rameno.
Měl jsem co dělat, abych před ním neucukl.
„Christophere, k mé práci patří utěšovat lidi, a já to docela umím. Ale ruku na srdce – ani já neumím vysvětlit smrt nějak smysluplně, nebo alespoň ti ztrátu usnadnit.“
Ze všeho nejraději bych ho nakopal do zadku.
„Já se s tím srovnám,“ zamumlal jsem. Měl jsem pocit, že musím vypadnout dřív, než provedu něco nepředloženého.
„Jiným lidem zpravidla říkám obehrané fráze. Něco, co nenajdeš ve verších, které tvůj táta miloval. Někdo jiný to třeba unese, ale zrovna tobě bych je říkal strašně nerad.“
Hlavu stále svěšenou, vycouval jsem z dosahu jeho rukou. „Díky, pane Kirku. Nezlobte se, že jsem vás vyrušil.“
„Ale co tě vede, mě nerušíš. Jen lituju, že jsi nezavolal předem. Kdybych věděl, že přijdeš, tak to… pozdržím.“
„Můžu si za to sám. To je v pořádku. Opravdu.“
Když jsem docouval z verandy, na niž nevedly žádné schody, až na asfaltovou cestičku, otočil jsem se k Sandymu zády.
Ten už opět stál na prahu, který dělil venkovní tmu od tmy v hale. „Poslyš,“ ptal se, „už jsi promyslel věci kolem pohřbu? Kdy ho chceš mít a jak to máme zařídit?“
„Ne. Ještě ne. Dám vám vědět zítra.“
„Christophere, není ti něco?“ ptal se Sandy, když jsem vykročil po cestě.
Tentokrát už nestál tak blízko a já mu dokázal odpovědět klidně, bez emocí, napůl schválně a napůl přirozeně. „Ne, nic mi není. Já se s tím srovnám. Díky, pane Kirku.“
„Je mi líto, stačilo jen zavolat.“
Pokrčil jsem rameny, vložil ruce do kapes bundy, opět se otočil zády a vykročil po cestě kolem piety.
Beton, z něhož odlili sochu, obsahoval drobné částečky slídy. Ty se leskly v měsíčním světle jako drobné slzy stékající po tvářích betonové madony.
Překonal jsem nutkání otočit se a ještě jednou se podívat na majitele pohřebního ústavu. Byl jsem si jist, že se stále

dívá za mnou.
Pokračoval jsem po cestičce mezi smutně ševelícími stromy. Trochu se ochladilo, čerstvá bríza, která měla za sebou nekonečně dlouhou cestu nad oceánem, lehce a svěže voněla mořskou vodou.
Ohlédl jsem se, teprve když mě svah spolehlivě chránil před Sandyho pohledem. Proti hvězdnatému nebi jsem spatřil jen tmavé obrysy vysoké střechy a komínů.

Kapitola 6

Opět jsem spatřil palouček před budovou pohřební služby. Pietu. Stříšku nad verandou.
Sandy už odešel dovnitř. Vstupní dveře byly zavřené.
Vstoupil jsem na trávník, schoval se za stromy i živý plot a dostal se až do odvrácené, soukromé části. Zadní vchod kryla rozlehlá veranda, schody z ní končily vedle asi pětadvacetimetrového bazénu s protiproudem, který se rozkládal uprostřed obrovského vydlážděného vnitřního nádvoří. Na jeho vzdálenějším okraji jsem zahlédl skvěle udržovanou růžovou zahradu. Z oken místností, kam měla přístup veřejnost, se nic z toho spatřit nedalo.
Městečka, jako je naše, zpravidla každý rok vítají kolem dvou set novorozeňat a ztrácejí stovku zemřelých. Máme jen dvě pohřební služby a říká se, že Kirk obstarává asi sedmdesát procent všech pohřbů – a další polovinu zakázek dostává z okolních městeček a farem. Pro Sandyho je smrt výnosným živobytím.
Ve dne se z místa, kde jsem stál, určitě otvírá nádherný pohled: až k východnímu obzoru se zvedají vlny zelených pahorků tu a tam porostlých skupinami dubů s pokroucenými tmavými kmeny. Teď pahorky zahalené tmou ležely jako spící velikáni.
V oknech zadní části domu se svítilo, ale nikoho jsem tam nezahlédl, a tak jsem rychle přeběhl přes nádvoří. Na inkoustově tmavé vodě bazénu plaval odraz měsíce jako okvětní lístek bílé růže. K domu přiléhá velká garáž ve tvaru písmene L, které svými rameny svírá dvorek, kam se dá vstoupit pouze zepředu. V garáži stály dva pohřební vozy a Sandyho osobní auta. V jižním, od domu nejvzdálenějším křídle se nachází krematorium.
Protáhl jsem se kolem rohu garáže, podél zadní, delší strany písmene L, kde pod vzrostlými eukalypty byla skoro úplná tma. Obrovské stromy prodchly vzduch specifickou, trochu „nemocniční“ vůní, pod nohami mi šustělo suché spadané listí.
Znám každé zákoutí rodného městečka a tyhle končiny obzvlášť dobře. Když jsem se coby chlapec toulal po nocích, prozkoumával jsem Moonlight Bay ve všech podrobnostech a právě tady jsem učinil nejeden strašidelný objev.
Vlevo ode mě mrazivě bílým světlem zářilo do tmy okno krematoria. Blížil jsem se k němu s přesvědčením – a jak se později ukázalo oprávněným –, že zahlédnu něco mnohem podivnějšího a hrůznějšího než to, co jsme já a Bobby Halloway spatřili za oné říjnové noci, když nám bylo třináct…
+++
Před patnácti lety jsem se v morbidnostech přímo vyžíval – ostatně jako každý chlapec mého věku. Zázrak smrti a její ponurá tajuplnost mě fascinovaly. Spolu s Bobbym Hallowayem, s nímž jsem se kamarádil už tenkrát, jsme považovali za věc chlapecké cti prozkoumat okolí krematoria a odhalit jeho odpudivá, zvrhlá a strašlivá tajemství. Dnes nechápu, co jsme vlastně tenkrát hledali. Sbírku lidských lebek? Závěs na vstupních dveřích sestavěný z kostí? Čekali jsme snad, že odhalíme utajenou laboratoř, kde Frank Kirk a jeho syn Sandy oživují naše zemřelé sousedy pomocí blesků a zneužívají je coby otroky, které nutí vařit a uklízet? Že oba vypadali úplně normálně, jsme považovali jen za vychytralou přetvářku.
Možná jsme doufali, že v nějakém zapadlém a ostružiním zarostlém koutě růžové zahrady narazíme na svatyni zasvěcenou zlým božstvům. Zkrátka tenkrát jsme až příliš horlivě četli dobrodružné příběhy od H. P. Lovecrafta.
Bobby tvrdí, že jsme byli bláznivíkluci. Já s ním souhlasím, ale vždycky dodávám, že jsme nebyli bláznivío nic víc než ostatní kluci.
Bobby namítá, že to je sice možné, ale ostatní chlapci z toho vyrostli, kdežto my bláznímepořád a ještě víc.
Já s Bobbym nesouhlasím. Nevěřím, že jsem větší podivín než kdokoli jiný, na koho jsem v životě narazil. Vlastně jsem setsakramentsky normálnější než leckdo jiný.
A totéž platí i o Bobbym. Ale protože on si na svém osudovém podivínství zakládá a nachází ho i ve mně, potřebuje, abych já tomu věřil.
Přímo se ve své domnělé výstřednosti vyžívá. Tvrdí, že když si my dva přiznáme, že jsme výstřední podivíni, a vyrovnáme se s tím, budeme žít v mnohem větším souladu s přírodou, která je podle něj vesměs výstřední a podivínská.
Ale ať je to jak chce, stalo se, že jedné říjnové noci jsem spolu s Bobbym Hallowayem objevil okno, kterým bylo vidět do krematoria. Upozornilo nás na něj tajemné světlo, které svítilo dlouho do noci.
Okno ale bylo příliš vysoko a my ještě příliš malí, abychom dosáhli k jeho okraji. Přinesli jsme si k němu dřevěnou lavičku, která stála na vnitřním nádvoří. Počínali jsme si při tom tiše a opatrně jako přepadové komando v ležení nepřítele.
Postavili jsme se vedle sebe na lavičku pod jasně osvětleným oknem a konečně jsme do něj mohli nahlédnout.
Zevnitř okno sice chránily žaluzie, ale někdo je zapomněl zavřít, takže jsme mohli pozorovat Franka Kirka a jeho pomocníky při práci.
Byl jsem venku, mimo pokoj, a proto mi světlo nemohlo uškodit – anebo jsem si to alespoň snažil namluvit, když jsem přitiskl nos na sklo.
I když mi rodiče odjakživa vštěpovali mimořádnou opatrnost, přece jen jsem byl malý chlapec, a tudíž jsem miloval dobrodružství a za nic na světě bych nechtěl „trhat partu“. Abych mohl sdílet vzrušující okamžiky s Bobbym

Hallowayem, zcela vědomě jsem podstoupil i riziko možného oslepnutí.
Přímo pod oknem na vozíku z nerezové oceli leželo tělo staršího muže. Bylo přikryto prostěradlem, takže jsme viděli jen zpustošený obličej. Rozcuchané prošedivělé světlé vlasy trčely na všechny strany a vyvolávaly dojem, že stařík zemřel v silném větru. Ale zasedlá pleť, pohublá tvář a silně popraskané rty svědčily o tom, že nepodlehl útoku bouře, ale dlouhodobé nemoci.
Měli jsme dojem, že jsme ho neznali. Ostatně v této zubožené podobě bychom ho těžko poznali. I kdybychom ho znali alespoň od vidění, stejně by nám připadal strašný, jenže by nás asi tolik nefascinoval a nevyvolával tak temné potěšení.
Byli jsme tenkrát pyšní, že nám je už třináct. Čím drsněji mrtvola vyhlížela, tím víc nás zajímala, lákala a přitahovala. Tahle měla jedno oko zavřené, ale druhé, široce otevřené a obklíčené tmavě červenou podlitinou ve tvaru hvězdy, zíralo přímo na nás.
Jak nás to oko fascinovalo…
Ještěže bylo mrtvé jako namalované oko panenky a nemohlo nám nahlédnout do duše.
Dívali jsme se, jak Frank a jeho pomocník obsluhují kremační pec v rohu místnosti. Střídavě jsme vyděšeně mlčeli a vzrušeně si šeptali do ucha jako párek zapálených fandů během sportovního utkání. V pokoji zřejmě bylo velké teplo, protože si oba muži sundali kravaty a vyhrnuli rukávy košil. Roušky, které jim zakrývaly obličeje, vlhly potem.
Venku byla docela teplá říjnová noc. Ale my jsme se oba chvěli, ukazovali jsme si, jakou máme husí kůži, a divili se, že nám od úst nestoupá pára.
Pohřebáci sundali prostěradlo a my jsme s hrůzou a se zatajeným dechem vnímali, jak je tělo znetvořené vysokým věkem a strašlivou nemocí. Ale lapali jsme po dechu se stejnou sladkou hrůzou, jako když jsme hltavě zírali na Noc oživlých mrtvol.
Když mrtvého uložili do lepenkové rakve a tu zasunuli do namodralého ohně v jícnu kremační pece, pevně jsem sevřel kamarádovi ruku a Bobby mě upocenou paží objal kolem krku. Přilnuli jsme k sobě téměř zoufale, jako kdybychom se bránili nadpřirozené síle, která by dokázala prolomit okno, vtáhnout nás dovnitř a do ohně spolu s mrtvým starcem.
Frank Kirk přibouchl dvířka kremační pece.
I když okno bylo zavřené, ozvala se dost hlasitá rána. Procítili jsme její neodvolatelnost až do morku kostí.
Později, když jsme vrátili lavičku na dvorek, jsme se uchýlili na tribuny fotbalového hřiště, které přiléhalo ke škole. Na hřišti se zrovna nehrálo, a tudíž se ani nesvítilo, bylo to pro mě bezpečné místo. Vrhli jsme se na kolu a bramborové lupínky, které Bobby koupil po cestě v 7-Eleven.
„To bylo drsný, kámo," prohlásil Bobby vzrušeně.
„Šílený," přizvukoval jsem mu. „To jsem nežral."
„Drsnější než ty karty, co má Ned."
Ned byl kamarád, který se v srpnu onoho roku společně s rodiči odstěhoval do San Francisca. Vlastnil sadu hracích karet – a nikdy se nepřiznal, jak k nim přišel –, na nichž byly vyobrazeny nahé ženy, dvaapadesát různých sexy krásek.
„Nedovy karty hadr!" přitakal jsem. „Tohle bylo drsnější, než když se na dálnici převrátil a vybuchl ten hroznej tirák s cisternou."
„Jéžiši," protáhl Bobby. „To se fakt nedá ani srovnávat! Tohle bylo drsnější, než když Zacha Blenheima pokousal pitbull – a to musel mít na ruce osmadvacet stehů."
„Máš pravdu! Sto tisíc miliónkrát drsnější!" přisvědčil jsem.
„To voko!" zaúpěl Bobby a vzpomínal na hrůznou podlitinu ve tvaru hvězdy.
„Panebože, to voko!"
„Mlč, nebo hodím šavli!"
Popíjeli jsme kolu, vzrušeně si povídali a smáli se víc než kdykoli jindy.
Co jsme to za zvláštní tvory, když je nám třináct?
Už tenkrát, když jsme seděli na opuštěných tribunách školního hřiště, jsem si uvědomil, že strašidelné dobrodružství oné noci nás navždy spojilo nerozborným přátelstvím. Kamarádili jsme už dva roky, ale během noci se náš vztah utužil a prohloubil. Sdíleli jsme totiž silný a formativní zážitek – a oba jsme intuitivně cítili, že tato událost je mnohem závažnější, než jak se jeví na první pohled, závažnější, než jsme to tenkrát dokázali pochopit. Provedli jsme odvážný kousek a tím jsme se stali navzájem mnohem přitažlivější.
Později jsem pochopil, že to byla pouhá předehra. Během druhého týdne v prosinci jsme zažili něco, co nás spojilo opravdu pevně. Spatřili jsme výjev, který nás zasáhl mnohem víc než mrtvola s podlitým okem.
Teď, o patnáct let později, jsem měl pocit, že už jsem na podobná dobrodružství příliš starý. Obával jsem se výčitek svědomí, nedokázal jsem prolézat cizí usedlost s bezstarostností třináctiletého chlapce. A přesto jsem do toho šel.
Opatrně jsem se přiblížil po trávníku pokrytém mrtvými listy eukalyptu a opět nahlédl do osudového okna.
Kryly jej pořád stejné žaluzie, skrze které jsme se před tolika lety dívali, jen trochu zežloutly. Jednotlivé lamely sice byly pootočeny, ale mezi nimi přesto zůstaly dost široké škvíry, které umožňovaly přehlédnout celou místnost krematoria. A já už jsem byl dost vysoký a nepotřeboval si stoupat na lavičku.
Sandy Kirk a jeho pomocník byli v plné práci. Měli na obličeji roušky, na sobě gumové rukavice a zástěry na jedno použití.
Na vozíku pod oknem ležel neprůhledný pytel z umělé hmoty. Zip měl rozepnutý, vypadal jako obrovský prasklý lusk a skrýval v sobě mrtvolu muže. Nepochyboval jsem, že to je ten tulák, stopař z dálnice, kterého chtějí spálit místo mého otce.
Byl vysoký asi 175 cm a vážil okolo 80 kilogramů. Protože před smrtí ho surově ztloukli, nedokázal jsem odhadnout jeho věk. Obličej měl hrůzně znetvořený.

Ze začátku jsem si myslel, že jeho oči se skrývají pod černou krustou zaschlé krve. Ale vtom jsem si uvědomil, že mu obě oči chybí. Díval jsem se do prázdných očních důlků.
Vzpomněl jsem si na staříka s hvězdicovitou podlitinou. Tenkrát nám připadal tak strašný… Ale tohle bylo něco nesrovnatelně hrůznějšího. Výron krve byl výtvorem přírody, tohle byl důsledek lidské zvrhlosti.
+++
Bobby a já jsme se během října a listopadu onoho dávno minulého roku nejednou vraceli k oknu krematoria. Kradli jsme se tmou, vyhýbali se výhonům břečťanu, který se vinul po zemi, abychom neupadli, a lačně vdechovali noční vzduch prosycený čerstvou vůní eukalyptu. Dodnes spojuji tuto vůni se smrtí.
Během dvou měsíců Frank Kirk uspořádal čtrnáct pohřbů, ale pouze tři zemřelí podstoupili kremaci. Ostatní pohřbil do země.
Já a můj kamarád jsme litovali, že místnost, kde probíhá příprava pozůstatků na tradiční pohřeb, nemá žádná okna. Tato utajená komnata – jak tvrdil Bobby, „tam se dějou největší sviňárny“ – se nacházela v suterénu, a tudíž byla pro nás, úchylné špióny, nedostupná.
V hloubi duše jsem byl rád, že můžeme tajně přihlížet pouze Kirkovým „menším sviňárnám“. Myslím si, že i Bobbymu se ulevilo, ale navenek předstíral těžké zklamání.
Na druhou stranu jsem považoval za úspěch, že Frank připravuje tradiční pohřby do země během dne, kdežto v noci se zabývá výhradně kremacemi. Právě díky tomu jsem jim mohl tajně přihlížet.
I když obrovská kremační pec – vypadala mnohem drsněji než ta, kterou Sandy používá dnes – spalovala lidské pozůstatky za velice vysokých teplot a byla vybavena zařízením omezujícím emise, komínem stejně unikal hustý kouř. Frank spaloval mrtvoly pouze v noci z úcty k zarmouceným pozůstalým, aby se nestalo, že někdo z nich dole ve městě zvedne hlavu, zadívá se na komín pohřební služby a uvidí, jak se jeho drahý zesnulý vznáší k nebi coby klubko dýmu.
Na ruku nám šlo i to, že Bobbyho otec, Anson, byl hlavním redaktorem místních novin. Bobby využil příležitost a spolehlivě přinášel nejčerstvější zprávy o úmrtích v důsledku nehod či nemocí.
Vždycky jsme věděli, že Frank Kirk dostal novou mrtvolu, ale netušili jsme, zda bude kremace či pohřeb do země. Hned po západu slunce jsme jeli na kolech k sídlu pohřební služby a čekali u okna krematoria, zda nezačne kremace. Když se nic nedělo, měli jsme jistotu, že nastane pohřeb do země.
Koncem října zemřel na infarkt pan Garth, šedesátiletý prezident First National Bank. Dívali jsme se, když šel do pece.
V listopadu spadl ze střechy a zabil se tesař Henry Aimes. Ten rovněž měl kremaci, ale my jsme to neviděli, neboť Frank Kirk či zřízenec tentokrát nezapomněl zatáhnout žaluzie.
Ale během druhého týdne v prosinci, kdy probíhala kremace Rebeccy Acquilainové, lamely opět zůstaly pootevřené. Byla to manželka Toma Acquilaina, učitele matematiky na škole, kam z nás dvou chodil jen Bobby. Paní Acquilainové bylo teprve třicet let, pracovala jako knihovnice a měla pětiletého synka Devlina.
Když ležela na vozíku a byla až po bradu přikrytá prostěradlem, byla tak krásná, že se nám svírala srdce.
Myslím, že za jejího života jsme sice zaznamenali, že je pohledná, ale nic víc nás nenapadalo. Koneckonců to byla knihovnice, máma od malého chlapce, kdežto nám bylo třináct. Byli jsme ve věku, kdy chlapce neupoutá nenápadná ženská krása, tichá jako padající hvězda a čistá jako kapky deště. V té době nás lákaly ženy, které jsou schopny se nechat vyfotit nahé, aby se objevily na hracích kartách. Až do oné noci jsme se dívali na paní Acquilainovou, ale nikdy ji neviděli.
Smrt ji neznetvořila, protože zemřela náhle. Zřejmě od narození měla výduť na mozkové tepně, ale nikdo o tom nevěděl. Jednoho dne dopoledne jí ta výduť praskla. Do večera byla pryč.
Když ležela na vozíku v krematoriu, oči měla zavřené. Tvářila se uvolněně. Zdálo se, že spí; dokonce se neznatelně usmívala, jako kdyby se jí zdálo něco příjemného.
Když dva zřízenci sundali prostěradlo, aby mohli dát paní Acquilainovou do lepenkové rakve a poté do pece, viděli jsme, že je štíhlá a souměrná. Byla nadpozemsky krásná a nebyla to krása jen erotická. Nevzbuzovala v nás morbidní vášeň, ale posvátný obdiv.
Vypadala tak mladě.
A nesmrtelně.
Zřízenci umístili tělo do pece s neobvyklou jemností a úctou. Když se za mrtvou ženou zavřela dvířka pece, Frank Kirk si sundal gumové rukavice a hřbetem dlaně si otřel nejdřív levé a potom i pravé oko. Určitě si neutíral pot.
V průběhu jiných kremací si Frank skoro neustále povídal se svým pomocníkem, i když jsme nemohli slyšet o čem. Dnes neřekli skoro jediné slovo.
My dva jsme taky byli potichu.
Vrátili jsme lavičku na nádvoří a vytratili se z Kirkova pozemku.
Nasedli jsme na kola a vydali se po nejzastrčenějších uličkách městečka.
Jeli jsme směrem k pobřeží.
Byla podzimní noc a široká pláž byla úplně prázdná. Za našimi zády jako bájný Fénix zářila světla Moonlight Bay. Světélka se rozutekla po kopcích a blikala na nás skrze košaté koruny stromů. Před námi se rozprostírala inkoustově tmavá voda nekonečného Pacifiku.
Oceán byl klidný. Pomalé a nízké vlnky příboje líně olizovaly břeh a shazovaly hřebínky bílé pěny, která zdobila černou hmotu mořské vody jako tukový okolek lemuje roštěnku.
Sedl jsem si do písku, díval se na příboj a pořád myslel na blížící se Vánoce. Za dva týdny jsou tady. Chtěl jsem se té myšlenky zbavit, ale ona mě neustále pronásledovala.
Na co myslí Bobby, jsem nevěděl. Neptal jsem se. Nebylo mi do řeči. A jemu taky ne.
Představoval jsem si, jak asi bude prožívat Vánoce malý Devlin Acquilain, který zůstal bez mámy. Třeba je ještě příliš

malý, aby pochopil význam smrti.
Ale Tom Acquilain, její muž, to určitě chápe víc než dobře. Přesto stejně asi nastrojí pro Devlina stromeček.
Kde asi vezme sílu, aby ověsil větve cingrlátky?
„Pojď si zaplavat," řekl Bobby stručně a bylo to poprvé, co promluvil od okamžiku, kdy z těla mladé ženy sundali prostěradlo.
I když přes den bylo teplo, přece jen byl už prosinec a onoho roku El Nino – teplý proud z jižní polokoule – nešel až těsně k pobřeží. Voda byla nepříjemně chladná a vzduch dokonce lehce mrazivý.
Bobby se svlékl, pečlivě složil oblečení a dal ho na hromádku vyplavených suchých chaluh, aby ho uchránil před pískem. Položil jsem hraničku svých věcí hned vedle.
Vešli jsme do černé vody nazí a dlouho plavali proti přílivu, pryč od pobřeží. Dostali jsme se příliš daleko od břehu. Zabočili jsme k severu a plavali podél pobřeží. Úsporná tempa. Minimální pohyby nohama. Zkušeně jsme se vyhýbali vrcholkům vln a využívali prohlubní mezi nimi. Věděli jsme, že nebezpečí číhá.
Oba jsme byli výborní plavci – i když jsme se zachovali lehkomyslně.
Zpravidla po určité době voda už nepřipadá plavci tak studená, neboť teplota jeho těla klesá a teplotní rozdíl už není tak velký. Navíc ho zdánlivě zahřívá fyzická námaha. Příjemný, ale zavádějící pocit tepla se může stupňovat, což je zrádné.
Ale tenkrát jsme měli pocit, že se ochlazují nejen naše těla, ale i voda. Nepocítili jsme žádné teplo, ani to zrádné.
Uplavali jsme už dost daleko směrem na sever, podél pobřeží. Bylo na čase to otočit ke břehu. Kdybychom měli dost rozumu, vrátili bychom se pěšky k hromádce chaluh, kde jsme nechali oblečení.
Místo toho jsme se jen zastavili, chvíli šlapali vodu a lačně dýchali studený vzduch, který spotřebovával poslední zbytky vzácného tepla v nás. Potom jsme se bez jediného slova otočili a jako na povel vyrazili zpět, stále podél pobřeží a dost daleko od něj.
Ruce a nohy jsem měl jako nasáklé olovem. Žaludek mi svírala křeč. Nebyla silná, ale měl jsem z ní strach. Měl jsem pocit, že mohutné bušení těžce namáhaného srdce mě stahuje do hlubin oceánu.
Ačkoli vlny nebyly větší než na začátku, snášeli jsme je hůř. Nelítostně se do nás zakusovaly studenou a zubatou bílou pěnou.
Plavali jsme vedle sebe, snažili jsme se být pořád na dohled. Zimní nebe nás nemohlo nijak potěšit, světla města byla stejně vzdálená jako hvězdy, moře se chovalo nepřátelsky. Mohli jsme spoléhat jen jeden na druhého, ale každý z nás věděl, že kdyby bylo nejhůř, ten druhý pro něj bez váhání obětuje život.
Když jsme se vrátili k našemu místu na pláži, byli jsme úplně vyčerpaní. Nejtěžší nám připadaly poslední kroky zpěněným příbojem. Byli jsme bledší než bílý písek, bylo nám na zvracení, chvěli jsme se zimnicí a plivali svíravě hořkou mořskou vodu.
Byla nám tak ukrutná zima, že jsme si už neuměli představit žár kremační pece. Oblékli jsme se, ale zima nám byla pořád – a to bylo dobře.
Vedli jsme kola po písku pláže a přes trávníky přilehlého parku do nejbližší ulice.
„Do prdele," ulevil si Bobby, když sedal na kolo.
„Jo," přisvědčil jsem.
A jeli jsme domů každý jinou cestou.
Padli jsme do postele, jako kdybychom byli nemocní. Spali jsme a zdály se nám sny. Probudili jsme se a život šel dál.
Už nikdy jsme se nevrátili k oknu krematoria.
Už nikdy jsme spolu nemluvili o paní Acquilainové.
Navždy nám zůstalo pevné přesvědčení, že bychom bez váhání kdykoli obětovali život pro záchranu toho druhého.
Jak podivně to na světě chodí: věci, jichž se můžeme tak snadno dotknout či poznat smysly – sladká stavba ženského těla, naše vlastní svaly a kosti, studené moře a světlo hvězd –, jsou mnohem méně reálné než věci, kterých se nemůžeme dotknout, ochutnat je, přivonět k nim, vidět je. Kola a kluci, kteří je vedli, jsou méně reální než to, co nosíme v hlavě či v srdci, méně podstatní než přátelství, láska či osamělost. Ty budou existovat i dlouho po zániku světa.
Březnová noc, která nastala mnohem později, když jsem už dávno nebyl dítě, okno krematoria a dění za ním však bylo skutečnější, než jsem si přál. Někdo utloukl stopaře k smrti – a poté mu vyřízl oči.
Až se dozvím všechny souvislosti, vražda a záměna těla mého otce se zřejmě dají nějakým způsobem vysvětlit. Ale proč vyřízli oči? Copak může existovat logický důvod, proč by neznámý ubožák měl přijít do všepohlcujícího ohně kremační pece bez očí?
Co když někdo znetvořil tuláka jen proto, aby dosáhl zvráceného uspokojení?
Pomyslel jsem na siláka s oholenou hlavou a jednou perlovou náušnicí. Na jeho velký obličej a tupý výraz tváře. Oči měl jako ostřelovač – tmavé a nehybné. Hlas jako mírně zarezlá a studená ocel.
Docela bych si uměl představit, že takového člověka těší působit někomu jinému bolest. Přímo jsem ho viděl jak řeže lidské maso – jako když si vesničan líně ořezává proutek.
Po pravdě řečeno, v podivném novém světě, který se zrodil během mého pobytu v suterénu nemocnice, bylo snadné si představit, že mrtvolu zohavil sám Sandy Kirk. Hezoun Sandy, pohledný a slizký jako ulízaný model z luxusního katalogu. Sandy, jehož drahý papá vzlykal při kremaci Rebeccy Acquilainové. Ty oči potom možná obětoval v utajené svatyni, kterou jsme já a Bobby nikdy nedokázali najít – snad se opravdu krčí kdesi v zanedbaném koutě růžové zahrady.
V krematoriu, když Sandy společně s pomocníkem tlačili vozík k peci, zazvonil telefon.
Provinile jsem se od okna odtáhl, jako kdybych to byl já, kdo spustil alarm.
Když jsem se opět přitiskl ke sklu, viděl jsem, že Sandy si sundává roušku a zvedá sluchátko aparátu, který visel na zdi.

V jeho hlase zazníval nejdřív zmatek, potom zneklidnění a vztek, ale jednotlivá slova jsem skrze dvojité sklo neslyšel.
Sandy praštil sluchátkem tak vztekle, že málem strhl telefon ze zdi. Netušil jsem, s kým právě domluvil, ale ten dotyčný dostal pořádně za uši.
Sandy si začal sundávat gumové rukavice a něco naléhavě říkal pomocníkovi. Myslím, že jsem zaslechl svoje jméno – a vyslovil ho určitě nevlídně.
Jesse Pinn, Sandyho pomocník, měl protáhlý hubený obličej, hlavu jako ohař, zrzavé vlasy, hnědé a zarudlé oči. Tenké rty měl pevně sevřené, jako kdyby nedočkavě polykal sliny a těšil se na králíka, kterého pronásleduje. Teď začal opět zatahovat zip na pytli, v němž leželo stopařovo tělo.
Sandyho sako viselo na věšáku vpravo od vstupních dveří. Když si ho bral, s překvapením jsem zjistil, že mu přes rameno visí pouzdro se zbraní.
Sandy se zadíval na Pinna, který se pořád ještě lopotil s pytlem, něco mu poručil a ukázal směrem k oknu.
Když Pinn vyrazil přímo ke mně, rychle jsem couvl od okna. Zřízenec zavřel pootevřené lamely žaluzie.
Měl jsem dojem, že mě spíš neviděl.
Na druhou stranu jsem věděl, že jsem bytostný optimista, a nařídil si, že v tomhle případě musím vzít v potaz pesimističtější možnost a zbytečně tu nezaclánět. Rychle jsem proklouzl mezi zdí garáže a řadou eukalyptů, kde vzduch voněl smrtí, směrem k vnitřnímu dvoru.
Spadlé listí praskalo pod mýma nohama jako ulity hlemýžďů. Naštěstí koruny stromů čuchala dost silná bríza, listí ševelilo a krylo zvuk mých kroků.
Vítr sám byl plný dunění oceánu, nad nímž tak dlouho cestoval, a rovněž maskoval moje pohyby.
Ale určitě tlumí i kroky někoho, kdo mě možná pronásleduje.
Byl jsem si jistý, že do krematoria volal někdo z vedení nemocnice. Podívali se do kufříku, našli otcovu peněženku a dovtípili se, že jsem byl v garáži a viděl záměnu mrtvol.
Když to slyšel Sandy, uvědomil si, že moje návštěva nebyla tak nevinná, jak vypadala. Společně se zřízencem šli ven, aby se podívali, zda se nepotuluju někde kolem.
Došel jsem na zadní dvůr. Pěstěný trávník mi najednou připadal širší a otevřenější než dříve.
Měsíc v úplňku zářil pořád stejně, ale mně připadalo, že všechny předměty, které jeho světlo pohlcovaly, jej teď odrážejí a násobí. Noc zářila nepřirozeným stříbrným jasem a odmítala mě ukrýt.
Neodvážil jsem sejít přes rozlehlé vydlážděné nádvoří. Rozhodl jsem se, že se budu držet co nejdál od domu a od příjezdové cesty. Zvolit si pro únik stejnou cestu, kterou jsem přišel, mi připadalo příliš riskantní.
Přeběhl jsem přes trávník směrem k rozlehlé růžové zahradě. Přede mnou se rozprostíraly terasy na klesajícím svahu, kde rostlinám poskytovaly oporu četné pergoly a loubí ve tvaru tunelů. Mezi nimi se točila změť pokroucených cestiček.
Na našem teplém a slunném pobřeží jaro nenechává na sebe dlouho čekat a růže už kvetly. Červené a jiné sytě zbarvené květy ve světle měsíce vypadaly jako černé růže pro oltář zlověstných bohů, ale byly tu i květy bílé, obrovské jako dětská hlavička. Pohupovaly se do taktu ukolébavky, kterou jim zpívala mořská bríza.
Za sebou jsem zaslechl mužské hlasy. Zněly slabě a přerývaně, protože neklidný vítr je tlumil a odnášel pryč.
Podřepí jsem za vysokou pergolou a podíval se skrze bílé zkřížené laťky. Opatrně jsem rozhrnul větve popínavých růží s ostrými trny.
Poblíž garáže dva paprsky ručních svítilen prozkoumávaly tmu kolem živých plotů, vysílaly roztančená prasátka do větví stromů a kolem oken budovy.
Jednu svítilnu držel Sandy Kirk a bez pochyby měl u sebe i zbraň, kterou jsem před chvilkou zahlédl. Jesse Pinn je možná rovněž ozbrojen.
Bývaly doby, kdy hrobníci a jejich pomocníci nenosili bouchačky. Až do dnešního večera jsem si myslel, že do toho spadá i čas mého života.
Zaraženě jsem se díval na třetí paprsek od baterky, který se objevil na vzdálenějším rohu budovy. Potom čtvrtý a pátý. A šestý.
Netušil jsem, kdo jsou ti noví pronásledovatelé ani odkud se tak rychle vyrojili. Seřadili se do šiku a metodicky postupovali přes trávník, po nádvoří, okolo bazénu směrem k růžové zahradě. Paprsky baterek protínaly tmu a ti, kdo je drželi v rukou, zůstávali neviditelní jako démoni v hrůzném snu.

Kapitola 7

Tajemní pronásledovatelé, kteří nás ve snu někdy honí po bludišti, se tentokrát stali skutečností.
Zahrada sestávala z pěti rozlehlých teras, které klesaly po svahu. I když byly široké a svah mezi nimi mírný, postupně jsem nabíral stále větší rychlost. Bál jsem se, že o něco zakopnu, upadnu a zlomím si nohu.
Loubí a rafinované pergoly, které se zvedaly ze všech stran, mi začaly připomínat zpustošené ruiny. Jejich spodní části byly zarostlé větvičkami s ostrými trny. Růže, kolem nichž jsem běžel, je zatínaly do latěk a kroutily se jako živá stvoření.
Z noci se najednou stal obživlý hrůzný sen.
Srdce mi bušilo tak divoce, že hvězdy vrávoraly.
Měl jsem dojem, že se celá obloha řítí na mě a nabírá rychlost jako lavina.
Když jsem se přihnal na konec zahrady, napůl jsem spatřil a napůl vycítil ozdobný litinový plot, který se nejasně rýsoval ve tmě. Byl asi dva metry vysoký. Černou barvou štědře napuštěné tyče odrážely měsíční světlo.
Zabořil jsem podpatky do měkké země a stačil zabrzdit. I tak jsem se uhodil o robustní tyče, ale nic se mi nestalo.

Ani jsem nezpůsobil příliš velký hluk. Špičaté svislé tyče byly pevně připevněny k vodorovným lištám; když jsem na ně dopadl, neozval se žádný rachot, ale jen slabé dunění.
Opřel jsem se zády o plot.
Trápila mě hořká pachuť v ústech, ale měl jsem je tak vyschlá, že jsem si nedokázal ani odplivnout.
V pravém spánku mi tepala pronikavá bolest. Zvedl jsem ruku k obličeji. Do dlaně se mi zapíchly tři trny. Vytáhl jsem je.
Když jsem se řítil dolů, musel jsem narazit do jednoho z růžových keřů, ale nebyl jsem si toho vědom.
Sladká vůně růží mi najednou připadala až příliš těžká, možná proto, že jsem dýchal tak zhluboka a lačně. Cítil jsem i kokosovou vůni krému na opalování – voněl skoro stejně silně, jako když jsem ho nanášel. Jenže teď měl v sobě i nepříjemný odstín, snad proto, že se mísil s pachem potu.
Měl jsem dojem, že šest pronásledovatelů mě dokáže najít po čichu jako lovečtí psi. Nesmysl, ale já jsem o tom byl skálopevně přesvědčen. Myslel jsem si, že mě zatím nenašli jen proto, že jsem za větrem.
Chytil jsem se železných tyčí, odkud se do mého těla přeneslo temné dunění, a zadíval se na vrcholek návrší. Pátrací skupina zrovna klesala z první, nejvyšší terasy na druhou.
Šest kuželů světla klouzalo po růžových keřích. Paprsky se na krátký okamžik zaťaly jako šavle do bílých latí pergol, které vypadaly jako kosti zmasakrovaných draků.
V zahradě bylo mnohem více možných skrýší než na otevřeném prostranství. Moji pronásledovatelé je museli prozkoumat, ale i tak se pohybovali rychleji než předtím.
Vystoupal jsem po plotu a opatrně, abych nenechal na špičatých koncích kus oděvu, se přešvihl na druhou stranu.
Pode mnou se rozprostírala rovinatá neobydlená krajina: tmavá údolí, měsícem osvětlené řady návrší jen tu a tam porostlých duby. Dopadl jsem do bujné trávy, kterou posílily poslední zimní deště. Dosahovala mi ke kolenům. Cítil jsem, jak prudce zavoněla šťáva, kterou z ní vymačkával každý můj krok.
Byl jsem si jist, že Sandy a jeho lidé budou prohledávat celé okolí usedlosti, a vyrazil jsem dolů po svahu, pryč od sídla pohřební služby. Snažil jsem se dostat z dosahu svítilen dřív, než se dostanou k plotu.
Směřoval jsem pryč od města, a to nebylo dobře. V neobydlené krajině se pomoci nedočkám. Každý krok východním směrem mě zaháněl do izolace a v osamění jsem stejně zranitelný jako kdokoli jiný, vlastně ještě víc než většina lidí.
Měl jsem štěstí, že se vše odehrává na jaře. Kdyby bylo horké léto, vysoká tráva by už zežloutla jako zralé obilí a byla by suchá jako papír. Snadno by mě vystopovali podle zlomených stébel.
Doufal jsem, že tráva na louce je ještě tak mladá a pružná, že se za mnou opět zavře a neprozradí, kudy jsem šel. Nicméně zkušený pozorovatel by mě asi stejně dokázal vystopovat.
Asi šedesát metrů od plotu jemná tráva louky přecházela do hustšího porostu. Rostla tam asi půldruhého metru vysoká drsná stepní tráva.
Spěšně jsem se prodral skrze houštinu a dostal se do mělkého, asi tři metry širokého dolíku či vyschlého řečiště, kudy za dešťů odtékala voda ze svahu. Tady nebyla skoro žádná vegetace, neboť silné deště odplavily půdu a obnažily skalnaté podloží. Nepršelo už čtrnáct dní, a tak tu nebyla ani žádná voda.
Zastavil jsem se, abych se trochu vydýchal. Opřel jsem si záda o stěnu řečiště a rozhrnul před sebou drsná stébla vysoké trávy, abych se podíval, kam se mezitím dostali pronásledovatelé.
Čtyři z nich už šplhali na plot. Paprsky jejich baterek se zatínaly do nebe, tančily po plotě a opět se zabodávaly do země, když kopírovaly pohyb lidí nahoru, přes plot a dolů.
Znervózňovalo mě, že jsou tak rychlí a mrštní.
Jsou snad všichni ozbrojení jako Sandy Kirk?
Já bych řekl, že když jsou vybaveni málem živočišnými instinkty, obrovskou rychlostí a vytrvalostí, tak zbraně ani nepotřebují. Když mě chytí, možná mě roztrhnou holýma rukama.
Napadlo mě, jestli mi vyloupnou oči.
Vyschlé řečiště potoka se táhlo úbočím svahu ze severovýchodu na jihozápad. Jít nahoru znamenalo pokračovat na severovýchod, dál od města, kde se žádné pomoci nedočkám.
Vykročil jsem dolů, na jihozápad, podél vysokou trávou porostlého okraje rokle. Chtěl jsem se co nejdříve dostat mezi lidi, do obydlených míst.
Procházel jsem mělkým korytem vyschlého potoka, jehož skalnaté stěny odrážely měsíční světlo a leskly se jako slabý led na rybníku. I vysoká stepní tráva, která rostla na okrajích rokle, vypadala jako ztuhlá mrazem.
Potlačil jsem v sobě strach, že šlápnu na uvolněný kámen nebo si zvrtnu kotník v nějaké díře, a zcela se oddal noci.
Nechal jsem se vést tmou, jako se loď nechává unášet větrem. Řítil jsem se dolů po mírném svahu a málem ho necítil pod nohama, jako kdyby skála byla opravdu zamrzlá a já po ní bruslil.
Asi po dvou stech metrech jsem se dostal k místu, kde se potkávaly dva svahy a rokle se rovněž rozdvojovala. Přibrzdil jsem, ale jen nepatrně, a bez váhání zvolil pravou odbočku, protože jsem věděl, že to je kratší cesta do Moonlight Bay.
Ušel jsem jen několik metrů a najednou zaznamenal, že se ke mně blíží světla. Necelých sto metrů přede mnou se rokle stáčela doleva, vyhýbala se prudkému zatravněnému svahu a mizela mi z očí. Zdroj světla ležel pod touto zatáčkou, ale i tak jsem poznal, že to jsou světla od ručních svítilen.
Nikdo z lidí, kteří vyšli ze sídla pohřební služby a prošli růžovou zahradou, se nemohl tak rychle dostat přede mě. Pronásledovatelů je tedy víc.
Snaží se mě obklíčit. Měl jsem pocit, že mě pronásleduje armáda, vycvičené oddíly, které se jako mávnutím kouzelného proutku vyrojily snad přímo ze země.
Okamžitě jsem se zastavil.
Chvíli jsem zvažoval, zda bych se neměl schovat do vysoké a husté stepní trávy, která stále lemovala okraje rokle a byla asi půldruhého metru vysoká. Ale i kdybych se pohyboval sebeopatrněji a snažil se zanechat co nejméně stop,

byl jsem si skoro jistý, že by to neušlo očím pronásledovatelů. Vtrhnou do vysoké trávy a chytí mě či střelbou donutí sestoupit dolů, pokud bych už šplhal po holé stráni.
V zatáčce přede mnou světla zářila stále jasněji. Nasvítila haluze vysoké trávy, a ty vypadaly jako překrásné ornamenty vytepané na stříbrné míse.
Vrátil jsem se do místa, kde v rokli vznikalo rozcestí ve tvaru písmene Y, a vydal se levým odbočením, které jsem před několika minutami minul. Po asi dvou stech metrech jsem narazil na další podobné rozcestí. Chtěl jsem se opět vydat doprava, směrem do města, ale potom mě napadlo, že oni s tím počítají. Vykročil jsem doleva, i když mě ta cesta zaváděla dál do neobydlených kopců.
Najednou se kdesi v dálce na západ ode mě ozvalo burácení motoru a rychle se blížilo. Už bylo tak silné, že znělo jako motor letounu, který přelétává nízko nad krajinou. Poznal jsem ale, že to není zajíkavý zvuk vrtulníku.
Kužele oslnivého světla protnuly tmu a dopadly na vrcholky návrší vlevo a vpravo ode mě, proletěly přímo přes rokli, jen asi dvacet metrů ode mě. Paprsky byly tak jasné, že to vypadalo, jako kdyby nějaký obr nečekaně vychrstl do temné krajiny potoky do bělá rozžhavené látky. Měl jsem dojem, že dokonce jsou i těžké a hmatatelné.
Pátrací světlo velké intenzity. Letělo pryč a teď se odráželo od vzdálených vrcholů na východě a na severu.
Jak to, že sehnali tak složité zařízení během krátké doby?
Je snad Sandy Kirk velkým bosem protivládních bojůvek, které sídlí v bunkrech plných zbraní a střeliva pod budovou pohřební služby? Ne, tak to určitě nebude. Protivládní bojůvky – to je fakt ze skutečného života současné společnosti, kdežto se mnou se dějí věci nevídané. O ničem takovém jsem ve večerních zprávách v životě neslyšel.
Potřeboval jsem zjistit, co se tam nahoře děje. Nemohu přece vězet v rokli jako bezmocná krysa v laboratorní kleci.
Prodral jsem se drsnou a vysokou trávou k pravému okraji rokle, přešel po šikmém dně a opět stoupal po svahu, protože mi připadalo, že pátrací světlo přicházelo odněkud z této strany. A opravdu, když jsem stoupal do svahu, paprsek opět protnul tmu a přicházel právě ze severozápadu. Jasně nasvítil vrchol návrší, po němž jsem stoupal, a opět letěl jinam.
Asi devadesát metrů, které mě dělily od vrcholu, jsem se plazil po čtyřech, posledních deset zdolával po břiše. Na vrcholku jsem se vplížil mezi zvětralé vyčnívající balvany, které poskytovaly vhodný úkryt, a opatrně zvedl hlavu. Na vrcholku nejbližšího návrší, na závětrné straně u obrovského dubu stál vojenský transportér. Byl osvětlen jen odrazem vlastních světel, ale ani tak se nedal zaměnit se žádným jiným vozidlem: robustní a těžký vůz s náhonem na všechna kola a obrovskými pneumatikami uzpůsobený k pohybu v jakémkoli terénu.
Teď jsem viděl zdroj obou pátracích světel. Svítilny drželi v rukou řidič a cestující na sedadle vedle něj a každá měla čočku zvící salátové mísy. Tak obrovské svítilny mohl napájet pouze motor transportéru.
Řidič zhasl svítilnu a rozjel vůz. Obrovské vozidlo v okamžiku opustilo úkryt pod větvemi rozlehlého dubu, otočilo se ke mně zadní částí a řítilo se svažitou loukou tak svižně, jako kdyby se prohánělo po dálnici. Zmizelo za hranou svahu, potom se znovu vynořilo a rychle stoupalo po dalším návrší. Zkrátka řady pobřežních kopců pro něj nebyly žádnou překážkou.
Pěšáci, kteří měli svítilny a zřejmě i zbraně, prozkoumávali rokle. Transportér mi měl zabránit ve výstupu na vrcholky a zahnat mě dolů do roklí, kde na mě už čekali další pěšáci.
„Lidi, co jste zač?“ zamumlal jsem.
Kužele světel z transportéru opět protnuly tmu a prohledávaly další kopce. Nasvítily trávu, která se vlnila jako moře v mírném vánku. Vlny běžely jedna za druhou a narážely do mohutných kmenů dubů.
Hned vzápětí se mohutný vůz opět rozjel a kymácivě zdolával méně rovný úsek terénu. Z mého pohledu mi připadalo, že přední světlomety blikají. Paprsek pátracího světla divoce tančil po krajině, nahlížel do roklí a opět se vynořoval. Transportér se přesouval na jihovýchod, hledal další vhodné pozorovací stanoviště.
Napadlo mě, zda obyvatelé Moonlight Bay – ať už dole ve městě či na níže položených pobřežních rovinách – si něčeho všimnou. Avšak touhle noční dobou jen málokdo z městských lidí bývá venku. Navíc by se náhodný pozorovatel musel octnout na pravém místě a dívat se pod příslušným úhlem, aby viděl vůbec něco.
I kdyby někdo zahlédl světla, řekl by si, že parta mladých kluků se baví pronásledováním losa či jelena. Sice se to nesmí, ale pokud nestřílejí a krev neteče, lidé je většinou nechají být.
Transportér se každou chvíli otočí a začne se ke mně blížit. Už jsem poznal, jak to dělá, a nepochyboval jsem, že stačí pár pohybů a dorazí až sem, na vrchol, kde jsem se krčil mezi kameny.
Vrátil jsem se dolů po svahu do rokle, kterou jsem před chvílí opustil. Přesně tam mě chtějí mít oni. Ale nic jiného mi nezbývalo.
Až do tohoto okamžiku jsem byl přesvědčen, že jim uniknu. Teď se moje přesvědčení začalo vytrácet.

Kapitola 8

Probojoval jsem se přes hradbu drsné stepní trávy zpět do rokle a pokračoval směrem, kterým jsem šel, než mě pátrací světlo vytáhlo nahoru. Po několika krocích jsem se ale zarazil a zůstal stát. Přímo proti mně do tmy svítily zelené oči nějakého zvířete.
Kojot.
Podobají se vlku, ale jsou trochu menší a mají poněkud užší čenich. Ale i tak jsou dost statní, aby mohli být nebezpeční. Civilizace postupně stále víc zasahuje do jimi obývaných území a oni nezřídka doslova vraždí domácí mazlíčky dokonce i tam, kde by to nikdo nečekal – třeba na zadních dvorcích předměstských domků. Popravdě řečeno čas od času se rozkřikne, že kojoti napadli a chtěli odtáhnout pryč i malé dítě. I když na dospělé útočí skutečně jen v ojedinělých případech, já bych na to moc nespoléhal. Jsem sice mnohem větší, ale nerad bych se s nimi pouštěl do

křížku, vždyť mohou být dva, nebo dokonce celá smečka a je to jejich území.
Byl jsem stále ještě trochu oslepený ostrým světlem a neviděl potmě úplně dobře. Teprve po několika napjatých okamžicích jsem si uvědomil, že zelené oči jsou posazeny příliš blízko a že to asi kojot není. Zvíře se sice krčilo k zemi v poloze šelmy připravené k útoku, ale i tak bylo na kojota příliš malé.
Když si oči opět přivykly na tmu, poznal jsem, že přede mnou sedí jen kočka. Obyčejná kočka, ne žádná puma, která je mnohem nebezpečnější než kojot, ale pravá domácí číča. Měla světle šedý či snad béžový kožíšek, potmě se to nedalo dost dobře rozeznat.
Kočky většinou nejsou hloupé. Ani v zápalu lovecké vášně, kdy pronásledují polní myš či malou pouštní ještěrku, by se nikdy nevydaly do hloubi území obývaného kojoty.
A opravdu, čím lip jsem na to stvoření před sebou viděl, tím mi připadalo bystřejší a vybuzenější. Teď už seděla zpříma, hlavu potměšile skloněnou ke straně, uši nastražené a pozorně si mě prohlížela.
Když jsem se pohnul, vyskočila na všechny čtyři. Udělal jsem další krok a ona se otočila, běžela po pěšince osvětlené měsícem a zmizela ve tmě.
Z dálky se ozval hukot motoru, který se rychle blížil.
Přidal jsem do kroku.
Než jsem ušel sto metrů, obrněný vůz se kdesi ve tmě zastavil. Byl už hodně blízko a jeho motor, který běžel na volnoběh, temně mručel. Nad mou hlavou tmu proťaly kužele světla hledajícího kořist.
Když jsem došel k místu, kde se rokle opět dělila, zjistil jsem, že tam je kočka a čeká na mě. Seděla přesně v místě, kde se cestičky rozbíhaly, jako kdyby váhala, po které z nich se má vydat.
Když jsem vykročil doleva, kočka se vrhla vpravo. Ale po několika krocích se zastavila, otočila se ke mně a sledovala mě svítivýma očima.
Určitě ostře vnímá pronásledovatele všude okolo nás, ví nejen o hlučném transportéru, ale i o pěšácích. Má ostré smysly, a možná dokonce vnímá i feromony agresivity a násilí, které šíří kolem sebejistě se jim chce vyhnout stejně jako já. Když už tu možnost mám, určitě udělám dobře, vsadím-li na zvířecí instinkt a půjdu tam, kam mě povede.
Motor transportéru, který dosud běžel na volnoběh, se nanovo rozburácel. Ohlušující zvuk se odrážel od stěn rokle, takže jsem měl dojem, že je všude okolo mě, že se vůz přibližuje a zároveň se vzdaluje. Ohlušený a otupělý jsem chvíli jen zmateně postával.
Ale potom jsem se rozhodl, že půjdu za kočkou.
Otočil jsem se a opustil levé odbočení z rokle. A hned nato ho vrchem přejel transportér a zakousl se do východního svahu, kde jsem ještě před malou chvíli postával. Čas se bezmocně zastavil, když železný obr uvízl nad roklí. Tma se rozsvítila a spirálovitě se točila v kuželích záře od předních světel, pátrací světlomet na střeše vozidla se zabodl přímo do hvězdnatého nebe. Potom se čas opět pohnul, řidič přidal plyn, přední kola se zaryla hlouběji do svahu a zadní přejela rokli. Na dno dopadly kusy půdy a trsy trávy, vyrvané pneumatikami vozu, který sjížděl dolů po svahu.
Zaslechl jsem, jak jeden člen posádky potěšeně ječí a druhý se směje. Lov je očividně bavil.
Vůz přejel rokli jen necelých padesát metrů ode mě a hned nato se do ní zabodlo světlo ruční svítilny.
Padl jsem na zem a kutálel se do tmy. Strašně to bolelo, rokle měla skalnaté dno. Zaslechl jsem, jak v kapse košile zapraskaly zničené sluneční brýle.
Když jsem se o kousek dál snažil opět postavit na nohy, kužel světla jasný jako blesk, co štěpí vedví mohutné duby, uhodil na dno rokle, kde jsem se krčil ještě před chvílí. Přivřel jsem oči a jen opatrně pošilhával po světlu. To se za chvíli zachvělo a přesunulo se směrem na jih. Transportér se dal do pohybu, naštěstí ne směrem ke mně.
Uvažoval jsem, zda není lepší vyčkat a zůstat, kde jsem – na křižovatce pěšinek, pod užší částí svahu –, než riskovat další setkání s vozidlem. Ale když se kdesi daleko za mými zády opět objevila jeho čtyři světla, pochopil jsem, že není na co čekat. Transportér sledoval cestu, kterou jsem před chvílí procházel já. Zatím jsem byl mimo dosah světel, ale vůz se rychle blížil a riziko odhalení se každým okamžikem stupňovalo.
Když jsem obešel vrchol návrší a vstoupil do rokle na západ od něj, opět jsem narazil na kočku. Seděla tam, jako kdyby na mě čekala. Otočila se ke mně zády a utíkala pryč, ale ne tak rychle, abych ji ztratil z dohledu.
Byl jsem rád, že dno role je skalnaté a já nezanechávám za sebou žádné stopy. Najednou jsem si uvědomil, že v kapse košile zbyly jen úlomky slunečních brýlí. V běhu jsem si sáhl do kapsy a nahmatal jednu ohnutou postranici a úlomek jednoho sklíčka. Zbytek se určitě povaluje na dně rokle, tam u rozcestí, kde jsem se kutálel po zemi.
Posádka vozu si určitě rozlámaných brýlí všimne. Jsou čtyři, rozdělí se do dvojic a prozkoumají obě větve rokle. Půjdou po mně s novou silou a chutí, protože budou mít v ruce důkaz, že jsou na správné stopě.
Na vzdálenějším svahu návrší, mimo údolí, kde jsem jen o vlásek unikl pátracímu světlometu, transportér opět šplhal do vrchu. Namáhaný motor už neburácel, ale vypjatě kvílel.
Pokud řidič zastaví na travnatém svahu, dokážu proběhnout okolo vozu nepozorovaně. Ale když naopak vjede do rokle, kde teď jsem, zpozorují mě v záři předních světel či ručních svítilen.
Kočka utíkala a já běžel za ní.
Rokle klesala po svahu a postupně se rozšiřovala stejně jako skalnatý dolík uprostřed. Žádnou takhle širokou roklí jsem dnes v noci ještě neprocházel. Po stranách skalnaté pěšinky se tyčila mnohem silnější a hustší hradba stepní trávy než jinde. Bylo zřejmé, že za deště rokle zachytí mnohem více srážek než ostatní. Avšak vegetace rostla příliš daleko od cestičky a nemohla mi poskytnout žádný stín. Měsíc zářil tak silně, že jsem měl pocit ohrožení. Kromě toho se tahle rokle na rozdíl od jiných nevinula, ale táhla se naprosto rovně jako městská ulice. Nebyly tu žádné meandry či zákruty, kam bych se mohl ukrýt před pronásledovateli, kteří sem mohou každou chvíli vtrhnout.
Měl jsem dojem, že transportér se kdesi nahoře opět zastavil. Vítr od moře přehlušil tiché mručení motoru ve volnoběhu. Kromě jeho ševelení jsem slyšel jen sám sebe: těžký, hvízdavý dech a splašené bušení srdce.

Kočka, ten čtyřnohý vítr, je mnohem hbitější než já; každou chvíli může zmizet. Nicméně se zatím snažila se mnou držet krok, zůstávala jen asi čtyři metry přede mnou. Díky světlému kožíšku, šedému či bezovému, vypadala v měsíční záři jako pouhý duch. Občas se na mě ohlédla a její oči svítily přízračně jako svíce na spiritistickém dýchánku.
Zrovna ve chvíli, kdy jsem si začal myslet, že ten tvor mě chce odvést do bezpečí – zkrátka když jsem opět propadl orgii polidšťování zvířat, které přivádí Bobbyho Hallowaye k šílenství –, kočka vystřelila kupředu. Kdyby se do skalnaté rokle najednou přivalila prudká bouřková vlna, mrštná šelma by určitě stačila utéct i před ní. Během dvou, nanejvýš tří vteřin zmizela ve tmě.
O chvíli později jsem ji našel na konci prolákliny. Oba jsme se ocitli v jakési slepé uličce, kterou ze tří stran ohraničovaly zatravněné svahy. Byly tak prudké, že bych určitě nestačil uniknout oněm dvěma pěšákům, kteří se už nepochybně blíží. Byl jsem v pasti.
V místě, kde rokle tak nečekaně končila, se vršila hromada naplavených větví, bláta, trávy a plevelů vyrvaných i s kořeny. Vůbec bych se nedivil, kdyby se kočka zlomyslně ušklíbla, ale ona se jen hbitě vyšvihla na hromadu, protáhla se nějakým otvorem mezi balvany a opět zmizela.
Tam musí být nějaká propust. Přílivová vlna, která tu zanechala naplavené bahno, přece musela mít nějaký únik.
Spěšně jsem začal šplhat na asi metr vysokou hromadu. Nesouvislý povrch z větví a balvanů se nebezpečně rozhýbal, ale naštěstí mou váhu vydržel. Po chvilce jsem zjistil, že naplavenou hromadu zadržuje kovová mříž, která zakrývá vstup do propustě.
Za mříží začínala chodba o průměru zhruba dvou metrů, kterou po stranách vroubily betonové pilíře. Byla to zřejmě součást protizáplavového systému, který odvádí dešťovou vodu ze svahů návrší do podzemí, aby se mohla dostat pod dálnicí a pod ulicemi městečka zpět do moře.
Každou zimu se tu určitě párkrát objeví údržbáři a vyčistí ucpaný portál propustě, aby nebránil průtoku vody. Bylo mi jasné, že od jejich poslední návštěvy uběhlo hodně času.
Kdesi v hloubce propustě zamňoukala kočka. Zvuk se mnohonásobně odrazil od betonových zdí a zněl jako volání ze záhrobí.
Čtvercové otvory mříže byly dost velké, aby se dovnitř dostala ohebná kočka, ale já jsem neměl šanci. Mříž na šířku zakrývala celý portál propustě, od jednoho betonového pilíře k druhému, ale nedosahovala až úplně nahoru.
Mezi poslední železnou tyčí a horním obloukovitým okrajem betonového portálu zbýval asi půlmetrový otvor. Napřed jsem prostrčil nohy a potom se protáhl po břiše celý. Byl jsem rád, že mříž je zakončená vodorovnou tyčí. Kdyby tam nebyla, ostré hroty svislých tyčí by mě pořádně potrápily.
Otočil jsem se zády k mříži a díval se do naprosté tmy. Hvězdnaté nebe a měsíc zůstaly venku. Chodba byla dost vysoká, stačilo jen trochu sklonit hlavu, abych se nepraštil o strop.
Z hloubi tunelu přicházel zvláštní, ale docela příjemný pach vlhkého betonu a tlející trávy.
Vydal jsem se kupředu a opatrně nahmatával povrch podlahy před každým dalším krokem. Tunel klesal, ale jen mírně a podlaha byla rovná. Po několika metrech jsem se zastavil. Měl jsem strach, že někde ve tmě číhá prudký několikametrový přepad. Kdybych se do něj zřítil, nemusel bych to přežít či přinejmenším bych si mohl zpřelámat všechny kosti.
Vyndal jsem z kapsy plynový zapalovač, chvíli váhal a nakonec ho nerozsvítil. Světlo by se odráželo od nerovných zdí klikatého tunelu a mohlo by být vidět zvenčí.
Kočka na mě opět zavolala. Jediné, co jsem viděl, byly její svítící oči. Chvíli jsem zvažoval, jak daleko může být. Podle úhlu pohledu jsem došel k závěru, že podlaha tunelu i nadále klesá jen mírně.
Pomalu jsem se vydal směrem ke kočce. Její oči mi určovaly cestu jako maják. Když jsem se přiblížil, otočila se a já jsem musel zastavit, protože jsem už to dvojité směrové světlo neviděl.
O vteřinu později opět zamňoukala. Ze tmy se znovu vynořily zelené oči a dívaly se na mě bez jediného zamrkání.
Vydal jsem se směrem k ní a v duchu užasle přemítal, jak je to možné. Od západu slunce jsem zažil hodně přinejmenším neuvěřitelných věcí – krádež otcových tělesných pozůstatků, zohavené mrtvoly bez očí v krematoriu, můj úprk před hrobníky –, ale chování malého potomka tygrů mě ohromovalo nejvíc.
Možná ale slyším trávu růst a připisuju zatoulané čičině schopnost porozumět mé zoufalé situaci, která jí ve skutečnosti není dána.
Možná…
Poslepu jsem dorazil k další hromadě naplavených věcí, která byla menší než první a na omak vlhká. Pod nohama mi čvachtaly rozmočené odpadky a zapáchaly opravdu nepříjemně. Opatrně jsem šplhal na vrchol hromady a vodítkem mi v naprosté tmě byl jen hmat. Zjistil jsem, že odpadky se nahromadily u další ocelové mříže. Bylo to něco jako pojistka: cokoli dokázalo proklouznout vchodem, zůstalo tady.
Když jsem opatrně zdolal hradbu odpadků a dostal se na druhou stranu mříže, odvážil jsem se škrtnout zapalovačem. Schoval jsem jeho plamínek do dlaně, abych ho jednak kryl a jednak – pokud to jen šlo – usměrňoval světlo dopředu.
Přede mnou opět zářily kočičí oči. Ve světle vypadaly jako zlaté, poseté zelenými tečkami. Dlouho jsme upřeně hleděli na sebe, až se moje průvodkyně – nebo co to vlastně bylo? – otočila a utíkala tunelem dopředu. Za chvíli mi zmizela z očí.
Procházel jsem tunelem, který se táhl vnitřkem pobřežních kopců. Svítil jsem si na cestu zapalovačem a snažil se maximálně ztlumit jeho plamínek. Moje cesta vedla hlavní chodbou, do níž ústily menší, postranní tunely.
Dorazil jsem na začátek širokých betonových schodů, na nichž se držely kaluže zatuchlé vody. Stěny pokrýval tenký povlak šedočerné houby. Pomyslel jsem si, že asi žije naplno jen čtyři měsíce v roce, když nahoře vydatně prší. Na oslizlých schodech to klouzalo, ale na zdi pro větší bezpečnost údržbářů upevnili kovové zábradlí, které teď zdobily chomáče mrtvé trávy, naplavené při posledních deštích.

Pořád jsem napnutě poslouchal, zda za sebou nezaslechnu nějaké hlasy nebo kroky pronásledovatelů, ale v tunelu bylo ticho. Slyšel jsem jen vlastní kradmé kroky. Pronásledovatelé buďto nepovažovali za možné, abych unikl propustí, anebo váhali tak dlouho, až jsem získal velký náskok.
Na posledních dvou schodech jsem málem šlápl do čehosi, co mi připadalo jako hromada velkých bílých kulatých hub. Užasl jsem, že přežívají ve věčné vlhké tmě. Budou asi příšerně jedovaté, pomyslel jsem si. Uchopil jsem pevněji železné zábradlí a našlapoval opatrně, abych se jich nedotkl ani botou.
Když jsem opět stál na rovné, mírně klesající podlaze tunelu, otočil jsem se, abych si podivný nález prohlédl podrobněji.
Zvětšil jsem oheň zapalovače a zjistil, že se nedívám na houby, ale na sbírku lebek. Křehkých ptačích lebek. Protáhlých lebek ještěrek. Větších lebek, které zřejmě patřily kočkám, psům, mývalům, dikobrazům, králíkům, veverkám…
Na žádné z lebek nebylo ani vlákénko masa, jako kdyby je někdo pečlivě ovařil. Bylo jich snad sto, ležely tam a svítily do tmy bílou a žlutobílou barvou kostí. Žádné stehenní kosti, žádná žebra, jen lebky. Navíc je někdo pečlivě vyrovnal do tří řad – dvě na posledním schodě a jedna na předposledním – očnicemi dopředu. Měl jsem dojem, že i když nemají oči, ten někdo chtěl, aby něco viděly.
Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet. Na zdech tunelu ani nikde jinde jsem neviděl žádné stopy po hrůzných obřadech satanistů. Ale sbírka pečlivě vyrovnaných prázdných lebek přece musí mít nějaký symbolický význam. Tolik lebek… Ten někdo musí být zabíjením posedlý. Navíc to dělá tak krutě, uřezává hlavy, pomyslel jsem si s hrůzou.
Vzpomněl jsem si, jak smrt fascinovala mě a Bobbyho Hallowaye, když nám bylo třináct. Napadlo mě, že tuhle hrůzu vyvedl nějaký kluk, ještě bláznivější, než jsme kdysi byli my. Odborníci tvrdí, že ve věku tří nebo čtyř let většina masových vrahů už mučí a vraždí. Nejdřív brouky, později malá zvířata a nakonec, až dospějí, lidi. Co když se tady cvičí pro zabijácké řemeslo nějaký mimořádně krutý mladý vrah?
Uprostřed třetí řady ležela lebka, která se lišila od všech ostatních. Zdálo se, že je lidská. Malá, ale lidská. Že by lebka dítěte?
„Panebože!“ zašeptal jsem a tunel mi vrátil moje slova mnohonásobnou ozvěnou.
Sílil ve mně pocit, že jsem se dostal do říše kouzel, kde i takové pevné věci jako beton či kost jsou schopny se rozplynout jako chomáček kouře. Ale ani tak jsem se neopovážil dotknout žádné z lebek. Vypadají sice nadpřirozeně, ale já jsem věděl, že budou studené, oslizlé a až příliš pevné.
Ani trochu jsem si nepřál poznat autora této chmurné sbírky, a tak jsem pokračoval tunelem, který stále mírně klesal. Čekal jsem, že ze tmy opět zasvítí tajemné kočičí oči, že znovu uvidím, jak se světlé tlapky s lehkostí pírka odrážejí od betonu, ale nestalo se to. Kočka už byla buďto daleko vpředu, anebo odbočila do jedné z postranních chodeb.
Rovné úseky tunelu se ještě několikrát prostřídaly se schody, a právě ve chvíli, kdy jsem se začal obávat, že mi dojde plyn v zapalovači, se přede mnou objevil a postupně sílil kruh venkovního světla. Rozeběhl jsem se k němu a zjistil, že východ z tunelu, který vedl do odvodňovacího kanálu vyloženého říčními kameny, nechrání žádná mříž.
Konečně jsem byl v místech na severním okraji města, která jsem dobře znal. Jen několik bloků od moře. Tamhle za rohem je střední škola.
Po zatuchlém tunelu mi noční vzduch připadal nejen čerstvý, ale i obzvlášť voňavý. Na nebi bez jediného mráčku zářily hvězdy jako bílé diamanty.

Kapitola 9

Digitální velkoplošné hodiny na budově Wells Fargo Bank ukazovaly 19:56, což znamenalo, že otec zemřel ani ne před třemi hodinami, i když jsem měl pocit, že jsem ho ztratil už před několika dny. Vedle údaje o čase na tabuli svítil ukazatel teploty. Podle něj bylo šestnáct stupňů, ale já jsem měl dojem, že noc je mnohem chladnější.
Za rohem od budovy banky a o jeden blok dál do dálky svítila výloha laundromatu. Místnost ale byla prázdná, nikdo ze zákazníků žádnou z automatických praček zrovna nevyužíval.
Připravil jsem si dolarovou bankovku, přimhouřil oči, sklopil hlavu, abych co nejvíce využil ochrany kšiltovky, a vstoupil dovnitř, kde se květinová vůně prášků na praní mísila s chemickým pachem bělicích prostředků. Přiskočil jsem k automatu na drobné, hodil do něj bankovku, popadl čtyři čtvrťáky, které mi stroj vyplivl do misky, a opět vyběhl ven.
O dva bloky dál, před budovou pošty, stál veřejný telefonní automat pod stříškou ve tvaru křídla. Na zdi za ním bylo bezpečnostní světlo chráněné drátěným košem.
Když jsem pověsil čepici na drátěný chránič, zavládlo přijatelné šero.
Uvědomil jsem si, že Manuel Ramirez stále ještě nebude doma. Když jsem mu předtím volal, Rosalina, jeho matka, mi řekla, že už je v práci dlouho. Zůstal na další směnu, protože mu onemocněl kolega. Večer má službu na policejní stanici a po půlnoci má jít hlídkovat do ulic.
Namačkal jsem číslo místní policejní ústředny a požádal, aby mě spojili s Ramirezem.
Manuel, podle mého soudu nejlepší policista v našem městečku, je o půl hlavy menší než já, o patnáct kilo těžší, o dvanáct let starší a je to Američan mexického původu. Miluje baseball; já nikdy nesleduju žádné sportovní přenosy, protože si příliš vážím drahocenného času života, který mi tak rychle protéká mezi prsty. Manuel dává přednost country hudbě; já mám rád rock. Je skalním přívržencem republikánské strany; mě politika nezajímá. Co se filmů týče, miluje Abbota a Costella, kdežto já nesmrtelného Jackieho Chana. Jsme přátelé.
„Chrisi, já už to vím… O tvým tátovi,“ ozval se Manuel, když nás spojili. „Nevím, co říct.“
„Ani já.“
„To už tak bývá, viď?“
„Jo, ta pravá slova asi vůbec nejsou.“

„Zvládneš to?“
Nedokázal jsem mu odpovědět, což mě překvapilo. Zdálo se, že nenahraditelná ztráta se proměnila v jehlu, která mi pevně zašila hrdlo a připíchla jazyk k patru.
To je divné, přece těsně po otcově smrti jsem dokázal bez zaváhání odpovědět doktorovi Clevelandovi na stejnou otázku.
Ale Manuel pro mě znamená víc než doktor z nemocnice. Přátelství obnažuje nervy a dělaje vůči bolesti citlivějšími.
„Až budu mít volno, sejdeme se u mě,“ nabídl Manuel. „Dáme si pivko, pustíme si pár filmů, co máš rád.“
Manuel a já, bez ohledu na baseball a country, máme hodně společného. On slouží v noci, od půlnoci do osmi ráno, a občas si přibírá ještě další směnu, pokud – jak tomu je i dnes večer – mají málo lidí. Miluje noc stejně jako já, ale noční směny volí taky proto, že musí. Jednak za ně dostane příplatek, ale taky může trávit odpoledne a večery s milovaným synem Tobym. Manuelova manželka, Carmelita, před šestnácti lety zemřela při porodu. Chlapec je milý, jemný – a mentálně postižený. Manuelova matka se k němu nastěhovala okamžitě po Carmelitině smrti a dodnes mu pomáhá starat se o Tobyho.
Manuel Ramirez ví, že život není peříčko. Cítí na sobě těžkou ruku osudu každý den, i když dosáhl věku, kdy většina lidí už nevěří, že cíl života či předurčenost vůbec existuje. Máme hodně společného, Manuel Ramirez a já.
„Pivko a videáč? To zní dobře,“ přitakal jsem. „Ale kdo připraví tamale – ty nebo tvoje máma?“
„Ne, mi madre to nebude, neboj.“
Manuel vaří skvěle, kdežto jeho maminka si jen myslí, že je výborná kuchařka. Když jeden srovná jejich kulinářské výtvory, až moc dobře pochopí rozdíl mezi dobrým úmyslem a zdařilým dílem.
Po vozovce za mými zády projelo auto. Podíval jsem se dolů na svůj stín a viděl jsem, jak se nejdříve skrčil u mých nohou, potom přetančil zleva doprava, ztmavl a natáhl se až k chodníku, jako kdyby se chtěl ode mě odtrhnout a prchnout – ale vtom mě auto minulo a stín se mi ukázněně přivinul k levé noze.
„Manueli, já bych od tebe něco potřeboval. Je to mnohem důležitější než tamale.“
„Tak ven s tím, Chrisi.“
„Jde o mého otce,“ řekl jsem tiše o po delším váhání dodal: „O jeho tělo.“
Ani Manuel mi neodpověděl hned. Přímo jsem slyšel, jak na druhém konci drátu napjatě přemýšlí. Kdyby byl kocourem, určitě by nastražil uši.
Vyluštil z mých slov víc, než kdybych se svěřil někomu cizímu. Když opět promluvil, jeho hlas zněl jinak. Stále mluvil přátelsky, ale zároveň důrazně, jako policista. „Co se stalo, Chrisi?“
„Docela šílená věc.“
„Šílená?“ protáhl Manuel, jako kdyby to slovo vychutnával.
„Myslím, že to není povídání do telefonu. Radši bych za tebou zašel na služebnu. Mohl bys na mě počkat na parkovišti?“
Přece jsem nemohl chtít, aby na policejní stanici zhasli všechna světla a vyslechli mě při svíčkách.
„Stal se snad nějaký zločin?“ ptal se Manuel.
„Přesně tak. Odporný a těžký zločin.“
„Šerif Stevenson je stále ještě tady, zdržel se v práci. Ale už se chystá, že půjde pryč. Neměl bych ho poprosit, aby na tebe počkal?“
Najednou se mi vybavil zohavený obličej mrtvého stopaře. Prázdné oční důlky křičely hrůzou a žalovaly.
„Jo,“ přitakal jsem. „Tohle by si Stevenson měl poslechnout.“
„Za jak dlouho sem doraziš? Za deset minut?“
„Platí, zatím se měj.“
Zavěsil jsem, strhl čepici z drátěného koše, otočil se směrem k vozovce a musel si zastínit obličej rukou, protože kolem mě projela dvě další auta. Ale nebyla to ani bílá dodávka, ani pohřební vůz, ani černý vojenský transportér.
Vlastně jsem se už ani neobával, že mě stále hledají. V tuhle chvíli se stopař už smaží v kremační peci. Zbude po něm jen popel – a kdo by věřil mým hrůzným historkám, když nemám žádné důkazy? Sandy Kirk, jeho nadřízení a další, které neumím ani pojmenovat, mohou klidně spát.
Co víc, kdyby se pokusili mě zabít či jakkoli mi ublížit, riskují, že se vyskytne náhodný svědek tohoto zločinu. To by se ho museli nějak zbavit a přitom by riskovali, že se najde ještě více svědků. Kdepak, pro záhadné zločince je teď vhodnější vyčkávat a nic nepodnikat – vždyť proti nim vystupuje jedině nechvalně proslulý podivín. Toho blázna zná celé městečko: vylézá ze svého zabedněného domu jen mezi slunce západem a svítáním, bojí se sluníčka, žije jen díky různým ochranným krémům, šálám, kapucím a čepicím. Vždyť se dokonce i v noci plíží po městě celý natřený chemikáliemi a navlečený, jako když se chystá na polární výpravu.
Málokdo uvěří mým obviněním, vždyť to zní tak krutě. Ale Manuel pochopí, že mluvím pravdu, tím jsem si byl jistý. Jen jsem doufal, že mi uvěří i šerif.
Opustil jsem telefonní budku před poštou a vydal se na policejní stanici, která byla jen o pár bloků dál.
Pospíchal jsem noční ulicí a v duchu si sumíroval, co všechno řeknu Manuelovi a jeho náčelníkovi, Lewisi Stevensonovi. To je významný a vážený člověk, a tak jsem se na něj chtěl připravit. Šerif je vysoký, ramenatý, atletické postavy. Obličej má tak ušlechtilý, že by se jeho profil dal razit na starobylé římské mince. Někdy mi připadalo, že je hercem, který hraje roli dokonalého policisty, ale v takovém případě by si jeho výkon zasloužil Oscara. Je mu dvaapadesát, ale chová se rozvážně jako moudrý kmet a snadno vzbuzuje v lidech respekt a důvěru. Má v sobě něco, co by potřeboval každý policista, ale málokomu je to přáno: chová se trochu jako psycholog a trochu jako kněz. Je to vzácný člověk, jeden z mála, kteří mají rádi ve svých rukou moc, aniž by ji zneužívali. Uplatňuje svou autoritu s rozvahou a dokáže se vcítit do pocitů jiných. Velí městské policii už čtrnáct let a za celou tu dobu se místního sboru

nedotkl ani stín podezření, skandálu či korupce.
A tak jsem kráčel po neosvětlených cestičkách, kde mi svítil jen měsíc, který se už vyšplhal vysoko na oblohu. Míjel jsem ploty, vyústění bočních průchodů, zahrady, popelnice a v duchu si pořád připravoval, co všechno řeknu na policii, aby to vyznělo věrohodně. Dorazil jsem na parkoviště za úřední budovou asi po dvou minutách, nikoli až po deseti, jak jsme se s Manuelem domluvili. Přišel jsem tam a spatřil šerifa Stevensona v tak nemožné situaci, že všechny kladné vlastnosti, které jsem mu připisoval, zmizely v nenávratnu. Pochopil jsem, že sice má ušlechtilý obličej, ale přesto si nezaslouží žádné mince ani pomníky, ba ani fotku na policejní nástěnce vedle fotografií majora, guvernéra a prezidenta Spojených států.
Stevenson stál u vzdálenějšího konce úřední budovy, poblíž zadního vchodu do policejní stanice, v záplavě ostrého světla, které vydávala bezpečnostní lampa nade dveřmi. Člověk, se kterým mluvil, stál o několik metrů dál a byl osvětlen míň.
Přešel jsem parkoviště a šel k nim. Neviděli mě, protože byli plně zabraní do hovoru. Navíc jsem se vyhýbal světlu luceren a snažil se co nejvíce využívat stínů úklidových, policejních a osobních vozů, které tu parkovaly.
Právě ve chvíli, kdy jsem se chystal vystoupit na otevřenou plochu bez aut, Stevensonův společník přistoupil blíž a světlo lampy dopadlo i na něj. Zastavil jsem se jako opařený. Viděl jsem, že má vyholenou hlavu a ostře řezané rysy obličeje, na sobě červeně kostkovanou flanelovou košili, džínsy a pracovní boty.
Byl jsem ještě příliš daleko, abych rozeznal perlovou náušnici.
Za mnou stála dvě velká auta a já jsem se rychle stáhl do husté tmy mezi nimi, která byla cítit olejem. Jeden z motorů byl ještě horký a chlazení tiše vrnělo.
Slyšel jsem hlasy obou mužů, ale nerozeznal jsem jednotlivá slova. Mořská bríza stále laškovala se stromy a útočila na vše, co bylo dílem lidských rukou, takže šum listí a nárazy větru pohltily obsah hovoru.
Najednou jsem si uvědomil, že auto vpravo ode mě, co má horký motor, je bílý ford, kterým dnes večer holohlavý odjel z nemocnice a odvezl otcovy tělesné pozůstatky.
Uvažoval jsem, zda nenechal klíčky v zapalování. Přitiskl jsem obličej ke sklu na straně řidiče, ale dovnitř nebylo vidět.
Kdybych to auto ukradl, s největší pravděpodobností bych měl v ruce závažný důkaz o tom, že mluvím pravdu. I kdyby tam otcovo tělo už nebylo, kriminalisté by určitě nějaké stopy našli – přinejmenším skvrny stopařovy krve.
Nemám ale tušení, jak se auto dá nastartovat pomocí drátků.
Sakra, vždyť neumím ani řídit.
A i kdybych náhodou zjistil, že Bůh mi dal stejné nadání řídit, jako Mozartovi komponovat, stejně bych nedokázal ujet po pobřeží třicet kilometrů na jih či čtyřicet na sever, abych se dostal na území jiných policejních okrsků. Vždyť by mě oslepilo první protijedoucí auto. Nemám ani svoje milované sluneční brýle, jejich úlomky leží kdesi v kopcích na východ od města.
Kromě toho, když otevřu dveře auta, uvnitř se rozsvítí. Ti dva si toho všimnou.
Přijdou sem.
Zabijí mě.
Vstupní dveře policejní stanice se otevřely a objevil se Manuel Ramirez.
Lewis Stevenson a jeho společník okamžitě přerušili naléhavý hovor. Byl jsem příliš daleko, abych s určitostí posoudil, zda Manuel holohlavého zná, ale zdálo se, že se obrací pouze na šerifa.
Nemohl jsem uvěřit, že Manuel – hodný syn, zarmoucený vdovec a milující otec – by mohl být zapletený do vraždy a hanobení mrtvých. Do duše nikomu, ani našim nejbližším, vidět není. Většinou nemůžeme tvrdit, že je opravdu známe, zůstávají tajemnou tůní, kde ve velké hloubce spodní proudy víří miliardy drobných částic. Ale za Manuela bych dal ruku do ohně. Skálopevně jsem věřil, že jeho upřímné srdce není schopno zrady.
Nechtěl jsem ho však ohrozit. Kdybych na něj teď zavolal a požádal ho, aby společně se mnou prohledal zavazadlový prostor bílé dodávky či ho zabavil pro pozdější důkladné prozkoumání, rovnalo by se to rozsudku smrti pro nás oba.
Tím jsem si byl jistý.
Najednou se Stevenson a holohlavý prudce otočili zády k Manuelovi a prozkoumávali parkoviště pohledy. Určitě jim právě řekl, že jsem volal.
Padl jsem do podřepu a schoval se do tmy mezi dodávkou a cisternovým vozem pro rozvoz vody.
Tabulka s číslem dodávky se mi ocitla přímo před očima a já jsem se ji snažil vyluštit. Ačkoli se před světlem většinou schovávám, tentokrát jsem litoval, že je taková tma.
Ze zoufalství jsem nakonec nahmatal sedm číslic a písmen, ale poslepu jsem si je neuměl vštípit do paměti. Třeba bych to i dokázal, ale potřeboval bych klid a mnohem více času.
Věděl jsem, že holohlavý každou chvíli dorazí sem, možná i se Stevensonem. Už sem jde. Ten řezník s vyholenou hlavou, co krade mrtvoly a vylupuje jim oči.
S ohnutými zády jsem vycouval z úkrytu a vracel se cestou, kterou jsem přišel. Vykradl jsem se mezi řadami zaparkovaných nákladních a osobních vozů až na neosvětlenou cestičku. Málem jsem se plížil mezi řadami popelnic až k popelářskému vozu, oběhl jsem jej, zabočil za roh, narovnal se a řítil se po další cestičce pryč od úřední budovy. Už zase jsem byl na útěku, letěl jsem jako mrštná kočka, klouzal vzduchem jako sova nebo nějaký jiný noční tvor a uvažoval, zda se dostanu do bezpečného úkrytu ještě před svítáním nebo se usmažím na horkém ranním slunci.

Kapitola 10

Měl jsem pocit, že zajít domů pro mě není nebezpečné, ale byla by hloupost se tam zdržovat příliš dlouho. Asi dvě minuty zbývaly do okamžiku původně domluvené schůzky na policejní stanici. Když nepřijdu, budou čekat

přinejmenším dalších deset minut a teprve poté si šerif Stevenson uvědomí, že jsem tam už byl a viděl ho ve společnosti člověka, který odcizil otcovy tělesné pozůstatky.
Ale ani potom zřejmě ke mně do domu nevtrhnou. Vždyť je nemohu nijak vážně ohrozit – nemám proti nim žádné důkazy.
Nicméně jsem se už přesvědčil, že se nezastaví před ničím, jen aby utajili své nevyzpytatelné pikle. Budou chtít zahladit sebemenší stopy – a to znamená, že mám smyčku na krku.
Když jsem odemkl vchodové dveře a vstoupil do haly, čekal jsem, že hned narazím na Orsona. Zavolal jsem ho, ale pes se neobjevil; i kdyby se teprve blížil setmělými místnostmi, slyšel bych dusání obrovských tlap.
Asi na něj opět padla chandra. Většinou je dobře naložený, hravý a přátelský. Vrtí ocasem tak horlivě, že by s ním mohl vymést všechny ulice v Moonlight Bay, ale čas od času na něj dopadne veškerý smutek světa. Potom jen leží bezvládně jako kus hadru a zírá před sebe smutnýma očima. Kdo ví, třeba na něco vzpomíná nebo se mu hlavou honí nějaké psí představy, jež nejsou z tohoto světa. Nevydá ani hlásku, jen občas hluboce a táhle zavzdychá. Párkrát jsem ho zastihl i ve stavu jakési nejhlubší sklíčenosti. Zdálo by se, že žádný pes nic takového neunese, ale Orsonovi se to opravdu stává.
Jednou seděl před zrcadlem na dveřích skříně v mé ložnici a zíral na sebe asi půldruhé hodiny, což se pro psí mozek rovná věčnosti, vždyť obecně vzato psi vnímají svět jako sled dvouminutových zázraků a tříminutových radostí. Netuším, čím ho jeho vlastní odraz v zrcadle tolik fascinoval, ale psí marnivost ani obyčejná zvědavost to určitě nebyla. Seděl tam jako hromada neštěstí: uši sklopené, ramena pokleslá, ocas zatažený. Přísahám, že oči měl plné slz a měl co dělat, aby se nerozbrečel.
„Orsone!“ zavolal jsem.
Osvětlení schodiště, stejně jako většina světel v našem domě, je vybaveno reostatem. Nastavil jsem ho na nejnižší stupeň, abych jen trochu viděl na schody.
Na podestě pes nebyl. Nečekal na mě ani v hale horního patra.
V mém pokoji jsem si rovněž rozsvítil na nejnižší možný stupeň. Po Orsonovi ani stopa.
Šel jsem přímo k nočnímu stolku a vyndal z horní zásuvky obálku, v níž byly peníze na běžný provoz domácnosti. Napočítal jsem jen asi sto osmdesát dolarů, ale pořád lepší než nic. Nevěděl jsem, k čemu by mi mohly být dobré, ale chtěl jsem být připravený a dal jsem si je do kapsy džínsů.
Když jsem zavíral zásuvku, všiml jsem si, že na posteli leží nějaký tmavý předmět. Když jsem ho zvedl, s překvapením jsem zjistil, že to je přesně ta věc, kterou jsem čekal: pistole.
Nikdy dříve jsem ji neviděl.
Otec nikdy žádnou zbraň nevlastnil.
Instinktivně jsem ji odložil zpět na postel a snažil se z ní setřít rohem přehozu své otisky prstů. Měl jsem podezření, že to je past, že mě chtějí usvědčit z něčeho, co jsem nespáchal.
Přestože každá obrazovka vydává ultrafialové záření, za ta léta jsem viděl nejeden film. Jen jsem musel sedět od televize dost daleko. Dobře znám všechny příběhy o nevinných lidech – Garym Grantem a Jamesem Stewartem počínaje a konče Harrisonem Fordem – křivě obviněných ze zločinu, které nikdy nespáchali, a uvězněných na základě falešných důkazů.
Běžel jsem do sousední koupelny a rozsvítil tam malou žárovku. Ve vaně žádná mrtvá blondýna nebyla.
Ale Orson taky nikde.
Vrátil jsem se do ložnice a napjatě naslouchal, zda neuslyším nějaký zvuk. Dům mlčel. Když tu někdo je, chová se tiše jako nehmotný duch z jiné dimenze.
Opět jsem přistoupil k posteli a po chvíli váhání vzal pistoli do ruky. Chvilku mi trvalo, než jsem dokázal vyndat zásobník. Byl plný. Vložil jsem ho zpět do zbraně. Něco takového jsem držel v ruce poprvé a byl jsem překvapen, jak je pistole těžká: vážila nejmíň tři čtvrtě kila.
Na smetanovém přehozu přes postel hned vedle důlku, který zbyl po pistoli, ležela obálka, které jsem si dosud nevšiml. Vyndal jsem ze zásuvky nočního stolku malou baterku a zaměřil tenký paprsek světla na obálku. Byla to hlavičková obálka zdejšího obchodu se zbraněmi. Adresa příjemce chyběla, stejně jako známka či poštovní razítko. Podle toho, jak byla obálka pomačkaná, jsem usoudil, že nějaký zvědavec do ní nahlížel.
Když jsem ji vzal do ruky, zjistil jsem, že má na sobě jakési vlhké skvrny. Ale přeložené listy papíru uvnitř byly suché. Svítil jsem si baterkou a prostudoval jsem je. Držel jsem v ruce kopii standardní přihlášky, kterou musí vyplnit každý žadatel o povolení k držení střelné zbraně. Poznal jsem otcovo písmo, i když to byla pečlivě vyvedená tiskací písmena. Otec poslušně vypsal jednotlivé kolonky, v nichž uváděl, že nemá záznam v trestním rejstříku ani netrpí žádnou duševní chorobou, která by mu bránila stát se vlastníkem střelné zbraně. Kromě toho tu byla kopie účtu, z něhož jsem vyčetl, že otec zaplatil šekem za devítimilimetrovou pistoli značky Glock 17.
Když jsem se podíval na datum, po těle mi naskočila husí kůže: 18 ledna dva roky zpátky. Otec si koupil zbraň pouhé tři dny po smrti mé matky, která nepřežila havárii na dálnici číslo 1. Jako kdyby měl dojem, že se bude muset bránit.
Mobilní telefon se mi nabíjel v pracovně, která leží naproti ložnici. Odpojil jsem ho od nabíječky a vložil do pouzdra na pásku od kalhot.
Orson nebyl ani v pracovně.
Večer se tu stavovala Sasha a dala mu nažrat. Třeba si ho vzala s sebou, když odcházela. Pokud byl stejně smutný, jako když jsem odcházel do nemocnice – nebo jestli ho přepadla ještě větší „depka“ –, Sasha by ho nedokázala nechat samotného, protože je jedno velké srdce.
Ale i kdyby si Orsona odvedla Sasha, kdo přinesl devítimilimetrovou zbraň z otcova pokoje na mou postel? Sasha určitě ne. Ta netuší, že otec nějakou pistoli měl, a nikdy by se v jeho věcech nehrabala.

Stabilní telefon jsem přepnul na záznamník. Ukazatel přijatých zpráv blikal a podle okénka počítadla jsem poznal, že mám dvě zprávy.
Podle automatického hlásiče času první vzkaz záznamník přijal teprve před půlhodinou. Trval skoro dvě minuty, ale volající neřekl ani slovo.
Ze začátku jen pomalu a zhluboka dýchal, jako kdyby měl zázračnou schopnost vdechovat vůni mého domova i přes telefon a podle ní poznat, jestli jsem doma či nikoli. Po chvilce si začal pobrukovat, jako kdyby zapomněl, že to přístroj nahrává. Broukal si jako hluboce zamyšlený člověk. Nezpíval žádnou melodii, jen tiše improvizoval a opakoval se.
Znělo to podivně, něco takového asi slyší blázen, když věří, že naslouchá sboru andělů zkázy.
Byl jsem si jistý, že toho člověka neznám. Hlas přítele či známého bych poznal i z pouhého pobroukávání. Dále jsem nepochyboval, že to není žádné nedorozumění ani omyl, podivný vzkaz zapadal do sledu událostí po otcově smrti.
Když první volající zavěsil, uvědomil jsem si, že jsem podvědomě zaťal ruce v pěst a celou dobu mu naslouchám se zadrženým dechem. Konečně jsem vydechl z plic horký a suchý vzduch a nadechl se čerstvého nočního vánku, ale pořád ještě jsem nedokázal rozevřít pěsti.
Druhý vzkaz přístroj zaznamenal jen pár minut před mým návratem domů. Volala Angela Ferrymanová, zdravotní sestra, která ošetřovala otce. Neohlásila se jménem, ale já jsem poznal její vysoký, ale příjemný hlas. Zaštěbetala vzkaz ukvapeně jako vystrašený ptáček, co střemhlav letí z jednoho sloupku plotu na druhý.
„Chrisi, chtěla bych s tebou mluvit. Vlastně musím ti něco říct. Co nejdříve. Dnes večer. Když můžeš, dnes večer. Teď jsem v autě, jedu domů. Ty víš, kde bydlím. Přijď za mnou. Nevolej. Telefonům nevěřím. Ani teď, když ti volám, si nejsem jistá… Ale nutně tě musím vidět. Zazvoň u zadního vchodu. Přijď určitě, třeba o půlnoci. Nebudu spát. Stejně neusnu.“
Vložil jsem do záznamníku novou kazetu a starou schoval pod zmuchlané papíry v koši na odpadky u pracovního stolu.
Tyto dva vzkazy žádného policistu ani soudce o ničem nepřesvědčí. Nicméně je to jediný – byť chabý – důkaz, že se děje něco podivného. Něco mnohem mimořádnějšího než moje příslušnost k úzké kastě podobně postižených, kteří se schovávají před sluncem. A dokonce i podivuhodnějšího než to, že jsem se dožil osmadvaceti a nepodlehl zákeřné nemoci.
+++
Byl jsem doma jen asi deset minut, ale už jsem měl pocit, že se tady zdržuju příliš dlouho.
Hledal jsem Orsona a podvědomě očekával, že zaslechnu z přízemí hluk vyražených dveří, skřípot skla a potom – kroky na schodech. V domě vládl klid, ale bylo to napjaté ticho před bouří.
Nenašel jsem psa v otcově ložnici, v koupelně ani v šatně.
Každou vteřinou můj strach o něj narůstal. Netuším, kdo položil zbraň na mou postel, ale nic mu nebránilo Orsonovi ublížit nebo ho někam odvést.
Vrátil jsem se zpět do mého pokoje a našel v zásuvce náhradní brýle proti slunci. Vložil jsem si je do kapsy košile spolu s měkkým pouzdrem na suchý zip.
Podíval jsem se na náramkové hodinky se svítícím ciferníkem.
Rychle jsem vrátil do obálky policejní dotazník a účet. Netušil jsem, zda mají nějakou vypovídací hodnotu, ale pro jistotu jsem je schoval mezi matrací a postranicí postele.
Měl jsem za to, že datum nákupu svědčí o mnohém. Najednou mi připadalo, že všechno svědčí o něčem.
Pistoli jsem si nechal. Možná je to past, jedna z těch, co jsem viděl ve filmech, ale se zbraní jsem se cítil bezpečněji. Jen jsem litoval, že s ní neumím zacházet.
Kapsy kožené bundy byly dost hluboké, aby zbraň bezpečně ukryly. Měl jsem pocit, že v pravé kapse mě tíží nikoli mrtvá váha oceli, ale něco živého – omámený, avšak stále živý had. Když jsem vykročil, had se pomalu protáhl: tlustý a netečný, slizká hromada silných prstenců.
Už jsem chtěl jít dolů po schodech a znovu hledat Orsona v přízemí, když jsem si vzpomněl na jednu červencovou noc, kdy jsem psa pozoroval oknem mé ložnice. Seděl na zadním dvorku, hlavu zvednutou, aby mohl čenichat pachy přinášené vánkem od moře. Měl jednu ze svých nepochopitelných nálad, nechal se fascinovat čímsi mezi nebem a zemí, o čem my lidé nemáme ani potuchy. Nevyl, vždyť na nebi ani žádný měsíc nebyl. Nekňučel ani nekňoural, spíš tence, monotónně a nešťastně naříkal.
Tak jsem rozhrnul žaluzie na stejném okně a opravdu spatřil psa na dvorku. Horlivě vyhrabával černou díru v trávníku prostříbřeném měsíčním světlem. To bylo divné, protože Orson je slušně vychovaný pes a ještě nikdy se nikam nepodhrabal.
Díval jsem se, jak Orson opustil čerstvou díru, na které tak zuřivě pracoval, přesunul se o kousek doprava a začal hrabat novou. Připadal mi tak trochu jak šílenec.
„Kámo, co se to s tebou děje?“ zamumlal jsem a pes na dvorku stále hrabal, hrabal a hrabal.
Sestupoval jsem po schodech, cítil tíhu zbraně v kapse bundy a vzpomínal na onu červencovou noc, kdy jsem vyšel ven a sedl si vedle naříkajícího psa…
+++
Jeho nářek zněl tak tence, že připomínal ostrý sykot, který vydává sklář, když vytváří vázu nad plamenem. Naříkal tak tiše, že určitě nerušil ani naše nejbližší sousedy, avšak tak nešťastně, že mi usedalo srdce. Ten nářek mluvil o neštěstí černějším než nejtmavší sklo.
Pes neměl na těle žádné zranění a nepřipadal mi ani nemocný. Skoro bych řekl, že ho trýznil pohled na hvězdy. Ale pokud psi skutečně mají tak špatný zrak, jak nás to učili ve škole, tak na hvězdy ani nedohlédnou. A vůbec, proč by Orsona měl trýznit právě pohled na hvězdy – vždyť byla úplně obyčejná noc jako kdykoli předtím. Nicméně se psisko každou chvíli zadívalo na nebe, utrápeně zanaříkalo a nereagovalo na moje zklidňující volání.

Když jsem mu dal ruku na hlavu a pohladil po zádech, cítil jsem, že se celý chvěje. Prudce se postavil na nohy a pádil pryč, ale po několika metrech se zastavil a z dálky na mě upřeně zíral. Přísahám, že v tu chvíli mě nenáviděl. Zároveň mě miloval jako kdykoli jindy, vždyť to byl můj pes, tak jak by mohl svého pána nemilovat; ale současně mě prudce nenáviděl. Přímo jsem cítil, že z něj vyzařují vlny studené nenávisti a šíří se teplým vzduchem červencové noci. Přecházel po dvorku a úkosem mě upřeně sledoval – jako vždy na rozdíl od jiných psů neuhnul pohledem – a občas vzhlížel k nebi. Střídavě se chvěl vzteky a zoufale naříkal.
Když jsem to vyprávěl Bobbymu Hallowayovi, namítal, že psi nedokážou nikoho nenávidět ani prožívat tak složitý pocit jako opravdové zoufalství, že jejich citový i intelektuální život je prostinký. Když jsem trval na svém, Bobby řekl: „Poslyš, neblbni mi hlavu s těma povídačkama. To už si radši kup bouchačku a klidně mě odstřel. To je alespoň rychlý a bez bolesti. Jdi se vycpat s tím tvým nablblým mudrováním. Je horší než pomalé umírání. Svatý Františku, vydržím hodně, ale tohle ne!“
Nicméně mi nikdo nevymluví, že oné červencové noci mě Orson nenáviděl, nenáviděl a miloval zároveň. Vím určitě, že něco na nebi ho trýznilo a přivádělo k zoufalství: hvězdy, tma či možná nějaká jeho představa.
Mají psi nějaké představy? Proč ne?
Vím, že se jim zdají sny. Pozoroval jsem je, když ve spánku kopali tlapami, jako kdyby pronásledovali imaginární králíky, slyšel jsem, jak ve spánku vzdychají, kňučí a vrčí na neexistující soupeře.
Po onom večeru, kdy mi Orson dal najevo, že mě nenávidí, nezačal jsem se ho bát. To ne, ale začal jsem se obávat o něj. Poznal jsem, že nejde o žádný chvilkový rozmar ani o fyzickou nemoc, kvůli níž by mohl být pro mě nebezpečný, ale o duševní utrpení.
Bobby krásně zuří, když mluvím o duších u zvířat, a upadá do nepříčetnosti. Ohromně se bavím, když ho pozoruji. Mohl bych prodávat vstupenky, ale já si raději otevřu pivo, pohodlně se rozložím v křesle a v klidu vychutnávám celou show.
Ale ať tak či onak, tenkrát v červenci jsem zůstal na dvorku celou noc. Dělal jsem Orsonovi společnost, i když o ni možná nestál. Propaloval mě zamračenými pohledy, kvílivě naříkal, chvěl se celým tělem a pořád kroužil po dvorku až do rozbřesku, kdy se konečně unavil, přišel ke mně, položil mně hlavu do klína a už mě zase miloval.
Těsně před východem slunce jsem vystoupal po schodech do svého pokoje. Chtěl jsem si jít lehnout o několik hodin dříve než jindy a Orson šel se mnou. Většinou, když se rozhodne, že bude spát se mnou, uvelebí se mi u nohou, ale tenkrát se natáhl vedle mě na bok, zády ke mně. Hladil jsem ho po velké hlavě a jemném kožichu, až usnul.
Já jsem ale usnout nedokázal. Ležel jsem a myslel na horké letní ráno za zavřenými žaluziemi. Na nebe modré jako čínský porcelán zdobený figurkami poletujících ptáků. Na denní ptáky, které jsem viděl pouze na obrázcích. Na včely a motýly. Na inkoustově černé a ostré stíny, které v noci vůbec nebývají. Sladký spánek nepřicházel, protože duši mi až po okraj zaplnila truchlivá touha po nemožném.
+++
Teď, téměř o tři roky později, když jsem otevřel dveře kuchyně a vyšel na zadní verandu, jsem doufal, že Orsona netrápí stejná malomyslnost. Dnes v noci na utěšování není čas.
Na verandě stálo moje kolo. Vedl jsem ho po schůdcích dolů směrem k psovi, který stále zarputile rozrýval trávník. V jeho jihozápadní části vykopal půl tuctu různě velkých a hlubokých děr a já jsem musel dávat pozor, abych si v žádné z nich nevykloubil kotník. Navíc se všude válely kusy drnů a chomáče trávy.
„Orsone!“
Pes se neozval a ani na chvilku nezanechal horečné činnosti.
Obešel jsem díru, na které zrovna pracoval, širokým obloukem, aby mě neohodil zeminou, a postavil se před něj.
„Nazdar kámo,“ oslovil jsem ho.
Pes ani nezvedl hlavu, čenich měl stále zabořený do země, zuřivě hrabal a nedůvěřivě čichal k zemině.
Bríza utichla a kulatý měsíc nehybně tkvěl na nebi jako dětský balónek, který uvízl ve větvích stromu.
Nad mou hlavou poletovali lelci. Pronikavě křičeli, kouzlili odvážné oblouky, střemhlav klesali, opět stoupali a plnili si zobáky létajícími mravenci a muškami.
Zadíval jsem se na těžce pracujícího Orsona a zeptal se: „Už jsi našel nějaké prima kostičky?“
Přestal hrabat, ale stále si mě nevšímal. S velkým zaujetím očichával čerstvě rozrytou zem, která voněla tak prudce, že jsem to cítil i já.
„Kdo tě pustil ven?“
Sasha ho asi vyvenčila, ale potom ho určitě odvedla zpátky domů.
„Sasha?“ ptal jsem se přesto.
I kdyby to byla opravdu Sasha, kdo ho pustil ven, aby mohl zničit zahradu, Orson ji nehodlal vyzradit. Raději uhnul očima, abych z nich nevyčetl pravdu.
Opustil díru, kterou zrovna vyráběl, a přesunul se k jiné. Očichal ji a opět se pustil do práce, aby se mohl spojit se psy v Číně.
Pes možná ví, že táta zemřel. Sasha přece říkala, že zvířata mnohé věci vědí. Třeba tak horlivě hrabe, aby si vybil žal.
Položil jsem kolo na trávu a dřepl si před hrabošivého přítele. Uchopil jsem ho za obojek a jemně, ale důrazně se dožadoval jeho pozornosti.
„Co se to s tebou děje?“
Oči měl tmavé jako zemina na zpustošeném trávníku, ne jako noční nebe poseté hvězdami. Byly hluboké a nečitelné.
„Kámo, já už musím jít,“ řekl jsem mu. „Pojď se mnou.“
Zakňučel a rozhlédl se na spoušť kolem sebe, jako kdyby mi říkal, že se nehodí nechávat tu obrovskou práci nedodělanou.

„Jdu za Sashou a nechci tě tady nechávat samotného.“
Nastražil uši, ale ne kvůli Sashině jménu či mým slovům. Překonal moje sevření a natočil se celým mohutným tělem směrem k domu.
Když jsem ho už nedržel za obojek, vyrazil přes trávník směrem k domu, ale potom se najednou zastavil poblíž zadní verandy. Stál tam tiše a nehybně napjatý jako struna.
„Co je, kámo?“ zašeptal jsem.
Stál ode mě jen asi pět metrů, bylo hluboké noční ticho, ale i tak jsem zaslechl, jak tichounce zavrčel.
Když jsem odcházel z domu, zhasl jsem ve všech místnostech. Ani teď se nikde neobjevilo žádné světlo, nikde v oknech jsem neviděl bledou tvář přitisknutou ke sklu.
Ale Orson tam někoho cítil, protože začal couvat od domu pryč. Najednou se otočil na místě jako mrštná kočka a utíkal ke mně.
Zvedl jsem kolo z trávy a postavil ho.
Orson se sklopenýma ušima a ocasem se přehnal kolem mě a letěl k zadní brance.
Uvěřil jsem zvířecím instinktům, na nic nečekal a rovněž spěchal k východu. Náš pozemek chrání plot z cedrového dřeva a stejná je i branka. Těžká petlice mě studila na ruce, když jsem ji opatrně otvíral. Panty zavrzaly a já jsem tiše zaklel.
Za vraty začíná udusaná cestička, kterou z jedné strany lemují vilky a z druhé – úzký a podlouhlý hájek eukalyptů.
Když jsme se vyřítili z branky, skoro jsem čekal, že tam na nás někdo čeká, ale cestička byla prázdná.
Na jih od nás, za eukalyptovým lesíkem, se prostírá golfové hřiště a za ním dva zábavní podniky. Když jsem se podíval na hřiště skrze větve vysokých stromů, připadalo mi tmavé jako klidné moře. Za ním do páteční noci jantarově svítila okna vzdálené restaurace, která se tyčila jako odstavená zaoceánská loď navždy ukotvená u břehů Tahiti.
Na levé straně pěšina pokračovala směrem do středu města a já jsem věděl, že končí u vrat hřbitova poblíž katolického kostela svaté Bernadetty. Kdybych vykročil vpravo, dolů z kopce, dostal bych se do přístavu.
Přepnul jsem rychlost a vyrazil do kopce směrem k hřbitovu. Ve vzduchu se vznášela vůně eukalyptů a připomínala mi osvětlené okno krematoria i mrtvou mladou a krásnou maminku na hrobníkově vozíku. Ale těsně u kola běžel věrný Orson, z restaurace za golfovým hřištěm tiše zaznívala taneční hudba, v jedné vilce se rozplakalo malé dítě, v kapse mě tížila pistole a nad mou hlavou lelci chytali hmyz do ostrých zobáků: my všichni, živí i mrtví, jsme vězeli v pasti mezi nebem a zemí.

Kapitola 11

Potřeboval jsem si promluvit s Angelou Ferrymanovou, protože její vzkaz na záznamníku mi sliboval závažná odhalení.
Už je na čase, aby se věci vysvětlily.
Ale nejdříve musím zavolat Sashe, určitě čeká, jak to dopadlo s tátou.
Zastavil jsem se na hřbitově u kostela svaté Bernadetty. Mám ten ostrůvek tmy v hodně osvětlené části města moc rád. Roste tu šest obrovských dubů, jejichž kmeny se zvedají jako sloupy a nesou střechu vytvořenou z propletených větví. Pod ní se rozkládají uličky hřbitova, které mi připomínají průchody mezi policemi v knihovně; náhrobní kameny jsou vyrovnané jako knihy a rovněž nesou na sobě jména lidí, kteří zmizeli ze života. Jinde už možná upadli do zapomnění, ale tady ne.
Orson pobíhal někde poblíž, čichal stopy po veverkách, které ve dne poskakují po náhrobcích a sbírají žaludy. Nechoval se jako lovec pronásledující kořist, ale jako učenec vedený touhou po poznání.
Vyndal jsem mobilní telefon, zapnul ho a navolil číslo mobilu Sashy Goodallové. Zvedla to po dvou zazvoněních.
„Tak já už nemám tátu,“ řekl jsem a vložil do těch slov víc, než mohla pochopit.
Už dříve, když bylo jasné, že táta umírá, Sasha dala průchod svému smutku. Když teď promluvila, ovládala se tak dokonale, že jen já jsem poznal, nakolik je rozrušená. „Pověz mi… netrpěl příliš?“
„Ne, bolest necítil.“
„Byl při vědomí?“
„Ano. Mohli jsme se rozloučit.“
Ničeho se neboj.
„Podělanej život,“ ulevila si Sasha.
„Jiný nebude,“ namítal jsem. „Když chceme hrát, musíme počítat, že jednou skončíme.“
„A stejně je podělanej. Kde jsi teď, v nemocnici?“
„Ne. Venku. Jen tak se toulám, abych se unavil. Kde jsi ty?“
„V autě. Jedu do kavárny. Nasnídám se a ještě jednou projdu svoje poznámky k dnešnímu programu.“ Za tři a půl hodiny nastoupí do hlasatelny. „Nechceš se někam jít najíst se mnou?“
„Ani ti nemám hlad,“ řekl jsem popravdě. „Uvidíme se později.“
„Kdy?“
„Počkám u tebe. Až se vrátíš z práce, budu tam. Chci říct, jestli ti to vyhovuje.“
„Výborně. Miluju tě, Sněhuláku.“
„Miluju tě,“ ozval jsem se jako ozvěna.
„To je naše mantra.“
„Taková je naše pravda.“
Zavěsil jsem, vypnul telefon a opět ho dal do pouzdra.
Když jsem vyjel ze hřbitova, můj čtyřnohý společník mě následoval, ale ze začátku dost váhavě. Hlavu měl plnou

nevyluštěných veverčích záhad.
+++
Po cestě k domu Angely Ferrymanové jsem se snažil jet postranními uličkami, kde bylo málo aut a taky luceren. Když už jsem musel vyjet na osvětlená místa, opíral jsem se do pedálů vší silou.
Orson se mnou statečně držel krok. Teď, když mohl klusat po mém boku, vypadal mnohem spokojeněji. Všiml jsem si, že jeho kožich je černější, než je a kdykoli bude můj stín.
Potkali jsme pouze čtyři vozidla. Pokaždé jsem mhouřil oči a nedíval se do záře reflektorů.
Angela bydlí na jedné z hlavních ulic v půvabném přízemním domku ve Španělském slohu, který ze všech stran stíní zatím ještě nerozkvetlé magnolie. V žádné z místností v přední části domu se nesvítilo.
Boční brankou jsem vstoupil na cestičku krytou loubím, jehož bočnice a obloukový strop hustě porostly šlahouny jasmínu. Každé jaro bývaly poseté malými kvítky s pěti okvětními lístky tak hustě, jako kdyby je někdo zabalil do několika vrstev krajky. Jaro bylo teprve v začátcích, ale i tak jsem zahlédl na tmavě zelených šlahounech kulatá poupátka polorozvitých květů.
Zhluboka jsem se nadechl a vychutnával sladkou vůni jasmínu, ale Orson dvakrát kýchl.
Vyvedl jsem kolo ze zelené chodby loubí, obešel domek a opřel ho o jeden z dřevěných sloupků, na nichž spočívala střecha verandy.
„Hezky hlídej," řekl jsem Orsonovi. „Kdyby něco, buď pěkně zlej."
Krátce vyštěkl, jako kdyby mi říkal, že svému úkolu plně rozumí. Třeba mu opravdu porozuměl, ať už si Bobby Halloway a podobní strážci racionality říkají co chtějí.
V oknech kuchyně jsem za poloprůsvitnými záclonami spatřil slabé roztančené světlo svíček.
Tiše jsem zaklepal na jednu ze skleněných tabulek, z nichž sestávaly vchodové dveře.
Angela Ferrymanová odtáhla záclonu, rychle, ustrašeně se rozhlédla, spočinula pohledem na mně a ještě jednou přelétla očima celou verandu, aby se ujistila, že jsem přišel sám.
Připadal jsem si jako na konspirativní schůzce, když mě pobídla, abych vešel, a zamkla za námi. Upravovala závěsy tak dlouho, až si byla jistá, že nezbyla ani nejmenší skulinka, kterou by nás mohl někdo zvenčí pozorovat.
Ačkoli v kuchyni bylo příjemné teplo, Angela měla na sobě nejen šedou teplákovou soupravu, ale i tmavěmodrou pletenou vestu. Usoudil jsem, že asi patřila jejímu manželovi v posledních letech jeho života; visela jí až ke kolenům a ramena měla málem u loktů. Rukávy si vyhrnovala tak často, že manžety povolily a plandaly kolem štíhlých zápěstí jako velká ocelová želízka.
Takhle navlečená Angela vypadala ještě menší a štíhlejší než obvykle. Viděl jsem, že je jí pořád zima; byla bledá a celá se chvěla.
Objala mě. Jako vždycky bylo to objetí horlivé, kostnaté a pevně, ale dnes jsem z něj cítil i dříve neobvyklé vyčerpání.
Sedla si ke stolu z leštěného dřeva a nabídla mi místo na protější židli.
Sundal jsem si čapku a uvažoval, zda nemám odložit i bundu. V kuchyni bylo horko. Nicméně jsem měl v kapse pistoli a bál jsem se, že vypadne na podlahu či narazí do nohy židle, až si budu bundu svlékat. Nechtěl jsem Angelu vyděsit a nepochyboval jsem, že zbraně by se určitě polekala.
Uprostřed stolu stály tři votivní svíce v malých svícnech z rubínově červeného skla. Na desce stolu z leštěné borovice se kolem každého svícnu vytvořily hvězdice rudých paprsků.
Kromě toho na stole stála otevřená láhev meruňkovice. Angela mi podala sklenici se silným dnem a já jsem si ji z poloviny naplnil.
Její sklenice byla plná až po okraj. Poznal jsem, že dnešního večera není první.
Držela sklenici v obou dlaních, jako kdyby si o ni hřála ruce. Když si oběma rukama zvedla sklenici ke rtům, vypadala jako prostydlý nalezenec. Byla tak drobounká a štíhlá, že vypadala na pětatřicet, i když ve skutečnosti jí bylo skoro o patnáct let víc. Ale v tomhle okamžiku vypadala málem jako zatoulané dítě.
„Od dětství jsem toužila být zdravotní sestrou."
„To se vám splnilo a jste nejlepší sestra, co znám," řekl jsem upřímně.
Olízla si meruňkovici ze rtů a zadívala se do sklenice. „Moje máma měla revmatoidní artritidu. U ní se vyvíjela mnohem rychleji než obvykle. Tak strašně rychle. Když mi bylo šest, už musela používat výztuhy nohou a berle. Krátce po mých dvanáctých narozeninách ulehla a už navždy byla upoutána na lůžko. Zemřela, když mi bylo šestnáct."
Mlčel jsem, protože se na to nedá říct nic smysluplného. I kdybych to myslel sebeupřímněji, žádná slova by ji nepotěšila a zněla by skrz naskrz falešně.
Byl jsem si jistý, že mi Angela chce říct něco důležitého, ale zároveň potřebuje čas, aby mohla uspořádat slova do vyrovnaných šiků a vyslat je přes vyleštěný stůl ke mně. Netušil jsem, co má na srdci, ale jedno jsem věděl až moc dobře – má z toho strach. Viděl jsem, jak se chvěje a ztrácí barvu v obličeji.
Hostitelka stále hledala cestu k závažnému sdělení, kvůli němuž mě pozvala. „Když se mámě špatně chodilo, ráda jsem jí posloužila, podala různé věci. Třeba sklenici vychlazeného čaje. Obložený chlebíček. Prášky. Polštářek. Prostě cokoli. Později i mísu do postele. A ke konci, když už neudržela moč, jsem jí ráda přestýlala postel. Opravdu, nikdy mi to nevadilo. Ona se na mě vždycky tak krásně usmála, když jsem jí pomohla, a pohladila mě po vlasech tou ubohou znetvořenou rukou. Nemohla jsem ji vyléčit, aby opět běhala nebo tancovala, nedokázala jsem ji zbavit bolesti ani strachu, ale mohla jsem jí posloužit, zajistit pohodlí, postarat se – a to pro mě bylo důležitější než… prostě nejdůležitější."
Meruňkovice byla sladká, ale přece jen ne tak sladká, jak jsem očekával. A opravdu silná. Ale žádné pití na světě mě ani Angelu nedonutí zapomenout na rodiče, které jsme ztratili.
„Odjakživa jsem toužila být zdravotní sestrou," zopakovala. „Dlouhá léta mi moje práce dávala uspokojení. Častokrát

jsem se o pacienty strachovala, bylo mi smutno, když jsme nějakého ztratili, ale v zásadě jsem byla spokojená.“ Když zvedla hlavu, oči měla široce otevřené a dívala se kamsi do svých vzpomínek. „Panebože, jaký strach jsem měla, když jsi dostal zánět slepého střeva! Bála jsem se, že to můj malý Chris nepřežije.“
„Vždyť mi tenkrát bylo devatenáct.“
„Miláčku, starám se o tebe od doby, co ti zjistili to tvoje postižení. Tos byl ještě batole. Pro mě vždycky budeš malý kluk.“
„Angelo, já vás taky mám rád,“ usmál jsem se.
Občas zapomínám, že vyjadřuju city příliš přímočaře, a to lidi zaráží, či – jak tomu bylo teď – dojímá víc, než bych čekal. Angeliny oči se zaplnily slzami. Skousla ret, aby je zastavila, a potom se opět napila.
Před devíti lety jsem dostal akutní zápal slepého střeva. Probíhal skrytě, nejdřív se nedělo nic, a najednou mi šlo o život. Po snídani mi začalo být trochu nevolno od žaludku. Před obědem jsem zvracel, byl jsem zarudlý v obličeji, potil jsem se. Měl jsem tak strašné bolesti břicha, že jsem se svíjel jako kreveta v rozpáleném oleji.
Můj život visel na vlásku, neboť operovat mě – to není jen tak. Nemocnice Mercy Hospital se na to musela připravit, a to vyžadovalo určitý čas. Chirurg mi samozřejmě odmítl kuchat břicho potmě či při světle svíček. Ale na druhou stranu chápal, že delší vystavení silným světlům mi spálí kůži, vyvolá vznik melanomu a ohrozí hojení pooperační rány.
Ochránit mé tělo pod místem zásahu – od rozkroku po prsty na nohou – nebylo až tak těžké. Stačila trojitá vrstva bavlněných prostěradel, jen je museli náležitě upevnit, aby nesklouzly. Z dalších prostěradel vytvořili jakýsi stan nad hlavou a horní částí těla. Chránil mě před světlem a současně umožňoval anesteziologovi, aby čas od času mohl vklouznout pod něj s baterkou a zkontrolovat mi tlak i teplotu, upravit plynovou masku a ujistit se, že elektrody elektrokardiografu na hrudníku a na zápěstích jsou v pořádku a moje srdce je nepřetržitě monitorováno. Obvykle je při operaci pacientovo tělo rovněž přikryté až na místo vlastního chirurgického výkonu, ale v mém případě se místo pravoúhlého otvoru mohla vytvořit jen uzounká štěrbina. Odhodlali se k zákroku, teprve až když okraje štěrbiny byly zajištěny samonosnými háky a i ten nejmenší kousek kůže chránila samolepicí náplast. Moje vnitřnosti byly připraveny přijmout jakkoli velkou dávku světla, ale to už zanícené slepé střevo prasklo. Lékaři se mi snažili co nejpečlivěji břicho vyčistit, ale přesto došlo k zánětu pobřišnice. Ten se rychle vystupňoval, přidal se celkový septický šok a o dva dny později jsem opět ležel na operačním stole.
Když jsem se zotavil ze septického šoku a bezprostřední ohrožení života pominulo, několik dlouhých měsíců jsem žil v trýznivém očekávání, zda nemoc a chirurgický zákrok nenastartují neurologické onemocnění, což je u XP dost časté. Zpravidla tato onemocnění propuknou po dlouhodobějším vystavení silnému světlu – anebo i z neznámých příčin –, ale v některých případech spouštěcím mechanismem může být i těžká psychická újma či šok. Třes hlavy a rukou. Ztráta sluchu. Ztížené vyjadřování. Dokonce mentální postižení.
Čekal jsem na první příznaky nevyléčitelného neurologického onemocnění – ale ty se nedostavily.
William Dean Howlls, velký básník, napsal, že smrt číhá na dně každého šálku. Ale v tom mém je stále ještě trochu sladkého čaje.
A meruňkovice.
Angela se opět velkoryse napila a řekla: „Odjakživa jsem chtěla být zdravotní sestrou, ale podívej se na mě teď.“
Potřebovala, abych se zeptal, a já jsem jí vyhověl. „Jak to myslíte?“
Zírala do uhrančivých plamenů uvězněných v broušeném rubínově červeném skle a odpověděla: „Zdravotní sestra je vždy na straně života. Ale já jsem teď na straně smrti.“
Nepochopil jsem, co tím myslí, ale mlčel jsem.
„Udělala jsem něco hrozného,“ svěřila se.
„Jsem si jistý, že ne.“
„Věděla jsem, že někdo jiný provádí hrozné věci, a ani jsem se nepokusila mu v tom zabránit. Takže za to můžu taky.“
„Myslíte, že byste je dokázala zastavit, kdybyste to zkusila?“
Chvíli mlčky přemýšlela. „Ne,“ zavrtěla hlavou, ale vypadala pořád utrápeně.
„Tak vidíte. Proč berete na sebe odpovědnost za celý svět? Tu neunese nikdo.“
„Ale někdo to musí zkusit, jinak bude zle.“
Opět jsem se neptal. Meruňkovice byla moc dobrá.
„A něco ti řeknu: musí se to udělat teď hned. Mám málo času. Už to na mě jde.“
„Jak to myslíte?“
„Cítím to. Netuším, kým se stanu za měsíc či za půl roku. Bude ze mě někdo, kým být nechci. A to mě děsí.“
„Já vám nerozumím.“
„Já vím.“
„Můžu nějak pomoct?“ ptal jsem se.
„Nikdo mi nedokáže pomoct. Ani ty ne. Ani já sama. Ani Bůh.“ Už neupírala pohled na svíce, nýbrž na zlatavou tekutinu ve sklenici a mluvila tiše, ale naléhavě: „Chrisi, zvorali jsme to. Zvorali jsme toho víc, ale tohle je náš největší průšvih, co jsme na světě. A všechno jen kvůli pýše, aroganci, zlobě… Prohráváme na celé čáře. Panebože, řítíme se do záhuby a není čeho se chytit, nelze nic vrátit zpět.“
Mluvila plynule, ale já jsem si stejně myslel, že vypila víc než jen jednu sklenici. Snažil jsem se uklidnit sám sebe, že se trochu přiopilá, a proto přehání, že strašlivá záhuba, kterou věští, není žádný hurikán, ale jen nepatrná přeháňka.
Mezitím jsem cítil, jak se sčítá teplo kuchyně a energie obsažená v meruňkovici. Už jsem nepochyboval, že bunda musí dolů.
„Nemůžu je zastavit,“ řekla. „Ale můžu přestat zamlčovat to, co dělají. Chrisi, zasloužíš si vědět, co se stalo tvým rodičům – i když tě to bude bolet. Máš beztak těžký život, skutečně těžký.“

Popravdě řečeno, já si nemyslím, že můj život je mimořádně těžký. Je jiný. Kdybych se kvůli jeho odlišnosti vztekal a celé noci se užíral marnou touhou po takzvané normalitě, život by mi určitě zhořkl natolik, že bych se tou hořkostí zalkl. Já jsem se s odlišností vyrovnal, snažím se ji zužitkovat, a proto můj život není o moc těžší než životy mnoha jiných lidí, a dokonce i snazší než bytí řady dalších.
Nic z toho jsem Angele neřekl. Když mě potřebuje litovat, aby se mi mohla vyzpovídat, jsem připraven tvářit se jako mučedník, jako postava z truchlivé tragédie. Klidně budu Macbethem. Šíleným Learem. Schwarzeneggerem z Terminátora II, když ho potápějí do sudu plného roztavené oceli.
„Máš tolik přátel… ale máš i nepřátele, o nichž zatím nevíš," pokračovala Angela. „Jsou to nebezpeční grázlové. A někteří z nich jsou divní… Už to na ně přišlo."
Už podruhé použila stejný výraz. Co na ty lidi přišlo a na Angelu přichází?
Přejel jsem si dlaní po krku a týlu hlavy a zjistil, že žádný pavouk po mně neleze, že to byl jen nepříjemný pocit.
„Abys měl naději… alespoň nějakou naději… potřebuješ znát pravdu. Pořád jsem nevěděla, kde mám začít, jak ti to říct. Myslím, že bych měla začít od opice."
„Od opice?" opakoval jsem jako ozvěna, protože jsem si myslel, že jsem se přeslechl.
„Ano, od opice," přitakala.
V napjaté situaci to slovo zákonitě vyznělo poněkud komicky a já jsem si opět pomyslel, že Angela se přiopilá.
Když konečně odtrhla zrak od sklenice, její oči byly jako zdevastované rybníčky, na jejichž dně našla svou smrt podstata někdejší Angely Ferrymanové, kterou jsem znal od dětství. Zadíval jsem se do polovyhaslých šedých očí, ucítil jsem, jak se mi zvedají chloupky vzadu na krku, a slovo opice mi už nepřipadalo ani trochu legrační.

Kapitola 12

„To se stalo na Štědrý den před čtyřmi roky," začala Angela. „Asi hodinu po západu slunce. Byla jsem tady v kuchyni, dopékala cukroví. Měla jsem v troubě dva plechy zároveň. Na jednom čokoládová srdíčka, na druhém ořechové kuličky. Hrálo rádio. Někdo zpíval Rolničky, myslím, že to byl Johny Mathis."
Zavřel jsem oči a snažil se představit si tuhle kuchyň tenkrát o Vánocích – ale zároveň jsem byl rád, že alespoň na chvilku uniknu utrápenému pohledu Angeliných očí.
„Rod se měl vrátit každou chvíli," pokračovala hostitelka, „a oba jsme se těšili, že po celé svátky nemusíme do služby."
Rod Ferryman byl její manžel.
Tři a půl roku zpět, půl roku po Štědrém večeru, o němž je teď řeč, se Rod zastřelil vlastní pistolí v garáži tohoto domku. Přátele a sousedy to ohromilo. Angelu zničilo. Rod byl milý a pohodový člověk, miloval legraci, nikdy neměl žádné deprese ani zjevné problémy, které by ho mohly dohnat k sebevraždě.
„Stromeček jsem nastrojila už ten den dopoledne," pokračovala Angela. „Chystala jsem slavnostní večeři při svíčkách, chtěli jsme otevřít láhev vína a dívat se na Život je krásný. Oba jsme ten film milovali. Připravili jsme si dárky, spoustu drobných dárků. Celý rok jsme se těšili na Vánoce, dárky jsme zbožňovali jako malé děti…"
Odmlčela se.
Když jsem se odvážil otevřít oči, zjistil jsem, že Angela je má zavřené.
Z utrápeného výrazu tváře jsem poznal, že těkavé vzpomínky ji přenesly od vánočních svátků do června, kdy v garáži našla manželovo mrtvé tělo.
Světlo svíček jí tančilo na zavřených víčkách.
Za chvilku je opět otevřela, ale stále se tvářila nepřítomně. Napila se ze sklenice.
„Byla jsem šťastná," prohlásila. „Cukroví vonělo. Vánoční hudba. A poslíček z květinářství zrovna doručil zásilku od mé sestry – obrovskou vánoční hvězdu. Stála tamhle na konci kuchyňské linky a zářila radostnou červení. Bylo mi nádherně, opravdu nádherně. A bylo to taky naposled. Potom jsem už byla jen nešťastná. Tak kde jsem skončila?
Zrovna jsem potírala tukem další plech, když se za mnou ozval nějaký zvuk. Jako kdyby někdo zamlaskal a potom si povzdechl. Když jsem se otočila, spatřila jsem opici, která seděla přímo na tomhle stole."
„Panebože."
„Ano, opici z druhu makak rhesus. Ale měla příšerné tmavěžluté oči. Úplně jiné, než tahle zvířata mívají."
„Říkáte makak rhesus? Jak to, že jste to poznala tak přesně?"
„Abych měla na školné, když jsem studovala na zdravotní sestru, přivydělávala jsem si jako pomocná síla v univerzitní laboratoři. Takové opice se používají pro vědecké experimenty nejčastěji. Viděla jsem jich tam spoustu."
„A najednou se jedna z nich objevila přímo tady."
„Na stole stála mísa s ovocem – jablka a mandarinky. Opice si oloupala mandarinku a pustila se do ní. Za jiných okolností by to mohlo být docela legrační – velká opice loupe mandarinku a kůru skládá do úhledné hromádky."
„Velká?" ptal jsem se.
„Ty si asi představuješ, že to byla malá roztomilá opička, co sedává na rameni flašinetáři. Ale makakové takoví nejsou."
„Kolik asi měřila?"
„Na výšku kolem šedesáti centimetrů. Řekla bych, že vážila tak deset dvanáct kilo."
Když něco takového nečekaně spatříte uprostřed vlastní kuchyně, musí vám připadat ještě větší, než ve skutečnosti je.
„Vás to asi hrozně zaskočilo," řekl jsem.
„To je slabé slovo. Měla jsem strach. Věděla jsem, že tihle prevíti sice nejsou až tak velcí, ale mají strašnou sílu. Většinou se chovají docela mírumilovně, ale tu a tam jim něco přelítne přes čumák a potom je s nimi těžké pořízení."
„Jako domácího mazlíčka by ji nikdo nechtěl."
„Tak to opravdu ne. Leda nějaký blázen – ale já nikoho takového neznám. Rhesusové sice mohou někomu připadat

roztomilí – mají malý bledý obličej a chlupy jim tvoří kolem hlavy něco jako svatozář. Ale tahle opice nebyla ani trochu roztomilá.“ Pochopil jsem, že Angela ji v duchu přímo vidí. „Ne, ta určitě ne.“
„Ale odkud se tu vzala?“
Angela mi neodpověděla, zvedla hlavu a napjatě se zaposlouchala.
Já jsem neslyšel nic, v domě bylo ticho.
Ona zřejmě rovněž ne. Ale přesto, když opět promluvila, znělo to ustrašeně. Vyhublé ruce svíraly sklenici jako pařáty.
„Jak se dostala dovnitř? To jsem právě nechápala. Onoho roku byl prosinec docela studený. Měla jsem všechna okna a dveře zavřené.“
„Vy jste ji neslyšela, když vcházela?“
„Ne. V kuchyni byl docela hluk: vytahovala jsem plech na pečení, mísy na zadělání těsta, hrálo tu rádio. Ale když jsem si té zatracené opice všimla, musela sedět na stole už docela dlouho, protože stačila sníst půlku mandarinky.“
Přelétla kuchyň ostražitým pohledem, jako kdyby zahlédla někde v koutě podezřelý pohyb.
Pro zklidnění se napila ještě jednou a řekla: „Není to odporné – že se musela uvelebit zrovna na kuchyňském stole?“
Zatvářila se štítivě a přejela rozechvělou rukou po vyleštěné desce stolu, jako kdyby se obávala, že i po čtyřech letech tam mohou být chlupy.
„Co jste udělala?“ ptal jsem se naléhavě.
„Docouvala jsem k zadnímu vchodu, otevřela dveře a doufala, že opice vyběhne.“
„Ale ona si klidně loupala mandarinku dál a nikam se nechystala,“ hádal jsem.
„Přesně tak. Podívala se na otevřené dveře, potom na mě a na mou duši se tiše rozchechtala.“
„Psi se občas smějí, na to vezmu jed. Tak opice asi taky.“
Angela zamítavě zavrtěla hlavou. „Nevzpomínám si, že by se některá z nich v laboratoři smála. Ani se jim nedivím, když si vzpomenu, co to pro ně bylo za život… Do smíchu jim tam určitě nebylo.“ Zvedla utrápený pohled ke stropu, na němž se chvěly tři roztančené skvrny světla jako krví podlité oči nějakého strašidla.
„Takže opice nevyběhla,“ pobídl jsem ji.
Místo odpovědi se zvedla ze židle, šla k zadnímu vchodu a vyzkoušela, zda jsou dveře zamčené.
„Angelo?“
Umlčela mě rychlým posuňkem, rozechvělou rukou trochu rozhrnula závěsy a opatrně nahlédla ven, jako kdyby čekala, že za sklem spatří nějakou obludu.
Moje sklenice byla prázdná. Zvedl jsem láhev, chvíli váhal, ale nenalil jsem si.
„Chrisi, to nebyl jen tak ledajaký smích,“ pokračovala Angela, když se otočila ode dveří. „Bylo to něco tak děsivého, že ti to ani neumím popsat. Ona se uchechtla, krátce a zlomyslně. Já vím, co si teď myslíš. Že to byla jen opice, zvíře, které nedokáže být hodné ani zlé. Jistě, i zvířata si někdy postaví hlavu a trucují, ale nebývají zlá. To si myslíš ty. A já ti říkám, že tahle opice byla jiná. Nikdy v životě jsem neslyšela nic tak zlého, studeného a ošklivého jako její smích.“
„Jen dál, já vám věřím,“ ujistil jsem ji.
Nevrátila se ke stolu, ale přešla ke kuchyňskému dřezu, nad nímž bylo další okno pečlivě zatažené závěsy. Angela je ještě jednou urovnala a přitáhla k sobě, aby se ujistila, že nás nikdo nevidí.
Otočila se a upřela nehybný pohled na stůl, snad na něm stále viděla opici. „Popadla jsem smeták. Myslela jsem si, že tu potvoru vypudím ze stolu na podlahu a potom dveřmi ven. Víš, jak to myslím? Neuhodila jsem ji, jen jsem tím smetákem párkrát zamávala. Chápeš?“
Jistě.“
„Myslíš, že se mě lekla? Kdepak! Dostala úplný záchvat vzteku. Zahodila nedojedenou mandarinku, popadla smeták za druhý konec a snažila se mi ho vytrhnout z ruky. Já jsem nepovolila a ta potvora seskočila ze stolu, vylítla na smeták a ručkovala po něm přímo ke mně.“
„Ježíši!“
„Rychlá jak blesk. Cenila zuby, ječela, z huby jí stříkaly sliny. Pustila jsem smeták a opice spolu s ním spadla na podlahu. Já jsem rychle ustupovala, až jsem zády narazila na lednici.“
Opět se přitiskla ke dvířkám lednice a já jsem slyšel, jak uvnitř tlumeně zacinkaly lahve.
„Opice byla na podlaze přímo proti mně. Smeták letěl stranou. Chrisi, ta ti byla tak strašně vzteklá! Nechápala jsem proč, vždyť se jí nic tak hrozného nestalo. Neublížila jsem jí, ani jsem se jí nedotkla, ale ona mi jasně dávala najevo, že si to se mnou vyřídí.“
„Vždyť jste říkala, že rhésusové jsou většinou mírumilovní.“
„Ale tahle opice nebyla. Cenila zuby, ječela, skákala, mlátila pěstmi do podlahy, vrhala na mě nenávistné pohledy…“
Oba vykasané rukávy svetru trochu povolily a Angela do nich zimomřivě schovala ruce. Vzpomínka na opici byla tak živá, že – jak se zdá – očekávala, že se každou chvíli znovu nečekaně objeví a ukousne jí konečky prstů.
„Připadala mi jako čert,“ svěřila se Angela. „Nebo jako zlý skřítek ze strašidelné pohádky. A ty tmavěžluté oči…“
I já jsem je málem viděl. Svítivé tmavěžluté oči.
„A potom najednou vyskočila na kuchyňskou linku tady, těsně u ledničky. Jen pár desítek centimetrů ode mě. Když jsem otočila hlavu, měla jsem ji přímo v úrovni očí. Syčela na mě, opravdu syčela a její dech byl cítit mandarinkou. Takhle blízko u sebe jsme byly. Já vím…“
Nedokončila větu a opět se zaposlouchala do ticha, které panovalo v domě. Podívala se doleva, kde byly dveře do neosvětlené jídelny.
Úplně podlehla stihomamu. Ale ani já jsem po událostech dnešní noci nebyl vůči němu imunní.
Celé tělo se mi napružilo, zvedl jsem hlavu, aby mi neušel ani sebeslabší zvuk.
Tři třepotavé skvrny světla tančily na stropě. Závěsy nehybně visely na oknech.

„Její dech byl cítit mandarinkou," zopakovala Angela po chvilce. „Pořád jen syčela a syčela. Věděla jsem, že když bude chtít, zabije mě, i když je to jen opice a váží sotva čtvrtinu toho co já. Když seděla na podlaze, mohla jsem tu mrchu alespoň nakopnout, ale teď už mi dřepěla přímo před obličejem."
Dokázal jsem si živě představit, jaký strach musela mít. Nejednou jsem u moře zažil racka, když hájil svoje hnízdo. Vrhal se proti mně, vztekle skřehotal a hrozil, že mě klovne do hlavy a vytrhá mi všechny vlasy. Měl jsem strach, i když to byl jen malý pták a vážil jen zlomek toho co opice.
„Chtěla jsem přeběhnout ke dveřím," pokračovala Angela, „ale bála jsem se, že se navzteká ještě víc. Tak jsem se radši nehýbala a tiskla se k lednici, jen malý kousek od vzteklé bestie. Po chvilce, když se ujistila, že se jí bojím, seskočila z kuchyňské linky, přelítla kuchyň, zabouchla zadní dveře, vyšvihla se zpátky na stůl a opět se pustila do nedojedené mandarinky."
Já jsem si přece jen nalil další sklenici meruňkovice.
„Tak jsem chtěla otevřít zásuvku tady, těsně u lednice," ozvala se Angela. „Tam jsou nože."
Upírala pohled na stůl jako tenkrát na Vánoce, odhrnula dlouhý rukáv a poslepu nahmatala úchytku zásuvky, aby mi předvedla, kde jsou nože. Nemusela udělat ani krok stranou, stačilo se jen natáhnout.
„Nechtěla jsem na ni útočit, jen jsem potřebovala mít v ruce něco, čím bych se mohla bránit. Ale než jsem zásuvku otevřela, opice vyskočila z podřepu do stoje a opět na mě začala ječet."
Sevřela v ruce úchytku zásuvky.
„Popadla jablko a mrštila ho po mně. Strefila se mi do pusy a rozbila mi ret." Zakryla si obličej dlaněmi, jako kdyby jí něco hrozilo i teď. „Takhle jsem si kryla obličej. Opice hodila další jablko, potom ještě jedno a ječela tak pronikavě, že mi zaléhalo v uších."
„Chcete snad říct, že opice věděla, co máte v té zásuvce?"
Spustila ruce dolů a přitakala: „Jo, řekla bych, že to nějakým šestým smyslem poznala."
„A nezkusila jste otevřít zásuvku ještě jednou, za chvíli?"
„Ne," potřásla hlavou. „Vždyť opice byla rychlá jako blesk. Jakmile bych sáhla na zásuvku, v tu ránu by byla u mě a kousla by mě, ještě než bych stačila vzít do ruky nůž. Nechtěla jsem, aby mě pokousala."
„Já se vám nedivím," přitakal jsem. „Pěnu u huby sice neměla, ale klidně mohla mít vzteklinu."
„Kdyby jen vzteklinu," poznamenala Angela a opět si vykasala dlouhé rukávy od svetru.
„Co může být horšího než vzteklina?" ptal jsem se.
„A tak jsem stála tady u ledničky, krvácela z poraněného rtu, chvěla jsem se strachy a nevěděla jak dál. A najednou se otevřely zadní dveře a doprostřed toho blázince vstoupil Rod. Prostě se vrátil z práce, dokonce si ještě pískal do kroku. Ale nemysli si, neudělal nic, co bys očekával. Překvapilo ho to, ale ne až tak moc. Ano, nečekal, že uvidí opici ve vlastní kuchyni, ale zvíře samo o sobě ho nezaskočilo.Jen žasl, že ji vidí tady, tak to bylo. Rozumíš, co ti chci říct?"
„Myslím, že ano."
„Můj povedený manžel tu opici znal. Neřekl „Co je to za potvoru?" nebo „Odkud se tu vzala?" Řekl jen: „Panebože!" Jen to, nic víc. Noc byla studená, blížil se déšť, Rod měl na sobě lehký kabát od uniformy. A najednou vidím, že vytahuje z kapsy pistoli – jako kdyby něco takového očekával. Chci říct, že byl voják a v tu chvíli měl na sobě uniformu, ale nikdy předtím do práce zbraň nenosil. Vždyť tady nezuří žádná válka, proboha. Rod pracoval tady, na předměstí Moonlight Bay. Vždycky mi říkal, že dělá čistě kancelářskou práci, samé papírování. Stěžoval si, že to je nuda, tloustl a těšil se do důchodu. A najednou drží v ruce pistoli, kterou jsem u něj nikdy dřív neviděla."
Plukovník Roderick Ferryman, důstojník armády Spojených států, pracoval ve Fort Wyvern. Tento vojenský objekt poskytoval práci i mnoha civilním zaměstnancům a byl hlavním hnacím motorem ekonomického rozvoje celého regionu. Základnu zavřeli před osmnácti měsíci jako jeden z mnoha vojenských útvarů, které se staly nadbytečnými po ukončení studené války.
Ačkoli jsem Angelu – a v mnohem menší míře i jejího manžela – znal od dětství, nikdy jsem netušil, čím se plukovník Ferryman v rámci svých služebních povinností zabývá.
Angela možná taky ne. Až do onoho vánočního večera.
„Rod držel pistoli v napřažené pravé ruce a neustále mířil na opici. Vypadalo to, že z ní má ještě větší strach než já. Tvářil se zle a byl bledý jako zeď. Podíval se na mě a viděl, že krvácím z rozbitého rtu. Ani se nezeptal, jak se mi to stalo, a hned zase upřel pohled na zvíře. Jako kdyby se bál ho spustit z očí i na malou chvilku. Opice držela v rukou poslední dílek mandarinky, ale nejedla ji. Jen upřeně zírala na zbraň. „Angie," povídá mi Rod, „běž k telefonu. Řeknu ti číslo a ty ho vytočíš."
„Pamatujete si to číslo?" ptal jsem se.
„To není důležité. Dnes už stejně neplatí. Vím ale, že podle prvních tří čísel to byla stejná ústředna, kam jsem volala, když jsem chtěla telefonovat Rodovi do práce."
„Takže vám nadiktoval číslo do Fort Wyvern."
„Ano. Ale chlápek, který zvedl sluchátko, se vůbec neohlásil. Řekl jen ‚slyším' a já jsem ohlásila, že volá plukovník Ferryman. Rod se dotáhl k telefonu levou rukou a v pravé stále držel pistoli. Řekl tomu chlápkovi: ‚Před chvilkou jsem našel opici v mém domě, v kuchyni.' Odmlčel se a nespouštěl oči ze zvířete. ‚To se mě neptejte,' dodal po chvilce, ‚ale je tady a já potřebuju pomoct.'"
„A co opice? Jen koukala?"
„Když Rod odložil sluchátko, odtrhla malá zlá očka od pistole a podívala se mu do očí. Tvářila se přitom vzpurně a vztekle. A potom se opět tiše a zlomyslně uchechtla, až se mi naježily všechny chlupy po těle. Načež dojedla poslední dílek mandarinky a začala loupat další. Vypadalo to, že já, Rod i pistole jí můžeme být ukradeni."
Když jsem pozvedl skleničku s meruňkovicí, kterou jsem si před chvilkou nalil, ale ještě se jí nenapil, Angela se vrátila

ke stolu a uchopila svou poloprázdnou sklenku. Překvapilo mě, že si se mnou chce přiťuknout.
„Na co se napijeme?“ ptal jsem se.
„Na konec světa.“
„A co se stane? Shoří či snad umrzne?“
„Kdyby to bylo tak jednoduché,“ zamumlala chmurně a vyznělo to smrtelně vážně.
Oči měla mrtvé a studené jako ocelové přední strany výsuvných mrazicích boxů v nemocniční márnici. Dívala se na mě tak nemilosrdně upřeně, že jsem byl rád, když konečně sklopila oči a zadívala se do sklenice.
„Když Rod zavěsil, požádal mě, abych mu vyprávěla, jak se to všechno stalo. Tak jsem spustila, ale on mě pořád přerušoval spoustou otázek, hlavně se vyptával na rozbitý ret a jestli se mě opice dotkla, jestli mě nekousla. Přišlo mi, že moc nevěří, když jsem vysvětlovala, že po mně hodila jablko. Já jsem se taky ptala, ale on na žádnou z mých otázek neodpověděl. Pořád opakoval ‚Angie, radši to ani nechtěj vědět.’“
„Závazek mlčenlivosti, vojenské tajemství.“
„Dříve manžel skutečně pracoval na utajených projektech. Říkal jen, že to souvisí se zajištěním bezpečnosti státu, nic víc. Ale myslela jsem si, že to už skončilo. Tenkrát v kuchyni mi řekl, že se o tom se mnou nemůže bavit. Ani se mnou, ani s nikým jiným. Že neřekne ani slovo.“
Angela pořád zírala do sklenice, ale já jsem se napil. Meruňkovice mi už tolik nechutnala. Tentokrát jsem vnímal spíše její hořkost, která mi připomněla, že pecky meruněk obsahují kyanid.
Když připíjíte na konec světa, mimoděk hledáte ve všem, dokonce i ve sladké meruňce, tu stinnou stránku.
Dal jsem dohromady veškerý svůj nenapravitelný optimismus, pořádně se ještě jednou napil a snažil se soustředit pouze na sladkost meruňkovice, která mi tolik zachutnala předtím.
„Neuběhla ani čtvrthodinka,“ pokračovala Angela, „když se objevili tři muži. Určitě přijeli z Fort Wyvern sanitkou či nějakým jiným pohotovostním vozidlem, ale žádnou sirénu jsem neslyšela. Všichni byli v civilu. Dva z nich obešli dům a vtrhli do kuchyně zadním vchodem, ani nezaklepali. Třetí asi přemohl zámek na předních dveřích, protože se objevil na prahu jídelny tiše jako duch a ve stejný okamžik jako tamti dva. Rod stále mířil na opici, i když se mu ruka chvěla námahou. Ti tři měli pušky s uspávacím nábojem.“
Pomyslel jsem na klidnou uličku ve světle luceren, na půvabný domek, na dvě magnolie, na loubí porostlé jasmínem. Kdyby někdo šel okolo, v životě by ho nenapadlo, jaké podivné drama se odehrává za těmito obyčejnými zdmi.
„Přišlo mi, že opici příchod tří mužů nijak nepřekvapil,“ navázala Angela. „Nerozčílila se, nesnažila se utéct. Jeden z nich ji zasáhl uspávacím nábojem. Opice obnažila zuby a zasyčela, ale ani se nepokusila jehlu vytáhnout. Odhodila zbytky druhé mandarinky a honem se ještě snažila sežvýkat to, co měla v tlamě. Potom se stočila přímo na stole do klubíčka, povzdechla si, zívla a usnula. Muži ji sebrali a odešli. Rod šel s nimi a já už nikdy tu opici nespatřila. Manžel se vrátil domů až ve tři ráno. Štědrý večer nám utekl a dárky jsme si dávali až druhý den. Ale to už jsem si připadala jako v pekle. V pekle se smažím pořád a nikdy se z něj nedostanu. Já to vím.“
Konečně do sebe hodila zbytek meruňkovice a odložila sklenici na stůl tak prudce, že to bouchlo jako výstřel.
Do tohoto okamžiku jsem z ní cítil jen strach a smutek, zažrané do její zmučené duše jako rakovina do morku kostí, ale teď z ní začal probublávat i dlouho potlačovaný hněv.
„Hned první den po Vánocích jsem musela odevzdat vzorek krve.“
„Odevzdat? Komu?“
„Lidem z Fort Wyvern. Co dělají na tom projektu.“
„Na jakém projektu?“
„Dodnes mi krev odebírají každý měsíc. Jako kdyby moje tělo nepatřilo mně, jako kdybych musela platit krví za to, že mi laskavě dovolili ho i nadále obývat.“
„Před rokem a půl Wyvern zavřeli.“
„Ne tak docela. Některé věci běží dál. Nemůžou se zastavit. Nezastaví se, ani kdybychom se stavěli na hlavu.“
I když Angela vždycky byla štíhlá až vyhublá, byla svým způsobem hezká. Měla jemnou pleť, půvabně vykroužená obočí, vysoké lícní kosti, rovný nosík a plné usměvavé rty, které celkově vyvažovaly poněkud protáhlý obličej. Hřejivý úsměv a vstřícný přístup k lidem vytvářely sympatický dojem a dávaly zapomenout na nezdravou vyhublost, na lebku příliš těsně potaženou kůží a kostru nedostatečně zaobalenou svalovinou, která vždy vytváří iluzi nesmrtelnosti. Avšak v tuhle chvíli její obličej připomínal ošklivou a zlověstnou masku, jako kdyby z něj smirkový papír hněvu obrousil veškerou vlídnost.
„Kdybych jim odmítla tu krev odevzdat, určitě by mě zabili. To vím jistě. Anebo by mě zavřeli do nějakého utajeného špitálu, abych byla pěkně pod dozorem.“
„A proč vám berou krev? Čeho se obávají?“
Užuž se zdálo, že mi odpoví, ale potom si to rozmyslela a pevně stiskla rty.
„Angelo?“
I já chodím na odběr krve. Jednou měsíčně musím navštívit doktora Clevelanda a krev mi nejčastěji odebírá právě Angela. Dělá se to proto, aby lékaři mohli pravidelně sledovat vývoj krevního obrazu a včas odhalit začínající zhoubné onemocnění kůže či očí. Ačkoli odběr není bolestivý a je v mém zájmu, nijak mě to vniknutí do mého těla netěší. Umím si proto představit, nakolik by mi vadilo, kdybych ho musel podstoupit proti vlastní vůli.
„Možná bych ti to ani neměla říkat,“ ozvala se Angela. „I když to vědět musíš, abys… aby ses mohl bránit. Když ti to všechno vyklopím, přiložím sirku k zápalné šňůře. Dříve nebo později to rozmetá celý tvůj svět na kusy.“
„Ta opice přenášela nějakou nemoc?“
„Kéž by to byla nemoc. To by ještě nebylo nic tak hrozného. Třeba by mě léčili a já bych se uzdravila. Anebo bych umřela. Smrt je lepší než to, co na mě leze.“

Popadla prázdnou sklenku a sevřela ji v pěsti tak pevně, jako kdyby jí chtěla mrštit o zeď.
„Opice mě nekousla," opakovala naléhavě. „Nepodrápala mě, proboha, vždyť se mě ani nedotkla. Ale oni by mi to nikdy nevěřili. Jsem si jistá, že ani Rod by mi neuvěřil. Nechtěli nic nechat náhodě. Donutili mě… Rod mě donutil, abych podstoupila sterilizaci."
Neplakala, jen oči se jí naplnily slzami a leskly se odrazem rudých svícnů.
„Tenkrát mi bylo pětačtyřicet a ty přece víš, že jsme žádné děti neměli. Takže jsem vlastně už byla sterilní. Ať jsme dělali co jsme dělali – léčila jsem se, brala hormony – všechno bylo nanic."
V zastřeném hlase zaznívalo takové utrpení, že jsem měl co dělat, abych se nezvedl ze židle a nevrhl se k Angele. Chtělo se mi ji obejmout a pochovat. Utěšit a pohladit, jako laskavá sestřička tolikrát těšívala mě i jiné pacienty.
„A přece mě ti hajzlové donutili," svěřila se rozechvělým hlasem, „abych podstoupila operaci, nevratnou operaci. Ne aby mi jen podvázali vaječníky, oni mi je vyřízli, jednou a provždy vzali jakoukoli naději." Málem propukla v pláč, ale vzápětí se ovládla. „Bylo mi pětačtyřicet a já jsem to už vzdala tak jako tak. Smířila jsem se, nebo jsem si to alespoň namlouvala. Ale vyříznout mi to z těla… To ponížení, ta beznaděj! Ani se mi neobtěžovali říct, proč to dělají. Rod mě odvezl na základnu hned první pracovní den po Vánocích. Tvrdil, že na pohovor kvůli opici, že chtějí vědět, jak se chovala. Že jeho svědectví nestačí. Bylo mi to divné. Odvezl mě tam… do míst, o nichž většina lidí na základně netuší, že vůbec existují. Proti mé vůli mě uspali a provedli chirurgický zákrok bez mého souhlasu. A když bylo po všem, ti hajzlové mi ani neřekli, proč!"
Zvedl jsem se ze židle a odstrčil ji pryč. Ramena mě bolela a nohy jsem měl jako z vaty. Na něco tak hrozného jsem nebyl připraven.
Ačkoli jsem toužil vzít Angelu kolem ramen, neudělal jsem to. V ruce stále pevně svírala prázdnou sklenici. Prudký hněv znetvořil jinak pohledný obličej. Připadalo mi, že si nepřeje, abych se jí dotýkal.
Několik trapných okamžiků jsem nerozhodně postával u stolu. Nevěděl jsem, co mám dělat. Po chvilce jsem šel k zadnímu vchodu a dvakrát se přesvědčil, že je zamčeno.
„Rod mě miloval, to vím," řekla Angela, ačkoli hněv ještě nevyprchal. „Když mi provedl tu hroznou věc – a to udělat musel –, úplně ho to zničilo. Když mě musel zradit a nalákat na základnu, aby mě tam operovali. Už se z toho nikdy nevzpamatoval."
Otočil jsem se a spatřil, že Angela zvedá ruku zaťatou v pěst. Světlo svíček poněkud vyhladilo obličej ztrápený hněvem.
„A pokud jeho nadřízení pochopili, jak moc jsme si blízcí, museli vědět, že Rod nevydrží zatajit mi pravdu, zvlášť když jsem kvůli němu tolik vytrpěla."
„Tak on vám to všechno řekl," hádal jsem.
„Ano. A já jsem mu všechno odpustila. Ale on si stejně tak zoufal. Nemohla jsem mu nijak pomoct. Tak strašně si zoufal… a tak příšerně se bál." Teprve teď nad hněvem zvítězila lítost a smutek. „Měl takový strach, že ho život přestal těšit. Nakonec se zabil… a když zemřel, už jsem neměla co ztratit."
Ruka zatnutá v pěst bezmocně klesla. Otevřela malou dlaň, dlouze se zadívala na prázdnou sklenici a potom ji opatrně odložila na stůl.
„Angelo, tak co na té opici bylo divného?" ptal jsem se.
Neodpověděla.
V jejích očích tančily plamínky svící. Smutný obličej měla jako vysochaný z kamene – kamenná svatyně pro mrtvou bohyni.
„Co bylo divného na té opici?" opakoval jsem otázku.
„To nebyla opice," ozvala se Angela málem šeptem.
Věděl jsem, že jsem ji slyšel dobře, ale ta slova nedávala žádný smysl. „Opice to nebyla? Ale vy jste přece říkala, že…"
„Jen vypadala jako opice."
„Vypadala?"
„A byla to opice, samozřejmě."
Nevěděl jsem, co na to říct.
„Byla a nebyla," zašeptala. „V tom to právě je."
Pomyslel jsem si, že mluví z cesty. Uvažoval jsem, zda si celý příběh nevymyslela. Třeba si to už ani neuvědomuje.
Otočila se od stolu pryč a podívala se mi do očí. Už neměla obličej znetvořený hněvem, ale nebyl ani pohledný. Byl ztrhaný a ztrápený. „Možná jsem ti neměla volat. Strašně mě smrt tvého otce rozrušila. Nemohla jsem si to všechno pořádně promyslet."
„Říkala jste, že to vědět musím… abych se ubránil."
„To ano," přikývla. „Přesně tak. Musíš to vědět. Tvůj život visí na vlásku. Potřebuješ vědět, kdo tě tolik nenávidí."
Natáhl jsem k ní ruku, ale ona ji nepřijala.
„Angelo," řekl jsem prosebně, „potřebuju vědět, co se stalo mým rodičům."
„Umřeli. Jsou pryč. Chrisi, milovala jsem je, byli to přátelé, ale už jsou pryč."
„Ale já to přesto chci vědět."
„Pokud si myslíš, že někdo musí za jejich smrt pykat… tak si uvědom, že se to nikdy nestane. Nikdy! I kdyby ses dozvěděl celou pravdu, nikdo nikdy nebude pohnán k odpovědnosti. Ani kdyby ses postavil na hlavu."
Uvědomil jsem si, že jsem stáhl napřaženou ruku a sevřel pěst. „To se ještě uvidí," prohlásil jsem po delší odmlce.
„Dnes večer jsem v nemocnici skončila," prohlásila Angela smutně. Připadalo mi, že se celá schoulila a scvrkla. Najednou vypadala jako malá holčička v dospělém oblečení. Opět se stala malou dcerkou, která tak ráda podávala nemocné mamince čaj, prášky či polštář. „Už nejsem zdravotní sestra."

„Co budete dělat?“
Neodpověděla mi.
„Odjakživa jste si přece přála být zdravotní sestrou,“ připomněl jsem jí.
„Teď mi to připadá nesmyslné. Převazovat zraněné uprostřed války je životně důležité. Dávat obvazy uprostřed armageddonu je hloupost. A vůbec, už to na mě jde. Leze to na mě. Copak to nevidíš?“
Popravdě řečeno, jsem nic neviděl.
„Už se to blíží. Měním se. Stávám se někým, kým být nechci. Bude ze mě… radši na to nechci ani myslet.“
Pořád jsem netušil, jak si mám vyložit její apokalyptická prohlášení. Je stále ještě při smyslech? Snaží se vypořádat s tajemstvím Wyvernu či se snad úplně pomátla kvůli manželově smrti?
„Když nedáš jinak a jednou se to všechno dozvíš,“ řekla Angela, „stejně ti nezbude nic jiného než se nalít dobrou kořalkou a sledovat, jak to všechno spěje k zániku.“
„Ale já to přesto chci vědět.“
„Tak ti to asi budu muset říct,“ řekla Angela váhavě. „Ale… Chrisi, bude to moc bolet,“ varovala mě smutně. „Myslím, že to musíš vědět, ale zlomí ti to srdce.“
Otočila se a vykročila přes kuchyni a já jsem ji následoval.
Zastavila mě. „Musím rozsvítit, abych našla věci, které ti potřebuju ukázat. Počkej radši tady, já to přinesu.“
Díval jsem se za ní, když procházela setmělou jídelnou. V obývacím pokoji rozsvítila lampu a zmizela mi z dohledu.
Začal jsem neklidně přecházet po kuchyni, kterou jsem nemohl opustit, a mozek mi pracoval na plné obrátky. Ta opice byla opicí a zároveň nebyla a v tom to všechno je. Věta jako vystřižená z Alenky v říši divů.
Došel jsem k zadnímu vchodu a ještě jednou se přesvědčil, že je zamčeno.
Roztáhl jsem závěsy a podíval jsem se ven, ale Orsona jsem neviděl.
Větve stromů se hýbaly. Vítr se opět vrátil.
Vypadá to, že se od Pacifiku blíží změna počasí. Když vítr hnal přes kotouč měsíce roztrhané mraky, stříbrné světlo se roztančilo po noční krajině. Ve skutečnosti se hýbaly stíny neklidných mraků, pohyb světla byl jen zdáním. Nicméně v tu chvíli zadní dvorek vypadal jako zamrzlý potok a světlo tančilo jako voda pod ledovým krunýřem.
Kdesi v hlubinách domu se ozval krátký výkřik. Byl stejně bezbranný a utrápený jako Angela.

Kapitola 13

Slabý výkřik zazněl tak nezřetelně, že jsem zapochyboval, zda jsem ho vůbec zaslechl. Nebylo to snad stejné šálení smyslů jako hra stínů a měsíčního světla nad zadním dvorkem, jen pouhý přízrak zvuku, výplod mé představivosti? Něco jako záhadné zvíře, které bylo, ale zároveň i nebylo opicí.
Avšak ve chvíli, kdy mi záclona vyklouzla z prstů a opět zakryla okno, se kdesi v hlubinách domu ozvala tlumená rána. Druhý výkřik byl ještě kratší a slabší než první, ale byl plný bolesti a hrůzy.
Možná jen spadla ze schůdků a vymkla si kotník. Možná jsem zaslechl jen vítr či skřehotání nočního ptáka. A vůbec, co když měsíc je jen kousek sýra, nebe je z čokolády a hvězdy z cukru?
„Angelo!“ volal jsem hlasitě.
Žádná odpověď.
Domek je příliš malý na to, aby mě neslyšela. Ticho znělo zlověstně.
Tiše jsem zaklel a vyndal z kapsy pistoli. Ve světle svíčky jsem zoufale hledal, kde má pojistku.
Konečně jsem spatřil jeden přepínač, který by mohl být tím, co jsem hledal. Ale když jsem ho zmáčkl, z malého otvoru pod hlavní zazářil paprsek jasně červeného světla a na dvířkách lednice se objevila rudá tečka.
Můj otec, literární vědec, určitě požadoval, aby se zbraň, kterou kupuje, chovala přátelsky i k naprostým laikům a rád si připlatil za laserový zaměřovač. Táto, děkuju ti.
Ve zbraních jsem se příliš nevyznal, ale věděl jsem, že některé druhy pistolí mají jen vnitřní jistič, který se uvolní, jakmile se zmáčkne spoušť. Co když i moje pistole funguje tímto způsobem? Když ne, v rozhodnou chvíli výstřel buďto nevyjde, anebo si prostřelím nohu.
Zacházet se zbraněmi jsem se v životě neučil, ale nezbývalo, než to zkusit. Hlavou mi sice proklouzla myšlenka, zda by nebylo lepší odsud vypadnout, naskočit na kolo, odjet do bezpečí a anonymně zavolat na policii. Ale to bych se do konce života nemohl podívat do zrcadla ani Orsonovi do očí.
Rozčilovalo mě, že se mi chvějí ruce, ale věděl jsem, že nemám ani chvíli, abych se mohl vydýchat či soustředit.
Vykročil jsem přes kuchyň k otevřeným dveřím do jídelny a po cestě zvažoval, zda bych neměl vrátit zbraň do kapsy a vzít si ze zásuvky nůž. Když Angela vyprávěla o opici, ukázala mi, kde jsou nože.
Ale rozmyslel jsem si to. Vždyť s nožem umím zacházet snad ještě méně než se střelnou zbraní.
Kromě toho mi připadalo, že bodnout či říznout někoho jiného je mnohem těžší, než po něm vystřelit, a vyžaduje to mnohem větší odhodlání a otrlost. Pomyslel jsem si, že udělám cokoli, abych se zachránil – či zachránil Angelu – ale musím počítat s tím, že pro mě je poměrně snazší vystřelit, než použít nůž. Bodnout někoho – to mi připadalo strašně nečisté a „na tělo“. A přitom v osudové chvíli může zaváhání znamenat smrt.
Když mi bylo třináct, dokázal jsem nahlížet do krematoria. Od té doby už uběhlo mnoho času, ale ani teď bych se nechtěl dívat na mnohem pochmurnější věci, které se dělají během příprav k tradičnímu pohřbu do země.
Rychle jsem prošel jídelnou, ještě jednou zavolal Angelu a ona se opět neozvala.
Potřetí jsem už nevolal. Pokud je v domě opravdu někdo cizí, jen bych na sebe zbytečně upozorňoval.
Když jsem vešel do obýváku, nezastavil jsem se, abych vypnul lampu, jen jsem ji širokým obloukem obešel a odvrátil tvář.

Přimhouřil jsem oči, abych je chránil před záplavou světla z haly, a nahlédl otevřenými dveřmi do pracovny. Nikdo tam nebyl.
Dveře na přilehlou toaletu byly pootevřené. Zatlačil jsem a otevřel je dokořán. Nemusel jsem ani rozsvítit, abych poznal, že ani tady není nikdo.
Cítil jsem se bez čepice, kterou jsem nechal na stole v kuchyni, jako nahý. Zhasl jsem stropní světlo v hale a ta se pohroužila do milosrdné polotmy.
Podíval jsem se nahoru, směrem k podestě, za kterou schodiště měnilo směr a mizelo mi z dohledu. Měl jsem dojem, že v horním patře žádné světlo nesvítí – což se mi hodilo. Oči navyklé na tmu jsou mou největší předností.
Mobilní telefon jsem si dal na opasek. Když jsem stoupal do schodů, zvažoval jsem, zda bych neměl přivolat policii. Ale Lewis Stevenson mě už možná hledá, když jsem se nedostavil na sjednanou schůzku. Pokud je tomu tak, telefon zvedne právě on. A sem možná dorazí v doprovodu holohlavého s náušnicí.
Manuel Ramirez mi dnes večer nepomůže, protože má službu a nesmí opustit služebnu. Žádnému jinému policistovi jsem nedůvěřoval. Kdo ví, třeba šerif Stevenson není jediným zkorumpovaným policistou v Moonlight Bay; třeba v tom jedou všichni kromě Manuela.
Vlastně jsem nemohl věřit ani jemu, i když je to můj přítel, dokud se nedozvím o celé věci víc.
Stoupal jsem po schodech a oběma rukama svíral pistoli, abych mohl zapnout laserové světlo, jakmile se něco pohne. Pořád jsem se musel napomínat, abych se nechoval jako hrdina z akčního filmu a omylem Angelu nezastřelil.
Na podestě jsem se otočil a zjistil, že na horním úseku schodiště je větší tma než na dolním. Sem už žádné světlo z obývacího pokoje nedosahovalo. Stoupal jsem rychle a bezhlučně.
S překvapením jsem zjistil, že srdce mi nebuší, i když pracovalo na plný výkon. Ještě včera bych si neuměl představit, že se tak rychle vyrovnám s představou možného násilí. Hrozba nebezpečí se mi dokonce začínala líbit.
Z horní haly vedly čtverý dveře. Troje byly zavřené. Čtvrté, nejvzdálenější od schodů, byly pootevřené a z nich vycházelo tlumené světlo.
Nelíbilo se mi, že pokud se vydám k otevřeným dveřím, za mými zády zůstanou tři neprozkoumané místnosti. Musím se ujistit, že tam nikdo není.
Ale kvůli postižení tam nemohu jen tak vtrhnout a rozsvítit. Oči by se mi zalily slzami a stejně bych skoro nic neviděl. To chce mít v jedné ruce pistoli a v druhé baterku, což bude nepohodlné, zdlouhavé a nebezpečné. Jakmile vkročím do místnosti, jasné světlo baterky mě okamžitě odhalí případnému útočníkovi, i když se budu snažit kličkovat a přikrčím se. Na druhou stranu mně bude trvat celou věčnost, než prozkoumám pokoj pomocí úzkého paprsku světla.
Ne, svítit si nesmím, budu muset zůstat potmě a spoléhat na svoje vycvičené oči. Bezhlučně jsem prokličkoval halou. V domě se neozval žádný zvuk.
Druhé dveře na levé straně byly jen malinko pootevřené, dovnitř jsem skoro neviděl. Opřel jsem se do nich hlavní pistole a zatlačil.
Útulná ložnice majitelů. Pečlivě ustlaná postel. Na opěradle lenošky pestrý vlněný přehoz, na podpěrce pro nohy složené noviny. Na toaletním stolku se matně leskly starožitné lahvičky od parfémů.
Jedna z lamp na nočním stolku svítila. Žárovka ale nebyla příliš silná a stínidlo z nařasené látky hodně světla pohlcovalo.
Angelu jsem nikde neviděl.
Dveře vestavěné skříně byly otevřené. Angela možná šla sem, nahoru, aby z ní něco vyndala. Já jsem ale viděl jen šaty na ramínkách a krabice bot v policích.
Dveře do koupelny byly pootevřené, v koupelně se nesvítilo. Pokud tam někdo je, stojím před ním jako dobře nasvícený cíl.
Namířil jsem pistoli na tmavou škvíru ve dveřích do koupelny a prokličkoval k nim tak rychle, jak to jen šlo. Když jsem do nich strčil, dveře se poslušně otevřely.
Užuž jsem chtěl překročit práh, ale najednou jsem ucítil puch.
Vylovil jsem z kapsy baterku, neboť světlo lampičky na nočním stolku sem už nedosahovalo. Paprsek nasvítil louži červené tekutiny na bílých dlaždicích podlahy. Zdi byly potřísněné kapkami jasně rudé krve.
Angela Ferrymanová ležela na podlaze, hlavu zvrácenou dozadu, přes okraj záchodové mísy. Oči měla stejně široce otevřené, vybledlé a ploché jako mrtvá kavka, kterou jsem jednou našel na pobřeží.
Na první pohled to vypadalo, že jí někdo podřízl krk dost tupým nožem. Nevydržel jsem se na ni dívat příliš dlouho.
Koupelna zapáchala nejen krví. Angela se před smrtí pokálela. Doslova jsem se topil v zápachu.
Okno bylo dokořán otevřené. Nebylo to malé koupelnové okénko, ale pořádně velké okno. Tudy určitě utekl vrah, který musí být potřísněn krví oběti až za ušima.
To Angela možná nechala okno otevřené. Pokud se pod ním nachází stříška přízemní verandy, je to celkem snadná cesta dovnitř i ven.
Orson ani neštěkl – ale ten je na zadním dvorku, kdežto okno směřuje k přednímu vchodu.
Angeliny ruce bezvládně ležely podél těla a téměř se ztrácely v dlouhých rukávech svetru. Vypadala tak nevinně. Jako dvanáctiletá holčička.
Celý svůj život se rozdávala, sloužila jiným. A dnes ji někdo, kdo nebral žádný ohled na její obětavost, připravil o život.
Když jsem opouštěl koupelnu, chvěl jsem se celým tělem.
Já jsem s tím nezačal. Na nic jsem se Angely neptal, to ona si přála mi něco říct. Nepřivodil jsem jí tak hroznou smrt.
Zavolala mi sama. I když mluvila z telefonu v autě, ten někdo se přesto dovtípil, že ji musí umlčet – navždy a rychle.
Možná si tajemní útočníci mysleli, že je tak zoufalá, že se může stát nebezpečnou. Opustila práci v nemocnici. Měla pocit, že už nemá důvod žít dál. A měla obrovský strach, že to na ni jde, i když stále netuším, co tím myslela. Už neměla

co ztratit a těžko by se dala zastrašit. Zabili by ji, i kdybych sem nepřišel.
A přesto mě zahltil pocit viny. Výčitky stoupaly odkudsi ze žaludku jako studené vlny a svíraly mi hrdlo. Zastavil jsem se, protože jsem se nedokázal nadechnout.
Potom následovala nevolnost. Plížila se útrobami jako tlustý a kluzký úhoř, prolezla mi krkem a hrnula se do úst. Měl jsem co dělat, abych ji zahnal na ústup.
Potřeboval jsem vypadnout, ale nedokázal jsem se pohnout. Málem jsem se zhroutil pod tíhou strachu a výčitek svědomí.
V pravé ruce, která bezvládně visela k zemi, jsem svíral pistoli. Světlo baterky, kterou jsem stále držel v levé ruce, kreslilo rozmazané obrazce na zdi.
V hlavě jsem měl dokonalý zmatek. Myšlenky se mi převalovaly jako propletence chaluh v přílivové vlně.
Na nočním stolku, který byl blíž ke mně, zazvonil telefon.
Nehnul jsem se z místa. Měl jsem podivné tušení, že volá tentýž účastník, jehož hluboký dech zaznamenal můj záznamník. Obával jsem se, že když zvednu telefon, vysaje ze mě život, připraví mě o duši. Nechtěl jsem opět slyšet jeho podivné nemelodické prozpěvování.
Když telefon konečně přestal zvonit, měl jsem pocit, že jeho pronikavé zvonění mi trochu pročistilo mozek. Vypnul jsem baterku, dal ji opět do kapsy, zvedl pravou ruku s pistolí – a uvědomil si, že někdo rozsvítil světlo v horní hale.
Protože okno bylo otevřené a na rámu byly stopy krve, myslel jsem si, že jsem v domě sám, jen s mrtvolou Angely.
Mýlil jsem se. Vrah je stále tady, krčí se kdesi mezi mnou a schodištěm.
Přes ložnici ale z koupelny vyklouznout nemohl: podlahu pokoje pokrývá světle béžový koberec, na němž by nepochybně musel zanechat stopy krve. A proč by se vůbec vracel, když před chvílí unikl oknem?
Kdyby se chtěl zbavit nepohodlného svědka, nikdy by nerozsvítil, abych poznal, že je tady. Určitě by využil okamžiku překvapení.
Přimhouřil jsem oči a opatrně nahlédl do haly. Byla prázdná.
Ale troje dveře, které byly zavřené, když jsem před chvilkou šel kolem nich, byly dokořán. V místnostech za nimi sálalo vražedné světlo.

Kapitola 14

Ticho stoupalo z přízemí do patra jako krev, která prýští z otevřené rány. Potom jsem zaslechl i nějaký zvuk, ale ten přicházel zvenčí: vítr si pohrával s listy stromů.
Tady se hraje jakási podivná hra. A já netuším, podle jakých pravidel. Nevím ani, kdo je mým protihráčem. Jsem v pěkné bryndě.
Pootočil jsem přepínačem a v hale se rozhostilo přijatelné pološero, ve srovnání s nímž světlo ve třech otevřených místnostech zářilo ještě víc.
Měl jsem sto chutí vyrazit ke schodům, seběhnout dolů a pádit pryč. Ale neodvážil jsem se nechat za zády tři neprověřené místnosti. Vždyť mohu skončit jako Angela – s podříznutým krkem. V jejím případě útočník přišel rovněž zezadu.
Abych přežil, nesmím trojčit, musím uvažovat. Projdu okolo všech tří dveří s největší opatrností. Každým krokem se budu blížit k východu. A současně si budu dávat moc dobrý pozor na to, co se mi děje za zády.
Pootevřel jsem víc přimhouřené oči a napjatě se zaposlouchal. Ticho. Vyrazil jsem ke dveřím, které se nacházely naproti ložnici majitelů. Nepřekročil jsem práh, zůstal stát ve stínu a přiložil si levou ruku k čelu, abych chránil oči před jasným světlem.
Kdyby Angela mohla mít děti, tohle by určitě byl dětský pokoj. Místo toho si tu zřídila malou pracovnu: pracovní skříň s množstvím zásuvek, vysoká otočná židle s pohodlným opěradlem a dva pracovní stoly ve tvaru písmene L. Tady se věnovala svému koníčku, vyráběla loutky.
Rychle jsem se otočil a rozhlédl se po hale. Nikde nikdo.
Pohni sebou, řekl jsem si v duchu. Když stojíš, jsi příliš snadný terč.
Zatlačil jsem do dveří pracovny, až se úplně otevřely. Za nimi nikdo nebyl.
Rychle jsem vtrhl do místnosti a snažil se natočit tak, abych viděl i do haly.
Třicet loutek vyrovnaných na policích u vzdálenější zdi dokazovalo, že Angela byla zručnou loutkářkou. Kromě toho každou z nich oblékla do vlastnoručně ušitého vkusného a jemně vypracovaného kostýmu: kovboj a jeho družka, námořník, večerní róba s bohatě nabíranou sukní… Ale největší předností loutek byly tváře. Trpělivě modelovala každou hlavičku a vypalovala je v peci, kterou měli v garáži. Měla velké sochařské nadání. Některé pokryla lesklou glazurou, jiné ne, ale všechny tváře vymalovala ručně tak pečlivě, že vypadaly jako živé.
Věnovala se svému koníčku několik let a za tu dobu nemálo loutek prodala či darovala. Ty, co zde zbyly, bez pochyby měla obzvlášť ráda, nechtěla je ztratit. I když jsem měl v patách psychopata s tupým nožem v ruce, došlo mi, že každá tvář je neopakovatelná. Jako kdyby Angela nejen vyráběla loutky, ale dávala jim vysněné obličeje vlastních dětí, které jí osud odepřel.
Zhasl jsem nástropní svítidlo a nechal svítit pouze lampu na pracovním stole. Police se pohroužily do pološera a já jsem měl dojem, že loutky se pohnuly, jako kdyby se chystaly seskočit na podlahu. Sledovaly mě napjatými pohledy namalovaných očí.
Uklidni se, napomenul jsem se v duchu.
Vždyť to jsou jen loutky, ty ti neublíží.
Vrátil jsem se do haly, zbraň v natažené ruce, a prokličkoval k dalším dveřím. Všude prázdno.

Za dveřmi byla koupelna. I když jsem mhouřil oči, abych je chránil před světlem, které se odráželo od zrcadel, skla a žlutých dlaždiček, dohlédl jsem do všech koutů a zjistil, že koupelna je prázdná.
Když jsem se natáhl dovnitř, abych zhasl, za mnou se ozval nějaký zvuk. Jako kdyby někdo rychle zabubnoval prsty po dřevu. Měl jsem dojem, že zvuk se přesunuje směrem k ložnici majitelů. Koutkem oka jsem zachytil nějaký pohyb. Prudce jsem se otočil a napřáhl před sebe obě ruce, v nichž jsem držel zbraň. Jako kdybych věděl, co dělám, ale ve skutečnosti jsem jen napodoboval Willise, Stallonea, Schwarzeneggera a Cagea v nesčetných akčních filmech se střílečkami a honičkami. Možná jsem dokonce věřil, že oni věděli, co činí. Myslel jsem si, že spatřím zavalitého halamu, šílené oči, nůž ve zvednuté ruce, ale hala byla prázdná.
Pohyb, který jsem zachytil, vykonávaly dveře do hlavní ložnice. Někdo je přivíral zevnitř. Pruh světla, které dopadalo do haly, se zmenšoval a v něm se rychle zmítal roztančený stín. Nakonec se dveře přibouchly a vydaly dutý zvuk, jako když se zavírá bankovní trezor.
Když jsem ložnici opouštěl, byla prázdná. Po celou dobu, co jsem byl v hale, tam nikdo nevstoupil. Teď je tam vrah a dostal se dovnitř přes okno koupelny. Když jsem tam objevil mrtvou Angelu, zřejmě se schovával pod oknem, na stříšce verandy.
Ale jestli je vrah opravdu v koupelně majitelů, tak nemohl před několika málo minutami rozsvítit, to bych ho musel zahlédnout. Takže jsou dva. A já jsem v pasti.
Mám jít dolů či zůstat nahoře? Obojí je špatně. Shodili mě do žumpy a vytáhli žebřík.
Asi čekají, že se vrhnu ke schodům. Je lepší udělat něco, co je zaskočí. Bez váhání jsem vyrazil ke dveřím do ložnice. Rozkopl jsem je a vtrhl dovnitř s pistolí v napřažených rukou. Byl jsem připraven pálit na všechno, co se pohne.
Ale pokoj byl prázdný.
Lampička na nočním stolku stále svítila. Na koberci nebyly žádné stopy od krve, takže nikdo nemohl opětovně vlézt oknem do zkrvavené koupelny, přejít po koberci a přivřít dveře do haly.
Ale přesto jsem nahlédl i do koupelny. Tentokrát jsem nechal baterku v kapse a spokojil se tlumeným světlem z ložnice, protože jsem už nemusel – a ani nechtěl – ještě jednou vidět všechny hrůzné podrobnosti. Okno koupelny bylo stále otevřené. Puch byl stejně odpudivý jako před dvěma minutami. Mrtvola Angely stále ležela s hlavou na záchodové míse. I v milosrdném polostínu jsem viděl její široce otevřenou pusu a nehybné oči.
Otočil jsem se a vrhl nervózní pohled na dveře do haly. Ale nikdo mě nepronásledoval.
Vypotácel jsem se z koupelny a zmateně se zastavil uprostřed ložnice.
Proud vzduchu z otevřeného okna je příliš slabý, aby zavřel dveře do ložnice. A co ten roztančený stín, který jsem viděl? Ten přece nevykouzlí ani nejsilnější průvan…
I když pod postelí je zřejmě dost místa, aby se tam schoval dospělý muž, nebylo by to pro něj ani trochu pohodlné. Musel by se krčit a do zad by ho tlačil rám postele. A hlavně žádný člověk by se tam nestačil schovat tak rychle.
Přes otevřené dveře jsem viděl do vestavěného šatníku, kde se žádný útočník zřejmě také neschovával. Ale přesto jsem si místnůstku pořádně prohlédl. Ve světle baterky jsem si všiml, že ve stropě jsou sklápěcí dvířka, která vedou kamsi na půdu. I kdyby se za dvířky schovávaly vyklápěcí schody, nikdo na světě není tak bleskurychlý, aby utekl na půdu a vytáhl za sebou schůdky během několika vteřin.
Po stranách postele byla dvě okna zakrytá závěsy. Ujistil jsem se, že obě jsou zavřená.
Vrah zřejmě tudy neodešel, ale já bych to zkusit mohl. Do haly se mi vracet rozhodně nechtělo.
Pokusil jsem se otevřít jedno okno a zároveň nespouštěl oči ze dveří do haly. Kličky chyběly a podle nátěru, který kryl zeď a zároveň i rám, jsem poznal, že okno nejde otevřít. Mělo silné svislé příčky, takže jsem nemohl jednoduše vyrazit tabulku a vylézt ven.
Stál jsem zády ke koupelně. Najednou jsem ucítil podivné mrazení v zádech. V duchu jsem přímo viděl, že Angela stojí za mnou, celá zarudlá a od krve, mrtvé oči jí svítí jako stříbrné mince. Málem jsem slyšel, jak jí krev bublá v prořízlém hrdle, když se pokouší promluvit.
Když jsem se otočil, chvěl jsem se strachy. Obrovsky se mi ulevilo, když jsem ji nespatřil, ale zároveň jsem si uvědomil, nakolik jsem propadl této nehorázné představě.
A drželo mě to pořád: natahoval jsem uši, zda neuslyším, jak se mrtvola v koupelně pokouší postavit na nohy. Už jsem pro Angelu netruchlil, jen jsem se bál o vlastní život. Ona už není člověk, ale mrtvá věc, netvor, který mi nešetrným způsobem připomíná, že všichni jsme smrtelní a v prach se obrátíme. Stydím se, ale musím se přiznat, že jsem ji začal tak trochu nenávidět. To kvůli ní jsem šel nahoru. Měl jsem pocit, že jí musím pomoct, a dostal jsem se do pasti. Nenáviděl jsem ji, že mě sem vylákala, nenáviděl jsem sebe, že nenávidím ji, mou láskyplnou opatrovatelku, nenáviděl jsem ji za to, že mě donutila nenávidět sama sebe.
Naše nitro někdy bývá bezútěšné, pochmurné jako půlnoc za novoluní.
Pažba pistole mi nepříjemně prokluzovala v lepkavých dlaních pokrytých studeným potem.
Nechal jsem duchy být a váhavě se vrátil do haly. Tam na mě čekala loutka.
Byla to jedna z největších loutek, které jsem spatřil na policích v Angelině pracovně, měřila kolem šedesáti centimetrů. Seděla na podlaze, nohy roztažené a dívala se na mě ve světle, jenž dopadalo z jediného pokoje, který jsem zatím neprozkoumal. Obě ruce natahovala dopředu a něco v nich držela.
To něco mě děsilo.
Hned jsem poznal, že věští něco úplně, naprosto a příšerně úděsného.
Ve filmu by se v dalším záběru nepochybně objevil zlý drsňák a na tváři by měl chránič jako mají hokejoví brankáři. Nebo kápi. V ruce by třímal řetězovou pilu, pneumatický nastřelovač hřebíků či – pokud by se režisér rozhodl elektrické přístroje nepoužívat – obrovitou sekeru jako středověký mistr popravčí.
Podíval jsem se ke vchodu do pracovny, kde stále ještě svítila lampička na pracovním stole. Jinak byl pokoj prázdný.

Pohni sebou! Do koupelny pro hosty. Nikdo tam není. Musím na záchod. Ještě tohle mi chybělo… Tak pohyb, pohyb!
Přistoupil jsem k loutce, která měla na sobě černé tenisky, černé džínsy a černé tričko. V rukou držela tmavěmodrou čepici se dvěma slovy vyšitými červenou nití nad kšiltem: Tajemný vlak.
Nejdřív jsem si pomyslel, že to je přesně taková čepice, jakou mám já. Ale po chvilce mi došlo, že to je moje čepice, kterou jsem nechal v kuchyni na stole.
Sundal jsem čepici z malých rukou loutky, nasadil si ji na hlavu a přitom se neustále ohlížel jak ke schodišti, tak ke dveřím jediného pokoje, kde jsem ještě nebyl, neboť z obou směrů mohlo přijít nepříjemné překvapení.
Za určitých okolností může každá loutka vypadat poněkud zlověstně. Tahle se ale tvářila naprosto mírumilovně, a přesto mi při pohledu na ni naskočila husí kůže.
Měla můj obličej, Angela ji udělala podle mě.
Dojalo mě to, ale zároveň jsem dostal strach. Angela mě měla natolik ráda, že dala mou tvář jedné z nejoblíbenějších loutek, kterou měla stále u sebe. Ale na druhou stranu, když jsem poznal v té loutce sám sebe, v hloubi duše se mi ozval primitivní strach. Bál jsem se jí dotknout, aby mi neukradla duši a nepustila mi do těla něco zlého, co dosud dřímalo v keramické hlavičce. Co když mě ten vysvobozený zlý démon donutí vraždit panny a požírat srdce nemluvňat?
Za obvyklých okolností – pokud ještě kdy nastanou – mě docela baví představovat si nejnemožnější věci. Bobby Halloway s notnou dávkou ironie tvrdí, že mám v hlavě „cirkus o třiceti arénách“. Určitě jsem to podědil po rodičích. Otec i matka byli tak inteligentní, že poznali tu trošku dostupnou lidskému chápání, nikdy se nepřestali učit dál a byli natolik vnímaví, že nahlíželi na každou věc a událost jakožto na množinu nesčetných možností. Když jsem byl malý, četli mi básně od A. A. Milnea a Beatrix Potterové, ale zároveň, protože viděli, že se vyvíjím rychleji než ostatní děti, také od Donalda Justicea a Walace Stevense. A tak se moje představivost odjakživa živila básněmi: od deseti růžových prstíčků na nohou Timothy Tima až po světlušky, co se brouzdaly krví. Za mimořádných okolností – jako je tato noc ukradených mrtvol – moje představivost bují až příliš a v cirkusu o třiceti arénách, který nosím v hlavě, každý tygr vyčkává, aby zabil krotitele, a každý klaun ukrývá pod šaškovským oblečením řeznický nůž a zlé srdce.
Hni sebou!
Máš tu další pokoj. Prověř si ho, abys měl krytá záda, a potom mazej dolů po schodech.
Pověrčivě jsem se vyhnul svému dvojníkovi v podobě loutky, obešel ji širokým obloukem a vstoupil do pokoje, který byl naproti koupelně. Byla to skromně zařízená ložnice pro hosty.
Narazil jsem si čepici hluboko do čela a přimhouřil oči, abych je chránil před světlem stropního svítidla. Zjistil jsem, že v pokoji nikdo není. Postel pokrýval přehoz, který dosahoval jen k postranicím, takže jsem viděl, že pod ní je prázdno.
Místo skříně zde stál velký prádelník z ořechového dřeva s vysokým kolmým nástavcem, jehož přední část uzavírala dvoukřídlá dvířka. Prostor za nimi byl dost velký na to, aby se tam mohl schovat dospělý muž s řetězovou pilou či bez ní.
Tady na mě čekala další loutka. Seděla uprostřed postele a natahovala ruce dopředu úplně stejně jako loutka s tváří Christophera Snowa za mými zády. Jenže pokoj byl osvětlen tak jasně, že jsem nedokázal rozeznat, co drží na růžových dlaních.
Vypnul jsem nástropní svítidlo. Teď mi svítila jen jedna z lampiček na nočním stolku.
Zády jsem nacouval do ložnice pro hosty a stále se díval po hale, abych byl připraven zasáhnout každého, kdo se tam objeví.
Koutkem oka jsem sledoval i dvířka nad prádelníkem. Kdyby se pohnula, ani bych nemusel použít laserový zaměřovač. Z téhle vzdálenosti bych se i já bezpečně trefil a devítimilimetrové náboje by provrtaly v dvířkách pár kulatých dírek.
Skočil jsem na postel a musel se otočit zády jak ke skříňce, tak ke dveřím do haly, abych se podíval na to, co má loutka v rukou. Na každé malé růžové dlani leželo oko. Nebylo to namalované oko. Žádná skleněná kulička, kterou loutkář nasazuje loutce do prázdných očních důlků. Byly to lidské oči.
Dvířka od skříňky se ani nehnula.
V hale se nehýbalo nic, jen čas pádil kupředu.
Já jsem zůstal bez jediného hnutí, ale mé tělo žilo bouřlivým životem: srdce mi tepalo až někde v krku, zděšeně uhánělo v kleci hrudníku jako veverka v kole.
Ještě jednou jsem se zadíval na oči, které ležely na malých porcelánových dlaních – byly hnědé, podlité krví, vlhké, zamlžené, postrádaly víčka a děsily mě svou nahotou. Věděl jsem, že jednou z posledních věcí, kterou spatřily, byla bílá dodávka. Zastavila u kraje dálnice, protože ten člověk na ni zamával. Možná ještě stačily spatřit holohlavce s náušnicí.
Ale já jsem si byl jistý, že tady, v Angelině domku, holohlavý není. On by si se mnou nepohrával jako kočka s myší. Ten by určitě jednal rychle, násilně a krutě.
Připadalo mi, že jsem se dostal do polepšovny pro nezletilé, kde mladí úchylní chovanci surově zdolali vychovatele a, vedeni opojným pocitem svobody, hrají se mnou krutou hru. Málem jsem slyšel, jak se tlumeně chechtají kdesi ve vedlejších místnostech.
Rozhodl jsem se, že nebudu otvírat dvířka skříňky.
Přišel jsem, abych pomohl Angele, ale té ubožačce už není pomoci. Teď jsem toužil jen seběhnout dolů po schodech, ven z domu, naskočit na kolo a odjet pryč.
Když jsem se podíval ke dveřím, světlo zhaslo. Někdo asi vypnul pojistky.
Nastala tak hustá tma, že ani já jsem nic neviděl. Okna zakrývaly těžké závěsy a světlo měsíce utopeného v mracích si nedokázalo najít cestičku. Byla tu tma jako v hrnci.
Poslepu jsem vyrazil ke dveřím. Přitiskl jsem se k veřejím, protože najednou jsem byl přesvědčený, že v hale někdo je. Bál jsem se, že ucítím nůž na krku, jakmile překročím práh.
Opřel jsem se zády o veřeje a naslouchal. Zadržel jsem dech, ale nedokázal jsem zastavit srdce, které mi bušilo v hrudi

jako koňské podkovy o dlažbu. Měl jsem pocit, že moje tělo mě zradilo.
Ale najednou jsem přes bušení srdce slyšel vrznutí pantů. Někdo otvírá dvířka.
Ježíši!
Ani jsem nevěděl, zda se modlím, nebo klejů. Možná obojí.
Napřáhl jsem obě ruce dopředu, kde se podle mého odhadu ve tmě ukrýval prádelník. Hned vzápětí jsem si to rozmyslel a posunul mušku o kus doprava, ale potom ji vrátil do původní polohy. A opět namířil více doprava.
Kolem dokola byla naprostá tma a já jsem byl zmaten. Byl jsem si jistý, že se do prádelníku trefím, ale nevěděl jsem, zda dokážu zasáhnout dvířka. Muselo by se to povést hned napoprvé, neboť útočník podle prvního výstřelu určí mou polohu.
Nemohu si dovolit pálit jen tak. Kdybych to tady pokropil výstřely, mohl bych sice útočníka zasáhnout, ale co když ho jen zraním? To bych ho akorát tak rozzuřil.
A když vystřílím celý zásobník – co potom?
Co potom?
Vyklouzl jsem do haly a pořád čekal, že na mě někdo zaútočí, ale nic takového se nestalo. Když jsem překročil práh ložnice pro hosty, zavřel jsem za sebou dveře, aby mě dělily od toho, kdo vystoupil ze skříně – pokud jsem si ovšem vrznutí dvířek nevymyslel.
Světla v přízemí zřejmě měla vlastní pojistky. Na konci schodů jsem viděl slabou zář.
Nečekal jsem, až ten někdo vyjde z ložnice, a rozeběhl jsem se po schodech dolů.
Slyšel jsem, jak se na horní podestě otevírají dveře.
Bral jsem schody po dvou a sotva popadal dech, když kolem mé hlavy prosvištěla hlava loutky s mou tváří a dopadla na zeď těsně přede mnou.
Zarazil jsem se v běhu a přikryl si oči dlaní. Sprška porcelánových úlomků mi zasáhla obličej a hrudník.
Pravá noha se mi smekla po hraně schodu. Málem jsem upadl, ale odrazil jsem se ode zdi a pád vyrovnal. Na podestě, kde jsem musel šlápnout do keramických úlomků vlastního obličeje, jsem se otočil, abych mohl čelit útočníkovi.
Vzduchem proletělo bezhlavé tělíčko loutky vhodně oblečené do důstojné černi. Musel jsem přidřepnout, aby mě netrefilo do hlavy. Loutka dopadla na zeď za mými zády.
Když jsem se narovnal a napřáhl pistoli směrem k horní podestě, zjistil jsem, že nemám na koho střílet. Vypadalo to, že loutka si nejdříve sama utrhla hlavu, vrhla ji po mně a posléze skočila z podesty dolů.
Světla v přízemí zhasla.
V nastalé nebezpečné tmě jsem ucítil štiplavý kouř.

Kapitola 15

Chvíli jsem marně hmatal v neproniknutelné tmě, ale potom jsem konečně našel zábradlí. Sevřel jsem upocenou rukou leštěné dřevo a vyrazil dolů, k východu.
Tma kolem mě se podivně vlnila, měl jsem dojem, že kolem mě víří a krouží. Potom jsem si uvědomil, že to nedělá tma, ale vzduch: po schodišti stoupaly vlny horkého vzduchu.
Hned nato jsem ucítil nejprve slabý, potom silnější závan nepříjemně zapáchajícího kouře. Nemohl jsem ho vidět, ale už byl tak hustý, že jsem ho mohl málem nahmatat. Valil se kolem mě nahoru a byl všude jako chapadla mořského netvora, která se ovíjejí kolem potápěče. Začal jsem kašlat a kýchat, špatně se mi dýchalo. Otočil jsem se a opět stoupal nahoru.
Doufal jsem, že se mi podaří uniknout oknem ve druhém patře, když už ne okénkem koupelny, kde číhala mrtvá Angela.
Došel jsem na podestu, zdolal ještě dva nebo tři schody a zastavil se. Uslzenýma očima skrze vzduch plný hustého kouře jsem spatřil jazyky ohně v patře.
Požár.
Má dvě ohniska, dole a nahoře. Neviditelní mladiství úchylové nezahálejí. Zdá se, že jich je tu strašně moc. Vzpomněl jsem si, jak se poblíž krematoria z ničeho nic objevil celý zástup pronásledovatelů, jako kdyby Sandy Kirk měl moc zvednout mrtvé z hrobů.
Opět jsem vyrazil směrem dolů. Věděl jsem, že pouze tam je zdroj čerstvého vzduchu. Doufal jsem, že ho najdu. Kouř a žár přece vždy stoupají nahoru, kdežto plameny víc hoří tam, kde je ve vzduchu kyslík.
Po každém nadechnutí jsem se křečovitě rozkašlal, začal se ještě víc dusit a propadat panice. Než jsem vstoupil do haly, raději jsem zadržel dech. Tady jsem padl na kolena, natáhl se na podlahu a zjistil, že mohu dýchat. Vzduch sice byl horký a nepříjemně zapáchal, ale všechno na světě je relativní. Tahle vzduchová kapsa mě potěšila víc než mohutný závan čisté oceánské brízy.
Neměl jsem ale příliš času. Jen jsem se několikrát zhluboka nadechl, abych alespoň trochu ulevil zmučeným plícím, a počkal, až se mi v puse vytvoří dost slin, abych vyplivl trochu sazí.
Potom jsem zvedl hlavu, abych poznal, do jaké výšky dosahuje bezpečné pásmo. Pouhých dvanáct až patnáct centimetrů. Musí mi to stačit, abych přežil, než najdu východ.
V místech, kde hoří koberec, samozřejmě nebude vůbec žádný vzduch.
V domě stále nesvítilo jediné světlo, kouř houstl a já jsem se plazil po břiše, seč mi síly stačily. Myslel jsem si, že směřuju k nejbližším dveřím, k východu. První věc, na kterou jsem v husté tmě narazil, byla pohovka. To znamená, že jsem se proplazil průchodem do obývacího pokoje. Ale zároveň jsem se asi o devadesát stupňů odchýlil od vytčené cesty.
V tu chvíli relativně bezpečnou vrstvou vzduchu těsně nad kobercem proskočily zlověstné oranžové výbuchy ohně a nasvítily mračna hustého dýmu jako předzvěst bouřky. Měl jsem oči těsně nad kobercem a viděl jsem, jak se vlákna

bezového koberce vlní jako obilí na poli a uléhají pod tlakem elektrického výboje. Úzká životodárná říše pod příkrovem kouře mi najednou připadala jako úplně jiný svět, kam jsem se dostal přes čtvrtou dimenzi.
Zlověstné výbuchy ohně ve skutečnosti byly jen odrazem plamenů, které hořely na jiném místě. Nenasvítily místnost natolik, aby mi pomohly najít východ. Jejich přerušované světlo mi naopak ztěžovalo celkovou orientaci a k smrti mě děsilo. Dokud jsem plameny neviděl, mohl jsem si namlouvat, že hoří kdesi v úplně jiné části domu. Teď už jsem si to dopřát nemohl. Protože to byl jen odraz plamenů, nevěděl jsem, zda oheň je ode mě vzdálen několik metrů či jen několik centimetrů. Takže oheň mě jen děsil a nedával mi žádné vodítko.
Kouř stále houstl. Buďto jsem vnímal čas zkresleně, nebo se oheň opravdu šířil tak neobyčejně rychle. Žháři zřejmě použili nějakou hořlavinu, možná benzin.
Rozhodl jsem se, že se za každou cenu musím dostat do haly a potom k východu. Se zoufalým odhodláním jsem se nadechl štiplavého vzduchu, který se držel těsně nad podlahou, a plížením vyrazil kupředu. Vyhýbal jsem se jednotlivým kusům nábytku tak dlouho, až jsem narazil hlavou do zděného krbu. Opět jsem si spletl směr a byl dál od východu než na začátku mého snažení, ale přesto jsem si neuměl představit, že bych měl vlézt do krbu a vystoupat komínem jako Santa Claus.
Bylo mi na zvracení. Jehla bolesti mi protínala lebku od levého obočí až k pěšince ve vlasech na pravé straně hlavy. Oči mě pálily a slzely kvůli kouři a slanému potu, který do nich stékal. Nekašlal jsem, ale musel jsem vdechovat jedovaté plyny, které zaplňovaly i dosud trochu čistší vzduch těsně nad podlahou. Napadlo mě, že se odsud možná nedostanu. Ze všech sil jsem se snažil vzpomenout si, na kterou stranu od krbu se nachází průchod do haly. Proplížil jsem se kolem krbu a opět vyrazil do pokoje.
Připadalo mi nemožné, že nemohu najít cestu ven. Proboha, vždyť to není žádný zámek, ale domek o sedmi malých pokojích a dvou koupelnách. Ani nejprolhanější obchodník s nemovitostmi by ho nemohl popsat jakožto vilu schopnou pojmout prince Waleského a celou jeho svitu.
Ve večerních zprávách každý z nás čas od času vidí příběhy obětí požárů, kdy lidé nedokázali najít cestu ven z hořícího domu, i když je od okna nebo dveří dělilo jen několik kroků. Je to nepochopitelné, ovšem pokud dotyčný nebyl opilý. Či pod vlivem drog. Či natolik hloupý, že se vrhl do plamenů, aby zachránil kotě. To zní nevděčně, protože mě samotného dnes večer svým způsobem zachránila právě kočka. Ale teď jsem už chápal, proč se lidé stávají obětí požárů: kouř a neproniknutelná tma mě mátly víc než alkohol či droga, otrávený vzduch mi otupoval mozek natolik, že už ani panický strach ho nedokázal vyburcovat.
Když jsem stoupal po schodech poprvé, abych se podíval, co se stalo Angele, obdivoval jsem sám sebe, že jsem tak klidný a soustředěný bez ohledu na hrozbu násilí. Dmul jsem se pitomou chlapskou ješitností a v pocitu nebezpečí se tak trochu vyžíval.
Uteklo jen deset minut a já to cítím úplně jinak. Došlo mi, že ani zdaleka nejsem žádný superman, nebezpečí mě už nelákalo.
Najednou jsem ve skličující tmě ucítil na krku a bradě dotek něčeho živého. V cirkuse o třiceti arénách, který nosím v hlavě, jsem viděl, jak Angela Ferrymanová ožívá pod vlivem zlých kouzel, plíží se ke mně a chce mi dát zkrvavenými rty studený polibek na krk. Ale mozek zbavený kyslíku se nedokázal vzchopit ani pod vlivem této úděsné představy. Intuitivně jsem se zmohl jen na výstřel.
Díkybohu, že jsem nikoho netrefil. Jakmile výstřel odezněl, okamžitě jsem poznal, komu patří studený čumák u mého krku a teplý jazyk na uchu. Byl to Orson, můj věrný přítel, můj nenahraditelný pes.
„Ahoj kámo," zkusil jsem říct, ale vyznělo to jako pouhý neartikulovaný skřek.
Olízl mi tvář. Zapáchalo mu z huby, ale v tu chvíli mi to nevadilo.
Zuřivě jsem zablikal, abych zlepšil vidění. Červené světélko laserového zaměřovače mi připadalo jasnější než kdykoli předtím. Ale i tak jsem spíš tušil, než viděl huňatou mordu psa, který se tiskl k podlaze přímo přede mnou.
Najednou jsem si uvědomil, že pokud se pes dokázal dostat do domu a najít mě, může mi ukázat i cestu ven, než oba padneme za oběť plamenům.
S vypětím všech sil jsem se postavil na nohy. Do krku se mi opět vplížil onen tvrdohlavý úhoř nevolnosti, ale já jsem ho ještě jednou dokázal zahnat na útěk.
Přivřel jsem oči a snažil jsem se nevnímat příval horkého vzduchu, který vířil okolo mě. Sáhl jsem dolů a uchopil Orsona za kožený obojek. Bylo to snadné, protože pes se mi tulil k nohám.
Orson mě vedl a stále držel čumák těsně nad podlahou, kde se alespoň trochu dalo dýchat, ale já jsem musel zadržovat dech, abych se nenadechl jedovatého kouře. Pes se určitě snažil vyhýbat kusům nábytku, ale i tak jsem do některých narážel. Situace byla tak hrozná, že mě ani na chvíli nenapadlo, že by se mohl škodolibě bavit na můj úkor. Když jsme vrazili do veřejí, nevyrazil jsem si žádný zub. Ale i tak jsem po celou cestu děkoval Bohu, že mě zkouší tím postižením, které mi seslal, nikoli slepotou.
Právě ve chvíli, kdy jsem si pomyslel, že buďto padnu na podlahu a trochu se nadechnu, nebo omdlím, jsem ucítil závan studeného vzduchu. Když jsem otevřel oči, zjistil jsem, že vidím. Byli jsme v kuchyni, kam se oheň dosud nerozšířil. Nebyl tu ani kouř, protože proud vzduchu, který přicházel otevřeným zadním vchodem, ho nahnal do jídelny.
Na stole pořád stály dvě svíce v rubínově červených svícnech, sklenice a otevřená láhev meruňkovice. Když jsem spatřil tohle idylické zátiší, málem jsem uvěřil, že události několika posledních minut byly jen zlým snem. Připadalo mi, že Angela se opět zachumlá do svetru po nebožtíku manželovi, sedne si se mnou ke stolu, ještě jednou si dolije sklenici a dovypráví mi podivný příběh o opici.
Ve vyschlých ústech jsem měl tak odpornou pachuť, že jsem málem vzal láhev s sebou. Ale Bobby Halloway bude mít pivo, což je ještě lepší.
Vchodové dveře tentokrát byly odemčené. Orson je sice mimořádně inteligentní pes, ale pochybuju, že by je odemkl

zrovna on, aby se dostal za mnou. Vždyť neměl ani klíč… Bylo jasné, že vrazi odešli právě tudy.
Když jsem se dostal ven, namáhavě jsem zakašlal, abych vypudil z plic zbytky kouře, a vložil pistoli do kapsy bundy.
Otíral jsem si upocené ruce o džínsy a nervózně se rozhlížel po zadním dvorku, zda neuvidím útočníky.
Po trávníku zalitém měsíčním světlem klouzaly stíny mraků jako ryby pod stříbřitým povrchem rybníku.
V pohybu byly i větve stromů pod závany větru, jinak byl všude klid.
Popadl jsem kolo, vedl jsem si ho směrem k průchodu zarostlému jasmínem, a zadíval se nahoru, do oken. Byl jsem překvapen, že dům dosud nezachvátily plameny. Zvenčí byla vidět jen nepatrná záře, která se stěhovala z jednoho okna do druhého. Jasně červené plameny jsem viděl jen ve dvou horních oknech, kde šplhaly po závěsech. Z půdy otvory v okapech vystupovala bílá vřetena kouře.
Noc byla až nepřirozeně tichá, jen vítr si pohrával s větvemi stromů. Moonlight Bay je sice malé městečko, ale jindy jsem slýchával nějaké zvuky i v noci: projelo auto, zazněla hudba z nočního klubu či zvuk kytary odkudsi ze zadního dvorku, zaštěkal pes, prosvištěly kotouče úklidového auta, ozvaly se hlasy nočních chodců či smích puberťáků, kteří se scházeli na Embarcadero Way, tu a tam melancholicky zahoukal dálkový vlak u přejezdu… Ale v tuhle chvíli a po celou dnešní noc jsem nic takového neslyšel. Dnes všude vládlo mrtvé ticho jako na poušti.
Pomyslel jsem si, že jediný výstřel, který jsem v obývacím pokoji vypálil, zřejmě nikdo nezaslechl.
Prošel jsem pod loubím porostlým jasmínem a vdechoval jeho sladkou vůni. Vedl jsem si kolo a jeho ložiska tiše cvakala, kdežto srdce mi hlasitě bušilo. Orson mě vedl k východu a já jsem spěchal za ním. U branky povyskočil a packou ji otevřel, což jsem u něj už nejednou viděl. Vyšli jsme pěšinkou na ulici a vzdalovali se od domu rychlou chůzí, ale neběželi jsme.
Měli jsme štěstí, že nás nikdo neviděl. Po ulici v žádném směru nejelo jediné auto, na chodnících bylo pusto.
Kdyby mě někdo ze sousedů viděl, jak utíkám od hořícího domu, šerif Stevenson by toho určitě využil. Zastřelil by mě a tvrdil, že jsem kladl odpor při zatýkání, a nikdy nikdo by se nedozvěděl, jestli jsem ho opravdu kladl či nikoli.
Vyskočil jsem na kolo, chvíli jsem hledal rovnováhu, odrážel se jednou nohou od dlažby a ohlédl se na dům. Skrze rozhoupané větve obrovské magnolie jsem viděl, že jazyky plamenů vystupují z několika horních i dolních oken.
Uháněl jsem po chodníku směrem k méně osvětleným uličkám a duše mi přetékala strachem a vzrušením, zvědavostí a děsem. Orson běžel vedle kola a drápy mu hlasitě cvakaly o dlažbu.
Byli jsme skoro o jeden blok dál, když jsem zaslechl za sebou několik výbuchů. To okna domku Ferrymanových začala praskat pod náporem obrovského žáru.

Kapitola 16

Hvězdy v průzorech mezi větvemi, roztančené skvrny měsíčního světla na zemi, obrovské duby, spásná tma, klid náhrobků – a pro jednoho z nás i lákavý pach neviditelných veverek. Opět jsme dorazili na hřbitov u katolického kostela svaté Bernadetty.
Kolo jsem opřel o žulový náhrobek zakončený hlavou anděla se svatozáří, rovněž ze žuly. Já sám jsem si opíral záda a hlavu – bez svatozáře – o jiný náhrobní kámen ozdobený křížem.
O několik bloků dál se ozvalo kvílení sirén, když hasičské vozy dorazily k domku Ferrymanových.
Musel jsem si odpočinout po cestě za Bobbym Hallowayem, protože mě neustále trápil kašel. Ani Orsonovi se neběželo nejlíp, když musel pořád mohutně kýchat, aby se zbavil zápachu spáleniště.
Teď, ve společnosti mrtvých, kteří se pohoršit nemohou, jsem vychrchlával husté hleny s příchutí sazí a plival je mezi pokroucené na povrch vystupující kořeny nejbližšího dubu. Doufal jsem, že tím neublížím mohutnému stromu, který přežil dvě století, plné zemětřesení, bouří, požárů, útoků hmyzu a nemocí. V posledních letech úspěšně odolával i moderní vášni Američanů stavět na každém rohu obchody a prodejny občerstvení. V puse mi zbyla pachuť, jako kdybych pozřel uhlí naložené do brzdové kapaliny.
Orson strávil v hořícím domě kratší dobu než jeho lehkomyslný pán a zotavoval se rychleji. Já jsem stále ještě kašlal a chrchlal, kdežto pes už pobíhal mezi náhrobky a horlivě čuchal hlodavce s huňatým ocasem žijící na stromech.
Mezi jednotlivými záchvaty kašle jsem mluvil na Orsona, pokud byl zrovna v dohledu. Pes občas zvedl ušlechtilou černou hlavu a předstíral, že mě poslouchá, jindy zavrtěl ocasem, aby odměnil mou sdílnost, ale častokrát nedokázal odpoutat pozornost od veverčí stopy.
„Co se to ksakru v tom baráku dělo?“ ptal jsem se. „Kdo ji zabil, proč si zahrávali se mnou, co má znamenat celá ta šaškárna s loutkami, proč mi jednoduše nepodřízli krk a nespálili mne spolu s ní?“
Orson potřásl hlavou a já jsem si to snažil vyložit. Říká mi, že neví. Jako když člověk zmateně kroutí hlavou. Netuší to. Nemá potuchy, proč mi nepodřízli krk.
„Nemyslím, že by se lekli mé pistole. Víš přece, jak to myslím. Vždyť jich bylo víc, nejmíň dva, možná tři. Kdyby chtěli, snadno by mě přemohli. Na Angelu sice vzali nůž, ale určitě měli i bouchačky. Vždyť to jsou opravdoví zabijáci. Vyříznou člověku oči jen tak, pro srandu. Určitě měli zbraně, tak jakýpak strach z mý pistolky.“
Orson zvedl hlavu a zamyslel se. A co když ne? Ale možná máš pravdu. I když… Kdo ví? Počkej, co to tady tak voní? Ta nádherná vůně! Ta pachová kompozice! Je to snad veverčí moč? Promiň, pane můj. Mám práci. Mám spoustu práce.
„Že by podpálili dům, aby se mě zbavili? To pochybuju. Spíš jsem jim byl ukradený. Kdyby mi opravdu šli po krku, dostali by mě. Založili požár, aby zametli stopy po vraždě Angely. Ano, přesně tak. Jiný důvod neměli.“
Čmuchy, čmuchy, čmuchy, čmuch-čmuch. Poslední zbytky špatného vzduchu ze spáleniště ven, dovnitř delikatesní pach veverek. Špatný vzduch ven, lákavá vůně dovnitř.
„Panebože, byla to tak milá osoba, úplně by se rozdala,“ řekl jsem teskně. „Nezaslouží si tak hrůznou smrt, měla tu ještě zůstat.“

Orson přestal čuchat, ale jen na chvilku. Lidské utrpení. Hrůza. Hrozná věc. Neštěstí, smrt, zoufalství. Ale s tím se nedá nic dělat. Vůbec nic. Tak už to na světě chodí. V tom je podstata lidského údělu. To je hrozné. Pane můj, pojď, budeme radši spolu čuchat veverky, jo? Hned se ti udělá lip.
V krku mi narostl příslovečný knedlík. Nebyl to žal, ale něco mnohem prozaičtějšího. Párkrát jsem namáhavě zakašlal a vyzvracel odporné černé zvratky mezi kořeny dubu.
„Kdyby to viděla Sasha," zamumlal jsem, „asi by neříkala, že jsem zrovna teď podobný Jamesu Deanovi."
Obličej jsem měl ulepkaný a zkřivený grimasou. Otřel jsem si ho dlaní a lepkavý pot smíšený se sazemi se přenesl na ruku.
Pohyblivé skvrnky měsíčního světla tančily po husté trávě na hrobech a po leštěném povrchu náhrobků jako hřbitovní víly.
I v tomhle mizerném osvětlení jsem si všiml, že dlaň, kterou jsem se dotkl obličeje, je černá od sazí. „Určitě smrdím jak bolavá noha."
Orson okamžitě ztratil zájem o veverčí stopy a horlivě se vrhl ke mně. Začal žádostivě očuchávat moje boty, nohy, hrudník a nakonec mi strčil čumák pod bundu a skončil v podpaždí.
Občas mám dojem, že Orson nejenže rozumí víc, než by se od psa očekávalo, ale má i smysl pro sarkastický humor.
S námahou jsem vyndal jeho čumák z podpažní jamky, uchopil mu hlavu do obou dlaní a řekl: „Kámo, ani ty nevoníš jako růžička. A řekni mi, jakýpak ty jsi hlídač, co? Třeba vrahové byli v domě už ve chvíli, kdy jsem tam přišel, a Angela nic nevěděla. Ale jak to, žes jim nenatrhl zadek, když vylezli z baráku? Když odešli skrz kuchyňské dveře, museli ti projít přímo pod nosem. Já bych si představoval, že vyjdu ven a najdu na dvorku bandu grázlů, jak si drží zkrvavené zadky a skučí bolestí."
Orson na mě zíral široce otevřenýma očima. Moje výčitka s ním pěkně zamávala. Byl v šoku. On je přece mírumilovný pes. Pes vítací, nikoli hlídací. Umí jen chytat gumové míčky, olizovat obličeje, rozjímat a užívat si legrace spolu s páníčkem. A vůbec, pane můj, přikázals mi, abych nikoho nepouštěl do domu, neříkals, že nikdo nesmí odejít.
Zaplať buh, že ti grázlové vypadli. Kdo by o ne stál? Nestojím o grázly ani o blechy. Jsem rád, když se jich zbavím.
Když jsem tam seděl, málem se dotýkal nosem Orsonova čumáku a díval se mu do očí, zachvátil mě neskutečný pocit – či chvilkové pomatení –, že umím číst jeho skutečné myšlenky, úplně jiné než ty, které jsem pro něj vymyslel. Jiné a zneklidňující.
Pustil jsem jeho velkou černou hlavu, ale pes se neotočil pryč, neuhnul pohledem.
Ani já jsem od něj nedokázal odtrhnout zrak.
Kdybych se o něčem takovém jen jediným slůvkem zmínil Bobbymu Hallowayovi, určitě by mi řekl, že jsem padlý na hlavu. Nicméně jsem cítil, že pes má o mě strach. Lituje mě, protože ví, jak zoufale bojuju, abych nedal najevo obrovskou bolest ztráty. Lituje mě, protože cítí, nakolik se děsím osamění. Ale ze všeho nejvíc se o mě obává, jako když ví, že se blíží jakési monstrum či moloch, o němž já nemám ani potuchy. Viděl jsem v jeho očích strach z obrovského kola, velkého jako hora, které se nezadržitelně valí na mě, aby mě rozdrtilo v prach.
„Co, kdy, kde?" domáhal jsem se upřesnění.
Orson na mě jen upřeně zíral. Ani Anubis, egyptský strážce hrobů zobrazovaný s psí hlavou, který vážil srdce zemřelých, by se nedokázal dívat tak pronikavě. Ne, můj pes ani zdaleka není Lassie, žádný bezstarostný disneyovský hafan, který umí jen krásně dovádět a užívat si legrace.
„Občas mě děsíš," řekl jsem mu.
Zamrkal, potřásl hlavou a běžel ode mě pryč. Kroužil mezi náhrobky, zaujatě očichával trávu a spadané listí z dubů – zkrátka opět předstíral, že je jen pes.
Možná že mě neděsí Orson, ale já sám. Co když jeho zářící zraky jsou jen zrcadlo, v nichž se odrážejí moje oči? Co když v nich vidím pravdu, kterou jsem našel ve vlastním srdci, ale bojím se jí podívat do očí?
„Takhle by to určitě vysvětlil Halloway," zamumlal jsem.
Orson najednou začal vzrušeně rozhrabávat spadané dubové listí, jenž stále ještě drželo vlhkost po večerní zálivce, kterou obstarával systém pod zemí uložených trubek. Ryl zemi čenichem, jako kdyby hledal lanýže, a rozčileně mlátil ocasem o trávu.
Už to mám! Kdepak čuraly! Ty mrsky souložily. Přesně tady. Veverky. Přesně tady. Cítím veverčí šťávy přesně tady, pane můj. Pojď si čuchnout! Tady, přímo tady! To je bašta! Pojď sem, honem! Pojď si to očuchat!
„Já se z tebe jednou zblázním," odbyl jsem ho.
V puse jsem stále měl pachuť jako na dně popelníku, ale alespoň jsem přestal tak ďábelsky zvracet. Připadalo mi, že už budu s to dojet k Bobbymu domů.
Než jsem sáhl po kole, poklekl jsem a otočil se obličejem k náhrobnímu kameni, u něhož jsem seděl. „Tak co, Noahu, jak to jde? Pořád odpočíváš v pokoji?"
Nemusel jsem si ani posvítit baterkou, abych přečetl nápis na náhrobku. Četl jsem ho už tisíckrát a po celé hodiny jsem přemýšlel o člověku, který zde leží, a o jeho životě.
NOAH JOSEPH JAMES
5. června 1888 – 2.července 1984
Noahu Josephe Jamesi, měls tři jména a žádné z nich nezní jako příjmení. Ale mě udivuje ani ne tak jméno jako dlouhověkost.
Šestadevadesát let.
Šestadevadesátkrát jsi zažil jaro, léto, podzim i zimu.
Co mě se týče, je zázrak, že jsem se dožil osmadvaceti.
Když mi osud bude mimořádně přát, možná mám před sebou dalších deset let. Když se odhad lékařů nepotvrdí, když

zákon pravděpodobnosti přestane platit, když si osud vezme dovolenou, možná tu budu do osmačtyřiceti. V takovém případě můj život skončí asi v polovině věku, kterého se dožil Noah Joseph James.
Netuším, kdo to byl, jak strávil bezmála sto let pozemského života. Měl jednu manželku či snad naopak přežil tři ženy? Staly se z dětí, které zplodil, kněží či snad masoví vrazi? Nevím to a ani vědět nechci. Já jsem pro toho muže vysnil bohatý a úžasný život. Vymyslel jsem si, že hodně cestoval, poznal Borneo i Brazílii, navštívil výroční slavnost v Mobile Bay a New Orleans během karnevalu Mardi Gras, viděl sluncem ožehnuté řecké ostrůvky a utajená posvátná místa vysoko v horách Tibetu. Věřím, že dal lidem kolem sebe upřímnou lásku a oni mu ji opětovali, že to byl básník a bojovník, dobrodruh a učenec, hudebník, umělec a námořník, který se plavil po všech oceánech i mořích a odvážně překonal všechny překážky, pokud se mu stavěly do cesty. Dokud znám pouze jméno a pravý život tohoto muže mi zůstává záhadou, mohu si s ním dělat cokoli. Mohu si snít donekonečna a v myšlenkách vychutnávat jeho dlouhý život ve světě plném slunce.
„Poslyš, Noahu," řekl jsem tiše. „Vsadím se, že když jsi tenkrát, v osmdesátém čtvrtém umřel, pohřebáci ještě u sebe nenosili zbraně."
Zvedl jsem se a přešel k vedlejšímu náhrobku, kde stálo moje kolo pod ostražitým dohledem žulového anděla.
Orson tichounce zavrčel. Najednou byl celý napjatý a ostražitý. Zvedl hlavu a nastražil uši. Světla bylo málo, ale zdálo se mi, že ocas měl vtažený mezi nohy.
Podíval jsem se směrem, kam upíral jako uhlí černé oči, a spatřil jsem, že mezi náhrobky se pohybuje vysoký a mírně nahrbený muž. Dokonce i v lichotivém pološeru jsem si všiml, že je samá kost a kůže, jako když si kostra vezme černý oblek. Vypadalo to, že jeden z Noahových sousedů opustil svůj hrob a jde na návštěvu.
Muž se zastavil u stejné řady hrobů, kde jsem byl já i pes, a zadíval se na jakýsi podivný předmět, který držel v levé ruce. Ta věc byla asi tak velká jako mobilní telefon a měla nasvícený displej.
Něco vyťukal na klávesnici. Hřbitovem krátce zakvílely elektronické tóny, ale zněly jinak než běžný mobil.
V tom okamžiku měsíc odhalil svou tvář a neznámý si dal displej zářící zeleným světlem těsně před obličej, aby lépe viděl údaje. Dva zdroje světla se spojily a já jsem toho muže okamžitě poznal. Neviděl jsem jeho ryšavé vlasy ani krví podlité hnědé oči, ale vyhublý profil a tenké rty mi řekly, že to je Jesse Pinn, pomocník z krematoria.
Nevšiml si mě ani Orsona, i když jsme stáli jen půldruhého metru od něj.
Dělali jsme, že jsme ze žuly. Orson už víckrát nezavrčel, i když šum větví mohutných dubů by snadno jeho vrčení pohltil.
Pinn zvedl hlavu od přístroje, podíval se doprava, na kostel svaté Bernadetty a potom se opět sklonil k displeji.
Nakonec vyrazil směrem ke kostelu.
Stále o nás nevěděl, i když nás dělila tak malá vzdálenost.
Podíval jsem se na Orsona.
Ten se podíval na mě.
Nechali jsme veverky být a šli za Pinnem.

Kapitola 17

Hrobník spěchal k zadnímu vchodu do kostela a ani jednou se neohlédl přes rameno. Seběhl po širokých kamenných schodech, které vedly ke vstupu do suterénu.
Šel jsem dost těsně za ním, abych ho neztratil z dohledu. Zastavil jsem jen asi tři metry šikmo od horního schodu a opatrně nahlédl dolů.
Kdyby se teď otočil a podíval nahoru, určitě by mě spatřil, neměl bych čas se někam schovat. Ale toho jsem se příliš neobával. Natolik se zabral do splnění uloženého mu úkolu, že by snad neslyšel ani trouby posledního soudu či lomoz otvírajících se hrobů.
Opět se zahleděl na záhadný přístroj, který držel v ruce, potom ho vypnul a vložil do vnitřní kapsy svrchníku. Z jiné kapsy vytáhl další nástroj, ale tma byla tak hustá, že jsem neviděl, co drží v ruce. Na rozdíl od předešlého tenhle přístroj nevydával žádný zdroj světla.
Vítr šuměl ve větvích dubů, ale já jsem přesto zaslechl, jak kov zacinkal o kov a potom jako kdyby někdo něco piloval pilníkem. Potom následovala dutá rána, ještě jedna a potom další.
Když zazněla čtvrtá, uvědomil jsem si, co ten charakteristický zvuk znamená. Hrobař použil nástroj na násilné překonání zámků. Vypadá tak trochu jako puška a na konci má tenký šperhák, který se nastřelí do klíčové dírky. Před několika lety mi Manuel Ramirez ukázal, jak to funguje. Takové nástroje se prodávají jedině oprávněným profesionálům, pro civilisty je jejich držení nelegální.
I když se Jesse Pinn dokázal tvářit stejně spořádaně jako Sandy Kirk, přistihl jsem ho, jak spaluje tělo oběti v kremační peci, aby kryl pachatele vraždy. Takový člověk se nezalekne použití nelegálně drženého nástroje. Možná že mu ale křivdím. Třeba i v něm zůstalo něco dobrého. Kupříkladu by možná nedokázal bezdůvodně shodit ze skály jeptišku.
Vzpomněl jsem si, jak se dnes večer Pinn sveřepě tvářil, když se blížil k okénku krematoria. Ne, já bych na život ubohé jeptišky nevsadil ani cent.
Hrobník musel použít šperhák pětkrát, než se mu podařilo překonat zámek. Poté opatrně zkusil dveře otevřít a opět vložil nástroj do kapsy.
Když zatlačil do dveří, které se otvíraly dovnitř, viděl jsem, že se v suterénu svítí. Pinn zůstal nehybně stát na prahu. Sklonil hlavu k pravému rameni a napjatě poslouchal. Světlo ze suterénní místnosti nasvítilo jeho tmavou siluetu, jen větrem pocuchané ryšavé vlasy se leskly jako sláma. Najednou se narovnal jako oživlý strašák, který se odpoutal od zkřížených kůlů, vešel dovnitř a dveře nechal pootevřené.

„Čekej," zašeptal jsem Orsonovi.
Vydal jsem se po schodech dolů a můj poslušný pejsek šel za mnou.
Když jsem přiložil ucho k pootevřeným dveřím, ze suterénu ke mně nedoléhal žádný zvuk.
Orson prostrčil čumák úzkou škvírou a čenichal. I když jsem ho lehounce odstrčil, nenechal se odradit.
Naklonil jsem se přes psa a rovněž přiložil nos ke škvíře. Nečichal jsem, ale snažil se nahlédnout do suterénu.
Přimhouřil jsem oči před světlem zářivek a spatřil místnost asi šest krát dvanáct metrů. Sloužila jako skladiště různých věcí potřebných k provozu kostela a nedělní školy: bylo tu pět plynových kamen, velký boiler, rozvodná elektrická skříň a další zařízení, jejichž účel mi nebyl zřejmý.
Jesse Pinn už byl skoro na konci místnosti a blížil se k zavřeným dveřím v protilehlé zdi.
Ustoupil jsem ode dveří a vytáhl z kapsy košile pouzdro se slunečními brýlemi, které mělo uzávěr na suchý zip. Když jsem ho otevřel, vydal zvuk, jako když se had plazí mezi oblázky – i když jsem nikdy neslyšel, jak to zní, když se skutečný had plazí mezi oblázky. Moje přebujelá představivost, o níž jsem se již zmínil, se rozjela na plné obrátky.
Než jsem si stačil nasadit sluneční brýle, Pinn zmizel v další místnosti. Dveře do ní rovněž nedovřel a za nimi jsem viděl světlo.
„Podlaha je tam z betonu," zašeptal jsem. „Moje tenisky jsou bezhlučné, ale tvoje drápy budou slyšet. Čekej."
Zatlačil jsem do pootevřených dveří a vstoupil do suterénu.
Orson zůstal venku, na horním schodě. Tentokrát mě poslechl. Možná proto, že jsem mu logicky vysvětlil, proč nemá chodit za mnou.
Či snad proto, že ho nějaký pach varoval, aby nevstupoval dovnitř. Psi mají vynikající čich, který jim říká o okolním světě víc, než všechny naše smysly dohromady.
Díky slunečním brýlím jsem si neničil oči a současně dobře viděl, abych mohl projít místností. Nešel jsem chodbičkou uprostřed, kryl jsem se mezi odloženými věcmi, abych se v případě potřeby měl kam schovat.
Pot a čas už notně poničily vrstvu ochranného krému na mém obličeji a rukou, ale já jsem spoléhal na nově získanou vrstvu sazí. Moje ruce byly jako v černých rukavicích a na obličeji jsem asi měl podobnou masku.
Když jsem došel k dalším dveřím, zaslechl jsem tlumené hlasy dvou mužů, z nichž jeden byl určitě Pinn. Zněly tak tiše a vzdáleně, že jsem jednotlivým slovům nerozuměl.
Ohlédl jsem se ke vchodovým dveřím, kde stál Orson. Nastražil jedno ucho a díval se na mě zpytavě.
Za dveřmi se nacházela dlouhá a úzká poloprázdná místnost. Pod stropem plným vodovodních trubek na řetězech visely lampy, ale svítily jen některé. Přesto jsem si sluneční brýle raději nechal.
Na konci místnosti, která měla tvar písmene L, jsem objevil další kratší a širší úsek, rovněž jen spoře osvětlený.
Postupoval jsem ve směru, odkud přicházely hlasy, a prodíral se řadami krabic a polic, kde skladovali ozdoby pro různé svátky a slavnosti a šanony s církevními záznamy. Všudepřítomné stíny houstly jako zástup černě oděných mnichů a já jsem sundal sluneční brýle.
Čím dál jsem postupoval, tím jasněji jsem slyšel oba hlasy, ale akustika byla tak nemožná, že jsem stále nerozuměl jedinému slovu. Poznal jsem však, že Pinn se zlobí, i když nekřičel. V jeho hlase zaznívaly spíše temné vyhrůžky. Druhý muž se ho snažil uchlácholit.
Došel jsem k jesličkám, které na šířku zabíraly skoro půlku místnosti. Postavy měly životní velikost. Byl tu nejen Josef a Marie u kolébky s malým Ježíškem, ale i tři králové, velbloudi, oslíci, ovečky a andělé, kteří troubili na trumpety. Stáj byla ze stavebního dříví a balíky sena byly rovněž opravdové. Postavy lidí a zvířat ze sádry, jejich tváře a oblečení vymalovala ruka zkušeného malíře a navíc je potáhla vrstvou ochranného laku, takže se nepřirozeně leskly i v tomto bídném světle. Okraje jesliček lemovaly různé malířské potřeby a nářadí, takže jsem usoudil, že zrovna probíhá jejich oprava. Až se dokončí, přes jesle přehodí plachtu a nechají je odpočívat do příštích Vánoc.
Tiše jsem se proplétal mezi jednotlivými figurínami, z nichž některé byly vyšší než já, a stále lépe rozeznával jednotlivá slova. Musel jsem dávat pozor, protože žádná z figurín se nenacházela na patřičném místě. Jeden ze tří králů hleděl přímo do andělské trumpety, svatý Josef jako by mluvil s jedním z velbloudů. Na malého Ježíška všichni zapomněli, zůstal úplně sám a kolébka se navíc jen taktak držela na balíku slámy. Marie se líbezně usmívala a dívala se láskyplně, nikoli však na děťátko, ale na pozinkovaný kýbl. Další ze tří králů si prohlížel velbloudí zadek.
Konečně jsem se dostal přes tento bizarní betlém a zastavil se za zády anděla, který hrál na loutnu. Stále jsem se nacházel v přítmí, ale když jsem se podíval přes andělské křídlo, kterému chyběla polovina peří, spatřil jsem na světlejším místě ve vzdálenosti asi šesti metrů Jessea Pinna. Stál u schodiště, které vedlo do přízemí kostela, a pouštěl hrůzu na nějakého jiného muže.
„Varovali jsme tě," zavrčel Pinn zlobně. „No řekni, kolikrát jsme tě varovali?"
Ze začátku jsem jeho protějšek vůbec neviděl, protože stál za Pinnem. Slyšel jsem ale jeho hlas. Mluvil tiše a klidně, ale neslyšel jsem, co říká.
Hrobník se naštval ještě víc, začal vzrušeně přecházet sem a tam a pročesával si rukou rozcuchanou kštici.
Teď jsem viděl, kdo je ten druhý. Byl to páter Tom Eliot, farář od Svaté Bernadetty.
„Ty pitomče, ty hajzle blbej," nadával mu Pinn. „Blbče, ťlustoprde pobožná!"
Páter Tom měřil jen něco přes sto šedesát centimetrů, byl při těle a měl výrazný obličej, který prozrazoval komediální nadání. I když nejsem katolík a nepatřím ani k žádné jiné církvi, několikrát jsem s ním při různých příležitostech mluvil. Nabyl jsem dojmu, že to je hodný člověk, že má smysl pro humor, nebojí se zasmát sám sobě a miluje život láskou skoro dětinskou. Nedivím se, že jeho farníci ho přímo zbožňují.
Ale Pinn ne. Zvedl vychrtlou ruku a namířil na kněze špičatý ukazovák: „Je mi z tebe na blití, ty namyšlenej zkurvysynu!"
Páter Tom se zřejmě rozhodl ponechat vzteklé nadávky bez povšimnutí.

Hrobník stále přecházel sem a tam a sekal vzduch trhavými pohyby ruky, jako kdyby se snažil vytesat svoje slova do podoby sochy, aby jim kněz porozuměl. „Už ti víckrát nenaletíme, už nám do toho frňák strkat nebudeš! Nebudu se s tebou špinit, i když bych ti nejradši vyrazil všechny zuby. Víš co, nejsem velký tanečník, ale na tvým ksichtě bych si skočil strašně rád. Ale my už ti vyhrožovat nebudeme. S tím je konec. Už je na tebe nepoštvu, protože ty se v tom vyžíváš. Páter Eliot, mučedník, který trpí ve jménu Božím! To by se ti hodilo, viď? Rád bys chcípnul mučednickou smrtí bez jediného slůvka stížnosti.“
Páter Tom stál se sklopenou hlavou, díval se do země a ruce měl natažené podél těla. Vypadalo to, že čeká, až se bouře přežene.
Jeho poddajnost Pinna ještě více rozzuřila. Hrobník zaťal pravou ruku v pěst, z níž vystupovaly ostré klouby, a bušil s ní do otevřené dlaně levé ruky – snad proto, aby slyšel tupé údery pletě o pleť. „Jednou se probudíš,“ zaječel vztekle a pohrdavě, „a oni budou všude! Možná tě překvapí ve zvonici nebo na klekátku v sakristii. A ty jsi tak trhlej, že se jim poddáš s radostí! Ano, budeš z toho mít zvrácené potěšení. Budeš si říkat, že trpíš ve jménu Božím a že se dostaneš přímo do ráje. Pitomče jeden! Demente úchylnej! Ještě ke všemu se za ně budeš modlit, když tě budou trhat na krvavý nudličky. Že jo, fráterníku?“
Tělnatý kněz ani nezvedl oči a jeho mlčení bylo plné tichého vzdoru.
Mně dalo docela práci, abych mlčel. Měl jsem pro Jessea Pinna otázky. Hodně otázek.
Avšak tady nebyla po ruce žádná kremační pec, kam bych mu strčil nohu, abych ho rozmluvil.
Pinn přestal pochodovat sem a tam a tyčil se nad knězem. „Kněžoure, už žádné vyhrůžky neuslyšíš. To nemá cenu. Už vím, že se v tom vyžíváš. Že si namlouváš, jak budeš trpět ve jménu Božím. Ale když nám budeš překážet, vyřídíme tvou sestru. Krásnou Lauru.“
Páter zvedl oči, zadíval se na Pinna, ale pořád ještě neříkal nic.
„Oddělám ji vlastnoručně,“ slíbil mu Pinn. „Touhle bouchačkou.“
Vytáhl zpod kabátu zbraň, zřejmě z pouzdra přes rameno. Stál ode mě dost daleko a osvětlení bylo mizerné, ale já jsem přesto poznal, že zbraň je neobvykle velká.
Ruka mi intuitivně zajela do kapsy bundy, na pažbu pistole.
„Lauru nechtě být,“ řekl kněz.
„To určitě! Než ji odbouchnu, ještě se s ní pobavím. Je to docela kost, i když jí v poslední době straší v makovici.“
Laura Eliotová, matčina přítelkyně a kolegyně, je opravdu hezká žena. Neviděl jsem ji už něco přes rok, ale teď se míjejí tvář pohotově vybavila. Mysleli jsme si, že si našla práci v San Diegu, když na Ashdonu její místo zrušili. Napsala mně a tátovi dopis a nám bylo líto, že se nepřišla rozloučit osobně. Teď jsem pochopil, že to byla jen smyšlená historka. Laura je stále ve městě, násilně ji drží někde pod zámkem.
„Bůh s tebou,“ ozval se konečně kněz.
Já ti na to kašlu!“ zaječel Pinn. „Takhle jí strčím hlaveň do držky, a než zmáčknu spoušť, řeknu jí, že její bratříček na ni čeká v pekle. A pak jí vystřelím mozek z hlavy!“
„Bože, pomoz mi.“
„Co to mumláš, kněžoure?“ ptal se Pinn ironicky.
Páter Tom mu neodpověděl.
„Čekáš, že ti ten tvůj bůh pomůže?“ vysmíval se mu Pinn. „Ani hovno! Vždyť už taky nejseš jeho, že ne?“
Když kněz zaslechl poslední pro mě nepochopitelná slova, opřel se o zeď a schoval si tvář do dlaní. Možná se i rozplakal.
„Vidíš před sebou Lauru? Jen si vybav ten její líbivej kukuč,“ pokračoval Pinn. „A teď si představ, jak jí ustřelím vršek hlavy. Ksicht znetvořenej, mozek stříká ven.“
Vystřelil z pistole do stropu. Hlaveň byla tak dlouhá proto, že na ní byl tlumič. Místo hlasité rány se ozval tlumený zvuk, jako když někdo praští pěstí do polštáře.
Ve stejném okamžiku náboj s hlasitým kovovým zvukem zasáhl stínidlo lampy, která visela přímo hrobníkovi nad hlavou. Zářivka se sice neroztříštila, ale svítidlo zavěšené na dlouhých řetězech se divoce rozhoupalo. Pruhy mrtvolně bílého světla se zatínaly do tmy jako ostrá kosa do úrodného lánu.
Pinn stál nehybně, ale jeho stín se v rytmických nárazech světla roztančil a stíny ostatních předmětů před ním prchaly jako vyplašené vrány. Po chvíli opět schoval zbraň do pouzdra.
Řetězy svítidla se postupně zklidňovaly, ale při pohybu se zapletly natolik, že stále ještě vydávaly nepříjemný ostrý zvuk – jako kdyby ministranti s mrtvýma očima ve zkrvavených klerikách a komžích zvonili k ďábelské mši.
Jesse Pinn vydal hrozný křik, primitivní, nelidský a úchylný. Zněl jako noční kvílení kocourů, když se probudíte a říkáte si, že něco tak příšerného by ze sebe boží tvor nevydal. Pinn zavyl, vrhl se na kněze a dvakrát ho udeřil do hrudníku a břicha.
Rychle jsem opustil úkryt za zády anděla a snažil se vytáhnout z kapsy pistoli, ale ona se zadrhla o podšívku bundy.
Knězi po dvou silných úderech klesla hlava, Pinn zvedl ruce, sepnul je a praštil ho do týla.
Páter Tom klesl na podlahu a já jsem konečně vytrhl pistoli z kapsy.
Pinn nakopl kněze do žeber.
Zvedl jsem zbraň, zaměřil Pinnovi na záda a zapnul laserový zaměřovač. Když se mu mezi lopatkami objevila smrtící červená tečka, užuž jsem se chystal zavolat „tak dost!“, ale v tom okamžiku hrobník nechal svou oběť být a ustoupil stranou.
„Když nebudeš sekat dobrotu,“ řekl udýchaně, „skončíš špatně. Buďto budeš skákat, jak my pískáme, nebo se tě zbavíme.“
Vyznělo to jako poslední varování. Vypnul jsem laserový zaměřovač a opět se schoval za sochu anděla právě v

okamžiku, kdy se hrobník otočil. Neviděl mě.
Jesse Pinn odcházel cestou, kterou přišel, a řetězy pořád cinkaly. Připadalo mi, že kovový zvuk nepřichází od stropu, ale z jeho těla. Jeho stín ho ve světle rozkymácené lampy střídavě předbíhal a naopak zaostával, až úplně splynul s tmou, když hrobník zmizel za rohem.
Vrátil jsem pistoli do kapsy.
Schoval jsem se do rozkramařeného betléma a pozoroval pátera Eliota. Stále ležel pod posledním schodem stočený do klubíčka.
Chvíli jsem uvažoval, zda nemám jít k němu, přesvědčit se, jestli není vážně zraněn, a zjistit, co jsem to vlastně před chvilkou viděl. Ale nakonec jsem si to rozmyslel a zůstal v úkrytu.
Nepřítel Jessea Pinna by sice podle logiky věci měl být mým přítelem, ale já jsem měl strach a nebyl jsem si jistý, jakou úlohu zde kněz hraje. I když ho hrobník napadl, pochopil jsem, že je zapleten do temné hry, o níž já jsem až do dnešní noci nic netušil. Takže kněze a hrobníka víc věcí spojuje, než dělí. Kdybych Eliota oslovil, mohlo by se klidně stát, že Pinna opět přivolá. V duchu jsem přímo viděl, jak sem běží, tmavý oblek vlaje a sklepením se nese nelidský křik.
Kromě toho jsem pochopil, že hrobník a jeho společníci drží v zajetí Eliotovu sestru. Mají kněze v hrsti, kdežto já ho nijak ovlivnit nedokážu.
Protivné vrzání rozhoupaných řetězů postupně ustávalo a kužel světla opisoval stále menší a menší oblouk.
Kněz se tiše, bez jediného slůvka stížnosti či nářku, začal zvedat. Nejdříve poklekl, chvíli odpočíval a potom se postavil. Nedokázal se úplně narovnat, hrbil se jako opice. Nebylo to ale ani trochu k smíchu. Držel se zábradlí a namáhavě stoupal po rozvrzaných schodech, které vedly do přízemí kostela.
Když dojde až nahoru, určitě zhasne a kolem mě se rozhostí taková tma, že by se jí zalekla i svatá Bernadetta. Musím jít.
Než jsem opět vstoupil mezi figuríny betléma, vůbec poprvé jsem zvedl oči a podíval se do namalovaných zraků anděla s loutnou, za nímž jsem se celou dobu schovával. Nejdřív jsem si řekl, že má modré oči zrovna jako já. Potom jsem si prohlédl jeho tvář a srdce se mi málem zastavilo. Bylo to, jako kdybych se díval do zrcadla. Osvětlení bylo nevalné, ale i tak jsem poznal, že anděl má můj obličej.
Chvíli jsem stál bez jediného hnutí a přemítal, jak je to možné, že tady na mě čekal anděl s tváří Christophera Snowa. Nemýlil jsem se, protože většinou jsem vídával svou tvář za přesně takhle tlumeného osvětlení. Byl to můj obličej, zušlechtěný a idealizovaný, ale můj.
Po tom, co jsem viděl v nemocniční garáži, nic nebylo náhodné, žádná událost ani předmět. Už jsem si ani nesnažil namluvit, že tohle by mohla být pouhá souhra náhod. Svět kolem mě je plný zlověstných náznaků.
Ale když budu uvažovat takhle, když uvěřím, že svět podlehl zlovolným spiklencům, kteří jsou všude a všechno ovládají, určitě se zblázním. Duševně zdravý člověk chápe, že lidé jsou příliš roztržití, nepořádní, zbabělí a upovídaní, aby zosnovali celosvětové spiknutí. Z vesmírného hlediska jsme rádi, že si dokážeme zavázat tkaničky na botách. Pokud se svět vůbec řídí nějakými pokyny, tak je určitě nevydáváme my a ani nejsme schopni je pochopit.
Kněz se pomalu vyšplhal na třetí schod.
Já jsem stále ohromeně zíral na figurínu anděla.
Rok co rok během vánočních svátků jsem se po nocích prohánět na kole kolem kostela svaté Bernadetty a po přilehlých ulicích. Betlém vždycky stával na trávníku před vchodem, každá figurína na patřičném místě, žádný ze tří králů se nepletl mezi velbloudy – ale tenhle anděl tam nebyl. Nebo jsem si ho nevšiml. Chtělo se mi věřit, že anděl s mým obličejem tam stál, ale byl příliš jasně osvětlen a já jsem musel vždy přivřít oči a otočit se pryč, abych si je nepoškodil.
Kněz už byl v polovině schodiště a pohyboval se rychleji.
Potom jsem si vzpomněl, že Angela Ferrymanová navštěvovala bohoslužby u svaté Bernadetty. Protože se vědělo, že vyrábí krásné loutky, bylo by logické, že dostala za úkol vyrobit figuríny do betléma.
A je po zázraku.
Ale přesto jsem i nadále nechápal, proč dala můj obličej právě andělovi. Já bych myslel, že z celé čeládky jsem nejblíž oslovi. Angela mě jasně přecenila.
Angela… Bezděčně se mi vybavilo, jak ležela mrtvá na podlaze koupelny a hleděla kamsi mnohem dál než ke hvězdám, hlavu zakloněnou přes okraj záchodové mísy, krk podříznutý.
Najednou jsem věděl, že jsem si nevšiml jakési podstatné věci, když jsem našel zubožence mrtvolu. Byl jsem tak vyděšený stříkanci krve a brutalitou výjevu, že jsem okamžitě uhnul pohledem – stejně jako dlouhá léta jsem se vyhýbal pohledu na jasně osvětlený betlem před vchodem do kostela. Zahlédl jsem v koupelně něco podstatného, ale neuvědomil jsem si to. Teď jsem musel mučivě hledat v podvědomí.
Kněz se dostal na poslední schod a propukl v pláč. Sedl si na schody a štkal jako dítě.
Nedokázal jsem se soustředit na obličej mrtvé Angely. Budu se muset spustit do kaňonu paměti později a opatrně ho prozkoumat.
Bezhlučně jsem se plížil od anděla k velbloudovi, k jednomu z mudrců, k Josefovi, k oslíkovi, k ovečce, k beránku Božímu, podél polic s písemnostmi a krabic plných věcí, za roh do prázdnější části místnosti a k východu.
Za mými zády se rozléhaly vzlyky a zvuk se odrážel od betonových zdí, jako kdyby nějaké strašidlo naříkalo na neprostupném prahu dvou světů a nikdo ho nevyslyšel.
Se smutkem jsem si vzpomněl, jak otec oplakával maminku v nemocniční márnici tu noc, co zemřela.
Já sám dokážu dát průchod svému žalu, jen když jsem sám – ani nevím proč. Když mi tenkrát rozdíral hrudník další záchvat pláče, pevně jsem zaťal zuby a mlčky bojoval, až odezněl.
Není divu, že jsem se po několik nocí probouzel bolestmi čelistí, jak jsem skřípal zubama. Možná že ani ve spánku si nechci povolit emoce.

Když jsem procházel celým suterénem kostela, pořád jsem čekal, že hrobník – voskově bledý a s očima jako zaschlé loužičky krve – na mě seshora skočí, vynoří ze tmy či vyletí jako čertík Bertík ze dvířek plynových kamen. Ale nic takového se nestalo.
Venku ke mně přiběhl Orson, který se schoval před Pinnem mezi náhrobky. Když se pes nebojácně objevil, usoudil jsem, že hrobník je už pryč.
Orson se na mě zadíval s velkou zvědavostí – či jsem si to opět přimyslel? „Já jsem v podstatě nepochopil, co se tam dělo," vysvětloval jsem mu. „Něco jsem viděl, ale nevím, co to má znamenat."
Pes se zatvářil pochybovačně. To mu jde přímo náramně: nasadí nevěřícný výraz a provrtává mě nehybným pohledem.
„Na mou duši," ujistil jsem ho.
Vrátil jsem se ke kolu a Orson mi běžel u nohy. Žulovému andělovi, který mi hlídal kolo, nebylo ani trochu líto, že odjíždím.
Prudký vítr se ztišil, vála jen lehká bríza od moře a duby stály bez jediného hnutí.
Měsíc nasvítil stříbrným světlem krajkoví mráčků, které mu přeběhlo přes tvář.
Velké hejno rorýsů slétlo ze střechy kostela a přistálo na stromech. Několik slavíků ho následovalo. Vypadalo to, že se vrací na hřbitov, protože hrobník ho konečně opustil.
Vedl jsem si kolo podél náhrobků a odříkával: „…tma houstla kolem nich, až se z ní stala zem." To napsal Louise Glück, velký básník.
Orson si souhlasně odfrkl.
„Netuším, co se tam dole odehrálo, ale myslím, že ještě hodně lidí přijde o život, než to skončí. Mezi nimi budou i ti, které milujeme. Možná i já. Nebo ty."
Pes se zatvářil vážně.
Rozhlédl jsem se kolem sebe a uličky rodného městečka mi najednou připadaly mnohem strašidelnější než jakýkoli hřbitov.
„Pojď, dáme si pivo," navrhl jsem.
Vyskočil jsem na kolo, Orson přetančil přes trávník a pro tuhle chvíli jsme opustili svět mrtvých.

ČÁST TŘETÍ - PŮLNOC

Kapitola 18

Dům je jako stavěný pro bláznivého surfaře jako Bobby. Stojí na jižním výběžku poloostrova a od nejbližší stavby ho dělí zhruba kilometr. Jinak je kolem dokola jen pláž a příboj, jehož vlny se rozbíjejí o podnoží domu.
Při pohledu z města rozsvícená okna domu vypadají tak vzdálená, že je turisté pokládají za světla lodi, která zakotvila dál od pobřeží. Pro starousedlíky je dům důležitým orientačním bodem.
Postavili ho před pětačtyřiceti lety, než zavedli četná opatření omezující výstavbu bezprostředně na pobřeží. Zůstal osamocený, protože tenkrát byl dostatek levných pozemků podél pobřeží, kde vítr a příboj tolik neovlivňovaly život lidí, kde byly obchody a jiné vymoženosti městského života. V době, kdy se pozemky podél pobřeží – a následně i na svazích – zastavěly, místní orgány vydaly množství různých omezujících opatření a stavět těsně u moře se už nedalo.
Bobby tvrdí, že v domě na pobřeží, kde neustále zní šum příboje, hodlá i umřít – ale až někdy v poslední třetině prvního století nového milénia.
K domu nevede žádná cesta se zpevněným povrchem, jen kamenitá stezka, jenž se kroutí mezi nízkými písčitými dunami porostlými vysokou a řídkou trávou, která jim dokáže jakžtakž zabránit v pohybu.
Bizarní výběžky, které lemují celý záliv, jsou přirozeného původu. Jsou to pozůstatky velké vyhaslé sopky. Sám o sobě záliv je sopečný kráter, který v průběhu milionů let poklesl pod hladinu moře. U pobřeží výběžek, na němž stojí dům, je zhruba sto dvacet metrů široký, ale špička, která vybíhá do moře, měří pouhých třicet metrů.
Ujel jsem tři čtvrtě cesty po pěšině, která vedla k domu, a musel z kola seskočit a jít pěšky. Kamenité podloží pěšiny zanesl jemný písek, jenž nevadí Bobbymu, který jezdí terénním vozem, ale znemožňuje průjezd na kole.
Zpravidla jsem se po cestě k domu zklidnil a přišel na povzbuzující myšlenky. I dnes v noci byl všude kolem klid, ale najednou mi výběžek připadal nehostinný jako kamenitý povrch měsíce. Pořád jsem se ohlížel, zda mě někdo nepronásleduje.
Přízemní dům je z týkového dřeva a má střechu z cedrových šindelů. Dřevo získalo stříbrošedou patinu a ožívá v měsíčním světle jako ženské tělo pod dotykem milence. Ze tří stran k domu přiléhá široká veranda, kde stojí houpací židle a pohovky.
Stromy tu nerostou. Kolem dokola je jen písek a drsná tráva, ale největším lákadlem pro oči je stejně moře, nebe a zářící světla městečka, která ve tmě vypadají vzdálenější, než ve skutečnosti jsou.
Abych získal čas a trochu se uklidnil, opřel jsem kolo o zábradlí verandy a šel až na špičku výběžku. Zastavil jsem se na okraji asi devítimetrového srázu, pod nímž už byla jen úzká pláž, a Orson mi seděl u nohou.
Vlnobití bylo tak pomalé, že by bylo těžké chytit vlnu a svézt se na ní. Ačkoli měsíc byl ve čtvrté fázi, příliv nebyl vysoký. Příboj byl trochu bouřlivější kvůli větru od moře, který tady docela řádil, i když ve městě jsem ho vůbec necítil. Nejlepší je, když vítr vane od pevniny a vyhlazuje povrch moře. Nese vlnu delší dobu a prodlužuje její život.
Bobby a já jsme surfovali od jedenácti let: Bobby i ve dne a v noci potom společně se mnou. I mnozí jiní surfaři se prohání po moři ve světle měsíce, za novoluní už málokdo, ale my dva jsme nejraději surfovali za bouře, kdy nesvítí ani hvězdy. Surf se nám stal láskou na celý život. Bobby si z něj odvodil i životní filozofii a světonázor, dokonce se tím i docela slušně živí. Lidé z celého světa ho uznávají jako největšího odborníka a žádají ho o informace o stavu

světového oceánu.
Panebože, jak já miluju noční moře. To je zkapalněná tma a tady je mi z celého světa nejlíp. Jediným zdrojem světlaje zde bioluminiscentní plankton, který svítí, když ho vyrušíte. Dokáže sice nasvítit celou vlnu akvamarínovou září, ale ta je tak tlumená, že mým očím neškodí. Noční moře nemá v sobě nic, čeho bych se měl obávat nebo na co bych se nesměl podívat.
Když jsem se vrátil k domu, Bobby stál v otevřených dveřích. Kvůli mně nechal instalovat po celém domě reostaty a teď ztlumil osvětlení, jako kdyby se svítilo svíčkami.
Jak poznal, že jsem tady? Vždyť já i Orson jsme byli úplně potichu. To je celý Bobby: vždycky ví všechno.
Byl naboso, i když byl březen, ale místo šortek či plavek přece jen měl na sobě džínsy. Košili s krátkými rukávy měl jako vždy v bláznivém havajském stylu, s pestrými papoušky a sytě zelenými palmami, ale vzhledem k ročnímu období si pod ni vzal bílý bavlněný rolák s dlouhým rukávem.
Když jsem stoupal po schůdkách na verandu, Bobby mě z dálky vítal gestem zvaným „saka“. Není tak složité jako vítací gesto v seriálu Star Trek, i když filmaři údajně vycházeli právě z pozdravu surfařů. Tři prostřední prsty se zavřou, zvedne se malíček i palec a rukou se ledabyle zamává na pozdrav. Znamená to hodně různých věcí – ahoj, jak to jde, krásně se vezu –, ale vždy jen to přátelské. Urazit s ním můžete jen někoho, kdo není surfař, kupříkladu člena městské chuligánské party z Los Angeles, což by vás samozřejmě stálo život.
Nemohl jsem se dočkat, až Bobbymu vyklopím všechny podivnosti, co se seběhly od západu slunce, ale můj přítel vyznává ležérní přístup k životu. Tak ležérní, že kdyby to jen trochu přehnal, byl by už po smrti. Druhou největší hodnotou po surfovaní je pro něj klid. Ten přímo zbožňuje. Pokud se chcete s Bobbym Hallowayem kamarádit, musíte přijmout jeho životní náhled: nic, co se stane o kilometr dál od pláže, nestojí za rozčilování. A žádná událost není tak vážná ani vznešená, aby ospravedlnila nošení kravaty. Když promluví, líně převaluje slova na jazyku a dává přednost hlubokomyslným náznakům.
„Dáš mi pivo?“ zeptal jsem se.
„Coronu, heineken, löwenbräu?“ upřesnil Bobby.
„Pro mě coronu.“
Bobby mě vedl skrze obývací pokoj a v chůzi se zeptal: „Co němá tvář? Dá si dneska taky?“
„Nalej mu heinie.“
„Světlý nebo tmavý?“
„Tmavý,“ řekl jsem.
„Má za sebou těžkou noc, co?“
„To si piš.“
Dům sestává z velkého obývacího pokoje, pracovny, odkud Bobby sleduje podmínky pro surfovaní po celém světě, ložnice, kuchyně a jediné koupelny. Zdi jsou z poctivého tmavého týkového dřeva, okna velká, podlaha z břidlice a nábytek pohodlný.
Kromě přírodních materiálů dům zdobí už jen osm překrásných akvarelů od ženy, kterou Bobby stále miluje, i když ho opustila a odstěhovala se do Waimea Bay na severním pobřeží ostrova Oahu. Bobby se chtěl odstěhovat na Havajské ostrovy spolu s ní, ale Pia Kličková prohlásila, že tam potřebuje být sama. Tvrdí, že ve Waimea Bay našla svůj spirituální domov. Je tam tak krásně, že prý může v klidu přemítat, zda svůj osud unese, či nikoli. Co to znamená, nevím. A Bobby taky ne. Pia říkala, že tam zůstane pár měsíců. Ale žije na ostrovech už tři roky. Strmé útesy zálivu se ve Waimea Bay zvedají z mimořádně hlubokých vod. Vlny tam jsou obrovské, vysoké jako zeď. Pia říká, že jsou nádherně zelené jako průsvitný nefrit. Občas sním, že tam pojedu, abych slyšel, jak obrovské vlny dopadají na břeh. Bobby a Pia si volají jednou za měsíc. Někdy spolu mluví jen chvilku, jindy dlouhé hodiny. Nenašla si nikoho jiného a stále Bobbyho miluje. Pia je jedna z nejskvělejších, nejhodnějších a nejchytřejších bytostí, které jsem kdy poznal. Nechápu, proč tohle dělá. A Bobby taky ne. Čas běží. On čeká.
Když jsme došli do kuchyně, Bobby vyndal z lednice láhev corony a podal mi ji.
Otevřel jsem uzávěr a napil se. Jen tak z lahve, bez soli a citronu.
Pro Orsona otevřel láhev heinekena. „Půlku nebo celý?“
„Těžká noc,“ utrousil jsem. Novinky mě pálily na jazyku, ale musel jsem přistoupit na jazyk, kterým se mluví v Bobbylandu.
Vylil obsah lahve do hluboké smaltované misky, kterou má pro Orsona.
Nechci, aby se z mého psa stal alkoholik. Nedávám mu pivo každý den, a když ho dostane, tak napůl se mnou. Nicméně i pes má mít svoje radosti a já mu je nehodlám odpírat. Je to velký pes a jedno pivo mu neublíží. Ale kdybych mu dal dvě, tak by možná začal říkat psovi slečinko.
Orson se s hlasitým mlaskáním pustil do piva, Bobby si otevřel láhev corony a opřel se zády o dvířka lednice.
Já jsem stál u kuchyňské linky poblíž dřezu. Stůl a židle tu byly taky, ale my jsme v kuchyni většinou postávali.
My dva máme hodně společného. Máme stejnou výšku, váhu i typ postavy. I když Bobby má tmavě hnědé vlasy a oči černé jako trnky, někteří lidé si myslí, že jsme bratři.
Oba máme na chodidlech nemálo boulí od surfovacího prkna. Teď, když se Bobby opřel o dvířka lednice, jsem si všiml, jak si roztržitě tře nárt bosým chodidlem druhé nohy. Surfovací prkno vyvíjí stálý tlak a tak se nám po těle na určitých místech ukládá vápník. Vypadá to jako hrbolek a nejčastěji to bývá na prstech u nohou či na nártu, ale taky na kolenou, a Bobby to má i na spodních žebrech.
Já samozřejmě nejsem tak opálený jako Bobby. Ten jak je rok dlouhý vypadá jako dohněda opálený bůh slunce a v létě jako pořádně opečený toast. Koleduje si o rakovinu kůže. Kdoví, třeba jednou oba umřeme kvůli slunci, před nímž se já schovávám a Bobby ho vyhledává.

„Dneska ti byly príma vlny," ozval se Bobby. „Skoro dvoumetrový a krásně tvarovaný."
„Teď se mi zdály nějaký líný."
„Jo. Navečer se zklidnily."
Upíjeli jsme pivo a Orson ho šťastně lemtal z misky.
„Tak tvůj táta umřel," řekl Bobby.
Přikývl jsem. Asi mu volala Sasha.
„To je dobře," pokýval hlavou Bobby.
Jo."
Bobby není žádný krutý necita. Chtěl říct, že je dobře, že otec už netrpí.
Když jsme spolu, častokrát mluvíme i o závažných věcech takhle stručně. Lidé si myslí, že jsme bratři nejen kvůli tomu, že máme stejnou výšku, váhu i typ postavy.
„Přišels do špitálu včas. To je príma."
„To jo."
Neptal se mě, jak jsem to zvládl. Věděl to.
„A cos dělal, když jsi odešel ze špitálu? Nedal ses do černošskýho džezu?"
Dotkl jsem se černou rukou začerněného obličeje.
„Někdo zavraždil Angelu Ferrymanovou a podpálil její dům, aby zametl stopy. I já jsem se málem svezl."
„Jak to myslíš někdo?"
„To kdybych věděl. Nějací grázlové ukradli tátovo tělo."
Bobby se opět napil a neřekl nic.
„Zabili jednoho tuláka a nastrčili jeho mrtvolu místo táty. Promiň, že ti to vykládám. Tyhle věci je možná lepší nevědět."
Bobby se na chvilku zamyslel. „Vždycky můžu zapomenout, co jsem slyšel, když se mi to bude hodit."
Orson si říhnul. Pivo ho nadýmá.
Když zamával ocasem a prosebně se zadíval na Bobbyho, ten zavrtěl hlavou. „To stačí, chlupáči."
„Mám hlad," řekl jsem.
„Jsi jak prase. Jdi se vyspršit, půjčím ti něco na převlečení. Udělám něco dobrýho na zub."
„Myslel jsem si, že si půjdu zaplavat."
„Vždyť je docela kosa."
„Ani bych neřekl. Je docela příjemně."
„Já mluvím o vodě. Věř mi, je jak žiletky. Radši se vysprchuj."
„Orson by se taky potřeboval vyčubčit."
„Tak ho vem s sebou. Ručníků mám dost."
„Jsi hodnej, dík."
„No jo, dal jsem se na křesťanskou charitu. Už ani nemusím klouzat po vlnách, pochoduju po moři suchou nohou."
Stačilo strávit v Bobbylandu jen pár minut a už jsem měl mnohem lepší náladu. Bobby je nejen milovaný kamarád, ale i nejlepší uklidňovadlo.
Najednou se narovnal, zvedl hlavu a zaposlouchal se.
„Co to je?" ptal jsem se.
„Ne co, kdo."
Já jsem neslyšel nic, jen kvílení větru, který postupně utichal. Okna byla zavřená, příboj slabý, takže jsem neslyšel ani moře, ale Orson rovněž nastražil uši.
Bobby zamířil k východu, aby se podíval ven. Já jsem mu podal svou pistoli.
Chvíli váhavě zíral na zbraň, potom zvedl oči na mě. „Klídek."
„Tomu tulákovi vyřízli oči."
„Proč?"
Pokrčil jsem rameny. „Protože jim v tom nikdo nebránil."
Bobby chvíli moje slova zvažoval. Potom vytáhl klíč z kapsy džínsů, odemkl úklidovou komoru, kterou podle mě nikdy předtím nezamykal, a vyndal pušku.
„To je mi novinka," poznamenal jsem.
„Príma repelent."
Ani v Bobbylandu život už není to, co býval. „Klídek," neodpustil jsem si kousavou poznámku.
Následoval jsem Bobbyho přes celý obývák na přední verandu a Orson se k nám přidal. Vítr od moře nesl slabý pach chaluh.
U severního okraje pobřeží nekotvila žádná loď, přesněji řečeno žádná loď se zapnutými světly. Na východních svazích se třepotala světla městečka.
Kolem dokola byly už jen nízké písečné duny porostlé řídkou trávou, kterou postříbřilo světlo měsíce. Jinak nikde nikdo.
Orson, který vyběhl na poslední schod, stál nehybně, hlavu vysoko zvednutou. Čichal vzduch a evidentně v něm cítil nejen pach chaluh.
Bobby se na psa ani neohlédl, ale vedený šestým smyslem i on pojal podezření. „Počkej tady. Kdybych někoho vyplašil, zadrž ho. Musí napřed zaplatit za parkováni.
Seběhl ze schodů a bosky šplhal přes duny, aby se podíval ze srázu dolů na pláž, jestli někdo neleží na svahu a nepozoruje dům z úkrytu.
Postupoval podél okraje výběžku směrem k jeho nejužší části a zkoumal svah a pláž pod ním. Po několika krocích se

vždy otočil a zkontroloval, co se děje za jeho zády. Pušku držel v natažených rukou a prohledával terén metodicky jako profesionální voják.
Bylo mi jasné, že to nedělá poprvé. Ale mně se nikdy nesvěřil, že by ho někdo někdy obtěžoval. Kdyby to bylo něco vážného, určitě by mi to řekl.
Ale i tak jsem byl zvědavý, co mi vyjeví.

Kapitola 19

Orson se otočil ke schodům zády, prostrčil čenich mezi dva sloupky zábradlí, díval se nikoli za Bobbym, ale na východ, směrem k městu, a tlumeně vrčel.
Já jsem se rovněž zadíval ve směru jeho pohledu. Měsíc byl v úplňku a ani rozbouřené mraky ho nedokázaly úplně zakrýt, ale ani tak jsem nikoho neviděl.
Pes však neustále vrčel jako motor, který zapomněli vypnout.
Na západ od nás Bobby došel na špičku výběžku a pokračoval po jeho okraji. Viděl jsem jeho nejasnou siluetu na tmavém pozadí nočního nebe a moře.
Vždyť za tu dobu, co jsem se díval jiným směrem, ho klidně někdo mohl srazit k zemi. Bylo by to tak prudké a nečekané, že by ani nestačil vykřiknout, a já bych o tom nic nevěděl. Co když tmavá postava, která jde po okraji výběžku a blíží se k domu od jihu, už není Bobby, ale někdo úplně jiný?
„Ty mě děsíš," řekl jsem Orsonovi, ale moje slova skoro zanikla v jeho vrčení.
I když jsem napínal zrak ze všech sil, stále jsem na východě na rozdíl od Orsona nikoho neviděl. Jen jsem slyšel, jak vítr čechrá vysokou a pevnou trávu.
Pes přestal vrčet a vyrazil dolů po schodech, jako kdyby se vrhal po nějaké kořisti. Ale hned pod schodištěm se zastavil, zvedl nohu a vymočil se.
Když se vrátil na verandu, chvěl se po celém těle. Opět se zahleděl k východu, ale nevrčel – nervózně skučel.
To mě vyděsilo mnohem víc, než kdyby začal vztekle štěkat.
Prošel jsem verandou až k západnímu rohu domu, abych mohl současně pozorovat, co se děje mezi písčitými dunami, i sledovat Bobbyho – pokud to je on. Ale tmavá postava stejně brzy zmizela za domem.
Najednou jsem si uvědomil, že Orson už nevyje. Otočil jsem se, pes byl pryč.
Pomyslel jsem si, že asi vyběhl mezi duny a někoho pronásleduje, ale bylo mi divné, že zmizel tak potichu. Nedočkavě jsem proběhl stejnou cestou zpátky až ke schůdkům, ale psa jsem nikde neviděl.
Našel jsem ho na prahu otevřených vstupních dveří. Vlastně stál až v obývacím pokoji a ostražitě vyhlížel ven. Uši měl sklopené, hlavu skloněnou a srst naježenou jak po elektrickém šoku. Nevrčel ani nevyl, jen se chvěl.
Orson je zvláštní pes, ale v žádném případě to není hlupák ani zbabělec. Když se něčeho bojí, tak určitě ví proč.
„Co se děje, kámo?"
Ani se na mě nepodíval, pořád vyjeveně zíral do krajiny. Vycenil zuby, ale nevrčel. Připadalo mi, že agrese z něj vyprchala, že někdo nebo něco, co cítí za prahem, v něm vzbuzuje nesmírný odpor a pohrdání.
Když jsem se otočil, abych se taky podíval přes práh, koutkem oka jsem zachytil nějaký pohyb. Připadalo mi, že vidím nejasnou siluetu člověka, který proběhl kolem domu od východu k západu. Vlastně skoro letěl nebo skákal v podivném podřepu a s úžasnou rychlostí. Mihl se ve vzdálenosti zhruba dvanácti metrů a zmizel za okrajem srázu, který klesal k moři.
Prudce jsem se otočil a vytáhl z kapsy pistoli. Kde je? Propadl se snad do země? Byl to jen pouhý přelud?
Na okamžik mě napadlo, zda to nebyl Pinn. Ne. Orson by se ho tolik nebál.
Prošel jsem verandou, sešel po třech dřevěných schůdkách na písčitou zem a klouzal pohledem po okolních dunách. Vysoká stébla trávy se kolébala pod náporem větru. V dálce blikala světla městečka, šuměl příboj. Jinak se nic nehnulo.
Přes tvář měsíce přeběhl dlouhý a úzký mrak, jako kdyby se od tváře mumie oddělil pruh bílé zavinovací látky.
Co když to byl jen stín?
Podíval jsem se směrem ke vstupním dveřím. Orson zacouval ještě dál od prahu, hlouběji do obývacího pokoje. Dnešní noc ho nějak ven neláká.
Upřímně řečeno ani mě ne.
Hvězdy. Měsíc. Písek. Tráva. A nepříjemný pocit, že se někdo na mě dívá.
Někdo mě sleduje pohledem buďto přes okraj srázu, který klesá k pláži, nebo z prohlubně mezi dunami či skrze stébla vysoké trávy. Každý pohled má svou váhu a tenhle jsem vnímal jako několik pohledů, jako kdyby po mně někdo opakovaně házel oblázky celými hrstmi.
Chlupy po celém těle se mi naježily jako před chvilkou psovi.
Právě ve chvíli, kdy jsem si řekl, že Bobby je pryč už smrtelně dlouho, objevil se za východním koutem domu. Bořil se bosýma nohama do písku, šel ke mně, ale pohledem pořád ostražitě klouzal po okolí.
„Orson se bojí," oznámil jsem mu.
„Kecáš."
„Na mou duši. To jsem u něj ještě nezažil. Má nahnáno."
„No, já se mu ani nedivím," připustil Bobby. „Já jsem se taky málem podělal strachy."
„Někdo tam je."
„Je jich víc."
„Koho myslíš?"
Bobby neodpověděl. Pevněji uchopil pušku a pořád prozkoumával pohledem okolí.

„Nejsou tu poprvé," hádal jsem.
„To nejsou."
„Ale proč? Co chtějí?"
„To nevím."
„Kdo to ale je?" domáhal jsem se.
Bobby už podruhé neodpověděl.
„Tak kdo?" naléhal jsem.
Ze tmy nad oceánem se zvedla mlha nasvícená bílým světlem měsíce. Rychle vyrostla do výšky několika metrů a šířila se k severu a k jihu, jako kdyby se nedokázala rozhodnout, zda se dovlní až k pevnině či až do rána zůstane nad mořem. Hejno pelikánů bezhlučně přelétlo nad poloostrovem a zmizelo nad tmavou hladinou oceánu. Vítr se ještě více zklidnil, tráva se už vůbec nehýbala. Teď jsem více slyšel příboj, i když ani ten neduněl, ale spíše ševelil jako ukolébavka.
Najednou prohlubující se ticho proťal pronikavý výkřik, který zněl jako skřek podrážděného blázna. Kdesi mezi dunami se zrodila odpověď a byl to stejně pronikavý a děsivý křik.
Vzpomněl jsem si na staré westerny, ve kterých Indiáni napodobovali hlasy ptáků a kojotů, aby se domluvili těsně před útokem na do kruhu seřazené vozy bílých osadníků.
Bobby vypálil z pušky kamsi mezi dvě nejbližší duny. Vylekal mě tak, že jsem málem dostal infarkt.
Když ozvěnu výstřelu, která se točila kolem nás, konečně vstřebal obrovský polštář mlhy, řekl jsem: „Co to vyvádíš?"
Bobby si dal s odpovědí načas. Ještě jednou pušku nabil a zaposlouchal se.
Vzpomněl jsem si, jak Pinn vypálil do stropu suterénní místnosti pod kostelem, aby zdůraznil svoje výhrůžky, které chrlil na kněze.
„Možná je to blbost," zamumlal Bobby, když se neozval už žádný další bláznivý výkřik, „ale jen ať si poslechnou, jak zní pořádná bouchačka."
„Ale kdo? Koho chceš varovat?"
Věděl jsem, že Bobby miluje hlubokomyslné náznaky, ale teď se v nich přímo vyžíval.
Stále ostražitě obhlížel okolní duny, jako kdyby zapomněl, že tu vůbec jsem. „Pojď dovnitř," pobídl mě, když mě po delší době opět vzal na vědomí. „Ty si seškrábneš z ksichtu strýčka Torna a já vyrobím nějakou mňamku."
Pochopil jsem, že nemá cenu se vyptávat. Buďto mě chce napínat a tím si posílit pracně budovanou pověst podivína, nebo to míní jednoduše udržet v tajnosti i přede mnou. Zkrátka byl nepřístupný, jako kdyby si stoupl na prkno a uháněl vnitřkem obzvlášť vydařené vlny.
Sel jsem za ním do domu a pořád cítil, že mě někdo pozoruje. Pod pohledem tajemného pozorovatele se mi chlupy naježily jako hladký písek pod lezoucím krabem. Než jsem zavřel dveře, rozhlédl jsem se ještě jednou, ale nikoho jsem neviděl.
+++
Koupelna je velká a přepychová: podlaha z černé žuly, s níž nádherně ladí obložení zdí, krásné skříňky z týkového dřeva a všude obrovská benátská zrcadla. Do rozlehlé sprchovací kabiny se vejdou nejméně čtyři lidi najednou – ideální místo pro úpravu velkého psa.
Corky Collins, člověk, který nechal postavit dům dlouho před tím, než Bobby přišel na svět, nebyl nijak náročný, ale na krásu a pohodlí koupelny si přímo potrpěl. V rohu šikmo naproti sprše se vyjímá obrovská mramorem obložena vana. Kdo ví, třeba Corky – který se původně jmenoval Toširo Tagawa – snil o orgiích ve společnosti tří krásek z pláže nebo byl jednoduše úzkostlivě čistotný.
V mládí – absolvoval práva v roce 1941, když mu bylo pouhých jedenadvacet let – Toširo zažil internaci v táboře Manzanar, kde až do konce druhé světové války drželi v izolaci americké Japonce, i když byli bezúhonnými a loajálními občany. Cítil se ponížený, po válce se stal bojovníkem za lidská práva nevinně postižených. Po pěti letech ale jednak ztratil víru v úspěch svého konání a jednak nabyl přesvědčení, že kdyby většina postižených dostala příležitost, radostně by ostatním ubližovala.
Začal se zabývat jinou oblastí práva – vymáhal pro svoje klienty náhradu škod v případě úrazu či poškození zdraví. Protože byl pracovitý a učil se rychle, záhy se stal nejuznávanějším právníkem této specializace v celém San Francisku a přilehlém regionu.
Pracoval ještě další čtyři roky, vydělal velké peníze a právnické povolání opustil. V roce 1956, když mu bylo šestatřicet let, postavil tento dům na jižní výspě Moonlight Bay. Nelitoval značných nákladů a nechal položit veškeré potřebné inženýrské sítě i telefonní spojení. Vyznačoval se značným smyslem pro humor, díky němuž jeho cynismus nepřerostl v zahořklost. Tentýž den, co se do domu nastěhoval, nechal se přejmenovat na Corkyho Collinse a zbytek života věnoval pláži a oceánu.
Postupně se mu na chodidlech, na nohou a na spodních žebrech objevily charakteristické výčnělky. Corky si přál slyšet ničím netlumené dunění vln, a proto si nebral špunty do uší, když surfoval. Časem se u něj vyvinula exostóza; když se do vnitřního sluchovodu dostane studená voda, stáhne se. Opakuje-li se to často, postupně se v uchu vyvine nezhoubný nádor, který sužuje sluchovod. Corkymu ještě nebylo ani padesát, když začal trpět záchvaty hluchoty levého ucha. Každý surfař občas, zejména po delším a namáhavějším pobytu na moři, má z nosu vodovodní kohoutek. Jenže mu z něj nezadržitelně teče voda slaná, kterou dříve vdechl při surfování. Tenhle příjemný zážitek nás zpravidla potkává ve chvíli, kdy mluvíme s rozkošným stvořením v minisukni. Po dvaceti letech podobných radostí měl Corky už tak zničené čelní dutiny, že musel podstoupit operaci, aby ho netrápila bolest hlavy a aby se obnovila průchodnost dýchacích cest. Ve výroční den operace potom pořádal večírek, kterému říkal Svátek průchodnosti. Kvůli mnohaletému zatěžování očí ostrým sluncem a slanou vodou Corky trpěl i na pterygium – trojúhelníkové přerůstání změněné spojivky ve vnitřní straně oka přes rohovku. Zrak se mu postupně zhoršoval.

Před devíti lety už měl jít na oční operaci, ale nešel, protože umřel. Nezabila ho rakovina kůže ani žralok, ale sám oceán. V té době Corkymu bylo už devětašedesát, ale přesto šel surfovat za obrovské bouře, kdy vítr zvedal šestimetrové vlny, do nichž by se neodvážili ani mnohem mladší surfaři. Svědci nehody potom vyprávěli, že se vezl na obrovské vlně a ječel nadšením. Letěl skoro jako pták, ale promeškal pravou chvíli a zmizel pod vlnou, která klidně mohla vážit tisíce tun. Byla příliš obrovská, nedala se zvládnout. Takoví velikáni dokážou nadlouho uvěznit pod vodou i toho nejlepšího plavce, nedovolí mu, aby se nadechl. Navíc Corky zmizel pod vodou v nepravý okamžik, kdy se za první vlnou přivalila druhá a stáhla ho ještě hlouběji.
Surfaři po celé Kalifornii si myslí, že Corky Collins prožil dokonalý život a zemřel dokonalou smrtí. Poškození sluchu, čelních dutin či obou očí – to mu bylo úplně šumafuk. Nuda či nemocné srdce by bylo mnohem horší. A úplně nejhorší je, když někdo celý život dřepí v kanceláři jen proto, aby si vydělal na tučnou penzi. Surfování – to byl celý jeho život i smrt. Vydal se na milost i nemilost přírodě. Ještě dnes se mi svírá srdce, když pomyslím na to, jak krásně prošel světem, kde se tak mnoho jiných lidí neustále trápí.
Bobby po něm zdědil dům.
Mého přítele to zaskočilo. Oba jsme znali Corkyho Collinse od jedenácti let. To jsme poprvé dorazili k jeho domu na kolech a přivezli si surfovací prkna. Byl učitelem a rádcem každého začátečníka, zejména těch, kteří se to chtěli naučit poblíž výběžku, na němž stál jeho dům. Nechoval se povýšeně, nedával najevo, že to je jeho pozemek ale každý si ho vážil, jako kdyby mu patřilo celé pobřeží Kalifornie od Santa Barbary až po Santa Cruz. Nesnášel frajírky a chlubily všeho druhu, kteří se jen naparují a jsou schopni zkazit i tu nejlepší vlnu jak pro sebe, tak pro všechny ostatní. Ale byl kamarádem pro každého, kdo má moře rád a umí se jeho rytmu podřídit. Corky měl spousty přátel a obdivovatelů, z nichž některé znal třicet let. A tak nás zaskočilo, proč odkázal dům zrovna Bobbymu, kterého znal jen osm let.
Vykonavatel závěti předal Bobbymu dopis, který to vysvětloval. Dopis byl vzorem výstižné stručnosti:
Bobby, vyznáváš úplně jiné hodnoty než většina lidí. To je moudré. Jsi připraven věnovat tomu, co považuješ za důležité, celý svůj um, srdce a duši. To je milost Boží.
Člověk má na světě pouze moře, lásku a čas. Bůh ti dal moře. Lásku si vždycky musíš najít sám. A tak Ti dávám čas.
Corky viděl v Bobbym vyznavače pravd, které on sám pochopil až v sedmatřiceti. Proto ho chtěl odměnit a povzbudit.
Žehnej mu za to Bůh.
Bobby zdědil dům a nepříliš velkou částku peněz v létě, kdy měl za sebou první dva semestry vysoké školy. Zaplatil daně i poplatky a okamžitě ze školy odešel. Jeho rodiče zuřili. Ale Bobbymu to bylo jedno, protože měl pláž, moře a budoucnost.
Kromě toho, jeho rodiče se z nejrůznějších důvodů vztekali celý život, takže Bobby si už vypracoval určitou imunitu. Vlastnili i vydávali městské noviny a pasovali se na neúnavné bojovníky za pozvednutí celospolečenské morálky. V praxi to znamenalo, že považovali většinu lidí buďto za velké sobce, kteří nechtějí konat správně, anebo za pitomce, kteří nevědí, co je pro ně dobré. Očekávali od Bobbyho, že zdědí po nich to, čemu říkali „zaujetí velkými otázkami naší doby“. Ale Bobby si přál vymanit se z idealismu, jenž jeho rodina tak hlasitě proklamovala, a zároveň i ze závisti, zloby a samolibosti, kterou se bezúspěšně pokoušela zakrýt. Bobby chtěl jen jedno: klid a mír. Jeho rodiče si rovněž přáli mír, mír pro celou modrou planetu, ale ve vlastní rodině ho nastolit nedokázali.
Když Bobby získal dům a skromný počáteční kapitál, aby mohl začít podnikat, konečně došel klidu.
Ručičky všech hodin na světě jsou nůžky, které každou vteřinou odstřihávají čas našeho života. Číslice na monitorech digitálních hodin blikají a skáčou, jako kdyby odpočítávaly čas, který nás dělí od imploze. Čas je natolik vzácný, že se nedá koupit. Ve skutečnosti Corky nedal Bobbymu čas, ale možnost žít a nedívat se na hodinky, což alespoň zdánlivě zpomaluje plynutí času, zbavuje hodinové ručičky jejich neúprosné stříhací mánie.
Moji rodiče se mi snažili poskytnout totéž. Nicméně kvůli postižení přece jen občas slyším tikání hodin. Kdo ví, třeba i Bobby je občas rovněž zaslechne. Zřejmě nikomu z nás není dáno úplně zapomenout na čas.
Třeba i Orson tenkrát v noci, když zoufale hleděl na hvězdy a nenechal se rozptýlit ani potěšit, si rovněž uvědomil, že se jeho život krátí. Učili jsme se, že jednoduché vědomí zvířat není schopno pojmout představu vlastní smrtelnosti. Ale všechna zvířata přece mají pud sebezáchovy a jsou schopna rozpoznat nebezpečí. Když bojují o přežití, musí chápat, co je smrt, ať už se to vědcům a filozofům líbí či nikoli.
To není žádný sentimentalismus postmoderního věku. To říká zdravý selský rozum.
Teď, když jsme byli pod sprchou a já jsem drbal saze z Orsonova kožichu, pes se stále chvěl po celém těle. Voda byla teplá, zimou to určitě nebylo.
Přestal se třást, teprve když jsem ho vysušil několika ručníky a vyfoukal mu srst fénem, který tu zapomněla Pia Kličková. Když jsem se oblékal do džínsů a trička s dlouhým rukávem, které mi půjčil Bobby, Orson se několikrát zadíval na orosené okno, jako kdyby tušil, že za ním někdo je, ale už se tolik nebál.
Vytřel jsem svou koženou bundu a čepici navlhčenými papírovými ručníky, ale věci stále byly cítit kouřem, čepice víc než bunda.
V přítmí koupelny jsem spíš tušil, než viděl slova vyšitá nad kšiltem: Tajemný vlak. Přejel jsem po výšivce bříškem palce a vzpomněl si na betonovou kobku bez oken, v níž jsem čepici našel. Bylo to v nejzasutější a dnes už opuštěné části Fort Wyvern.
Vybavila se mi odpověď Angely Ferrymanové na mou poznámku, že Wyvern zavřeli už před rokem a půl. Některé věci běží dál. Nemůžou se zastavit. Nezastaví se, ani kdybychom se stavěli na hlavu.
Najednou jsem si vzpomněl, jak jsem našel mrtvou Angelu v koupelně. Viděl jsem její nehybné oči a široce otevřená ústa, jako kdyby se něčemu divila. A opět se mi vrátil pocit, že mi unikla nějaká důležitá podrobnost. Jak přesně vypadala ta ubohá mrtvola? Nevzpomněl jsem si na nic, jen mi to všechno připadalo ještě hroznější.
Zvorali jsme to, Chrisi… Zvorali jsme toho víc, ale tohle je náš největší průšvih, co jsme na světě… Prohráváme na celé

čáře… Nic nejde vrátit zpět.
+++
Mexické placky plněné kuřecími nudličkami, salátem, sýrem a salsou byly skvělé. Už jsme se neopírali o ledničku, sedli jsme si ke stolu a zapíjeli dobré jídlo pivem.
I když Sasha Orsona nakrmila, stejně ukořistil pár kousků kuřecího masa, ale už žádné pivo, i když na mě dělal psí oči.
Bobby pustil rádio vyladěné na stanici, kde pracuje Sasha. Její pořad zrovna začínal, protože právě byla půlnoc. Sasha mě nejmenovala, neřekla, že posílá písničku pro mě, ale pustila Heart Shaped World od Chrise Isaaka, kterého miluju.
Ve stručnosti jsem vyprávěl Bobbymu vše, co mě potkalo během večera: o nemocniční garáži, o krematoriu Sandyho Kirka a o skvadře tajemných pronásledovatelů, kteří mě honili po kopcích.
„Tabasco?“ ptal se, když jsem zmlkl.
„Cože?“
„Ta salsa je málo ostrá.“
„Ne,“ odmítl jsem. „Je vražedná.“
Vyndal z lednice lahvičku tabasca a postříkal si nedojedenou plněnou placku.
Sasha pustila do éteru Two Hearts od Chrise Isaaka.
Několikrát jsem se ostražitě podíval z okna a uvažoval jsem, zda nás někdo nepozoruje. Nejdřív jsem si myslel, že Bobbyho nic takového nenapadá, ale potom jsem si uvědomil, že i on se čas od času nenápadně dívá do tmy za oknem.
„Co zatáhnout roletu?“ navrhl jsem.
„Ne. To by si mysleli, že se jich bojím.“
Oba jsme předstírali, že nám to nevadí.
„Kdo to je?“
Bobby mlčel, ale já taky. „Nejsem si jistý,“ připustil nakonec.
Nebyla to celá pravda, ale já jsem už dál nenaléhal.
Vyprávěl jsem mu dál a – aby mi nemusel nadávat – raději jsem vynechal kočku, která mě vyvedla z podzemí, ale popsal jsem mu sbírku lebek úhledně vyrovnanou na dvou posledních schodech. Řekl jsem mu, že se šerif Stevenson přátelsky vybavoval s holohlavým a o pistoli, kterou jsem našel na posteli.
„Pěkná hračka,“ prohodil, když si zálibně prohlížel mou pistoli.
„Táta nechal instalovat laserový zaměřovač.“
„Skvělý.“
Bobby se občas ovládá až příliš, reaguje s tak ledovým klidem, že člověk pochybuje, jestli ho opravdu poslouchá. V dětství to dělal jen občas, ale čím je starší, tím víc se to stává podstatou jeho povahy. Právě jsem mu odvyprávěl neskutečné příhody a on se tváří, jako kdyby zrovna vyslechl výsledky posledního utkání v košíkové.
Zadíval jsem se do tmy za oknem a uvažoval, zda zrovna teď na mě někdo nemíří, nedrží na mé hlavě křížek noktovizoru. Ale potom jsem si řekl, že kdyby nás chtěli dostat, udělali by to, když jsme byli venku, mezi dunami.
Vyprávěl jsem Bobbymu vše, co se odehrálo v domě Angely Ferrymanové.
„Meruňkovice,“ odbyl mě nedbale.
„Vždyť jsem skoro nic nevypil.“
„Takovej tlamolep! Stačí dva panáky a už jdeš krmit rybičky.“
Než jsem ve svém vyprávění došel ke scéně v suterénu kostela, kde Jesse Pinn terorizoval kněze, každý jsme spořádali tři obložené placky. Bobby udělal další dvě a přinesl je na stůl.
Sasha zrovna pouštěla Graduation Day.
„Chris Isaak dnes má recitál,“ poznamenal Bobby.
„Pouští to pro mě.“
„Neříkej! A já myslel, že se Chris Isaak přihrnul na stanici a drží jí bouchačku u hlavy.“
Dojedli jsme mlčky.
„Takže ti řekla, že to byla opice, ale zároveň nebyla,“ zeptal se konečně Bobby a narážel na slova Angely Ferrymanové.
„Počkej, jak to řekla? Vypadala jako opice. A byla to opice. Byla a nebyla. A právě to na ní bylo divné.“
„Neříkals, že chudák ženská byla úplně vedle?“
„Byla smutná, děsně se něčeho bála, ale v hlavě to měla v pořádku. Podívej, někdo ji oddělal, aby ji umlčel. Takže něco pravdy na tom, co říkala, přece musí být!“
Přikývl a napil se piva.
Mlčel tak dlouho, že jsem se musel zeptat: ‚A co teď?“
„To se ptáš mě?“
„Psa asi těžko.“
„Vykašli se na to,“ řekl Bobby.
„Cože?“
„Povídám, zapomeň na to a žij dál.“
„To jsem si mohl myslet, že tohle řekneš.“
„Tak proč se ptáš?“
„Bobby, moje máma možná nezahynula kvůli nehodě.“
„To je skoro jistý.“
„A co když rakovina, na kterou zemřel táta, nevznikla jen tak sama od sebe?“
„Chceš se mstít?“
„To přece není možný, aby vrah unikl trestu!“

„To si piš, že to možný je. Spousta vrahů běhá po svobodě.“
„Ale to přece není správné!“
„To já netvrdím. Jen jsem řekl, že takovejch je dost.“
„Víš, třeba život není jen surfování, sex, jídlo a pivo.“
„To já netvrdím. Jen říkám, že by měl být.“
„Víš co,“ zadíval jsem se do tmy. „Já se strachy nepodělám, já ne.“
Boby si povzdechl a pohodlněji se uvelebil na židli. „Když čekáš na vlnu a podmínky jsou efef, moře ti přihazuje jednoho pěknýho macka za druhým a najednou vidíš, že jde řada šestimetrových drobečků, a ty víš, že když se budeš hodně snažit, tak je zmákneš, a přesto do toho nejdeš, tak se dá říct, že ses podělal strachy. Ale teď si představ, že se zničehonic přižene šňůra devítimetrových mamutů, obrovských zabijáků, kteří ti půjdou po krku, shodí tě z prkna jako smítko a stáhnou pod vodu, kde můžeš jen čuchat k chaluhám a modlit se k Bohu. Když to všechno zvážíš a nejdeš do toho, tak přece nejsi žádnej zbabělec, ale soudnej chlap. I ti nejodvázanější z nás musí bejt trochu soudný. Ale frajer, kterej leze na vlnu, i když ví, že ho rozmašíruje, má v makovici nasráno.“
Dojalo mě, že mluvil tak dlouho. Tím mi dal najevo, jak moc mu na mně záleží.
„Takže ty tvrdíš, že mám v makovici…“
„Zatím ne. Až poznám, co s tím vším provedeš.“
„Takže jsem čekatelem na…“
„Já bych to řekl takhle: tvůj makovicovosračkový potenciál je tak velký, že Richterova škála nestačí.“
Potřásl jsem hlavou. „Když takhle sedím ve vyhřáté kuchyni, ty vlny mi ani nepřipadají jako devítimetroví mamuti.“
„Já bych to hádal na dvanáct.“
„Ne, nanejvejš šest.“
Obrátil oči v sloup, jako kdyby chtěl naznačit, že pro logiku musí jedině do vlastní hlavy. „Angela tvrdila, že za všechno může nějakej ten projekt z Fort Wyvern.“
„Šla nahoru, aby mi něco donesla. Něco, co mi chtěla ukázat. Asi nějaký důkaz. Já jsem si představoval, že se třeba jejímu manželovi podařilo něco odtamtud vynést. Netuším, co to bylo, ale v tuhle chvíli je to jedno. Stejně to shořelo.“
„Fort Wyvern. Armáda. Vojáci.“
„Takže?“
„Takže jde o vládní program,“ řekl Bobby. „Brácho, vláda to není ani devítimetrovej mamut. To je tsunami, stometrový zabiják.“
„Počkej, vždyť jsme v Americe.“
„Bejvávalo.“
„Já s tím ale musím něco udělat.“
„Musíš?“
„Je to moje morální povinnost.“
Bobby nakrčil obočí a uchopil kořen nosu mezi palec a ukazovák, jako kdyby mu moje slova působila bolení hlavy.
„Mám tomu rozumět tak,“ ozval se po chvilce, „že když zapneš večerní zprávy a uslyšíš, že se k zemi blíží ničivá kometa, vlezeš do gatí, narazíš si čapku na palici a vystartíš do vesmíru, abys tu potvoru nasměroval na opačnej konec galaxie?“
„Ano, pokud čapka zrovna nebude v čistírně.“
„Pitomče!“
„Vole!“

Kapitola 20

„Podívej,“ řekl Bobby. „Právě teď mi počítač stahuje údaje. Na síť je dala britská meteorologická družice. Stačí je vyhodnotit – a můžeme vesele měřit jednu každou vlnu kdekoli na světě s přesností do několika centimetrů.“
Nerozsvítil v pracovně žádnou lampu. Velké obrazovky počítačů a nejrůznějších přístrojů vydávaly dost světla pro jeho oči a až příliš pro moje. Na obrazovkách blikaly barevné výkresy, grafy, mapy a zvětšené satelitní fotografie aktuální meteorologické situace v různých koutech světa.
Já jsem do počítačového světa nikdy nevstoupil a nevstoupím. Moje sluneční brýle s UV-filtry mi ztěžují odečítání údajů z obrazovek. Odložit je nemohu, protože bych vystavil oči dlouhodobému působení UV záření. Pro zdravé lidi to jsou zanedbatelné hodnoty, ale pro mě, kdybych seděl u počítače několik hodin denně, by to bylo stejně nebezpečné jako pozorovat blesky. Články i mou knihu, která se stala bestsellerem, jsem napsal rukou do notesu. Právě kvůli knize vyšel velký článek v časopise Time o mně a o podobně postižených.
Místnost plná počítačů je srdcem Bobbyho firmy Surfcast, která každý den vypracovává předpovědi podmínek pro surfování a faxem je rozesílá předplatitelům po celém světě. Firma má vlastní webovou stránku a poskytuje informace pro veřejnost i po telefonu. Zaměstnává mimo Moonlight Bay čtyři zaměstnance, jejichž počítače jsou propojeny do sítě, ale Bobby vyhodnocuje údaje a vytváří předpověď vždy sám.
Vlny světového oceánu pravidelně brázdí zhruba šest milionů surfařů, z toho minimálně pět a půl milionu touží po vlnách o výšce přibližně metr dvacet až dva metry čtyřicet centimetrů. Na otevřeném moři se vlny většinou schovávají pod povrchem, správná vlna pro surfaře vznikne teprve až poblíž pobřeží. Až do konce osmdesátých let nikdo neuměl spolehlivě předpovědět, kde a kdy se vyskytnou vlny kolem dvou metrů. A tak skalní surfaři trávili na pláži třeba i několik dní a čekali, až někde vzniknou správné vlny a oceán se na horizontu slibně rozvlní. Většina z pěti a půl milionů surfařů ráda zaplatí Bobbymu nevelký obnos, aby věděli, kde a kdy se dá krásně zasurfovat. Je to lepší než spoléhat

pouze na přízeň Kahuny, boha surfování.
Ono se řekne „nevelký obnos“. Jen za telefonickou předpověď každý volající zaplatí dva dolary, přičemž ročně volá asi osm set tisíc lidí. Ironie osudu je, že Bobby, ležérní povaleč a rebel, se možná stal nejbohatší osobou v městečku. Ale málokdo si to uvědomuje a Bobby většinu peněz stejně rozdá a utratí.
„Koukni se,“ pobídl mě Bobby a dopadl na židli před jedním z počítačů. „Než vystartíš zachraňovat svět vstříc vlastní smrti, nech si projít hlavou tohle.“ Bobby něco vyťukal na klávesnici, aby přivolal čerstvé údaje, Orson zvedl hlavu a se zájmem ho sledoval.
Většina ze zbývajících půl milionu surfařů dává přednost vlnám o výšce kolem čtyř a půl metru a pouze asi deset tisíc zvládne šestimetrové vlny. I když to jsou menšiny nacházející se na okraji společnosti surfařů, i oni většinou chtějí dostat od Bobbyho předpověď. Žijí jen pro surf, kdyby měli zmeškat krásné vlny, zejména poblíž svého bydliště, brali by to jako tragédii.
„V neděli,“ prohlásil Bobby, aniž by přestal ťukat do klávesnice.
„Tuhle neděli?“
„Ode dneška za dva dny. Budeš chtít bejt tady. Myslím raději než na krchově.“
„Správné vlny?“
„Přímo boží.“
Na celém světě možná jen tři sta či čtyři sta surfařů má dost odvahy, nadání a zkušeností, aby se pokusili zvládnout vlny nad šest metrů. Mnozí z nich platí Bobbymu za to, aby vystopoval takové velikány, i když je potom někdy stojí život. Někteří z maniaků jsou natolik bohatí, že letí letadlem kamkoli, kde se na moři zrovna rozpoutá bouře. Když jsou na místě, nechávají se spouštět mezi devíti až dvanáctimetrové hrochy ze vzduchu, protože častokrát by to jinak ani nešlo. Pouze zhruba třicet dní ročně se ve světovém oceánů vyskytují devítimetrové a vyšší vlny, které jim stojí za námahu. Nejčastěji burácí ve vzdálených koutech planety. Bobby využívá mapy, satelitní snímky a meteorologické údaje z mnoha družic a vytváří předpovědi s dvou nebo třídenním předstihem, které jsou tak spolehlivé, že ani jeden z jeho nejnáročnějších zákazníků si ještě nikdy nestěžoval.
Bobby sledoval křivku vln na monitoru počítače. „Tady,“ prohlásil rozhodně a ukázal prstem, načež Orson se pozorně zadíval na obrazovku. „Moonlight Bay, boží surf. Od sobotního odpoledne až do svítání v neděli – prostě klasika. Vlny jak víno.“
Vrhl jsem opatrný pohled na svítící obrazovku. „Šestimetráky?“
„Šest až dvanáct, některé možná až čtrnáct. Nejdřív se ukážou na Havajských ostrovech… a potom tady.“
„To bude super.“
„To si piš. Zrodí se z velké a pomalu se pohybující bouře severně od Tahiti. Navíc vítr bude od pevniny, ten je trochu zpomalí a prodlouží. Zkrátka sen bláznivýho surfaře.“
„Bezva.“
Otočil se na židli a zadíval se na mě. „Tak jak se rozhodneš? Chceš se prohánět po krásných vlnách od Tahiti či po tobogánu smrti, který ústí ve Wyvernu?“
„Chci oboje.“
„Kamikadze,“ prohodil Bobby vyčítavě.
„A ty zase puťka,“ odtušil jsem s úsměvem. Puťkou surfaři nazývají bázlivce, co pořád jen čekají a nechají si ujít krásné vlny.
Orson seděl na podlaze mezi námi a otáčel hlavou, jako kdyby sledoval tenisové utkání.
„Šašek jeden počmáranej,“ řekl Bobby.
„Posero.“
„Vole.“
„Takže ty do toho se mnou nejdeš,“ upřesnil jsem.
Bobby se zvedl ze židle. „Na policii s tím nechoď. Ani na FBI. Ti jsou koupený. Sám se ale o té špíně z Fort Wyvern nic nedozvíš, když to tak šíleně tutlají.“
„Něco vím už teď.“
„Jo, a když půjdeš o chlup dál, odbouchnou tě. Poslyš, Chrisi, nejsi žádný Sherlock Holmes ani James Bond. Nanejvejš tak slečna Marplová.“
„A má být? Vždyť rozluští každý případ, na který sáhne.“
„Kamikadze.“
„Puťka.“
„Šašku!“
„Posero!“
Bobby se rozchechtal, poškrábal si strnisko na tváři a prohlásil: „Je mi z tebe na blití.“
„Nápodobně.“
Zazvonil telefon a Bobby zvedl sluchátko. „Ahoj! No bezva. Koukám, žes zavedla novej formát. Samej Chris Isaak. Můžu si taky něco objednat? Já bych chtěl Dancin.“ Předal mi sluchátko. „To je pro vás, slečno Marplova.
Miluju Sashin hlas, když mluví do rádia. Je to jen nepatrný rozdíl, hlas se stává trochu hlubším a zastřenějším, ale výsledek je úžasný. Když slyším Sashu z rádia, rád bych si s ní vlezl do postele. Ostatně do postele jsem s ní ochoten jít kdykoli, ale když na mě promluví z éteru, chtěl bych se tam octnout v tu ránu. Hlas se jí změní, jakmile překročí práh studia, a přetrvává, dokud z něj neodejde, dokonce i když zrovna do mikrofonu nemluví.
„Písnička skončí asi tak za minutu. Pak mám kratší vstup, než přijde další,“ spustila Sasha. „Máme málo času. Dávej pozor, před chvilkou mi sem někdo volal a chtěl mluvit s tebou. Tvrdil, že to je pro tebe životně důležité.“

„Kdo to byl?“
„Po telefonu ti to říct nemůžu. Slíbila jsem, že to neudělám. Když jsem řekla, že jsi asi u Bobbyho… ten člověk tam nechtěl zavolat ani zajít.“
„Proč?“
„To přesně nevím. Ale… ten člověk byl pěkně vytočenej, Chrisi. ‚Poznal jsem noc, tu černou paní.‘ Víš koho tím myslím?“
Poznal jsem noc, tu černou paní.
To je přece báseň od Roberta Frosta.
Můj otec mě nakazil láskou k poezii. Sasha to dostala ode mě.
„Ano,“ přitakal jsem. „Myslím, že ti rozumím.“
„Chce se s tebou setkat co nejdřív. Tvrdí, že ti jde o život. Chrisi, co se děje?“
„Blíží se vlny. V sobotu odpoledne to bude boží.“
„To zrovna nemyslím.“
„Já vím. Zbytek ti řeknu potom.“
„Říkáš skvělý vlny. Myslíš, že bych to zvládla?“
„Šestimetráky.“
„Tak to abych si udělala piknik na pláži.“
„Miluju tvůj hlas,“ řekl jsem.
„Hladký jako zrcadlo rybníka.“
Sasha zavěsila a já taky.
Bobby sice slyšel jen půlku našeho hovoru, ale měl nevšední intuici a pochopil, že Sasha nevolala jen tak. „Co se zas děje?“
„Další případ pro slečnu Marplovou,“ odsekl jsem. „To není nic pro tebe.“
Když jsme já, Bobby a stále ještě neklidný Orson vyšli na přední verandu, rádio na kuchyňské lince začalo hrát Dancin od Chrise Isaaka.
„Sasha je príma holka.“
„Je úžasná.“
„Ale když budeš po smrti, moc si jí neužiješ. Tak zvrhlá ona zas není.“
„Tvou narážku jsem pochopil.“
„Máš sluneční brýle?“
„Ano,“ poplácal jsem se po kapse košile.
„Natřel ses po koupeli ochranným krémem?“
„Ano, maminko.“
„Nešaškuj!“
„Přemýšlel jsem…“
„No ne, von taky myslí,“ skočil mi do řeči Bobby.
„Jo, pracuju na nové knize.“
„To je dost, že ses do toho dal, ty povaleči.“
„Bude o přátelství.“
„Píšeš taky o mně?“
„Budeš se divit, ale ano.“
„Ale neuvádíš moje pravé jméno, že ne?“
„Ne, dal jsem ti jméno Igor. Ale víš… Bojím se, že se čtenáři nechytnou, protože ty a já – všichni moji přátelé – žijeme úplně jinak.“
Bobby se zastavil na horním schodě, zadíval se na mě posměšně a řekl: „A já myslel, že člověk musí bejt chytrej, aby napsal knihu.“
„Prosím tě, vždyť taky nesepisuju návrh zákona.“
„To určitě ne. Ale člověk přece nemusí bejt Tolstoj, aby věděl, že každý je jiný.“
„Jo? Maria Cortezová podle tebe nežije tuctovej život?“
Maria je sestra Manuela Ramireze, je jí osmadvacet, stejně jako mně a Bobbymu. Je kadeřnicí a za manžela má automechanika. Mají dvě děti, jednu kočku a malý řadový domek, na který si museli vzít obrovskou hypotéku.
„Ani její pravej život se neodehrává v kadeřnictví,“ namítal Bobby, „kde pořád češe nějaké báby. Ani ne doma, kde luxuje koberce. Ten skutečnej život se odehrává mezi ušima. Uvnitř lebky leží celej svět a co my víme, jakej je? Třeba stokrát odvázanější, než si naše mozečky dovedou představit. Po zemi se toulá šest miliard lidí, šest miliard tajemných a nepoznaných světů. Podíváš se třeba na prodavače bot nebo na kuchaře a řekneš si: to je ale nuda. Ale netušíš, co mají v hlavě. Někteří tam nosí mnohem pestřejší svět, než je ten tvůj. Šest miliard příběhů a každý z nich je sám o sobě eposem, je plný tragiky a triumfů, dobra a zla, zoufalství a naděje. Brácho, ty ani já nejsme až tak zvláštní.“
Nějakou dobu jsem se nezmohl na jediné slovo. Potom jsem přejel prstem po divokém vzoru jeho košile a řekl: „Já jsem ani netušil, že v tobě je i kus filozofa.“
„Kvůli těmhle perlám moudrosti?“ pokrčil Bobby rameny s předstíranou skromností. „Ty můžeš tesat rovnou do kamene.“
„A co písmena? Chceš je pozlatit, nebo dát do stříbra?“
„To nechám na tobě. Hlavně aby to stálo na pořádném monolitu z poctivé žuly, vole,“ sdělil mi s lišáckým úsměvem.
Obrovský mrak mlhy, vysoký jako zeď a nasvícený světlem měsíce, se pořád držel na stejném místě. Noční vzduch se

ani nehnul, stejně jako v nemocniční márnici.
Když jsme sestupovali po schodech, nikdo po nás nestřílel. Už se neozvaly ani ty šílené výkřiky.
Ale vetřelci byli pořád tady, někde mezi dunami či pod okrajem srázu, který klesal k pláži. Cítil jsem jejich pozornost asi jako člověk vnímá nebezpečnou energii zakletou v krunýři jedovatého chřestýše.
Bobby sice nechal pušku vevnitř, ale pořád zůstával ve střehu. Šel se mnou až k odloženému kolu a po cestě jsem zjistil, že moje vyprávění ho zaujalo víc, než mi původně dal najevo. „Poslyš, ta opice, jak o ní mluvila Angela…“
„Co je s ní?“
„Jak vypadala?“
„Jako opice.“
„To vím. Ale jako šimpanz, orangutan či jako co?“
Uchopil jsem kolo za řídítka a natočil ho směrem k městu, abych ho mohl vést po písčité cestě. „Jako makak rhesus. Copak jsem ti to neřekl?“
„Jak byla velká?“
„Povídala, že asi šedesát centimetrů na výšku a vážila tak kolem dvanácti kilo.“
„Pár jsem jich taky zahlídl,“ prohodil Bobby a upíral pohled na duny.
Zaskočilo mě to natolik, že jsem opět opřel kolo o zábradlí verandy. „Cože? Makak a tady?“
„Nevím to určitě, ale ta velikost sedí.“
V Kalifornii ve volné přírodě pochopitelně nežije žádný druh opic. Jediní primáti, kteří obývají zdejší luhy a háje, jsou lidské bytosti.
„Jednoho krásnýho dne večer,“ začal Bobby, „zvednu oči a co nevidím? Skrz vokno na mě zírá opice. Vyjdu ven a ona nikde.“
„Kdy se to stalo?“
„Tak před třemi měsíci.“
Orson se nasunul mezi nás, jako kdyby hledal bezpečné útočiště.
„Viděls je ještě někdy?“ ptal jsem se.
„Šestkrát nebo sedmkrát. Vždycky v noci. Jsou tajnosnubné a v noci jsou drzejší. Žijou ve smečce.“
„Ve smečce?“
„Když je několik koňů, je to stádo. Mnoho ptáků je hejno. Víc vlků či opic pohromadě, říká se tomu smečka, ne?“
„Vidím, že na to jdeš přímo vědecky. Pročs mi to neřekl dřív?“
Mlčel a pozoroval duny.
Já jsem se na ně díval taky. „Myslíš, že to jsou ony?“
„Možná.“
„Kolik jich v té smečce je?“
„Nevím. Řekl bych tak šest až osm.“
„Koupil sis pušku. Myslíš si, že jsou nebezpečné?“
„Možná.“
„Hlásils to někam? Třeba na veterinární službu?“
„Ne.“
„Proč ne?“
Bobby se chvíli odmlčel a pak nečekaně změnil téma: „Já se z tý holky zblázním.“
Pia Kličková. Slibovala, že jede na Waimea na měsíc či dva, a žije tam už tři roky.
Nechápal jsem, jak Pia souvisí s tím, že Bobby nic nehlásil veterinární službě, ale měl jsem pocit, že mi to za chvilku vysvětlí.
„Tvrdí, že se do ní převtělila Kaha Huna,“ řekl Bobby.
Kaha Huna je havajská bohyně surfování, která se nikdy nevtělila do žádné hmatatelné podoby, a tudíž se nemůže ani reinkarnovat.
Pia není kamaaina, havajská domorodkyně, ale haole, cizinka, která se narodila v Oskaloose, stát Kansas, žila tam až do svých sedmnácti let, a proto je zcela nevhodnou kandidátkou na to, aby se do ní převtělila domorodá praméti.
„Nezdá se ti, že to je trošku přitažené za vlasy?“
„Ona to myslí smrtelně vážně.“
„Což o to, je tak krásná, že Kaha Hunu či nějakou jinou bohyni může jít dělat od hodiny…“
Stál jsem příliš blízko a neviděl Bobbymu do očí, ale tvářil se sklesle, což jsem u něj nikdy dříve neviděl. Ani jsem netušil, že to vůbec dokáže.
„Teď se rozhoduje,“ pokračoval Bobby, „jestli má držet celibát, když se do ní převtělila Kaha Huna.“
„Aha!“
„Myslí si, že by vůbec neměla žít se žádným smrtelníkem. Že by tím nějak znesvětila svůj osud, či co.“
„To je síla,“ pokýval jsem soucitně hlavou.
„Myslí si ale, že by bylo skvělý, kdyby se dala dohromady s někým, do koho se převtělil Kahuna.“
Kahuna je bůh surfování. Vytvořili si ho moderní surfaři a vycházeli ze života jednoho šamana z Havajských ostrovů.
„A ty to nejsi,“ hádal jsem.
„Nechci bejt.“
Z toho mi vyplynulo, že Pia se snaží Bobbymu namluvit, že on opravdu je bohem surfování.
„Když ta potvora je tak bystrá a nadaná,“ protáhl Bobby lítostivě a nešťastně.
Pia vystudovala univerzitu v Los Angeles a absolvovala s vyznamenáním. Na studie si vydělávala tím, že malovala

portréty; dnes se její práce ve stylu hyperrealismu prodávají víc než slušně.
„Jak je to možný," kvílel Bobby, „že je tak chytrá a nadaná a… a vyvádí takový věci?!"
„Co když ty jsi Kahuna."
„Víš co, to není žádná legrace," ohradil se Bobby. Zarazilo mě to, protože dřív jsem si myslel, že Bobby nebere vážně vůbec nic. Vítr utichl natolik, že se nepohnulo ani jediné stéblo vysoké trávy. Měsíc krásně svítil. Stejnoměrné ševelení příboje, které doléhalo z pláže, znělo jako tichá modlitba početného davu.
Pia a její výstřelky mě zajímaly, ale mnohem větší zájem jsem pochopitelně měl o opice.
„Těch několik posledních let," řekl Bobby, „co na mě Pia hrne svoje transcendentno… No, někdy je to docela psina, ale občas si připadám, jako bych se celé dny babral v břečce."
Břečka je, když pomalé a líné vlny zvedají písek a drobné oblázky, které vás bolestivě sekají do tváře. Zkrátka pro surfování to není to pravé.
„Někdy," svěřil se Bobby, „když s ní domluvím a zavěsím, je mi hrozně. Chybí mi, chtěl bych ji mít u sebe… Pomalu začínám sám sebe přesvědčovat, že ona opravdu je Kaha Huna. Pia je tak upřímná. Víš, vůbec netlačí na pilu, nedělá kolem toho povyk. Je o tom skálopevně přesvědčená – a je to. Je to horší, než kdyby trojčila."
„Nevěděl jsem, že tě to tolik bere."
„Vždyť ani já jsem to dlouho netušil," přiznal se Bobby s povzdechem a kreslil bosou nohou do písku. Věděl jsem, že teď se vrátí k opicím. „Když jsem poprvé spatřil opici za oknem, bral jsem to jako legraci, smál jsem se. Myslel jsem si, že to je domácí mazel, kterej někomu zdrhnul… Ale podruhé jich už bylo víc. Nějak se mi to nezdálo, stejně jako ty sračičky kolem Kaha Huny. Ony se totiž vůbec nechovaly jako opice."
„Jak to myslíš?"
„Opice jsou srandovní, poskakujou a blbnou. Tyhle? Ani náhodou. Tvářily se zarputile, zle, urputně a nic nedělaly jen tak pro zábavu. Pořád mě jen pozorovaly a študovaly, kde a co mám v baráku. Nebyly jen zvědavé, dělaly to… úmyslně."
„Jak úmyslně?"
Boby pokrčil rameny. „Prostě byly divné…"
Připadalo mi, že mu chybí slova, a tak jsem mu připomněl jeden výraz H. P. Lovecrafta, jehož knihy jsme v dětství tolik milovali: „Tajuplné."
„Jo. Přesně tak. Tajuplné až to bolí. Vím, že mi to nikdo nebude věřit. Vždyť jsem nevěřil vlastním očím. Popadl jsem kameru, ale nic jsem nenatočil. Víš proč?"
„Měls palec přes objektiv?"
„Ony se natočit nenechaly. Jakmile zmerčily kameru, utekly. Jsou šíleně rychlé." Vrhl na mě kradmý pohled, aby zjistil, nakolik mu věřím, a potom se opět zadíval na duny. „Vědí, k čemu kamera slouží."
„No počkej, snad je nebudeš polidšťovat," neodpustil jsem si ironickou poznámku. „Přece bys nechtěl přenášet na zvířata lidské vlastnosti a pocity."
Bobby nechal mou ironii bez povšimnutí a pokračoval: „Potom jsem už nikdy neschovával kameru do skříně. Nechal jsem ji na kuchyňské lince, aby byla po ruce. Myslel jsem si, že až se zase objeví, stačím natočit alespoň něco. Jednou v noci – je to snad šest tejdnů zpět – byly správné vlny, asi dvouapůlmetrové, vítr od pevniny. Byla sice docela kosa, ale já jsem se oblíknul a pár hodin se honil mezi vlnama. Kameru jsem si nevzal."
„Proč ne?"
„Celej tejden před tím se opice neukázaly. A tak mi přišlo, že jsem si to celý snad vymyslel. Ale to je jedno. Prostě jsem se vrátil domů, svlíkl se z neoprenu a šel si do kuchyně pro pivo. Když jsem se otočil od ledničky, za oběma okny byly opice. Visely na vnějším rámu a zíraly na mě. Tak jsem sáhl pro kameru – ale kamera nikde."
„Dals ji někam jinam?"
„Ne. Zmizela nadobro. Tu noc jsem nezamkl, když jsem šel surfovat. Od té doby zamykám."
„Chceš říct, že ji sebraly opice?"
„Druhý den jsem koupil kameru na jedno použití. A zase ji dal na linku vedle trouby. Večer jsem nechal svítit, zamkl a šel k moři."
„Správné vlny?"
„Ani ne, byly moc pomalé. Ale chtěl jsem dát opicím příležitost. A ony ji využily. Když jsem byl pryč, rozbily sklo, otevřely si okno a ukradly kameru. Nic víc. Jen tu levnou kameru najedno použití."
Teď už jsem chápal, proč má v zamčené úklidové skříni pušku.
Dům na osamělém útesu, daleko od jiných lidských obydlí, mi vždy připadal jako skvělé útočiště. Večer, když surfaři odešli, tyčil se mezi nebem a zemí jako osamělý domeček ve starožitném skleněném těžítku. Jenže místo sněžení, které se objeví, když s těžítkem pohnete, na tenhle dům se snášel jen klid a mír. Ale dnes mě jeho osamělost najednou začala děsit. Noc byla plná napětí a očekávání.
„A nechaly mi varování," pokračoval Bobby.
Představil jsem si papír a na něm velkými neohrabanými tiskacími písmeny: DEJ SI BACHA. A dole podpis: OPICE.
Nicméně se ukázalo, že opice nejsou tak pitomé, aby za sebou nechávaly hmatatelnou stopu. A že se umí vyjádřit mnohem pregnantněji. Jedna z nich se mi vydělala do postele."
„Hezky!" protáhl jsem užasle.
Jak jsem řekl, jsou tajnosnubné. Rozhodl jsem se, že se už ani nebudu pokoušet je natočit. Kdyby se mi to náhodou i podařilo… myslím, že by se pořádně naštvaly."
„Ty se jich bojíš. To jsem u tebe ještě nezažil. Taky jsem netušil, že se kvůli Pie tolik trápíš. To jsou mi novinky…"
Neřekl nic, asi nechtěl přiznat, že se opravdu bojí.

„Koupils pušku," trval jsem na svém.
„Protože si myslím, že neškodí jim čas od času ukázat, kdo je tady pánem. Proboha, to je přece můj dům i můj pozemek. Ale já se nebojím. Vždyť to jsou jen opice."
„Ale na druhou stranu taky nejsou."
„Někdy mám pocit," připustil Bobby, „že jsem snad chytil vir transcendentna. Po telefonu, když mluvím s Piou. Že se ta nákaza nadpřirozenem připlazila sem po telefonním drátu až z Waimea. Pia si myslí, že je Kaha Huna. Já zase jsem posedlý opicemi nového milénia. Myslím, že bulvární plátky by to rozmázly právě pod takovým titulkem, co?"
„Opice nového milénia. To zní dobře."
„A právě proto jsem nikomu nic neříkal. Nechci, aby mě honili novináři či nějaká podobná svoloč. Udělali by ze mě blázna, co básní o yettim či mimozemšťanech z létajícího talíře. Ale i tak už nikdy nebudu mít tak krásnej klid jako předtím, viď?"
„Už navždy zůstaneš bláznem – jako já."
„Přesně tak."
„Kamikadze."
„Puťko.
„Šašku."
„Vole!" řekl jsem procítěně a vedl kolo pryč od domu po písčité pěšině.
Orson na protest proti odchodu z poměrného bezpečí domu slabě zakňučel, ale ani se nesnažil tam zůstat. Ťapkal mi těsně u nohy, když jsem se vydal směrem do města, a napjatě čichal noční vzduch.
Ušli jsme asi devět metrů, když se najednou zdvihaje bosýma nohama malé gejzírky písku přihnal Bobby a postavil se nám do cesty. „Víš, v čem je tvůj problém?"
„Neumím si vybírat přátele?" odpověděl jsem mu otázkou.
„Tvůj problém je, že po sobě chceš nechat v pozemském světě nějakou stopu. Aby lidé věděli, že ses tady mihl."
„Na to já kašlu."
„Pěkný hovno."
„Pozor na jazyk. Je tu pes."
„Vždyť proč bys jinak psal nějaký články a knihy? Chceš nechat stopu."
„Píšu, protože mě to baví."
„Vždycky ale na to nadáváš."
„Protože to je strašně těžký, ale na druhou stranu mě to těší."
„A víš, proč je to tak strašně těžký? Protože to je nepřirozený."
„Pro analfabety možná."
„Bráško, nepřišli jsme na svět, abychom nechávali nějaké stopy. Pomníky, odkazy, dědictví – to je všechno pitomost. Jsme tady, abychom ten svět objevovali, vnímali jeho krásu, užili si."
„Orsone, nastraž uši. Filozof Bob opět promluvil."
„Svět je nádherný tak jak je. Když se snažíme zanechat nějakou stopu – to je něco jako… jako když načmáráš sgrafiti. Svět je dokonalý tak, jak nám byl dán, nemůžeš ho nijak vylepšit. Každá lidská stopa – to je čirý vandalismus."
„Co Mozartova hudba?" namítal jsem
„Vandalismus," prohlásil Bobby.
„Michelangelova díla."
„Sgrafiti."
„Renoir," nevzdával jsem se.
„Sgrafiti."
„Bach, Beatles?"
„Akustické sgrafiti," tvrdil Bobby sveřepě.
Orson tak horlivě kroutil hlavou, divže se mu neutrhla.
„Matisse, Beethoven, Wallace Stevens, Shakespeare."
„Vandalové, chuligáni."
„Dick Dale," vypustil jsem z úst jméno krále surfové kytary, praotce veškeré hudby v surfovacím stylu.
Bobby překvapeně zamrkal, ale potom stejně řekl: „Sgrafiti."
„Jsi chorej."
„Nejsem, já to mám v hlavě v pořádku. To ty bys měl přestat válčit s větrnými mlýny."
„Jen slaboši a ulejváci si pletou normální zvídavost s křížovou výpravou."
„Vole, žij! Prostě se ponoř do žití a užij si. Proto jsi tady."
„Já si užiju, ale podle mých představ," ujistil jsem ho. „Neměj péči – já jsem stejnej lenoch a blb jako ty."
„Jen aby."
Když jsem se pokoušel s kolem odjet, opět mi vstoupil do cesty.
„Tak jo," řekl odevzdaně. „Dobrá, ale jednou rukou veď kolo a ve druhé drž zbraň. Až se dostaneš na pevnou cestu, naskoč na kolo a upaluj co nejrychlejc."
Poplácal jsem po kapse bundy, kde jsem cítil tíhu pistole. Zatím jsem u Angely vystřelil jediný náboj, a to ještě omylem. V zásobníku zbývalo dalších devět. „Ale vždyť to jsou jen opice," opakoval jsem po Bobbym.
„Ale zároveň nejsou."
Zpytavě jsem se zahleděl do jeho tmavých očí. „Chceš mi říct ještě něco?"
Skousl spodní ret a na chvíli se odmlčel. „Možná jsem opravdu Kahuna."

„Ale chtěls mi říct něco jiného.“
„To ano, ale je to asi tak stejná šílenost.“ Klouzal pohledem po okolních dunách. „Kápo tý smečky… Zahlídl jsem ho jen jednou z dálky a ve tmě… Je větší než ostatní.“
„Větší?“
Podíval se mi do očí. „Jo, ten frajer je vysokej asi jako já –“
Když jsem asi před hodinou stál na verandě a čekal na Bobbyho, který šel prozkoumat přilehlou pláž, koutkem oka jsem zachytil nějaký pohyb. Byl to jen stín, silueta. Připadalo mi, že vidím muže, který se pohybuje v dunách dlouhými plavnými skoky. Než jsem stačil vytasit pistoli, nikdo už tam nebyl.
„Ze by člověk?“ ptal jsem se. „Toulá se spolu se smečkou opic, vede je? Tarzan z Moonlight Bay?“
„No, doufám, že to je člověk.“
„Co to má znamenat?“
Bobby uhnul pohledem a pokrčil rameny. „Jen ti říkám, že se tady potulujou nejen opice. Je tu i někdo větší nebo něco většího.“
Podíval jsem se na světla městečka. „Mám takový dojem, že slyším tikat časovanou bombu. Že celé městečko sedí na sudu prachu.“
„Přesně tak, brácho. Drž se co nejdál.“
Přidržel jsem kolo jednou rukou a druhou vytáhl z kapsy pistoli.
„Poslouchej, když už chceš jít do toho blbýho dobrodružství,“ řekl Bobby, „jednu věc si pamatuj.“
„Mám zase tesat?“
„V tom, co se dělo ve Fort Wyvern – či se možná stále ještě děje –, mají prsty vědátoři. Vysoce vzdělaní frajeři, co mají čelo vyšší než my ksicht. Vláda, vojáci – zkrátka papaláši. Elita. A víš, proč do toho vůbec šli, když ještě netušili, že se jim to vymkne z ruky?“
„Museli platit účty, živit rodiny?“
„Jeden každý z nich si přál nechat po sobě stopu.“
„Ale já na to kašlu,“ odsekl jsem. „Já jen chci vědět, proč museli zemřít máma a táta.“
„Koukám, že hlavu máš tvrdou jako lastura.“
„Ale vevnitř je perla.“
„To není perla, ale zkamenělé hovínko od racka.“
„Ty se ale umíš vyjádřit. Měl bys psát.“
„Psát? Knihy? To už bych radši souložil s kaktusem,“ ušklíbl se Bobby.
„A víš, že to vyjde skoro nastejno? Ale občas tě to přece jen uspokojí.“
„Víš, do čeho jdeš? Tahle vlna s tebou zatočí a hodí tě na dno.“
„Možná. Ale ještě před tím se na ní skvěle svezu. Tys přece říkal, že si mám užívat.“
Bobby to konečně vzdal, ustoupil mi z cesty, zvedl pravou ruku a loučil se surfařským pozdravem saka.
Já jsem jen pevněji uchopil řídítka kola a neodpověděl jsem mu.
Bobby na mě udělal oplzlé gesto.
Vedl jsem kolo na východ, kde písčitou pěšinu měl vystřídat kamenitý povrch. Po chvilce jsem zaslechl, že Bobby mi něco říká, ale nepochopil jsem co.
Zastavil jsem se, otočil a viděl, že Bobby se vrací domů. „Cos to říkal?“
„Zvedá se mlha,“ opakoval Bobby.
Podíval jsem se k moři a viděl, že od západu se šíří mlha. Vypadalo to, jako kdyby se do pohybu dala lavina páry nasvícená světlem měsíce. Blížila se rychle a bezhlučně jako zeď, která nám ve spánku přináší záhubu.
Najednou mi připadalo, že světla městečka se třpytí až někde na opačném konci světa.

ČÁST ČTVRTÁ - HLUBOKÁ NOC

Kapitola 21

Než jsme se dostali na kamenitou část výběžku, hustá mlha nás úplně pohltila. Zdálo se, že sahá až k nebi. I když bledé světlo měsíce pronikalo až k zemi, bílá tma oslepovala více než tmavá noc za novoluní.
Světla městečka jsem už vůbec neviděl.
I zvuky zněly v mlze úplně jinak. Pořád jsem ještě slyšel ševelení příboje, ale zdánlivě přicházelo ze všech čtyř světových stran, jako kdybych se nacházel na ostrově, nikoli na poloostrově.
Nenasedl jsem na kolo, protože jsem si nebyl jistý, zda jízdu zvládnu. Viditelnost kolísala mezi nulou a zhruba dvěma metry. I když tady nerostly žádné stromy, mohlo by se stát, že si spletu směr a zřítím se přes okraj srázu na pláž. V duchu jsem přímo viděl, jak přední kolo zapadá do měkkého písku pod srázem, kolo prudce zastavuje, já letím přes řídítka, přistávám na pláži a mám přelámané údy, možná i vaz.
Kromě toho bych musel držet kolo dvěma rukama a pistoli schovat do kapsy. Po tom, co mi řekl Bobby, jsem neměl nejmenší chuti pustit zbraň z ruky. V tak husté mlze není problém dostat se až ke mně, aniž bych si něčeho všiml. Potom už nebudu mít čas vyndávat pistoli z kapsy a trvalo by příliš dlouho, než vystřelím.
A tak jsem raději kráčel poměrně svižným krokem, vedl kolo levou rukou a předstíral, že se ani trochu nebojím. Orson běžel o malý kousek přede mnou. Pes se choval ostražitě a pořád otáčel hlavou, jako kdyby mi chtěl dát najevo, že ještě ani zdaleka nemáme vyhráno.
Pohybující se kolo vydávalo typické zvuky, a každý se mohl dovtípit, kde zrovna jsme. Kdybych chtěl být úplně

potichu, musel bych kolo jedině nést. Měl jsem jen jednu ruku volnou a daleko bych ho nedonesl.
Ale na zvucích snad ani tolik nezáleží. Opice asi mají stejně vyvinuté smysly schopné zaznamenat každý sebenepatrnější podnět jako všechna ostatní zvířata; pro ně je snadné vystopovat nás i po čichu.
Orson by je asi cítil taky. Mlha zhoustla natolik, že jsem ho vnímal jen jako černou hmotu, neviděl jsem, zda má pořád nastražené uši. To by byl jasný signál, že opice jsou blízko.
V chůzi jsem přemýšlel, čím se asi liší od obyčejných makaků rhesus.
Angela mi vyprávěla, že na první pohled ničím, jen že jsou poměrně velké, ale pořád ještě v normě. Tvrdila, že opice v její kuchyni měla „zlá tmavěžlutá očka“. Ale pokud vím tenhle druh primátů mívá právě takové zbarvení očí. Ani Bobby se nezmínil o žádné výrazné odlišnosti, jen tvrdil, že opice se podivně chovali a že jejich vůdce je mnohem větší. Žádná z nich neměla znetvořenou lebku, třetí oko ani šrouby v krku, podle nichž by se dalo bezpečně poznat, že je v tajemné laboratoři vyrobila Heather Frankensteinová, pra-pra-pra-pravnučka doktora Viktora Frankensteina.
Když vedoucí projektu ve Fort Wyvern vyslýchali Angelu, jevili obavy, zda ji opice nepoškrábala či nekousla. Dá se tedy předpokládat, že opice přenáší nějakou nakažlivou nemoc, která se šíří krví, slinou či jinými tělními tekutinami. Asi proto taky Angelu podrobili prohlídce a po čtyři další roky jí každý měsíc odebírali vzorek krve. To znamená, že nemoc má dost dlouhé inkubační období.
Biologická válka. Vedoucí představitelé všech zemí světa tvrdí, že nic tak odporného nepřipravují. Zaklínají se jménem Božím, historickou zodpovědností a podepisují sáhodlouhé smlouvy, v nichž se zavazují, že se navždy vzdají těchto strašlivých výzkumů a projektů. Ale mezitím si každý stát připravuje smrtící směsi s bakteriemi antraxu, rozprašovače schopné šířit mor a tolik nových virů a bakterií, že na žádném úřadě práce ještě nikdy neevidovali jediného nezaměstnaného šíleného vědce.
Přesto nechápu, proč Angelu násilně podrobili sterilizaci. Každý sice ví, že určité nemoci jsou ve značné míře dědičné. Ale z toho, co mi vyprávěla Angela, jsem nabyl dojmu, že lidé ve Fort Wyvern to neudělali proto, že by měli starost o její zdraví či o zdraví možných potomků. Mám dojem, že je nevedl soucit, ale panický strach.
Ptal jsem se Angely, zda opice přenáší nemoc. V podstatě to zamítla: „Kéž by to byla nemoc. To by ještě nebylo nic tak hrozného. Třeba by mě léčili a já bych se uzdravila. Anebo bych umřela. Smrt je lepší než to, co na mě leze.“
Ale jestli to není nemoc, tak co je to?
Najednou se ozval šílený výkřik, který jsme už dnes večer slyšeli, a vytrhl mě z myšlenek.
Orson se zastavil, já taky a zmlklo i kovové cinkání kola.
Zdálo se, že výkřik zazněl od jihozápadu. Po chvilce se rozlehl další, a ten přicházel od severovýchodu. Chtějí nás obklíčit.
Protože mlha všechny zvuky zkreslovala, nedokázal jsem odhadnout, z jaké vzdálenosti křik přichází. Ale dal bych hlavu na špalek, že vetřelci nebudou daleko.
Nočním tichem teď zněl jen příboj – jako kdyby pravidelně tlouklo srdce. Napadlo mě, kterou písničku od Chrise Isaaka Sasha vysílá zrovna teď.
Orson se opět pohnul, já jsem ho následoval a trochu přidal do kroku. Váháním bychom si určitě nepomohli. Musíme se co nejdříve dostat z poloostrova pryč, do městečka – ale možná ani tam nebudeme v bezpečí.
Ušli jsme zhruba deset či dvanáct metrů, když se znovu ozval děsivý výkřik a opět zazněl druhý coby odpověď. Tentokrát jsme se raději nezastavovali.
Srdce mi tlouklo jako na poplach a ani trochu se nezklidnilo, když jsem si domlouval, že to jsou jen opice. Nejsou to žádní predátoři. Živí se ovocem, lesními plody a ořechy. Jsou mírumilovné.
Ale najednou se mi vybavila mrtvá tvář Angely Ferrymanové. Už jsem věděl, co mi uniklo kvůli zděšení, když jsem do ní hleděl poprvé. Rána na krku měla tak nerovné okraje, že vypadala jako po tupém noži. Ale teď jsem už věděl, že ji nezpůsobil žádný nůž. Angelu někdo zakousl, roztrhal jí hrdlo zubama. V duchu jsem viděl strašnou ránu mnohem jasněji, než když jsem stál na prahu koupelny.
Vybavily se mi i další rány na štíhlém těle. Předtím jsem neměl dost odvahy, abych je zaznamenal. Zsinalé stopy po kousnutí na rukou. Myslím, že jednu měla i na obličeji.
Opice. Ale ne ledajaké.
Připadalo mi, že vrahové si se mnou v domku Ferrymanových zahrávali – loutky, hra na schovávanou. Jako kdyby tam vyváděli nezletilí delikventi. Teď už jsem věděl, že v domě bylo několik opic: jsou dost malé, aby se schovaly i na nejnemožnějších místech, a natolik rychlé, že se pohybují jako duchové.
Bílou tmu proťal další pronikavý křik a odpovědí mu bylo hlasité hulákání, které přicházelo ze dvou směrů.
Orson i já jsme spěchali kupředu, ale utíkat jsem si zakázal. To by určitě a právem braly jako projev strachu. Každý predátor vnímá strach jako projev slabosti. Když ucítí slabost, zaútočí.
Svíral jsem pistoli tak pevně, že mi úplně srostla s rukou. Je dobře, že ji mám. Ale netuším, kolik opic může být ve smečce: možná jen tři či čtyři, možná deset i více. Vždyť jsem nikdy v životě nestřílel, nepočítám-li dnešní náhodný výstřel. Ty bestie se na mě vrhnou a já je všechny postřílet určitě nestačím.
I když jsem se na to snažil nemyslet, hlavou se mi honilo, jak asi opičí zuby vypadají. Jsou to vesměs jen tupé třenové zuby? Ne. Býložravci – pokud k nim makak rhesus patří – přece taky potřebují něco překousnout a utrhnout, když chtějí oloupat ovoce či otevřít škebli. Určitě mají i řezáky, možná i špičáky, vždyť těmi jsou vybaveni i lidé. I když jedna z nich Angelu zakousla, žádní predátoři to nejsou, takže tesáky mít nebudou. Ale některé opice je mají. Paviáni třeba mají chrup, který vypadá přímo zlověstně. Ale ať je to jak chce, jedno vím jistě: jedna z nich dokázala zabít Angelu Ferrymanovou rychle a nelítostně.
Najednou jsem spíše zaslechl či vycítil, než spatřil nějaký pohyb napravo ode mě ve vzdálenosti dvou tří metrů. A potom jsem spatřil tmavou postavu, která se držela u země a bezhlučně i rychle se blížila ke mně.

Prudce jsem se otočil ve směru pohybu. Záhadné stvoření se mi otřelo o nohu a zmizelo v mlze dřív, než jsem si ho mohl prohlédnout.
Orson zavrčel, ale znělo to spíš jako varování než jako výzva k souboji. Díval se do bílé tmy opačným směrem než já. Věděl jsem, že kdyby tu bylo dost světla, určitě bych spatřil, že má nejen nastražené uši, ale i naježenou srst.
Upíral jsem pohled dolů, těsně nad zem, a očekával, že spatřím tmavěžluté oči, o nichž mluvila Angela. Místo toho se ze tmy vynořila postava, která byla skoro stejně vysoká jako já. Možná i vyšší. Tmavá, neurčitá. Podobala se andělu smrti, který se v našich snech střemhlavě vrhá na oběť. Byl to jen stín a děsil mě svou záhadností.
Žádná nenávistná tmavěžlutá očka. Žádné určité rysy či tvary. Nepoznal jsem ani, zda je to člověk či opice, teď byl vůdce smečky těsně u mě a po chvilce zmizel.
Orson a já jsme se opět zastavili.
Rozhlížel jsem se kolem sebe, zda v pohyblivé bílé tmě přece jen nezachytím nějaký pohyb. Ale smečka se pohybovala stejně bezhlučně jako mlha.
Připadal jsem si jako potápěč uvězněný v obrovské hloubce, který ztratil orientaci v rozbouřené vodě plné planktonu a chaluh. Zahlédl, že kolem něj krouží žralok, a teď už jen čeká, že se vrátí a zakousne ho.
Něco se mi otřelo o lýtka a zatáhlo za džínsy. Orson to nebyl, protože zároveň jsem zaslechl vzteklé syčení. Snažil jsem se to stvoření nakopnout, ale nestrefil jsem se a ono zmizelo v mlze.
Orson překvapeně vyjekl, jako kdyby i jeho potkalo něco podobného.
„K noze, kámo," zavelel jsem rozhodně a on mě okamžitě poslechl.
Pustil jsem řídítka a kolo s rachotem dopadlo na písek. Uchopil jsem pistoli do obou napřažených rukou, otáčel se kolem sebe a byl připraven vystřelit na cokoli, co se pohne.
Ozvalo se vzteklé a podrážděné skřehotání několika hlasů najednou. Přesně takhle znějí hlasy opic. Je jich tu nejmíň půl tuctu.
Když jednu z nich zabiju, co udělají? Utečou nebo snad budou agresivní jako opice v kuchyni, když Angela popadla smeták?
V každém případě viditelnost byla tak mizerná, že jsem je jenom tušil. Rozhodl jsem se, že budu šetřit náboji, že nemá cenu střílet naslepo. Až vyprázdním zásobník, stanu se snadnou kořistí.
Najednou skřehotání ustalo, jako když utne.
Hustá mračna mlhy tlumila veškeré zvuky, dokonce i šum příboje. Slyšel jsem jen, jak Orson lape po dechu a vlastní ukvapené srdce, jinak nic.
Ze šedých rozvířených mračen mlhy se opět vynořila tmavá postava vůdce smečky. Vznášela se, jako kdyby měla křídla, ale to byl určitě jen optický klam.
Orson zavrčel, já jsem se prudce otočil a zapnul laserový zaměřovač. Objevila se červená tečka a klouzala po neproniknutelné tváři mlhy. Vůdce smečky či spíše jeho letící stín se rozpustil v pohyblivé bílé tmě dřív, než jsem do něj stačil zabodnout červenou laserovou tečku.
Vzpomněl jsem si na sbírku lebek, kterou někdo vyskládal na schodech v podzemním tunelu. Možná že to nebyl nezletilý úchylný vrah, který se připravuje na zločinnou dráhu. S hrůzou jsem si uvědomil, že je mohly posbírat opice.
A potom mě napadlo něco ještě děsivějšího: třeba i lebky nás dvou, mě a Orsona, doplní hrůznou sbírku. Budou svítit do tmy holými kostmi a dívat se prázdnými očnicemi.
Orson zavyl, když se z rozvířených vřeten mlhy najednou vynořila opice a se skřehotem mu skočila na hřbet. Pes se začal svíjet, aby se jí zbavil, otáčel hlavu a cenil zuby.
Bylo to tak blízko ode mě, že i při mizerné viditelnosti jsem spatřil žluté oči. Vyzařovaly studenou nenávist. Zíraly přímo na mě. Nemohl jsem vystřelit, protože bych poranil psa.
Sotva útočnice přistála na psím hřbetě, odrazila se a vyletěla do vzduchu. Celou tíhou dopadla přímo na mě, takže jsem zavrávoral a zaklonil se. Seděla mi na hrudníku, cítil jsem její napjaté svaly a drápy, které se zatínaly do kožené bundy.
V nastalém chaosu jsem se bál vystřelit, abych neublížil sám sobě.
Jeden děsivý okamžik jsme se dívali přímo jeden druhému do očí. To stvoření vycenilo zuby a vztekle syčelo, cítil jsem jeho odporně smradlavý dech. Byla to opice a zároveň nebyla. Nejvíc mě děsila nepřátelská a agresivní jinakost zakletá v upřeném pohledu.
Najednou mi strhla čapku z hlavy a já jsem se po ní ohnal pistolí. Opice sevřela čapku v tlapě a seskočila na zem.
Nakopl jsem ji, strefil jsem se a čapka jí vypadla. Makak zaskučel a houpavými skoky zmizel v mlze.
Orson se rozštěkal a odvážně začal bestii pronásledovat. Volal jsem ho k sobě, ale tentokrát mě neposlechl.
V tu chvíli jsem opět spatřil větší postavu vůdce smečky. Mihla se kolem mě ještě rychleji než předtím, letěla kupředu jako vystřelený šíp. Téměř okamžitě opět zmizela v mlze, ale Orsonovi to stačilo, aby nechal pronásledování opice, která mi málem ukradla čepici.
„Kristepane," vydechl jsem, když pes zaskučel a vrátil se ke mně.
Zvedl jsem čapku, která stále ještě ležela na zemi, ale nedal jsem si ji na hlavu. Stočil jsem ji a vložil do vnitřní kapsy bundy.
Roztřesenýma rukama jsem si přejel po obličeji a po těle, abych se ujistil, že mě opice nekousla. Pokud mě škrábla, zatím jsem to na tváři ani na rukou necítil. Díky Bohu. Pokud opice pomocí tělních tekutin přenáší nějakou nakažlivou nemoc, nemohl jsem ji dostat.
Ale cítil jsem smradlavý opičí dech, vdechoval vzduch, který ona vypouštěla z plic. Pokud se nákaza přenáší vzdušnou cestou, zrovna jsem dostal propustku do márnice.
Najednou se za mnou ozvalo tiché cinkání. Prudce jsem se otočil a spatřil, že někdo, kdo se skrýval v mlze, odtahuje pryč kolo. Už jsem zahlédl jen zadní kolo, které postupně mizelo v mlze a zanechávalo za sebou stopu v písku. Sklonil

jsem se a jednou rukou ho chytil.
Chvíli jsme se s neviditelným zlodějem přetahovali a já jsem nakonec zvítězil, což by nasvědčovalo, že jsem bojoval s opicemi, nikoli s vůdcem smečky. Postavil jsem kolo a opřel ho o sebe, abych měl obě ruce volné. Ještě jednou jsem namířil pistoli do rozvlněné mlhy.
Orson se mi tiskl k noze.
Potom zvedl zadní tlapu a nervózně vypustil do písku poslední zbytky piva. Skoro jsem se divil, že i já nemám mokro v kalhotách.
Snažil jsem se popadnout dech a chvěl se po celém těle tak prudce, že i pistole, kterou jsem svíral oběma rukama, poskakovala nahoru a dolů. Postupně jsem se ale zklidnil a srdce se mi už tolik nezmítalo v hrudi.
Šedé chuchvalce mlhy se valily jako flotila přízračných lodí a zanechávaly za sebou až nepřirozené ticho. Žádné skřehotání. Žádný jekot. Žádné divé výkřiky. Úplné bezvětří a ticho, ani příboj jsem neslyšel. Připadalo mi, že – aniž bych si to uvědomil – mě už zabili. Jsem po smrti, stojím v studené předsíni mimo obydlí života a čekám, až se otevřou dveře do síně posledního soudu.
Nakonec jsem si pomalu uvědomil, že pro tuhle chvíli hra skončila. Jednou rukou jsem vedl kolo směrem k městu a ve druhé svíral pistoli. Orson mi běžel u nohy.
Ani trochu jsem nepochyboval, že smečka opic nás stále sleduje, jenže z větší vzdálenosti než předtím. V mlze jsem sice nikoho neviděl, ale věděl jsem, že tam jsou.
Opice. Ale ne ledajaké. Asi utekli z laboratoří ve Fort Wyvern.
Konec světa, říkala Angela.
Svět prý neshoří.
A nezamrzne.
Bude to ještě horší.
Opice. Konec světa nastane kvůli opicím.
Apokalypsu způsobí primáti.
Armageddon. Konec, fini, konečná, poslední soud, zavřete dveře a navždy zhasněte.
To je přece dokonalé šílenství. Pokaždé, kdy jsem se snažil trochu uspořádat myšlenky a vyvodit ze všeho, co vím, něco alespoň trochu rozumného, moje úvahy narazily na nepostižitelné věci a sesypaly se jako domeček z karet.
Dříve mi životní postoj Bobbyho, který se neúnavně snažil distancovat od neřešitelných problémů současného světa a co nejvíc si užít, připadal jako zcela legitimní volba. Teď jsem pochopil, že je nejen legitimní, ale i logický a moudrý. Nikdo neočekával, že se dožiju dospělosti, a moji rodiče svou výchovou ve mně rozvíjeli hravost, schopnost vnímat krásu, netrápit se, užívat si dneška a nemyslet na zítřek. Zkrátka, věřit v Boha, spoléhat na jeho moudrost a nepochybovat, že mě stvořil s určitým záměrem stejně jako všechny ostatní lidi. Učili mě být vděčný i za moje postižení stejně jako za propůjčená nadání a schopnosti, protože jedno i druhé jsou součástí koncepce, která uniká lidskému chápání. Samozřejmě věděli, že mě musí naučit sebekázni a úctě k jiným. Ale popravdě řečeno to už přichází samo, pokud opravdu věříme, že náš život má i duchovní dimenzi a že my jsme pečlivě naplánovanou součástí zázračné mozaiky života. I když bylo jen málo pravděpodobné, že svoje rodiče přežiju, táta s mámou počítali i s touto možností. Jakmile mi diagnostikovali trvalé postižení, rodiče si začali platit drahou životní pojistku. Kdybych si teď, po jejich smrti, nevydělal ani cent psaním článků a knih, jsem díky jejich pojistkám dobře zajištěn. Vychovávali mě k tomu, abych si hrál, užíval si radostí a zázraků života. Kvůli nemoci nemohu vstoupit do zaměstnání a převzít břemeno zodpovědnosti, které nese většina lidí. Klidně bych mohl přestat psát a stát se tak velkým fanatikem surfu, že by Bobby Halloway ve srovnání se mnou nutně musel vypadat jako zapřísáhlý workoholik. Mohl bych si jen užívat bez nejmenších výčitek svědomí či pochybností, protože mě vychovali, abych žil tak, jak by mohlo žít celé lidstvo, kdyby Adam a Eva uposlechli Boha a mohli zůstat v ráji. Stejně jako všichni smrtelníci žiju i já jen díky náhodě. Ale na rozdíl od nich já si díky svému postižení víc uvědomuju všemocnost osudu, a toto vědomí mi dává pocit svobody.
A přesto, když jsem vedl kolo podél okraje poloostrova na východ, jsem stále přemýšlel, jaký smysl může dávat vše, co jsem viděl a slyšel od západu slunce.
Než mě a Orsona přepadla smečka, přemýšlel jsem, čím přesně se „jiné“ opice liší od obyčejných. Teď jsem se k tomu vrátil. Na rozdíl od běžných plachých makaků jsou agresivní a útočné, nejsou ani trochu hravé, ale naopak umíněné. Takže největší rozdíl je, že mají špatnou, zlou povahu. Nicméně jejich násilnické sklony jsou důsledkem jiné, mnohem závažnější odlišnosti od běžných opic, kterou jsem tušil, ale neznámo proč se neodvážil sám sobě přiznat.
Rozvířená mlha byla pořád stejně hustá, ale postupně do ní začínalo více pronikat světlo. Pomaličku jsem začal rozlišovat osvětlené budovy na pobřeží.
Orson tiše a radostně zakňučel. Asi se mu ulevilo, že se opět blížíme k civilizaci. Ale ani tam se nemůžeme cítit v bezpečí.
Když jsme opustili poloostrov a vstoupili na nábřeží, zastavil jsem se, abych vyndal čepici z kapsy. Nasadil jsem si ji na hlavu a odhodlaně zatáhl za kšilt, abych si ji více narazil do čela. Batman si bere svůj apartní převlek.
Orson váhavě sklonil hlavu k rameni, zadíval se na mě hodnotícím pohledem a krátce vyštěkl. Jako kdyby mi řekl: jsem tvůj pes, Batmane. Jsem rád, že ti to sluší, protože to zvedá i moje sebevědomí.
Na nábřeží, kde svítily pouliční lampy, se viditelnost zlepšila zhruba do třiceti metrů. Mlha stoupala ze zálivu jako přízrak dávno zmizelého moře a vstupovala do ulic; každá její drobná kapička ožívala nažloutlým světlem luceren a předávala ho dál.
Pokud nás opice i nadále pronásledují, musí se držet v mnohem větší vzdálenosti než na poloostrově, jinak bychom je spatřili. Stejně jako v povídce od E. A. Poea Vražda v ulici Morgue na pevnině se musí skrývat v parcích a tmavých zákoutích uliček, balkonů a půd.

V tuto noční hodinu na nábřeží nebyli žádní chodci ani auta. Městečko vypadalo jako po vymření.
Najednou mě posedla smutná předtucha, že tohle ticho a prázdné ulice jsou předzvěstí hrozné zkázy, které se Moonlight Bay dočká v nepříliš vzdálené budoucnosti. Naše malé městečko se chystá stát městem duchů.
Nasedl jsem na kolo a jel po nábřeží směrem na sever. Člověk, který volal Sashe a přál si mluvit se mnou, na mě čeká v přístavu, kde kotví jeho loď.
Rozjel jsem se a moje myšlenky se opět vrátily k opicím. Byl jsem si jistý, že už vím, v čem spočívá nejpodstatnější rozdíl mezi nebezpečnou smečkou, která se schovává pod příkrovem tmy, a obyčejnými makaky. Jen jsem se zdráhal tuto nevyhnutelnou pravdu vyslovit: Tyhle opice jsou mnohem chytřejší než obyčejné.
Nesrovnatelně chytřejší.
Pochopily, k čemu Bobby chce použít videokameru, a ukradly ji. Koupil novou a ony ji opět odnesly.
Mezi třiceti jinými loutkami v Angelině pracovně bezpečně poznaly můj obličej a nastražily na mě právě mého dvojníka.
Později založily požár, aby zametly stopy po vraždě.
Vědátoři ve Fort Wyvern se možná opravdu připravují na biologickou válku, ale to přece nijak nevysvětluje, proč laboratorní opice jsou mnohem chytřejší než všechny ostatní.
Co to ale přesně obnáší, když říkám, že jsou značně chytřejší? Ve vědomostní soutěži by asi nezvítězily, nebo snad ano? Asi nedokážou ani přednášet poezii na vysoké škole, úspěšně řídit rozhlasovou stanici či sledovat vlny ve světovém oceánu. Třeba nemají ani na to, aby sepsaly knihu. Ale zřejmě jsou dost chytré, aby se staly nejnebezpečnějším ohrožením lidstva v celých jeho dějinách. Jen si představte, jakou škodu by mohly napáchat krysy, jak rychle by se přemnožily, kdyby byly jen zpoloviny tak chytré jako lidi a mohly se vyhnout všem nástrahám a jedům.
A je tomu opravdu tak, že opice utekly z laboratoří, zabydlely se ve světě a úspěšně unikají před opětovným chycením? Dejme tomu, ale jak se to stalo, že jsou tak chytré? Jaké cíle si kladou? O co jim jde? Proč je výzkumníci nepochytali a nedali do lepších klecí, odkud by už nikdy nedokázaly uniknout?
Jsou snad pouhým nástrojem, který používá někdo neviditelný, kdo dosud setrvává ve Fort Wyvern? Jako když policie používá cvičené psy. Či námořníci delfíny pro vyhledávání nepřátelských ponorek. Nejednou jsem slyšel fámy, že pro případ války je dokonce učí umísťovat výbušniny na trupy lodí.
Tisíce podobných otázek mi vířily hlavou. A všechny byly k zešílení.
Kdybych si na ně odpověděl, určitě bych došel k závěru, že důsledky existence inteligentních opic jsou nedozírné.
Když jsem si uvědomil, jak jsou agresivní a nepřátelské, pochopil jsem, že jsou obrovským nebezpečím pro celou naši civilizaci.
Angela mluvila o konci světa. Zřejmě ani trochu nepřeháněla. Možná to byl ještě příznivější odhad než ten, k němuž dojdu časem já. Nicméně pro Angelu konec světa už nastal.
Měl jsem tušení, že opice jsou jen součástí mnohem většího neštěstí. Řekl bych, že mě čeká ještě nemálo hrůzných objevů.
Ve srovnání s utajenými projekty z Fort Wyvern mi Pandořina skříňka, odkud se vyvalila všechna neštěstí lidstva – války, nemoci, hlad, záplavy –, najednou začala připadat jako sbírka malicherných starostí.
Jel jsem rychle, abych už konečně byl v přístavu, a Orson mi stačil jen stěží. Utíkal ze všech sil, uši mu plandaly, tlapy bušily do země, ale i tak za mnou stále více zaostával.
Popravdě řečeno, můj spěch vycházel spíše z podvědomí. Opíral jsem se do pedálů a letěl kupředu ne proto, abych se co nejrychleji dostal do přístavu, ale abych unikl přílivové vlně strachu a násilí, která se na nás valila. Nemělo to samozřejmě žádný smysl a unikal jsem jen vlastnímu psovi.
Vzpomněl jsem si na tátova poslední slova, přestal se opírat do pedálů, počkal, až mě Orson doběhne, a pokračoval takovou rychlostí, aby mi mohl pohodlně stačit.
Nikdy neopouštějte přátele. Přátelé nás drží při životě a jsou jedinou věcí z pozemského světa, kterou možná potkáme i v tom druhém.
A vůbec, víte, jak se dá zvládnout rozbouřené moře starostí? Musíte chytnout vlnu, když se teprve rodí, vyšvihnout se na její hřbet, nechat se nést, úplně se schovat pod převisem pěny a hlavně se nebát. To je klasický surfařský postup.

Kapitola 22

Nízké vlny šplouchaly o přístavní hráz a vydávaly tichý a dokonce až něžný zvuk, který připomínal postelové radovánky novomanželů. Ve vlhkém vzduchu vytvářely neopakovatelnou čichovou kulisu přístavu vůně mořské vody, čerstvých chaluh, kreozotu, rezavějícího železa a další složky, které bych neuměl přesně pojmenovat.
V přístavu, který leží v severovýchodní části zálivu chráněné pobřežními kopci, kotví kolem tří set lodí a pouze šest z nich slouží majitelům jako trvalé obydlí. I když se společenský život v Moonlight Bay netočí zrovna kolem přístavu, hodně lidí by si přálo bydlet na lodi.
Vedl jsem kolo k západnímu konci hlavního mola, které vede souběžně s břehem. Gumy narážely na vlhká a nerovná prkna a vydávaly dutý zvuk. V tuhle noční hodinu zářila okna pouze jediné lodi. Přístavní lampy mi svítily na cestu, i když jejich světlo tlumila mlha.
Rybářské lodě kotví dál od břehu, v severní části přístavu, jeho pohodlnější a bezpečnější část patří soukromým plavidlům. Jsou tu snad všechny druhy lodí od motorových jachet – i když v poslední době i zámožnější lidé volí spíše menší a levnější plavidla – až po skromné šalupy, malé dvoustěžňové plachetnice, čtyřveslové čluny, a dokonce i dva houseboaty. Největší lodí, která zde toho času kotví, je Sunset Dancer, osmnáctimetrový kutr. Mezi motorovými jachtami největší je šestnáctimetrová Nostromo, a právě k ní jsem směřoval.
Na západním konci mola jsem zahnul na kolmé vedlejší molo, podél něhož z obou stran kotvily lodě. Jachta, kterou jsem

hledal, stála jako poslední na pravé straně.
Znám noc, tu černou paní.
Tenhle citát použila Sasha, abych pochopil, kdo mi volal do studia. Ten člověk si nepřál, aby Sasha vyslovila jeho jméno ani do telefonu, a odmítl přijít za mnou k Bobbymu. Citát pochází z verše Roberta Frosta. Není až tak známý, aby ho lehce poznal ten, kdo by případně náš hovor odposlouchával. Dovtípil jsem se, že Sasha měla na mysli Roosevelta Frosta, majitele lodi Nostromo.
Když jsem opřel kolo o zábradlí mola poblíž můstku, který klesal k jachtě, do zakotvených plavidel narazila přílivová vlna. Rozhoupaly se a naříkavě skřípaly jako stařecké klouby.
Nikdy jsem se neobtěžoval zamykáním odloženého kola, protože až do dnešní noci jsem považoval naše městečko za bezpečné útočiště, kde – na rozdíl od zbytku moderního světa – kriminalita je neznámým pojmem. Ale mám dojem, že koncem tohoto víkendu Moonlight Bay získá smutné prvenství v počtu vražd, násilnických útoků a znesvěcení mrtvol v přepočtu na jednoho obyvatele. Kdo ví, třeba si polepšíme i stran krádeží kol.
Můstek klesal k lodi ve strmém úhlu, protože příliv byl ještě poměrně nízký. Prkna byla navlhlá a klouzala. Orson i já jsme sestupovali pomalu a opatrně.
Už jsme ušli asi dvě třetiny, když se v husté mlze přímo nad našimi hlavami nečekaně ozval tichý hlas, či spíše hlasitý šepot: „Kdo je to?“
Zaskočilo mě to natolik, že jsem málem upadl. Naštěstí jsem se stačil chytit zábradlí a udržel rovnováhu.
Jachta typu Bluewater 563 je štíhlá, nízká, bílá loď se dvěma palubami. Na horní se nachází kapitánské stanoviště s plechovou střechou a plátěnými bočnicemi. Svítilo se v kajutách na zádi, kde okna zakrývaly závěsy, a v hlavní kajutě uprostřed spodní paluby. Otevřenou horní palubu i kapitánské stanoviště zakrývala mlha, takže jsem neviděl člověka, který nás oslovil.
„Kdo je to?“ zašeptal tentýž hlas stejně tiše, jen naléhavěji.
Najednou jsem si uvědomil, že to je hlas Roosevelta Frosta.
Pochopil jsem, že musím rovněž být potichu, a zašeptal: „To jsem já, Chris Snow.“
„Zakryj si oči, synku.“
Poslušně jsem si zastínil oči dlaní a přivřel je, když se mi do obličeje opřel paprsek světla z ruční svítilny. Téměř okamžitě zhasl a Roosevelt zašeptal: „Kdo je tam s tebou? Tvůj pes?“
„Ano, pane.“
„Už nikdo jiný?“
„Jak to myslíte?“
„Jen vy dva a nikdo jiný?“
„Ne, pane.“
„Tak pojď nahoru.“
Teď jsem ho zahlédl, protože přistoupil k zábradlí na horní palubě v zadní části lodi. Vlastně jsem si pořád nemohl být jistý, že to je opravdu Frost. Jeho obličej kryla mlha, tma a tmavá barva pleti.
Pobídl jsem Orsona, aby šel jako první, nastoupil na loď a oba jsme rychle vyběhli po otevřených schůdkách na horní palubu.
Z horního schodu jsem viděl, že Roosevelt Frost drží v rukou pušku. Myslím, že Národní asociace majitelů střelných zbraní už zanedlouho přestěhuje svoje sídlo do Moonlight Bay. Teď na mě nemířil, ale byl jsem si jistý, že nás měl na mušce, dokud si na nás neposvítil baterkou.
I kdyby nebyl ozbrojený, nechtěl bych se s ním nikdy potkat ve zlém. Měří zhruba dva metry, má širokánská ramena, vypracovanou postavu, krk jako dubový kmen a dlaně jako lopaty. V šedesátých a na počátku sedmdesátých let byl hvězdou amerického fotbalu a vysloužil si u novinářů přezdívku Železná palice. Teď mu sice je třiašedesát, je úspěšný podnikatel a vlastní obchod s pánským oblečením, menší nákupní středisko a majetkový podíl ve dvou místních restauracích, ale pořád by byl schopen porazit kohokoli ze současných hráčů uměle vyhnaných steroidy a geneticky upravenými potravinami.
„Nazdar, pejsku,“ zamumlal.
Orson vyštěkl.
„Podrž tohle, synku,“ zašeptal Frost a podal mi pušku.
Kolem krku se mu pohupoval silný dalekohled. Zvedl ho k očím a zadíval se na molo, po němž jsme se dostali na loď.
„Jak to, že vůbec něco vidíte?“ vyzvídal jsem.
„Noktovizor. Zachytí každé sebemenší světlo a znásobí ho osmnáct tisíckrát.“
„A co mlha?“
Zmáčkl tlačítko a v dalekohledu se ozvalo tiché vrčení. „Infračervené vidění, synku. Vidí zdroje tepla.“
„Těch musí být v přístavu víc než dost.“
„Ani ne, vždyť teď motory lodí nejdou. A kromě toho mě zajímají jen pohyblivé zdroje tepla.“
„Lidé.“
„Možná.“
„Kdo ještě?“
„Kdokoli, kdo by tě mohl sledovat. Buď zticha, synku.“
Uposlechl jsem ho. Roosevelt se jal trpělivě prozkoumávat přístav a já jsem mezitím přemýšlel, jak jsou někdy lidé úplně jiní, než se na první pohled zdají být.
Teď už mě to ani nepřekvapuje. Po dnešním západu slunce už mi několik lidí vyjevilo takové stránky svých osobností, o nichž jsem dříve neměl ani tušení. Dokonce i Bobby přede mnou něco tajil: pušku ve skříni, smečku opic. Když jsem

si vzpomněl na skálopevné přesvědčení Piy Kličkové, že se do ní převtělil duch Kaha Huny – a to mi Bobby taky řekl teprve dnes –, chápal jsem, proč Bobby tak podrážděně reaguje na sebemenší zmínku o transcendentnu, včetně mých nevinných povídaček o Orsonově oduševnělosti. Když nikdo jiný, tak alespoň můj pes se dnes v noci choval jako obvykle. Když vezmu v úvahu šílenosti, které se dějí kolem, vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se Orson najednou zvedl na špičky tlap a předvedl nějaký baletní kousek.
„Ne, nikdo vás nesledoval," řekl Roosevelt, odložil dalekohled a vzal si ode mě pušku. „Tudy, synku."
Šel jsem za ním po horní palubě směrem k zádi na pravobok lodi.
Roosevelt se zastavil a ohlédl se směrem k přístavu, kde Orson pořád nejistě postával u zábradlí. „Tak co je? Poběž, pejsku!"
Orson zůstal u zábradlí nikoli proto, že by cítil něco podezřelého, ale protože – jako vždy – se v Rooseveltově přítomnosti choval plaše, což jsem si neuměl vysvětlit.
Náš hostitel měl nevšedního koníčka. Říká se tomu ‚komunikace se zvířaty'. Je to další módní trend v rámci všeobecného zájmu o nadpřirozené jevy. Už mnohokrát se to přetřásalo v četných televizních talk show, které běží hlavně brzy odpoledne. Ale Roosevelt se svým nadáním veřejně nechlubil a používal ho jen na žádost sousedů či přátel. Při pouhé zmínce o komunikaci se zvířaty Bobby nepříčetně zuřil dokonce i dlouho před tím, než mu Pia Kličková oznámila, že se do ní převtělila bohyně a nyní hledá svého Rahunu. Roosevelt tvrdil, že dokáže porozumět přáním a smutkům domácích mazlíčků, pokud některý z nich začal chřadnout bez jakékoli viditelné příčiny. Nežádal za svou službu žádnou odměnu, ale to Bobbyho nijak nepřesvědčilo. Kurník, vždyť jsem nikdy netvrdil, že je šarlatán a že tahá z lidí prachy. On to myslí dobře. Jen příliš často vyrážel míč hlavou.
Podle Roosevelta ze všech zvířat se mu nepodařilo navázat komunikaci jedině a pouze s mým psem. Považoval to za jakousi výzvu a kdykoli ho potkal, vždycky se ho snažil rozmluvit. „Pojď sem, starouši."
Orson ještě chvíli váhal, ale nakonec pozvání přijal. Jeho drápy zacvakaly po prknech paluby.
Roosevelt, stále s puškou v rukou, proklouzl otvorem v palubě a začal sestupovat po strmých a úzkých schůdcích, které osvětlovalo jen slabé světlo na jejich spodním konci. Všemožně se snažil zkrotit svou atletickou postavu – sklonil hlavu, vypnul široká ramena, přitiskl ruce těsně k tělu – ale i tak to vypadalo, že každou chvíli uvízne.
Orson stáhl ohon mezi nohy a váhal, ale nakonec začal sestupovat za Rooseveltem a já jsem šel poslední. Schůdky vedly na zadní otevřenou palubu, nad níž horní paluba vytvářela stříšku podepřenou sloupky.
Orson se příliš nehrnul ani do hlavní kajuty, i když v tlumeném osvětlení stolních lampiček vypadala útulně a přívětivě. Když tam vešel hostitel i já, oklepal se celým tělem, aby dostal z kožichu kapičky mlhy, pokropil s nimi celou palubu a konečně šel dovnitř. Přísahal bych, že schválně šel jako poslední, aby se mohl v klidu oklepat a nikoho nepostříkal.
Když Orson vešel, Roosevelt za ním zamkl. Vzal za kliku, aby si to ověřil. A potom ještě jednou.
Součástí hlavní kajuty byla i lodní kuchyně, kde skříňky kuchyňské linky byly z přírodního dřeva a ladily s dřevěnou podlahou. Rozlehlý nečleněný prostor tvořila jídelna a salonek. Kvůli mně se dnes svítilo pouze jediným bodovým světlem ve skříňce, kde majitel vystavoval svoje fotbalové trofeje, a dvěma svíčkami na konferenčním stolku.
Ve vzduchu se vznášela krásná vůně čerstvě uvařené kávy. Když mi ji Roosevelt nabídl, rád jsem si vzal.
„Slyšel jsem o tvým tátovi… Škoda ho."
„To jo… Ale alespoň to skončilo."
„Opravdu?" ptal se Roosevelt se zdviženým obočím.
„Pro něj ano."
„Ale pro tebe ne. Pro tebe to ještě zdaleka nekončí – po tom všem, cos zažil."
„Jak to víte?" zamračil jsem se.
„Říká se to," prohlásil neurčitě.
„Ale kdo…"
Zvedl dlaň velikou jako lopata. „Promluvíme si o tom za chvilku. Právě proto jsem tě pozval. Ale stále si ještě rovnám v hlavě věci, co ti chci říct. Nech mě a já k tomu postupně dojdu, synku."
Naservíroval kávu, sundal si větrovku, pověsil ji přes opěradlo obrovské židle a sedl si ke stolu. Pobídl mě, abych si sedl naproti a nohou přitáhl třetí židli. „Pojď, pejsku, to je pro tebe," řekl Orsonovi.
Dělal to pokaždé, když jsme k němu přišli na návštěvu, ale Orson jako vždy předstíral, že nic nechápe. Uvelebil se na podlaze před ledničkou.
„Tohle se dělá?" napomenul ho jemně Roosevelt.
Orson zazíval.
Roosevelt opět nohou lehce zahýbal židlí, na kterou by měl pes usednout. „Buď přece hodnej."
Orson zazíval tak široce, že si málem vyvrátil tlamu z pantů. Přehrával nezájem jako špatný herec.
„Víš co, hafane? Když na to přijde, já tě zvednu a na tu židli posadím," dobíral si ho Roosevelt. „To by se tvůj páníček za tebe musel stydět. Víš přece, co se na návštěvě sluší?"
Dobromyslně se usmíval a v jeho hlase nezněla žádná hrozba. Na širokém obličeji a v očích se mu zrcadlilo pobavené dobro. Nemít tmavou pleť, vypadal by jako dobrotivý Buddha. „Hodnej pejsek," opakoval ještě jednou.
Orson začal vrtět ocasem. Protože seděl, zametal s ním přitom podlahu. Uvědomil si to a přestal. Plaše uhnul pohledem před Rooseveltem, zadíval se na mě a potom zvedl hlavu.
Pokrčil jsem rameny.
Roosevelt ještě jednou zahýbal s nabízenou židlí.
Orson se sice zvedl, ale pořád váhal vyskočit na židli.
Roosevelt vytáhl z kapsy větrovky, která visela přes židli, psí suchar ve tvaru kosti a držel ho poblíž svíčky, aby si ho pes mohl pořádně prohlédnout. Suchar vypadal v jeho obrovských prstech jako párátko, ale ve skutečnosti ho byl kus.

Roosevelt ho pomalu a obřadně položil na stůl naproti židli, kterou určil pro psa.
Orson sledoval jeho počínání žádoucíma očima. Přišel těsně ke stolu, ale potom se zastavil. Už se opět choval mnohem zdrženlivěji než jindy.
Roosevelt vyndal z kapsy další suchar. Chvíli s ním otáčel ve světle svíčky, jako kdyby předváděl vzácný šperk, a potom ho položil vedle prvního.
Orson skučel žádostivostí, ale na židli nevyskočil. Sklonil hlavu a vrhal na našeho hostitele plaché pohledy. Ze všech lidí na světě se pouze Rooseveltovi styděl podívat do očí.
Ten vyndal z kapsy třetí suchar. Přidržel si ho pod širokým a několikrát zlomeným nosem a s libostí k němu čichal, jako kdyby se nemohl nabažit libé vůně.
Orson zvedl hlavu a rovněž čichal.
Roosevelt se plaše usmál, vrhl na psa rychlý pohled a najednou si vložil suchar do úst. S velkým potěšením ho rozkousal, zapil douškem kávy a rozkošnicky zavrněl.
Koukal jsem jako u vytržení. Nikdy dřív jsem nic takového neviděl. „Jak to chutná?“
„Dobře. Trochu jako celozrnné vločky. Chceš taky?“
„Ne, pane. Díky, ne,“ odmítl jsem a spokojil se s douškem kávy.
Orson nastražil uši a soustředil veškerou pozornost výhradně na Roosevelta. Jestli dobrotivému černému obrovi s laskavým hlasem suchar opravdu chutná, možná bych měl přestat dělat drahoty, aby na mě vůbec něco zbylo.
Roosevelt vytáhl z kapsy další suchar. Opět si ho přidržel u nosu a čichal k němu tak vehementně, že jsem se bál, aby v místnosti zbyl vůbec nějaký vzduch. Rozkošnicky přivřel oči. Zachvěl se předstíranou slastí jako narkoman, který konečně dostal dávku drogy.
Orson se trápil. Nakonec to nevydržel, vyskočil na židli, kam ho Roosevelt už tak dlouho lákal, sedl si na zadek a natáhl krk tak daleko kupředu, že ho od Rooseveltova nosu dělilo jen asi pět centimetrů. Teď čichali k inkriminovanému sucharu oba.
Roosevelt si ho nevložil do úst, ale dal na stůl, vedle prvních dvou. „Hodnej pejsek, hodnej.“
Nevím, jestli Roosevelt opravdu dokáže komunikovat se zvířaty. Ale v každém případě se skvěle vyzná v psychologii psů.
Orson čichal k sucharům, které ležely na stole.
„Ještě ne,“ řekl hostitel varovně.
Pes se na něj zadíval tázavě.
„Nesmíš je sníst, dokud ti to nepovolím,“ vysvětlil mu Roosevelt.
Pes si olízl čenich.
„Prosím tě, pejsane, pochop jednu věc,“ pokračoval, „jestli si teď vemeš suchar bez dovolení, už ti nikdy žádný nedám – a to by mě mrzelo. Pomoz mi přece!“
Orson tiše a prosebně zakňučel.
„Nikdy a žádný,“ opakoval jemně, ale rozhodně, „když se mnou nechceš mluvit, nutit tě nebudu. Ale u mě na lodi se budeš chovat jako dobře vychované zvíře. Nemůžeš sem jen tak vtrhnout a vrhnout se na suchárky jako hladový vlk.“
Orson se mu zadíval do očí, jako kdyby se snažil pochopit, zda to myslí opravdu vážně.
Roosevelt ani nemrkl.
Pes pochopil, že hrozba je míněna vážně, a opět obrátil svou pozornost k sucharům. Zíral na ně tak zoufale, až jsem si říkal, že bych měl zatracený suchar alespoň ochutnat.
„Hodný pejsek,“ pochválil ho Roosevelt.
Zvedl ze stolu dálkový ovladač a zmáčkl tlačítko, i když mi připadalo, že špička obrovského prstu nutně musí zasáhnout alespoň tři tlačítka najednou. Za Orsonovými zády se pod stropem srolovala dvířka jedné ze skříněk a objevily se dvě řady nejrůznějších elektronických přístrojů, které se leskly v třepotavém světle svíček.
Orsona to natolik zaujalo, že se otočil, ale po chvilce se začal opět věnovat sucharům.
Pod stropem se zapnul velký monitor. Obrazovka byla rozdělena na čtyři části a v každé z nich jsem spatřil zamlžený, ale dosti jasný obraz toho, co se děje v přístavu kolem naší lodi.
„Co to je?“ vyzvídal jsem.
„Bezpečnostní systém.“ Roosevelt odložil ovladač. „Pohybová a infračervená čidla včas odhalí každého, kdo se bude chtít k lodi přiblížit. Teleskopické čočky se na něj zaměří, zvětší obraz a já hned budu vědět, kdo nás otravuje.“
„A kdo nás tedy otravuje?“
Černý obr se pomalu dvakrát napil kávy. „To se možná mám ptát já tebe.“
„Jak to myslíte? Kdo vlastně jste?“
„Prosím tě, kdo bych tak asi byl než starej Rosie Frost. Snad si proboha nemyslíš, že jsem jeden z nich. To není pravda.“
„Jeden z nich? A kdo jsou oni?“
Zadíval se na obrazovku bezpečnostního zařízení. „Při troše štěstí ani netuší, že o nich vůbec vím.“
„Kdo? Lidé z Wyvernu?“
Otočil se ke mně. „Teď nejsou jen ve Wyvernu. Už se v tom vezou i lidé z města. Nevím, kolik jich je. Pár stovek? Myslím, že tak nejvíc asi pět set. Víc jich zatím nebude. Ale to si piš, že se to šíří dál… už se to rozlezlo i mimo Moonlight Bay.“
„Napínáte mé schválně?“ ptal jsem se nešťastně.
„Ne, ale vyjde to nastejno.“
Zvedl se, přinesl konvici a dolil nám oběma čerstvou kávu.

Pochopil jsem, že budu muset čekat na jednotlivá sousta informací, jako chudák Orson čeká na suchar.
Pes olizoval stůl, ale sucharů se ani nedotkl.
Jestli se v tom nevezete, jak to že toho tolik víte?“ ptal jsem se, když se Roosevelt vrátil ke stolu.
„Vím jen něco.“
„Mám dojem, že mnohem víc než já.“
„Jen to, co mi řekla zvířata.“
„Která zvířata?“
„No, tvůj pes to určitě nebyl.“
Orson odtrhl oči od pochoutek a podíval se na něj.
„Ten mlčí jak sfinga,“ poznamenal Roosevelt.
Já jsem asi dnes večer prošel zrcadlem, jen o tom nevím.
Bude nejlepší, když se začnu řídit zákony bláznivé říše divů. „Dobrá… Takže můj flegmouš vám neřekl nic. Ale co jste se dozvěděl od ostatních zvířat?“
„Víc věcí, ale ty pochop jedno: pro tebe bude nejlepší, když zapomeneš na všechno, co jsi zažil v nemocniční garáži a v krematoriu.“
Narovnal jsem se v židli tak prudce, jako kdybych dostal nečekanou ránu. „Vy jste jeden z nich.“
„Ne. Uklidni se, synku. Já tě nepodrazím. Vždyť se známe takovou dobu. Už je to dva roky, cos poprvé přišel za mnou se svým pejskem. Víš přece, že mně můžeš důvěřovat.“
Pochyboval jsem o tom, už jsem nevěřil ani sám sobě, natož vlastní schopnosti posoudit jiné.
„Ale jestli na ty podivnosti nezapomeneš,“ pokračoval Roosevelt, „jestli se pokusíš informovat policii mimo naše městečko, ohrozíš tím několik životů.“
Srdce se mi sevřelo. „Před chvilkou jste mi říkal, že vám mohu důvěřovat, a teď mi vyhrožujete.“
Roosevelt se zatvářil dotčeně. „Jsem tvůj přítel, synku. Nevyhrožuju ti. Jen ti říkám, že…“
„Já vím. Jen to, co povídala zvířata.“
„Ne já, to lidi z Fort Wyvern chtějí udržet tyhle věci pod pokličkou. Za každou cenu, rozumíš? A vůbec, tebe osobně se ta hrozba přímo netýká. Nebo zatím ne. Na tebe si netroufnou. Na tebe ne. Tebe mají v úctě.“
Ohromilo mě to natolik, že jsem překvapeně zamrkal. „Cože? Mě a v úctě?“
„Jo. Tebe uctívaj.“
Najednou jsem si uvědomil, že Orson na chvilku zapomněl na suchary a upřeně zírá na mě.
Rooseveltova slova mě nejen zaskočila, ale připadala mi i naprosto ztřeštěná. „Proč by mě měl někdo uctívat?“ ptal jsem se zmateně.
„Kvůli tomu, kdo jsi.“
Můj ubohý mozek se protáčel jako soukolí nefunkčního motoru.
„A kdo tedy jsem?“
Roosevelt se zamračil a zamyšleně si přejel dlaní přes obličej. „Ať visím, jestli to vím. Jen opakuju, co mi řekli.“
Opakuje, co mu řekla zvířata. Kdyby to tak slyšel Bobby!
„Je to prostě tak,“ pokračoval, „že ti z Fort Wyvern tě nezabijou, ledaže bys je k tomu donutil. Odrovnají tě jen v případě, že se jinak umlčet nenecháš.“
„Když jste dnes večer volal Sashe, řekl jste jí, že mi jde o život.“
Roosevelt vážně pokýval hlavou. „Přesně tak. A nejen tobě. Taky Sashe a ještě jiným. Ti hajzlově tě budou chtít umlčet tím, že postupně budou vraždit lidi, který máš rád. Když to vzdáš a necháš všechno plavat, nechají tě žít. Takhle jsem to slyšel.“
„Lidi, které mám rád?“
„Sasha. Bobby. A dokonce i Orson.“
„Budou vraždit moje přátele, abych mlčel?“
„Budou vraždit, dokud nezmlkneš. Jednoho po druhým, budou je vraždit jednoho po druhým, až zmlkneš, abys zachránil ty zbývající.“
Byl jsem připraven riskovat vlastní život, abych se dozvěděl pravdu o smrti rodičů, nikoli životy přátel. „To je strašné. Vraždit nevinné…“
„Jo, ti hajzlové z Fort Wyvern už jsou takoví.“
„Hajzlové z Fort Wyvern?“ vykřikl jsem zoufale. „Kdo ale k čertu jsou?“
Roosevelt se napil kávy a neřekl nic.
Třeba je opravdu mým přítelem. Třeba jeho rada – pokud ho uposlechnu – opravdu zachrání život Sashe a Bobbymu.
Ale v tuhle chvíli se mi ho chtělo praštit. S chutí bych ho nelítostně ztloukl, ale věděl jsem, že proti němu v žádném případě neobstojím.
Orson dal packu na stůl. Nikoli proto, aby shodil suchar na zem, popadl ho do zubů a někam zmizel, ale aby neupadl.
Prudce se totiž vyklonil do strany a díval se kamsi za mě. Jeho pozornost upoutalo cosi mimo jídelnu.
Otočil jsem se, abych se podíval ve směru jeho pohledu, a spatřil kočku, která seděla na opěradle pohovky před osvětlenou skříňkou s fotbalovými trofejemi. Zdálo se, že má světle šedou srst. Tlamičku měla ve stínu, jen oči jí svítily zlatě a zeleně.
Takhle nějak vypadala i kočka, kterou jsem dnes večer potkal v kopcích během útěku od pohřebního ústavu Sandyho Kirka.

Kapitola 23

Kočka trůnila na opěradle pohovky nehybně jako egyptská soška ve faraónově hrobce a dávala najevo, že je připravena takto setrvat až do skonání věků.
I když to byla jen kočka, přišlo mi nevhodné sedět k ní zády. Přesedl jsem si, abych viděl celý salonek s pohovkou v jeho vzdálenějším koutě.
„Odkdy máte kočku?“ ptal jsem se.
„Není moje,“ odpověděl Roosevelt. „Je u nás na návštěvě. A je to kocour.“
„Myslím, že jsem se s ním už dnes potkal.“
„To ano.“
„On vám to řekl, viďte?“ ptal jsem se ironicky, jak to dělává Bobby.
„Ano, my jsme si s Mungojerriem popovídali,“ přitakal Roosevelt.
„S kým?“
„S Mungojerriem,“ opakoval hostitel a ukázal na kocoura. Pro jistotu mi jeho jméno hláskoval.
Jméno znělo exoticky, ale přesto jsem měl dojem, že ho znám. Jsem stejný knihomol jako můj tatínek, a tak jsem si po malé chvilce uvědomil, odkud pochází. „Tak se přece jmenovala jedna z koček v knížce od T. S. Eliota.“
„Tyhle kočky většinou milují jména z Eliotovy knihy.“
„Tyhle kočky?“
„Ty nové kočky, co jsou stejné jako Mungojerrie.“
„Nové kočky?“ opakoval jsem stále nechápavě.
Roosevelt se vyhnul vysvětlení a pokračoval: „Ta jména se jim líbí. Ani nevím, proč nebo jak se o nich dozvěděly. Znám jednu kočku, a ta se jmenuje Rum Tum Taugger. Další si říká Rumpelteazer. Coricopat a Growl Tiger.“
„Že se jim líbí? Vy to říkáte, jako kdyby si kočky volily jména samy.“
„Skoro jo,“ přitakal Roosevelt.
Potřásl jsem hlavou. „To je ale pěkně ujetý.“
„Komunikuju se zvířaty už hezkejch pár let,“ připustil hostitel, „ale i mně to občas přijde divný.“
„Bobby Halloway si myslí, že jste příliš často dostával míčem do hlavy.“
Roosevelt se usmál. „A nejen on. Ale já jsem byl fotbalista, ne boxer. A co si myslíš ty, Chrisi? Taky si myslíš, že mi jeblo?“
„Ne, pane,“ ujistil jsem ho. „Myslí vám to, jste v pořádku.“
„Na druhou stranu inteligence a bláznovství se tak úplně nevylučují, že?“
„To máte pravdu. Kolikrát jsem si to říkal, když jsem sledoval kolegy mých rodičů z akademických kruhů.“
Mungojerrie nás stále pozoroval ze salonku a Orson na něj nehleděl s obvyklou psí nevraživostí, ale s neobvyklým zájmem.
„Už jsem ti někdy vykládal, jak jsem se dostal ke komunikaci se zvířaty?“ ptal se Roosevelt.
„Ne, pane. Já jsem se nikdy neptal.“ Připadalo mi vrcholně nezdvořilé, abych si všímal něčeho tak excentrického. Tvářil jsem se, že to nevnímám, stejně jako když se snažíte brát postiženého člověka takového, jaký je.
„Tak asi před devíti lety jsem měl opravdu skvělýho psa, říkal jsem mu Sloopy. Byl černý s hnědými znaky, asi o polovinu menší než tvůj Orson. Pouliční směs, ale povahu měl zvláštní.“
Orson se přestal zajímat o kočku a věnoval pozornost Rooseveltovi.
„Prostě to byl príma kamarád. Veselej a hrávej, nikdy se nemračil. Ale najednou se ti úplně změnil. Začal být nervní, nevrlej, dokonce smutnej. Už nebyl žádné štěně, táhlo mu na desátý rok, tak jsem ho vzal k veterináři. Bál jsem se, že mu zjistí nějakou hroznou nemoc. Ale veterinář mu nenašel vůbec nic. Akorát, že má v kloubech artrózu. Tomu jsem moc dobře rozuměl, vždyť ji mám v kolenou taky – já, bejvalej fotbalista. Ale u psa to zas nebylo nic tak hroznýho a nic jinýho mu nezjistili. A přesto nebyl v pořádku, pořád se jen válel v pelechu.“
Mungojerrie se pohnul. Vyšplhal na zadní opěradlo pohovky a kradmo se k nám blížil.
„A tak jsem si jednou úplně náhodou přečetl v novinách článek o jedné paní z Los Angeles, která tvrdila, že umí komunikovat s domácími mazlíčky. Jmenovala se Gloria Chánova. Několikrát byla v televizi, radila filmovým hvězdám stran jejich miláčků a napsala knihu. Článek byl spíš posměvačný, reportér si z ní dělal blázny. Znáš to, jako by říkal: no jo, další cvok z Hollywoodu. A vlastně ani nebyl tak daleko od pravdy. Pamatuješ si přece, že když jsem odešel ze sportu, natočil jsem pár filmů. Poznal jsem spoustu známých lidí, herců, rockových hvězd a jiných komediantů. Taky hodně producentů a režisérů. Někteří byli fajn, jiní to měli v hlavě dokonce pěkně srovnané, ale ruku na srdce – spousta z nich, stejně jako mnozí, co se kolem nich točí, jsou tak praštění, že nikdy nevíš, co vyvedou.“
Kocour přešel po zadním opěradle až na druhou stranu pohovky a seskočil na boční opěradlo. Přikrčil se, svaly měl napjaté, hlavu nataženou kupředu, uši sklopené, jako kdyby se chystal jediným skokem překonat zhruba dvoumetrovou vzdálenost, která ho dělila od stolku, kde jsme seděli.
Orson zbystřil, zapomněl na Roosevelta i na suchary a měl oči jen pro kocoura.
„Měl jsem v L. A. tenkrát nějaké obchodní jednání,“ pokračoval Roosevelt, „tak jsem vzal Sloopyho s sebou. Plavili jsme se na lodi podél pobřeží. Tenkrát jsem ještě neměl Nostromo, ale jinou osmnáctimetrovou krasavici. Zakotvil jsem v Marina Del Rey, pronajal si auto a pár dní se věnoval obchodu. Dostal jsem číslo na Glorii od jednoho známého filmaře a ona souhlasila, že můžu přijít. Vzal jsem psa a jednoho dne dopoledne jsme se tam vypravili.“
Kocour na opěradle pohovky se stále krčil jako stlačená pružina. Svaly měl dokonce ještě napjatější než předtím. Malý šedý pardál.
Orson se rovněž ani nehnul. Jen pronikavě a vztekle zakňučel a opět byl zticha.
„Gloria,“ pokračoval Roosevelt, „byla původem Číňanka, ale už se narodila v Americe, stejně jako tři předchozí

generace její rodiny. Štíhlá a drobná jako panenka. Krásná, opravdu krásná. Jemné rysy, velké oči. Kdyby Michelangelo byl Číňan a pracoval s jantarem, tak jedině on by mohl vysochat takovou krásu. Překvapilo mě, že ta drobná osůbka mluví hlubokým zastřeným hlasem. Sloopymu se zalíbila hned na první pohled. Než jsem se vzpamatoval, už jí seděl na klíně. A ona se s ním mazlila, dívala se mu do očí, mluvila s ním a hned mi říkala, co ho trápí, proč bývá tak smutný.“
Mungojerrie skokem opustil pohovku a přistál nikoli na stole, ale na podlaze. Okamžitě se opět vznesl do vzduchu a už seděl na židli, kterou jsem já před chvilkou opustil, abych na něj lépe viděl.
Jakmile pružně dopadl na židli, Orson a já jsme současně sebou trhli.
Mungojerrie stál zadními tlapami na sedadle židle, předními se opíral o desku stolu a upřeně zíral na psa.
Orson opět vzrušeně, tence zakňučel a rovněž propaloval kocoura nehybným pohledem.
„Gloria mi řekla,“ vyprávěl Roosevelt dál, jako kdyby tu žádná kočka nebyla, „že Sloopy má depku hlavně kvůli tomu, že se mu už skoro vůbec nevěnuju. ‚Pořád jen randíte s Helenou‘, řekla mi. ‚A Sloopy ví, že ho Helena nemá ráda. Myslí si, že se budete muset rozhodnout: buďto on, nebo Helena. A ví, že dáte přednost ženě.‘ Něco ti povím, synku. Úplně mi to vyrazilo dech, protože jsem tenkrát opravdu chodil s Helenou. Bydlela tady v Moonlight Bay a Gloria Chánova neznala ani mě, ani ji a nemohla o tom vůbec nic vědět. Helena mi opravdu pořádně popletla hlavu, takže jsem trávil většinu volna s ní. Ona nesnášela psy a Sloopy musel zůstávat doma. Myslel jsem si, že si ho časem zamiluje. Vždyť byl tak sladký, že by polidštil snad i samotnýho Hitlera. Až později jsem se dozvěděl, že Helena je nejenže zlá na psy, ale ani se mnou to nemyslí nejlíp. Tenkrát jsem to ale netušil.“
Mungojerrie se upřeně zadíval na Orsona a vycenil tesáky.
Orson se prudce odklonil od stolu, jako kdyby se obával, že se kočka vrhne proti němu.
„Gloria mi řekla i pár dalších věcí, co ztrpčovaly Sloopymu život. Třeba jsem si tenkrát koupil dodávku. Pes sice neměl nijak výraznou artrózu, ale řekl Glorii, že se mu do nového auta nastupuje i vystupuje mnohem hůř, že se bojí, aby si nezlomil nohu.“
Kocour stále cenil zuby a zasyčel.
Orson sebou trhl a ostře zaskučel, znělo to jako unikající pára z vařící konvice.
„Pozval jsem Glorii,“ navázal Roosevelt, kterého drama mezi kočkou a psem nechávalo úplně chladným, „na oběd, který se protáhl na celé odpoledne. Pořád jsme si povídali o její práci, o komunikaci se zvířaty. Řekla mi, že nemá žádné zvláštní nadání, že není žádnej – jak se říká – senzibil. Jen využívá cit pro jiné druhy živých bytostí, který máme všichni, ale potlačili jsme ho v sobě. Tvrdila, že totéž může dělat kdokoli, i já. Jen bych se to potřeboval naučit, věnovat se tomu. To mě zaujalo.“
Mungojerrie zasyčel ještě zlověstněji, Orson sebou opět trhl a potom – na mou duši! – se kocour usmál.
Ještě víc mě překvapilo, že i můj pes se zazubil od ucha k uchu. Však to znáte, každý pes se občas zazubí. Se šťastným povzdechem se usmíval na rozradostněného kocoura, jako kdyby jejich konfrontace byla povedeným vtipem.
„No řekni sám, synku, kdo by se to nechtěl naučit?“ ptal se Roosevelt.
„To je fakt,“ přitakal jsem zmateně.
„A tak mě Gloria začla učit. Trvalo to však děsně dlouho, několik měsíců, ale nakonec mě naučila všechno, co sama uměla. Víš, co je nejdůležitější? Uvěřit, že to dokážeš. Zapomenout na pochybnosti, na cynismus, na vžité představy, co je možné a co není. A vůbec nejtěžší je přestat se bát, že budeš vypadat jako pitomec, nestarat se, co řeknou jiní a jaká to bude ostuda. Spousta lidí se přes tyhle zábrany nepřenese nikdy. Docela mě překvapilo, že jsem je nakonec zdolal.“
Orson se předklonil na židli, natáhl se nad deskou stolu a vycenil zuby na Mungojerrieho.
Ten vytřeštil oči, v nichž se zrcadlila hrůza.
Orson předváděl chrup bez jediného zvuku, ale šel z něj strach.
„Sloopy umřel o tři roky později,“ řekl Roosevelt smutně. „Panebože, ty víš, jak jsem ho oplakal. Ale řeknu ti, že to byly nádherné tři roky, když jsme si dokonale rozuměli a ve všem vyhověli.“
Orson stále cenil zuby a tiše na kocoura zavrčel. Ten pronikavě zakňoural. Orson opět zavrčel, kocour žalostně a ustrašeně zamňoukal – a potom se oba zazubili.
„Co se to tady k čertu děje?“ ptal jsem se.
Měl jsem dojem, že Orsona i Mungojerrieho moje nervózní otázka poněkud vyvedla z míry.
„Jen si dělají legraci,“ řekl Roosevelt.
Překvapeně jsem zamrkal.
Ve světle svíček se jeho tmavá tvář leskla jako maska z leštěného ebenu.
„Ano, legraci ze stereotypů,“ vysvětloval mi.
Měl jsem dojem, že snad špatně slyším. Asi mě nemine pořádný výplach uší pomocí vysokotlaké hadice a instalatérského péra. „Legraci ze stereotypů?“
„Jo, přesně tak,“ pokýval hlavou hostitel. „Samozřejmě by tomu tak neřekli, ale ti dva se teď posmívali rituálům, stereotypům. Lidé očekávají od koček a psů, že se budou chovat nepřátelsky. A Orson i Mungojerrie si právě vzali tahle naše očekávání na paškál.“
Zazubil se na mě stejně připitoměle jako kočka i pes. Rty měl tak tmavě červené, že byly skoro černé, a zuby měl zářivě bílé a obrovské jako kostky cukru.
„Pane,“ řekl jsem mu, „odvolávám, co jsem před chvilkou o vás tvrdil. Po zralé úvaze vidím, že vám opravdu jeblo, že jste úplně padlej na hlavu.“
Opět pokýval hlavou a stále se na mě zubil. Najednou se na jeho tmavém obličeji objevil nepříčetný výraz. „Sakra,“ zaklel, „kdybych byl bílej, věřil byste mi.“ Poslední slova na mě skoro zavrčel a praštil obrovskou dlaní do stolu, až

hrnky s kávou poskočily a málem se převrhly.
Kdybych neměl za zády opěradlo židle, asi bych překvapením upadl. Jeho výpad mě úplně ohromil. Za celý svůj život jsem nikdy neslyšel, aby rodiče někoho znevážili kvůli barvě pleti či použili rasistickou nadávku. Vychovávali mě k toleranci. Já sám jsem byl nejmenší menšinou na světě, v celém kraji nebyl nikdo jiný podobně postižený jako já. Nočňátko, říkali mi někteří hlupáci v dětství. Ale potom jsem se skamarádil s Bobbym, a ten mě ochránil. Nebyl jsem žádný albín, a přesto mě mnozí považovali za omyl přírody. Jiní zase měli pocit, že jsem prašivý, jako kdyby se geneticky podmíněná zvýšená citlivost vůči ultrafialovému záření mohla přenášet pouhým kýchnutím. Další si mě ošklivili jako nějakého žabáka o třech očích, který nějakým nedopatřením bydlí hned vedle nich.
Roosevelt Frost se nadzvedl na židli, sklonil se nad stůl, mával pěstí zvící menšího melounu a nenávistně na mě vyhrkl: „Rasisto! Hajzle jeden rasistickej!“
„C-cože?!“ vykoktal jsem šokované. „Co-copak jsem kdy hleděl na barvu kůže? Copak to může mít pro mě nějaký význam?“
Díval se na mě, jako kdyby se každou chvíli měl natáhnout přes stůl, vyrvat mě ze židle a škrtit mě, dokud se mi nevyvalí jazyk z úst. Vycenil zuby a zavrčel na mě, zavrčel jako pes, až moc jako pes, až podezřele se to podobalo psímu vrčení.
„Co se to tady sakra děje?“ ptal jsem se ještě jednou, ale přistihl jsem se, že se ptám psa a kočky.
Roosevelt na mě opět zavrčel a já jsem na něj jen nechápavě zíral. „Tak pojď, synku,“ řekl mi, když pochopil, že na nic víc se nezmůžu. „Do toho, když mi neumíš vynadat, tak na mě alespoň zavrč. Prosím, zavrč na mě. Do toho, synku, ty to zvládneš.“
Orson a Mungojerrie se na mě dívali, snad v očekávání toho, co udělám.
Roosevelt zavrčel ještě jednou, a vyznělo to jako pobídka. Neodolal jsem a rovněž na něj zavrčel. On zavrčel ještě víc nahlas a já taky.
„Nepřátelství,“ řekl se širokým úsměvem. „Pes a kočka. Bílý a černý. Udělali jsme si legraci ze stereotypů.“
Roosevelt opět usedl na židli a v mé duši počáteční šok vystřídal pocit, že se děje něco zázračného. Měl jsem dojem, že jsem svědkem obrovské události, která navždy změní můj život a umožní mi poznat stránky bytí, o nichž ještě dnes nemám ani tušení. Byl to ale pocit prchlivý a neurčitý, neuměl jsem si ho domyslet do důsledků.
Podíval jsem se na Orsona. Ty inkoustově tmavé oči.
Podíval jsem se na Mungojerrieho.
Kocour na mě vycenil zuby.
Orson taky.
Básník by řekl, že žilami se mi rozlil studený strach. Ne, nebál jsem se, že mě kočka nebo pes kousnou, neměl jsem odvahu si přiznat, co ty vyceněné zuby znamenají. A taky to nebyl jen strach, co mi kolovalo v žilách. Byl to rovněž opojný pocit zázraku a nebývalého vzrušení.
I když se mi to na Roosevelta nehodilo, chvíli jsem přemítal, zda mou kávu nedochutil. Ne alkoholem, ale nějakou halucinogenní drogou. Cítil jsem se zároveň zmateně i neobyčejně bystře, nic podobného jsem nikdy dříve nezažil. Vědomí se mi obrovským způsobem vyostřilo.
Kocour zasyčel na mě a já jsem zasyčel na něj.
Orson na mě zavrčel a já zavrčel taky.
Nastal nejúžasnější okamžik celého mého života, kdy my všichni, lidé a zvířata, jsme seděli u konferenčního stolku a zubili se jeden na druhého. Vzpomněl jsem si na legrační obrázky, které byly před několika lety tak oblíbené. Zobrazovaly psy, kteří hrají poker. Samozřejmě mezi námi byl pes jen jeden a nikdo nedržel v rukou karty, takže obrázek, který se mi vybavil, byl vlastně úplně o něčem jiném. Ale čím déle jsem na něj myslel, tím lépe jsem chápal, jak úžasně objevnou věc jsem zažil. Tady, u stolu před několika málo okamžiky…
A potom vlak mých myšlenek vykolejil. Příčinou bylo pronikavé pípání, které najednou začalo vydávat bezpečnostní zařízení.
Když jsem se spolu s Rooseveltem otočil, abych viděl na obrazovku, místo čtyř záběrů na ní zůstal jen jeden. Bezpečnostní systém se automaticky na vetřelce zaměřil a zobrazil ho v nepřirozeném a podivném světle noktovizoru. Návštěvník stál u zádi lodi na okraji mola, u něhož Nostromo kotvila. To stvoření vypadalo, jako kdyby uteklo z třetihor přímo do naší doby: výška něco přes metr, dlouhý zahnutý zobák, zkrátka pterodaktyl.
Mozek mi přetékal úžasnými objevy stran koček a psů, zažil jsem dnes večer opravdu příliš, nervy jsem měl napjaté k prasknutí, a tak jsem viděl něco divného i v úplně obyčejných věcech. Srdce mi tlouklo jako na poplach. V puse jsem měl horko a sucho. Kdybych se mohl pohnout, určitě bych ze židle vyskočil a porazil ji. Ještě pět vteřin a nevím, nevím… Možná bych si musel převlíct kalhoty. Ale Roosevelt mě zachránil. Buďto byl rozvážnější než já už od přírody, anebo už tak dlouho žil mezi zázraky, že dokázal rozeznat, co je tajuplné a co není.
„Modrá volavka,“ prohlásil. „Jde si zarybařit.“
Znal jsem volavky stejně dobře jako všechny jiné ptáky, kteří se vyskytují v městečku a jeho okolí. Jakmile ho Roosevelt pojmenoval, okamžitě jsem si uvědomil, že má pravdu.
Slečno, zrušte hovor s panem Spielbergem. Tady se neděje nic, co by mohl natočit.
Na svou obranu musím uvést, že přes veškerou eleganci a nezpochybnitelný půvab má v sobě volavka něco z nelítostného predátora a vyznačuje se studeným pohledem plaza, což nasvědčuje, že pochází opravdu z dob dinosaurů.
Pták se uvelebil na okraji mola a napjatě zíral do vody. Najednou se prudce ohnul, ponořil zobák do vody, vytáhl malou rybku, zaklonil hlavu dozadu a svůj úlovek spolkl. Jeden tvor musel zemřít, aby druhý přežil.
Když jsem tak snadno připsal nadpřirozené vlastnosti obyčejné volavce, nepřeceňuju snad i nedávnou scénku s

kočkou a psem? Najednou jistota zmizela a zůstaly jen pochybnosti. Obrovská vlna zázraku se rozplynula, aniž by dopadla na břeh, a já jsem se ponořil do špinavého příboje trapných rozpaků.
„Od té doby, co mě Gloria Chánova naučila komunikovat se zvířaty," řekl Roosevelt a já jsem se otočil od obrazovky pryč, „můj život je mnohem bohatší. Komunikovat znamená především naslouchat. Stát se nejlepším posluchačem na světě a v celém přilehlém vesmíru."
„Nejlepším posluchačem na světě a v celém přilehlém vesmíru," opakoval jsem po něm a v duchu uvažoval, zda by Bobby i teď reagoval na tohle pošetilé rčení stejně nádherně dopáleně jako dřív. Co když ho setkání s opicemi zbavilo jak sarkasmu, tak skepse? Doufám ale, že ne. I když se říká, že změna je život, některé věci by se měnit nikdy neměly. Třeba Bobbyho přesvědčení, že pro život stačí pár základních věcí jako písek, surfování a slunce.
„Jak nádherně jsem si užíval ve společnosti zvířat, co se mi dostali pod ruku," řekl Roosevelt ironicky jako veterinář, který vzpomíná na plodnou kariéru. Natáhl se k Mungojerriemu, pohladil ho po hlavě a podrbal mezi ušima. Kocour se přivinul k jeho obrovské tlapě a zavrněl. „Ale tyhle nové kočky, co se objevily tak před dvěma lety… To je o něčem úplně jiném" Otočil se k Orsonovi. „A jsem si jistý, že s tebou by to bylo taky moc zajímavý."
Orson zafuněl, vyplázl jazyk a zatvářil se jako dokonalý psí debílek.
„Poslyš, pejsku, mě rohlíkem neopiješ," ujistil ho Roosevelt. „Zbytečně se namáháš, vždyť jsem viděl, jak sis před chvilkou rozuměl s kočičkou."
Orson se ani nepodíval na Mungojerrieho a provrtával pohledem tři suchary, které ležely na stole přímo před ním.
„Tak ty toho nenecháš. Chceš mi namluvit, že máš jen žaludek a mozek skoro žádný. Že tě zajímají jen ty tři dobrůtky. Ale já si stejně myslím svoje."
Orson, který stále hypnotizoval suchary, nedočkavě zaskučel.
„To tys za mnou přivedl Chrise," pokračoval hostitel, „když jsme se viděli úplně poprvé. Tak starouši, proč jsi přišel, když se mnou nechceš mluvit?"
Na Štědrý den před dvěma lety, kdy do smrti mé matky zbýval pouhý měsíc, Orson a já jsme se jako vždy po setmění prohánělivenku. Tenkrát mu byl teprve rok. Ve štěněčím věku byl Orson skotačivý a rozverný, ale ne tolik jako někteří jiní mladí psi. Nicméně, když mu byl rok, občas podlehl vlastní zvědavosti a neuměl se chovat tak bezvadně jako dnes. Oné noci jsme hráli košíkovou na hřišti za střední školou, jen já a můj pes. Zrovna jsem měl perfektní mušku a vysvětloval Orsonovi, že Michael Jordan může mluvit o štěstí. Kdybych neměl XP a mohl se prohánět ve světle reflektorů… Nedokončil jsem větu, protože pes najednou začal utíkat. Několikrát jsem na něj zavolal a on se zastavil, ale jen na chvilku. Otočil se, podíval se na mě a utíkal dál. Když jsem pochopil, že se nemíní vracet, ani jsem nestačil uložit míč do síťky na řídítkách kola. Opřel jsem se do pedálů a ujížděl za rozevlátým klubkem chlupů. Pes mě vedl několika uličkami do Quester Parku, dolů z kopce do přístavu a nakonec podél mola k Nostromo. Orson štěká málokdy, ale tenkrát v noci nebyl k utišení. Skočil z mola přímo na spodní palubu lodi. Než jsem stačil zabrzdit na kluzkých prknech, Roosevelt vyšel z kajuty a snažil se psa uklidnit.
„Ty si chceš povídat," řekl teď Roosevelt Orsonovi. „I tenkrát jsi přišel, abychom si mohli promluvit. Ale mám takový dojem, že mi nedůvěřuješ."
Orson stál se skloněnou hlavou a pořád upíral oči na suchary.
„Utekly dva roky, ale ty si pořád nejsi tak úplně jistý, jestli jsem se nespolčil s lidmi z Fort Wyvern. Ty si to potřebuješ prověřit a do té doby budeš dělat obyčejného psa."
Orson si snad ani neuvědomoval, že na něj někdo mluví. Očuchával sušenky a lízal stůl v jejich těsné blízkosti.
„Tyhle nové kočky," oslovil mě Roosevelt, „pocházejí z Wyvernu. Některé se tam narodily, to je první generace, ty, co původně odtamtud utekly. A jiné se už narodily na svobodě."
„Pokusná zvířata z laboratoří?" ptal jsem se.
„Ano, první generace. Ony i jejich potomci jsou jiní než ostatní kočky. Úplně jiné."
„Jsou chytřejší," napověděl jsem, protože jsem si vzpomněl na chování opic.
„Víš víc, než jsem si myslel."
„Dnes v noci jsem nezahálel. Nakolik jsou inteligentní?"
„Jak to mám poměřit?" odpověděl mi Roosevelt otázkou, aby se vyhnul odpovědi. „Prostě jsou chytřejší a jsou… jiné než ostatní."
„Proč? Co tam s nimi dělali?"
„Nevím."
„Jak se dostaly na svobodu?"
„To můžeme leda tak hádat."
„Proč je nepochytali?"
„Ať visím, jestli to vím."
„Nic ve zlým, pane, ale lhaní vám moc nejde."
„Máš pravdu, nikdy jsem to neuměl," usmál se Roosevelt. „Poslyš, synku. Něco vím, ale ne všechno. Vím jen to, co mi řeknou zvířata. Ale pro tebe není dobrý, abys věděl všechno, co vím já. Čím víc víš, tím víc chceš vědět – a přitom máš psa a přátele, o který máš starost."
„Snad mi nechcete vyhrožovat," řekl jsem s jemnou výčitkou.
Když pokrčil širokánskými rameny, vzduch v místnosti se pohnul a já jsem se skoro divil, že nezaburácel hrom. „Když si myslíš, že jsem zajedno s lidma z Fort Wyvern, může to být výhrůžka. Když mi věříš, že jsem tvůj přítel, je to jen rada."
I když jsem se snažil Rooseveltovi důvěřovat, sdílel jsem Orsonovy pochybnosti. Nechtělo se mi věřit, že tenhle člověk je schopen zrady. Ale v říši divů za zrcadlem je možné všechno.
Káva mi zbystřila mysl, ale dostal jsem chuť na další šálek. Šel jsem ke kávovaru a dolil si.

„Jedno ti říct můžu," řekl Roosevelt. „Z Fort Wyvern se dostali nejen kočky, ale i psi."
„Orson nepochází z Fort Wyvern."
„Ne? A odkud k vám přišel?"
Opřel jsem se zády o ledničku a popíjel horkou kávu. „Jeden matčin kolega nám ho dal. Jejich fenka měla víc štěňat, potřebovali je umístit."
„Matčin kolega z univerzity?"
„Jo. Učí na Ashdonu."
Roosevelt Frost se na mě zahleděl bez jediného slova, jen po obličeji mu přeběhl mrak soucitu, který mě neznámo proč vystrašil.
„Co je?" zeptal jsem se rozechvěle, což mě hned vzápětí zamrzelo.
Pootevřel ústa, aby mi odpověděl, ale rozmyslel si to a neřekl nic. Najednou uhýbal očima před mým pohledem. Teď oba, Roosevelt a Orson, hleděli na zatracené psí suchary.
Kočku suchary ani trochu nezajímaly. Ta upírala pohled na mě.
Kdyby před mýma očima oživla soška kočky z čistého zlata a s očima z drahokamů, která několik tisíciletí střežila faraónovu hrobku pohřbenou v moři písku, nepřipadalo by mi to tak zázračné jako tahle nehybná kočka se záhadně starobylým pohledem.
„Snad si nemyslíte," namítal jsem, „že Orson je taky z Fort Wyvern? Proč by matce její kolega lhal?"
Potřásl hlavou, jako že to netuší, ale věděl to až moc dobře.
Byl jsem nešťastný z toho, jak kličkoval a nechtěl mi říct celou pravdu. Nechápal jsem, o co mu jde.
Kočka na mě pořád upírala pohled záhadný jako starobylé hieroglyfy, světlo svíčky tančilo ve vlhkém vzduchu zahuštěném napětím. „Víte co," řekl jsem konečně, „vám už chybí jen křišťálová koule, velké stříbrné kruhy v uších a rómský šátek kolem hlavy."
Vůbec to s ním nepohnulo.
Opět jsem usedl na svou židli u stolu a přemýšlel, jak nejlépe zužitkovat to málo, co vím, aby si Roosevelt myslel, že vím mnohem víc. Třeba mi řekne víc, když si bude myslet, že jeho informace pro mě nejsou žádným tajemstvím. „V laboratořích Fort Wyvern nebyli jen psi a kočky. Taky opice."
Roosevelt neřekl nic a stále uhýbal očima.
„Vy přece víte o opicích, že?" naléhal jsem.
„Ne," odpověděl, ale jeho pohled okamžitě přeskočil od psích sucharů na monitor bezpečnostního zařízení.
„Ale já si myslím, že jste si zajistil místo na kotvení mimo přístav právě kvůli opicím. Před třemi měsíci."
Hostitel si uvědomil, že jeho pohled na monitor mi prozradil příliš, a opět se zahleděl na psí suchary.
Mimo přístav, u kotviště vzdáleného od břehů, mohla kotvit jen stovka lodí. O místa byl velký zájem, i když se ke kotvišti a zpět muselo nepohodlně cestovat nějakou jinou lodí. Roosevelt si pronajal místo od jednoho nájemce. Jmenoval se Dieter Gessel a kotvil, stejně jako ostatní, se svou rybářskou lodí v severní části přístavu, ale držel si místo u kotviště pro případ, že by šel do důchodu a pořídil si jinou loď jen tak pro zábavu. Šuškalo se, že Roosevelt mu platí pětinásobek nájmu.
Nikdy předtím jsem se Roosevelta na to neptal. Není to moje věc a on sám o tom nikdy nemluvil.
„Každý večer," pokračoval jsem, „odvezete Nostromo odsud až ke kotvišti a spíte tam. Každý večer a nikdy nevynecháte. Jen dnes, protože jste čekal mě. Nejdřív se po městě povídalo, že si prý chcete koupit i nějakou menší loď. Ale když jste ji nekoupil, když jste pořád jen jezdil sem a tam, lidé si řekli: „No jo, Roosevelt. On už je takový – mluví se zvířaty…"
Neřekl mi na to jediné slovo.
Spolu s Orsonem zírali na tři suchary tak napjatě, až jsem začal věřit, že každou chvíli to někdo z nich nervově nevydrží a vrhne se na ně.
„Ale po dnešku," pokračoval jsem, „už vím, proč odjíždíte na noc ke kotvišti. Myslíte si, že tam je bezpečněji. Opice třeba neumějí plavat – či nemají vodu rády."
„Dobrá, pejsku," ozval se Roosevelt, jako kdybych neřekl vůbec nic, „mluvit se mnou nechceš, ale to nevadí. Vem si ty tři dobroty."
Orson se konečně odvážil podívat hostiteli do očí, jako kdyby se chtěl ujistit, že slyšel dobře.
„Jen si je vem," pobídl ho Roosevelt.
Pes se pochybovačně zadíval na mě, jako kdyby se ptal, zda to Roosevelt myslí opravdově.
„On je tu pánem," odpověděl jsem mu.
Orson popadl první suchar a celý šťastný ho začal chroupat.
Roosevelt konečně obrátil svou pozornost na mě, ale v očích měl stále soucit, který mě tolik děsil. „Ti lidé z Fort Wyvern… možná to všechno mysleli dobře. Někteří z nich určitě. A myslím si, že jejich výzkum přinesl i pár dobrých věcí." Opět natáhl ruku a pohladil kocoura. Ten se slastně protáhl, ale očima pořád upřeně sledoval mě. „Ale ty výzkumy mají i odvrácenou stranu. Moc ošklivou. Zaslechl jsem, že opice jsou jen vrcholek ledovce."
„Jen malá ukázka?"
Roosevelt tentokrát neuhnul očima a díval se na mě tak dlouho, že Orson mezitím stačil sníst druhý suchar. Když konečně promluvil, jeho hlas zněl tiše a tajemně: „V těch laboratořích nebyly jen kočky, psi a opice."
„Vy asi nemluvíte o bílých myškách a morčatech," řekl jsem, protože jsem nepochopil, co má na mysli.
Uhnul pohledem a zadíval se kamsi do neurčité dálky. „Valí se na nás velké změny."
„Říká se, že změna je život."
„Některé ano."

Když Orson dojedl třetí suchar, Roosevelt se zvedl ze židle. Vzal kočku do náruče a zamyšleně ji hladil. Měl jsem dojem, že zvažuje, zda bych měl vědět víc.
Když konečně promluvil, vyznělo to opět tajnosnubně. „Synku, už jsem unavenej. Měl bych dávno jít spát. Ale poprosili mě, abych tě varoval. Jestli od toho všeho nedáš ruce pryč, odnesou to tví přátelé."
„Kdo vás o to požádal? Tahle kočka?"
„Přesně tak."
Když jsem se postavil, uvědomil jsem si, že loď se houpe. Na chvilku se mi zatočila hlava a musel jsem se přidržet opěradla židle.
V hlavě jsem měl rovněž pěkný zmatek, zplašené myšlenky postrádaly záchytný bod. Měl jsem pocit, že se točím po horním okraji obrovského víru, který mě stále rychleji a rychleji stahuje dolů, až proletím jeho dnem jako Dorotka okem tornáda. Ale na rozdíl od ní se neoctnu v zemi Oz, ale ve Waimea Bay na Havajských ostrovech. Tam na mě čeká Pia Kličková, chce se mnou probrat do nejjemnějších podrobností otázku reinkarnace.
„A ta kočka, Mungojerrie," ptal jsem se, i když jsem si uvědomoval, že říkám naprostou pitomost, „není spolčena s lidmi z Fort Wyvern?"
„Ona jim utekla."
Orson se horlivě olizoval, aby se ujistil, že ani jeden jediný drahocenný drobek sucharu mu nezůstane někde na čenichu. Potom seskočil ze židle na podlahu a šel ke mně.
„Dnes večer," řekl jsem Rooseveltovi, „jsem zaslechl, že ty výzkumy ve Fort Wyvern způsobí konec světa."
„Toho světa, který známe."
„Opravdu tomu věříte?"
„Může se to stát. Ale když to všechno propukne, možná z toho vznikne víc dobra než zla. Konec toho světa, který známe my, ještě neznamená, že svět úplně zanikne."
„Povídejte to dinosaurům těsně po dopadu komety."
„No, trošku jsem se nechal unést," připustil hostitel.
„Když máte takový strach, že každou noc spíte u kotviště, když opravdu věříte, že se ve Fort Wyvern dějí tak nebezpečné věci, proč se z Moonlight Bay neodstěhujete?"
„I na to jsem pomýšlel. Ale mám tu svoje podniky. Celý můj život je tady. A kromě toho, tím by se nic nevyřešilo. Jen bych získal trochu víc času. Bezpečno už není nikde."
„To jsou dost bledé vyhlídky."
„To jo."
„Ale neřekl bych, že vy vypadáte smutně."
Roosevelt stále držel kočku v náručí a vedl nás z hlavní kabiny a kolem kapitánského můstku. „Já už jsem takový, synku. Umím se vyrovnat s tím, co život dává a bere. Alespoň se člověk nenudí. Nuda – to je to jediné, čeho se opravdu bojím." Vystoupili jsme na palubu, do vlhkého objetí mlhy. „Možná se tady opravdu budou dít strašné věci, ale dám hlavu na špalek, že na nudu si stěžovat nebudem."
Roosevelt má hodně společného s Bobbym Hallowayem. Kdo by to byl býval řekl?
„Takže… děkuju vám za radu, pane." Sedl jsem si na jícnové roubení a seskočil dolů na molo. Orson mě následoval. Velká modrá volavka už tu nebyla. Mlha vířila kolem mě, černá voda se pohupovala pod trupem lodi, jinak byl všude klid, jako když na smrt tvrdě usnu.
Vystoupal jsem teprve po dvou schůdcích, když se za mnou ozval Rooseveltův hlas. „Synku?"
Zastavil jsem se a podíval se zpátky.
„Tady opravdu jde o bezpečnost tvých přátel. Ale taky o tvoje štěstí. Věř mi, nic víc vědět nepotřebuješ. Máš dost trápení sám se sebou… nemáš lehkej život."
„Já žádné trápení nemám," ujistil jsem ho. „Akorát že mám jiné výhody i nevýhody než většina ostatních."
Jeho pleť byla tak tmavá, že v husté mlze vypadal jako přízrak, jako pouhá hra stínů. Z kočky, kterou stále držel v náručí, jsem viděl jen oči. Jako kdyby neměla žádné tělíčko, jen oči, které svítily do mlhy. „Že máš jiné výhody? Ty tomu opravdu věříš?"
„Ano, pane," odpověděl jsem, i když jsem si nebyl jistý, zda tomu věřím proto, že to je pravda, či proto, že jsem si to tak dlouho namlouval. Většinou skutečnost sama o sobě není dobrá ani špatná, dobrý či špatný je náš postoj k ní.
„Řeknu ti ještě něco," navázal Roosevelt. „Něco, co tě snad přesvědčí, abys ty věci nechal být a zachránil si život."
Čekal jsem, co to bude.
„Víš, většina z nich nechce ublížit přímo tobě," pokračoval se smutkem v hlase. „Půjdou spíš po tvých přátelích. A víš proč? Oni tě uctívají kvůli tomu, čím byla tvoje matka."
Po zádech mi proběhla mrazivá vlna strachu. Plíce se mi sevřely tak, že jsem sotva popadal dech. Nechápal jsem, proč jsem se tak lekl Rooseveltových záhadných slov. Možná že chápu víc, než si sám myslím. Možná že pravda už čeká kdesi v hlubinách podvědomí.
„Jak to myslíte?" ptal jsem se, když jsem se konečně dokázal nadechnout.
„Nech si to projít hlavou," doporučil. „Promysli si to všechno. Pak možná pochopíš, že když budeš tlačit na pilu, nic nezískáš a hodně věcí bys mohl ztratit. Synku, vědět málokdy znamená mít v duši klid. Před sto lety lidstvo nevědělo nic o struktuře atomu, o DNA či o černých dírách. Ale řekni mi, jsme snad dnes šťastnější a spokojenější než naši předci?"
Když dořekl poslední slovo, zmizel v mlze. Zaslechl jsem, jak tiše přivřel dveře. Potom se ozval o něco hlasitější zvuk, když za sebou pečlivě zamkl.

Kapitola 24

Mlha se pomalu kradla kolem lodi, která se pohupovala na černé vodě a občas zaskřípala. Připadalo mi, že z bílé tmy se rodí noční příšery, vynoří se a opět se rozplynou.
V hlavě se mi pod vlivem Frostova vyprávění honily myšlenky na mnohem nebezpečnější strašidla. Raději jsem se na ně snažil nemyslet, aby nezískala konkrétnější podobu. Kdo ví, Frost má možná pravdu. Až se dozvím všechno, co chci vědět, třeba zatoužím po časech, kdy mi pravda zůstávala skrytá.
Bobby tvrdí, že pravda je sladká, ale nebezpečná. Říká, že život by byl nesnesitelný, kdyby lidé poznali celou pravdu o sobě.
Já mu zpravidla na to odpovídal, že – pokud je to pravda – on sám si nikdy na život nesáhne.
Orson pomalu sestupoval po schůdkách na hlavní molo, já jsem ho následoval a přemýšlel, kam mám jít a co udělat.
Pravda mě láká jako píseň bájných sirén. Zdá se ale, že nikdo jiný jejich nebezpečné vábení neslyší; i já mám strach, že ztroskotám na podmořských útesech pravdy, ale nedokážu této svůdné melodii odolat.
Když jsme došli na konec schodů, řekl jsem psovi: „Poslyš… Až mi budeš chtít vysvětlit, co to všechno má znamenat, budu jedno velké ucho."
I kdyby mi Orson mohl odpovědět, měl jsem dojem, že zrovna teď mu do řeči není.
Moje kolo pořád stálo opřené o zábradlí mola. Gumová držátka řídítek nasákla mlhou a studila.
Za našimi zády zaburácel motor Nostroma. Když jsem se ohlédl, spatřil jsem, jak světla lodi mizí v mlze.
Neviděl jsem Roosevelta na kapitánském můstku, ale věděl jsem, že tam je. I když do svítání zbývalo už jen pár hodin a viditelnost byla mizerná, odvážel loď ke kotvišti.
Vedl jsem kolo směrem k pevnině a po cestě se několikrát otočil. Byl jsem zvědavý, zda v tlumeném světle přístavních luceren neuvidím Mungojerrieho. Pokud nás sledoval, dělal to nenápadně. Ale spíš jsem měl pocit, že je stále ještě na lodi. Jak to říkal Roosevelt? Většina z nich tě uctívá kvůli tomu, čím byla tvoje matka.
Když jsme odbočili doprava a pokračovali po hlavním molu k východu z přístavu, ucítil jsem odporný zápach, který stoupal od vody. Příliv zřejmě přinesl s sebou mrtvou rybu nebo živočicha a mrtvola v rozkladu uvízla mezi pilíři.
Zápach byl tak silný, že jsem ho cítil nejen nosem, ale i na jazyku, a odporný jako vývar z ďáblovy kuchyně. Zadržel jsem dech a pevně semknul rty, abych se bránil před zapáchající mlhou.
Burácení lodních motorů postupně sláblo, Nostromo se už asi blížila ke kotvišti. Vlastně to už nebylo burácení, ale tlumený rytmický tlukot. Jako kdyby se z hlubin ozývalo srdce nějaké podmořské obludy, která se může každou chvíli vynořit. Pozře všechny lodě, poničí mola a pohřbí nás všechny ve studeném a mokrém hrobě.
Když jsme byli v polovině hlavního mola, otočil jsem se a nespatřil ani kočku, ani žádnou obludu.
Nicméně jsem prohodil k Orsonovi: „Kruci, nevím jestli je to konec světa, ale smrdí to děsně."
Vyštěkl, jako kdyby se mnou souhlasil, a spěchali jsme pryč, k hlavnímu východu z přístavu, který osvětlovaly silnější světla na vysokých dřevěných stožárech.
Z přítmí za budovou správy přístavu, které bylo tak husté, že vypadalo málem jako černá tekutina, se vynořil šerif Lewis Stevenson. Vstoupil do kruhu světla pod jednou z luceren. Měl na sobě uniformu stejně jako večer, když jsem ho viděl naposledy. „Já mám ale dneska náladu," prohodil nevrle.
Jakmile opustil přítmí, okamžitě jsem vycítil, že se s ním děje něco hrozného. Studený strach se mi zavrtával do páteře jako vývrtka do korkového špuntu. Nechápal jsem, co je na něm tak odpudivého, jen jsem se chvěl po celém těle a věděl, že přede mnou stojí nějaké nevídané a nepřirozené zosobnění zla.
V pravé ruce šerif držel velkou pistoli. I když na mě nemířil, věděl jsem, že ji nedrží jen tak. Mířil na Orsona, který stál o dva kroky přede mnou ve světle lucerny, kdežto já jsem se držel ve stínu.
„Hádej, co to mám dneska za náladu?" ptal se Stevenson necelé tri metry od nás.
„Špatnou," odvážil jsem se.
„Dej si bacha, abys to nezvoral."
Šerifův hlas zněl divně. Způsob mluvy ani zabarvení hlasu se nezměnily, ale místo klidné převahy jsem slyšel úsečnost a zlobu. Jindy jeho řeč plynula jako silná a klidná řeka, která vás unáší. Ale dnes se řinula překotně, úsečně a nepřátelsky.
„Mám náladu pod psa," řekl. „Je mi na hovno. Nemám náladu na blbé vtipy. Dej si bacha, abys mě nenasral. Chápeš?"
„Ano. Ano, pane, rozumím," přikývl jsem, i když to nebyla tak úplně pravda.
Orson stál bez hnutí a napjatě zíral do hlavně pistole.
Najednou jsem si ostře uvědomil, že v celém přístavu není živé duše. Správní budovu a čerpací stanici zaměstnanci opustili už v šest večer. Kromě Roosevelta Frosta bydlí na lodi pouze pět dalších lidí, ale v tuhle hodinu všichni spí.
Mola a doky jsou stejně opuštěné jako řady žulových náhrobků na hřbitově u kostela svaté Bernadetty.
Mlha naše hlasy tlumila. Hovor nemohl zaslechnout nikdo třetí.
Stevenson se díval na Orsona, ale mluvil se mnou. „Já něco chci, ale nikdy to nedostanu, protože ani nevím, co to je. No není to k nasrání?"
Vycítil jsem, že je na pokraji nervového zhroucení. Ztratil veškerou noblesu. Vztek, hněv a zoufalství pokřivily i jeho jindy souměrnou a pohlednou tvář.
„Snowe, cítils někdy takový prázdno? Tak příšerný prázdno, že buď ho musíš naplnit, nebo chcípneš. A přitom netušíš, kde se ta prázdnota bere ani čím ji máš zaplnit."
Teď už jsem mu nerozuměl vůbec, ale věděl jsem, že dnes nemá náladu někomu něco vysvětlovat. A tak jsem se raději zatvářil vážně i soucitně a pokýval hlavou. „Ano, pane. Znám ten pocit."
Čelo a tváře se mu leskly a já jsem věděl, že to není sražená mlha, ale lepkavý pot. Obličej měl tak nepřirozeně bílý, že

vypadal jako zdroj veškeré mlhy. „Nejčastěji to na mě leze v noci. A pak je to zlý," pokračoval.
„Ano, pane."
„Může se to stát kdykoli, ale nejhorší to bývá v noci," řekl a zatvářil se znechuceně. „Sakra, co to máš za vořecha?"
Natáhl ruku s pistolí před sebe a já jsem měl dojem, že dává prst na spoušť.
Orson vycenil zuby, ale nevydal žádný zvuk ani se nepohnul.
„Je to jen kříženec labradora," zadrmolil jsem. „Je hodnej, ani kočce by neublížil."
„Cože?" zaječel Stevenson vztekle a já jsem nechápal, co v něm vyvolalo takový hněv. „Jen kříženec labradora? Velký hovno! Teď už nic není jen něco nebo někdo. Tady ne! A už nikdy nebude."
Chvíli jsem zvažoval, jestli nemám sáhnout do kapsy pro pistoli. Kolo jsem držel levou rukou. Pravá byla volná a pistoli jsem měl zrovna v pravé kapse.
Ale Stevenson, i když je úplně mimo sebe, je přece jen policista. Bleskurychle zareaguje na každý můj podezřelý pohyb. Rooseveltovu tvrzení, že oni mě uctívají, jsem příliš velkou váhu nepřikládal. I kdybych pustil kolo na zem, abych odpoutal šerifovu pozornost, zastřelí mě ještě dřív, než stačím pistoli vyndat.
A vůbec, ohrožovat zbraní velitele policie není jen tak. Udělám to, ale jen v nejkrajnějším případě. Když ho zastřelím, život pro mě skončí, protože bych ve vězení umřel.
Stevenson najednou prudce zvedl hlavu. Zhluboka se nadechl a potom začal čichat vzduch jako ohař větřící kořist. „Co to je?"
Má čich mnohem lepší než já, protože já jsem se jen domýšlel, že sotva znatelná bríza přivála až sem zápach rozkládající se mrtvoly mořského živočicha.
Stevenson se od začátku choval natolik podivně, že mi hrůzou vstávaly vlasy, ale teď začal vyvádět ještě víc. Celý se natáhl ve směru zápachu, zaklonil hlavu a prudce čichal, jako kdyby ten odporný puch vychutnával. Oči mu horečnatě plály v bledém obličeji, když se začal vyptávat. Neptal se přemýšlivě jako policista, ale se zvrácenou a nedočkavou zvědavostí. „Co je to? Cítíš to? Nějaká mrtvola, co?"
„Něco uvízlo pod molem," přitakal jsem. „Třeba mrtvá ryba."
„Mrtvá. Je mrtvá a rozkládá se. Něco… Něco na tom je, co?" Měl jsem dojem, že si olízl rty. „Ano, ano. Láká mě to."
Buďto si sám uvědomil, jak hrozné věci říká, nebo vycítil moje zděšení, protože se na mě podíval ustaraně a snažil se trochu ovládnout. Přímo o to bojoval. Viděl jsem, že se zmítá na samém okraji nervového kolapsu.
Po chvilce opět promluvil obvyklým hlasem – nakolik to za daných podivných okolností šlo. „Potřebujeme si promluvit, musíme si věci vyříkat. Teď. Ještě dnes. Nepůjdeš se mnou, Snowe?"
„Kam?"
„Do služebního vozu, stojím před vchodem."
„Ale co moje kolo…"
„Nechci tě zatknout. Jen si chvilku popovídat. Vyříkat si věci."
Sedět v autě se Stevensonem – to je poslední věc na světě, kterou bych si teď přál. Ale když odmítnu, může mi to nařídit jako úřední osoba a nechat mě zatknout.
I kdybych teď naskočil na kolo a ze všech sil se opřel do pedálů – kam půjdu? Do svítání zbývá už jen pár hodin. Nemám dost času, abych se dostal do nějakého jiného města na našem řídce obydleném úseku pobřeží. I kdybych měl spoustu času, moje nemoc mě váže k Moonlight Bay, kde se za úsvitu můžu vrátit domů. Pouze tady mám přátele, kteří mi poskytnou útočiště před světlem.
„Já mám dnes ale náladu," procedil Stevenson skrz zatnuté zuby. Jeho hlas opět zněl úsečně a výhružně. „Zas to na mě leze. Tak půjdeš se mnou?"
„Ano, pane, rád."
Mávnutím pistole naznačil, že já a Orson máme jít před ním.
Vedl jsem kolo směrem k východu a nebylo mi ani trochu milé, že za zády mám šerifa s pistolí v ruce. Cítil jsem, že i Orson je stejně nervózní jako já – a to jsem se ještě neučil komunikovat se zvířaty.
Dřevěné molo vyústilo do betonového chodníku lemovaného záhony s kosmatcem křišťálovým, jehož květy se otvírají jen přes den. Ve světle nízkých zahradních svítilen jsem viděl, jak se po cestičce pomalu sunou hlemýždi a nechávají za sebou lesklou stopu. Jedni směřovali od záhonu na levé straně cestičky k naprosto stejnému záhonu na pravé straně, druzí se pracně lopotili opačným směrem. Vypadalo to, že ani měkkýšům není cizí věčná lidská nespokojenost s existenčními poměry.
Uhýbal jsem s kolem, abych hlemýždě nepřejel, Orson k nim sice v chůzi čichal, ale taky je překračoval.
Za námi se ale ozýval skřípot drcených skořápek a mlaskání měkkých tělíček, na které dopadala šerifova bota.
Stevenson šlapal nejen po těch hlemýždích, kteří mu bezprostředně zkřížili cestu, ale po všech nešťastnících v dohledu. Sotva s hlasitým zapráskáním sprovodil ze světa jednoho, už dupal po dalších. Vložil do toho takovou sílu, že boty duněly o betonový chodník jako buchar.
Neotočil jsem se.
Obával jsem se, že uvidím stejný krutý výraz, který jsem vídával na tvářích hloupých a zlých dětí, které mě trápily v dětství, dokud jsem trochu nepovyrostl a dokázal se jim postavit. Byl to ošklivý pohled – vidět něco takového na dětské tváři. Vytřeštěné oči, které se až příliš podobají očím plazů, i když nemají podlouhlé panenky, tváře zarudlé nenávistí, pobledlé rty nad vyceněnými lesklými zuby. O to míň jsem si přál vidět něco takového na tváři dospělého člověka, navíc policisty se zbraní v ruce.
Stevensonovo bíločerné služební auto parkovalo u chodníku pod obrovským vavřínem zhruba devět metrů od vchodu do přístavu, kam světlo luceren už nedopadalo.
Opřel jsem kolo o kmen vavřínu, který zarostl sraženou mlhou jako mechem. A potom jsem se konečně opatrně otočil k

šerifovi, který otevřel zadní dveře služebního vozu na straně spolujezdce.
Dokonce i v přítmí jsem poznal onen výraz, který mě tolik děsí: nenávist, iracionální a nesmiřitelný hněv, který dělá z lidských bytostí nejnebezpečnější bestie na světě.
Nikdy dřív jsem nic podobného u Stevensona nepoznal. Vždycky mi připadalo, že nedokáže nikomu ublížit, natož aby šířil kolem sebe nesmyslnou nenávist. Kdyby mi teď řekl, že není ten pravý šerif Lewis Stevenson, ale zlovolný mimozemšťan, který se za něj vydává, věřil bych tomu.
„Nastup si," poručil Stevenson Orsonovi a umocnil rozkaz mávnutím pistole.
„Bude lepší, když počká venku," prosil jsem.
„Polez," nenechal se obměkčit šerif.
Orson nedůvěřivě nahlédl do vnitřku vozu a odmítavě zaskučel.
„Počká tady," zkusil jsem ještě jednou. Ještě nikdy mi neutekl."
„Potřebuju, aby nalezl do vozu," odsekl Stevenson ledově. „Ve městě má bejt pes na vodítku, Snowe. Po tobě jsme to nikdy dosud nežádali. Vždycky jsme přimhouřili oko, tvářili se, že to nevidíme kvůli… protože když pes patří postiženému, tak je to výjimka."
Nevadilo mi, že Stevenson užil vůči mně slovo postižený. Jen jsem chtěl místo něj slyšet šest slov, které málem vyslovil, ale na poslední chvíli si to zakázal: kvůli tomu, kým byla tvoje matka.
„Ale dnes," pokračoval šerif, „nehodlám tolerovat, že ten zatracenej vořech lítá bez vodítka a obsírá chodníky –"
Všiml jsem si, že odporuje sám sobě. Nejdřív tvrdí, že pes patřící postiženému nemusí mít vodítko, ale hned vzápětí se rozčiluje, že ho nemá. Neřekl jsem však nic, protože jsem věděl, že nemá cenu se s ním hádat.
„Když mě neposlechne a do toho auta nevleze," řekl Stevenson, „tak ho k tomu donutíš ty."
Chvíli jsem váhal a hledal nějakou vhodnou výmluvu, abych mu nemusel pomáhat. Naše situace se každou vteřinou vyhrocovala. Dokonce i v oslepující bílé tmě, když nás na odlehlém poloostrově přepadla smečka, jsem se cítil bezpečněji.
„Narvi toho zatracenýho hafana do káry, a hned!" nařídil Stevenson a v jeho hlase bylo tolik vzteku a nenávisti, že by nemusel po hlemýždích ani šlapat, stačilo by na ně promluvit.
Byl jsem stále v nevýhodě, neboť šerif držel pistoli v ruce. Ale v hloubi duše mě trochu těšilo pomyšlení, že on o mé pistoli neví. Nicméně v téhle chvíli nezbývalo, než uposlechnout.
„Pojď, kámo, nastup si," řekl jsem Orsonovi a snažil se, aby se můj hlas nechvěl a nezněl ustrašeně.
Pes mě neochotně poslechl.
Lewis Stevenson přibouchl zadní dveře a otevřel přední. „A teď ty, Snowe."
Posadil jsem se na sedadlo spolujezdce, Stevenson obešel auto a sedl si k volantu. Zabouchl dveře na své straně a nařídil mi, abych udělal totéž. Doufal jsem, že k tomu nedojde.
Zpravidla mi omezený prostor nevadí, klaustrofobií netrpím, ale v tomhle autě jsem si připadal jako v rakvi. Hustá mlha se lepila na okna a já jsem měl pocit, že mě pohřbili zaživa.
V autě byla snad ještě větší provlhlá zima než venku. Stevenson spustil motor, aby mohl zapnout topení.
Ve služební vysílačce to zapraskalo a volání z centrály znělo nesrozumitelně jako žabí kuňkání. Stevenson ji vypnul.
Orson stál na podlaze před zadními sedadly, přední tlapy opíral o kovovou síť, která ho od nás oddělovala, a s obavami nahlížel dopředu. Když šerif hlavní pistole zmáčkl tlačítko na přístrojové desce, na zadních dveřích hlasitě zapadla pojistka. Ten zvuk vyzněl stejně neodvolatelně jako žuchnutí nože od gilotiny.
Doufal jsem, že Stevenson uloží pistoli do pouzdra, když nastoupí do auta, ale on ji stále držel v ruce. Opřel si ji o stehno, takže mířila na přístrojovou desku. Ta vydávala tlumené zelené světlo a já jsem rozeznal, že drží prst spíše na pojistce než na spoušti. Ale i tak má přede mnou obrovský náskok.
Na chvíli sklonil hlavu a přivřel oči, jako kdyby se modlil nebo dával dohromady myšlenky.
Mlha, která se srážela na větvích vavřínu, v nepravidelných intervalech odkapávala z konečků listů a bubnovala na střechu a kapotu auta.
Pomalu a nenápadně jsem vložil obě ruce do kapes bundy. Pravou jsem sevřel rukojeť pistole.
V duchu jsem si domlouval, že vinou své přehnané představivosti přeháním, že situace není až tak nebezpečná. Stevenson má blbou náladu, to ano. A díky tomu, co jsem zahlédl před policejní stanicí, vím, že není bezúhonným mužem zákona, za něhož se tak dlouho vydával. Ale to ještě neznamená, že použije násilí. Třeba si opravdu chce jen promluvit. Až řekne, co má na srdci, tak nás možná propustí a neublíží nám.
Když Stevenson konečně zvedl hlavu, měl oči jako dva kalichy plné hořkosti. Podíval se na mě a já jsem opět užasl, kolik je v nich nelidské zlovolnosti. Byl to přesně stejný pocit, jako když poprvé vystoupil ze stínu u východu z přístavu. Ale teď jsem už věděl, proč mám takový strach. Jeho oči na krátký okamžik, když odrazily světlo pod určitým úhlem, zasvítily žlutým jasem. Tak svítí v noci oči některých zvířat. Bylo to studené a záhadné světlo, které jsem nikdy předtím v očích žádného jiného člověka neviděl.

Kapitola 25

Elektrizující žlutá záře se ve Stevensonových očích mihla na tak krátký okamžik, že za jiných okolností bych jí žádný význam nepřikládal. Považoval bych ji za pouhý odraz tlumeného světla vydávaného přístrojovou deskou. Ale od dnešního západu slunce jsem už viděl opice, které nebyly jen opice, a moudrou kočku, jež byla víc než kočka. Přímo jsem se brodil řekami zázraků, které tekly po ulicích Moonlight Bay, a naučil jsem se přikládat váhu i věcem zdánlivě bezvýznamným.
Teď už šerifovy oči nezářily, byly tmavé jako dvě kaňky inkoustu. Když promluvil, slyšel jsem, že hněv v jeho hlase

ustoupil a do popředí se dostalo čiré zoufalství a smutek. „Všechno se změnilo, úplně všechno, a nic se nedá vrátit.“
„Co se změnilo?“
„Už nejsem ten, co jsem býval. Já už se ani pomalu nepamatuju, kdo jsem byl dřív, jaký jsem byl. Všechno je pryč.“
Připadalo mi, že mluví nejen se mnou, ale i sám se sebou, truchlí nahlas. Určitě má pocit, že přišel o sebe sama.
„Už nemám co ztratit. Vzali mi všechno, na čem mi záleželo. Snowe, jsem chodící mrtvola. Nic víc. Umíš si tu hrůzu představit?“
„Ne.“
„Správně. Ty máš proč žít – i když tvůj život stojí za hovno. Vylejzáš jen v noci jako nějakej slimák zpod kamene.“
I když šerif je funkce volitelná, Lewis Stevenson zřejmě o můj hlas nestojí.
Nejraději bych ho poslal někam. Ale řekl jsem si, že nemá cenu dělat hrdinu a koledovat si o kulku do hlavy.
Otočil se a díval se ven, na bílá vřetena mlhy, která pomalu klouzala po předním skle. V jeho očích jsem opět zahlédl onen studený oheň. Byl to kratší záblesk než poprvé, ale vyděsil mě ještě víc, protože teď jsem si už v žádném případě nemohl namlouvat, že se mi to jen zdá.
„Mám hrozný sny, děsivý, plné sexu a krve,“ řekl tiše, jako by se obával, že ho uslyší i někdo jiný.
Nevěděl jsem, o čem se mnou chce mluvit, ale že se mi svěří s osobním trápením, to jsem opravdu nečekal.
„Začalo to víc než před rokem,“ pokračoval. „Nejdřív se mi zdály jen jednou týdně, ale potom stále častěji. Ze začátku se mi zdálo o ženách, které jsem nikdy v životě neviděl. Takové sny se zdají v pubertě. Ženy jsou tak roztoužené, tak žádostivé… Až na to, že já jsem s nimi nejen souložil…“
Měl jsem dojem, že jeho myšlenky spolu s vřeténky mlhy mizí kamsi do černočerné tmy.
Viděl jsem ho jen z profilu. I v přítmí jsem rozeznal na upoceném obličeji tak divoký výraz, že jsem se modlil, aby se ke mně raději neotáčel.
„V těch svých snech,“ skoro zašeptal, „jsem je taky bil. Tloukl jsem je. Mlátil a mlátil a mlátil pěstí do obličeje, až žádný neměly, škrtil jsem je, až jim jazyk vypadl z úst…“
Když začal popisovat svoje hrozne sny, v jeho hlase se ozval strach. Ale teď se k tomu postupně přidávalo i zvrácené vzrušení. Poznal jsem to nejen podle zastřeného hlasu, ale i podle celého držení těla.
„… a když křičely bolestí, já jsem se v tom vyžíval. Miloval jsem jejich křik, výraz agónie na tváři, vzrušovala mě krev. Bylo to tak skvělý, tak vzrušující. Probouzel jsem se celý zmučený chtíčem. A někdy… i když mi je už dvaapadesát, jsem měl výron – buďto ve spánku, anebo těsně po probuzení.“
Orson sundal tlapy ze sítě a nacouval na zadní sedadlo.
Přál jsem si, abych i já se mohl přesunout o kousek dál od Lewise Stevensona. Ale ve stísněném prostoru auta nebylo úniku, připadl jsem si jako v sevření hydraulických nůžek.
„A potom se mi začalo zdát o Luise, mojí ženě… a o dvou… o mých dvou dcerách, Janině a Kyře. Všechny se mě v těch snech bály a dobře věděly proč. Já jsem se vyžíval v jejich utrpení a ponížení. Bylo mi nanic z toho, co jsem s nimi prováděl, ale na druhou stranu mě to vzrušovalo a lákalo…“
Dýchal pomalu a těžce, ramena mu poklesla jako pod těžkým břemenem, v hlase stále zaznívalo zoufalství smíšené se zvráceným vzrušením. Tytéž pocity jsem i přes nedostatečné osvětlení rozeznával na upoceném obličeji. Chápal jsem, že v něm bojují protichůdné touhy. Cítil jsem, že Stevenson stále ještě z posledních sil doufá, že se mu podaří vyhnout se propasti šílenství a krutosti. Trýzeň a úzkost zněly v jeho hlase stejně silně jako zloba, zoufalství a neuspokojený chtíč.
„Po čase se všechno vystupňovalo. Zdály se mi tak oplzlé děsnosti, že jsem se bál usnout. Dělal jsem všechno, abych zůstal vzhůru: pil jsem litry kávy, dával si led na hlavu. Ale když už nepomáhalo ani to a oči se mi proti mé vůli zavřely, sny byly ještě divočejší, propadal jsem se do stále hlubších temnot, kde na mě číhali krutí netvorové. Sny byly neobyčejně živé, viděl jsem barvy, slyšel zvuky. Chlípné, kruté, neodbytné a živé. A ty zářivé barvy… Slyšel jsem nářky žen, sténání a křik i svoje krutá slova. Viděl jsem, jak se zmítají v agónii a pomalu umírají, když jsem je znásilňoval a současně je zakusoval.“„
Připadalo mi, že Lewis Stevenson nevidí za oknem auta jen hustou mlhu, ale i šílené výjevy, o nichž mluví.
„Ještě později… jsem se už ani nesnažil proti spánku bojovat. Nějakou dobu jsem to snášel. A potom – ani nevím kdy přesně – jsem se přestal svých snů bát. Naopak se mi začaly líbit. Už jsem se necítil provinile, vyžíval jsem se v nich. Dlouho jsem si to nechtěl přiznat, ale já jsem se začal na svoje vidiny těšit. Když jsem byl vzhůru, miloval jsem a ctil jak svou ženu, tak obě dcery… Ale ve spánku… ve spánku mě těšilo, že je můžu rafinovaně ponižovat a vynalézavě mučit. Když jsem se probudil, už jsem neměl strach. Dělalo mi to naopak dobře. Ležel jsem ve tmě a přemýšlel, jaké by to asi bylo, kdybych všechny ty krutosti nespáchal ve spánku, ale doopravdy. Stačilo na to jen pomyslet a najednou jsem se cítil silný a svobodný, svobodný jako nikdy předtím. Připadalo mi, že celý předchozí život jsem prožil v železech, zatížený obrovskými těžkými balvany. Začal jsem si myslet, že moje představy jsou normální, že to není žádný zločin. Už jsem nerozeznal, jestli jsou dobré či špatné, správné či úchylné. Jen jsem věděl, že když je uskutečním, pro mě to bude obrovské vysvobození.“
Nebylo mi dobře: v ústech jsem měl odpornou kovovou pachuť, jako kdybych cucal kliku, žaludek se mi svíjel nevolností a srdce svíral ledový strach. Netušil jsem, co je toho příčinou. Buďto nedostatek vzduchu v malém uzavřeném prostoru, anebo samotné pomyšlení, že musím dýchat stejný vzduch jako šerif.
Nechápal jsem, proč se mi tak otevřeně svěřuje, ale měl jsem neblahé tušení, že to je jen předehra k závažnějšímu odhalení, které by bylo lepší nikdy neslyšet. Přál bych si ho umlčet ještě předtím, než mi to vyjeví, ale cítil jsem, že on nezmlkne. Možná proto, že jsem vůbec první, komu se to odvážil říct. Abych ho umlčel, musel bych ho leda zastřelit.
„Po čase,“ pokračoval vzrušeným šepotem, o němž se mně bude zdát až do konce života, „se mi začalo zdát o mé vnučce. O Brandy. Její deset. Hezká holčička. Moc hezká. Tak štíhlá a krásná. Ty věci, co jsem jí ve snu prováděl…

Ach, ty věci… Ty si ani neumíš představit něco tak nelítostně krutého. Tak vynalézavě tryznivého. A když se probudím, nic mě netěší. Musím myslet jen na ty sny a jejich naplnění. Ležím v posteli vedle své ženy, která spí a netuší, jaké myšlenky mě pronásledují. Ležím a chvěju se opojným pocitem všemohoucnosti. Vím, že kdykoli mohu dosáhnout absolutní svobody. Vysvobození je na dosah. Mohu to udělat kdykoli. Příští týden. Zítra. Teď hned.“
Venku nad našimi hlavami několik špičatých vavřínových listů přeteklo vodou sraženou z mlhy. Trhl jsem sebou, když větší sprška přerušila nepravidelné, ale stálé bubnování kapek do střechy a kapoty vozu. Skoro bych čekal, že po předním skle poteče nikoli voda, ale krev.
Pravou rukou jsem v kapse bundy pevněji sevřel pistoli. Po tom, co jsem vyslechl, jsem věděl, že živý z toho auta nevyjdu. Opatrně jsem se na sedadle natočil. Budu se muset takto pohnout ještě víckrát, abych ho mohl zastřelit přes kapsu bundy, aniž bych musel pistoli vytáhnout.
„Minulý týden,“ zašeptal šerif, „Kyra a Brandy byly u nás. Žena je pozvala na večeři. Měl jsem oči jen pro Brandy. V duchu jsem ji viděl nahou, jako ve snu. Štíhloučkou. Bezbrannou. Vzrušil jsem se, když jsem pomyslel na její něhu a bezbrannost. Musel jsem si dát ubrousek do klína, aby si žena ani dcera ničeho nevšimly. Chtěl jsem… chtěl… toužil…“
Užasle jsem zjistil, že najednou propukl v pláč. Asi podlehl smutku a zoufalství, které zaznívaly v jeho hlase už od začátku. Asi se musel cítit hodně nešťastný, musel sám sebe natolik nenávidět, že na čas zapomněl i na zvrácený chtíč.
„Část mého mozku mi říká, že se mám zabít,“ vykoktal Stevenson. „Ale je to jen malá a slabá část mýho já, částečka, která zbyla po někdejším Lewisu Stevensonovi. Ale predátor, kterým jsem se stal, to nikdy nedopustí. Nikdy. Ten chce žít.“
Vrazil si levou ruku sevřenou v pěst do úst a kousl se tak silně, že bych se nedivil, kdyby se objevila krev. Snažil se zarazit zoufalé vzlyky.
Takhle šerifa neznám. Dříve se uměl dokonale ovládat, což přispívalo k vytváření image úctyhodného a spravedlivého muže zákona. Ale dnes v noci jsem poznal, že naprosto nezvládá vlny nespoutaných emocí, které se střídají a nenechají ho ani na okamžik vydechnout.
Strach ustoupil, bylo mi ho najednou líto. Málem jsem mu položil ruku na rameno, ale rozmyslel jsem si to. Věděl jsem, že netvor, který z něj mluví, nikam nezmizel.
Stevenson dal pěst pryč od úst a otočil se ke mně. Tvářil se tak zmučeně, že jsem musel uhnout očima.
Šerif se taky odvrátil, opět se zadíval na přední sklo, chvíli naslouchal, jak na vůz dopadají kapky vody, až se zklidnil natolik, že opět dokázal promluvit. „Od minulýho týdne se Kyře a Brandy vyhýbám. Vždycky se na něco vymluvím, abych se s nimi nemusel potkat, abych nebyl vnučce nablízku.“ Chvění v hlase opět vystřídala studená hrozba a já jsem věděl, že krutý netvor opět promluvil. „Občas pozdě večer, když na mě už zase leze ta hrozná nálada, když cítím v duši tak strašnou a studenou prázdnotu, že se mi chce křičet, napadá mě, že existuje jen jediný způsob, jak tu prázdnotu naplnit… Víš jak? Udělat to, co mi ve snech dává tak opojné štěstí. A taky že to udělám. Dříve nebo později to opravdu udělám. Spíš dříve než později.“ Přihnala se další vlna emocí a vinu i bolest vystřídal zlověstný klid pekelné hrozby.
„Udělám to, opravdu to udělám. Už jsem si vytipoval pár děvčat v Brendině věku. Devět nebo deset let, drobné a hezké jako ona. Nejdřív to udělám někomu, kdo se mnou nemá nic společného. Je to pro mě bezpečnější a pobavím se skoro stejně. Bude to skvělý! Skvělý! Moct zahubit slabou bytost – to je slast! Chce to jen odhodit všechnu veteš, kterou každému z nás nacpali do hlavy. Bude to, jako když prorazím zeď, a konečně budu úplně volný. Tu holku zakousnu. Až s ní budu o samotě, roztrhám jí hrdlo zuby. Zakousnu ji. Nejdřív ji olíznu. Vím, že jemná pleť bude chutnat trochu slaně. A potom do ní zatnu zuby a budu cítit, jak se celá svíjí a křičí.“
Dokonce i v přítmí auta jsem viděl, jak mu na spánku nepříčetně naběhly žíly. Koutkem úst mu pocukávalo vzrušení a svaly čelistí se napjaly. Už mi připadal spíše jako zvíře než jako člověk – vlastně nebyl ani to, ani ono.
Svíral jsem pistoli v kapse tak pevně, že ruka mě bolela až k rameni. Najednou jsem si uvědomil, že mám prst na spoušti. Stačilo málo a nechtě bych vypálil ránu, i když jsem ještě nezměnil polohu natolik, abych mohl na Stevensona namířit. Musel jsem se hodně přemáhat, abych dal prst ze spouště pryč.
„Co vás tak změnilo?“ zeptal jsem se.
Když se otočil ke mně, měl v očích opět nepřirozenou žlutou záři. Když pominula, viděl jsem, že jeho oči jsou temné a mrtvé. „Malý poslíček,“ prohlásil záhadně. „Malý nesmrtelný poslíček.“
„Proč jste mi vykládal, co všechno chcete udělat nějaké holčičce?“
„Protože ti musím dát ultimátum, ty pitomče. Chci, abys pochopil, že to není žádná legrace. Aby ti došlo, jak jsem nebezpečný. Nemám co ztratit, a když na to přijde, oddělám i tebe. Ti druzí by se tě nedotkli…“
„Kvůli tomu, kým byla moje matka.“
„Ty už to víš?“
„Ale netuším, co to znamená. Jako úlohu v tom všem hrála moje matka?“
„Jsou tu i jiní,“ vyhnul se odpovědi Stevenson. „Ti by tobě za nic na světě neublížili a mně by to taky nedovolili. Ale jestli budu muset, já to udělám. Když do toho budeš dál strkat nos, rozmlátím ti lebku a mozkem nakrmím rybičky. Ber to vážně!“
„Já vám věřím,“ ujistil jsem ho popravdě.
„Tys sepsal knihu, viď? Tak se asi budeš znát s lidma od novin. Tobě by asi uvěřili. Když se jim pokusíš zavolat, vemu do prádla tu tvou čubku z rádia. Bude mi muset nastavit víc než jednou.“
Dostal jsem strašný vztek, když mluvil o Sashe, ale vedle toho mě vyděsil natolik, že jsem raději byl zticha.
Teď jsem už chápal, že Roosevelt Frost mi opravdu jen radil. Tohle je vyhrožování. Roosevelt mi přece vyřídil vzkaz od kočky, že něco podobného přijde.
Stevenson už nebyl bledý, ale zarudlý. Měl jsem pocit, že v tom okamžiku, kdy se rozhodl poddat svým šíleným

tužbám, studená prázdnota v něm se naplnila ohněm.
Natáhl se a vypnul topení.
Uvědomil jsem si, že ještě dnes určitě zneužije nějakou malou holčičku.
Našel jsem v sobě odvahu klást další otázky jen proto, že jsem už změnil polohu a mířil pistolí z kapsy bundy přímo na Stevensona. „Kde je otcovo tělo?“
„Ve Fort Wyvern. Musí udělat pitvu.“
„Proč?“
„Do toho ti nic není. Ale abys už neblbnul s pomstou a tak podobně, řeknu ti, že ho opravdu zabila rakovina. Trochu zvláštní, ale rakovina. Takže se nemáš komu mstít, jaks to vykládal Angele Ferrymanové.“
„Proč bych vám měl věřit?“
„Protože mně je úplně jedno, jestli ti odpovím nebo tě oddělám. Tak proč bych ti lhal.“
„Co se to děje v Moonlight Bay?“
Šerif se zazubil, a byla to grimasa, kterou jen málokdy lze vidět mimo zdi blázince. Narovnal se na sedadle a se zjevným potěšením vyjekl: „Co se děje? Celý městečko se řítí do pekla! Jupií, to bude jízda!“
„To není žádná odpověď.“
„Jinou nedostaneš.“
„Kdo zabil mou matku?“
„Byla to nehoda.“
„Já jsem si to taky myslel – až do včerejšího večera.“
Zazubil se ještě šíleněji. „Tak dobrá. Jestli chceš, máš to mít. Je to tak, jak si myslíš. Byla to vražda.“
Zatočila se mi hlava, která najednou ztěžkla jako mlýnské kolo. „Kdo ji zabil?“
„Ona sama. Sebevražda. Rozjela to svoje fáro přes sto padesát a vrazila do mostního pilíře. Žádnou závadu na autě jsme nezjistili. Plynový pedál se jí nezasekl. To všechno jsme vymysleli, abychom zatajili pravdu.“
„Ty hajzle prolhanej!“
Stevenson si pomalu, pomaloučku olízl rty, jako kdyby měl kolem úst med. „Říkám ti pravdu, Snowe. A víš co? Kdybych já před dvěma lety věděl, co všechno se mně stane, jak se změní úplně všechno, tak bych tvou staruchu voddělal vlastníma rukama. To ona může za celý ten blázinec! Její mrtvolu bych někam odvezl, srdce vyřízl a do otvoru nasypal sůl. Nebo bych ji spálil na kůlu – zkrátka udělal bych cokoli, abych se ujistil, že ta čarodějnice už neobživne. Vždyť provedla přesně stejnou sviňárnu, jako dělávaly vědmy. Rozdíl je jen v prostředcích. Čarodějnice používaly magii, tvoje matka vědu. Výsledek je úplně stejnej. Jenže já jsem netušil, co nás čeká, ale ona ano. A tak mi ušetřila práci, pěkně se rozjela a napálila to do sloupu.“
Udělalo se mi na zvracení. Nevymýšlel si. Pochopil jsem jen zlomek z toho, co vykládal, ale i tak to bylo na mě příliš.
„Nemáš se komu mstít, ty blázne! Nikdo tvý rodiče nezabil. Jestli to chceš vědět, řeknu ti to jinak: za všechno může tvoje mutr, ta voddělala nejen sebe, ale i tvýho fotra.“
Zavřel jsem oči. Nesnesl jsem pohled na Stevensona. Nejenže má radost, že matka je po smrti, ale navíc si myslí – snad má k tomu i důvod? – že si to zaslouží.
„A teď ti řeknu, co žádáme po tobě. Zalez a až do smrti seď potichu, do ničeho se nepleť. Snad si nemyslíš, že ti dovolíme do toho šťourat? Jestli se rozkřikne, co se tady děje, na celý okres uvalí karanténu. Neprodyšně to uzavřou a všechno živé vyvraždí. Městečko srovnají se zemí, nenechají naživu jedinýho ptáka, kojota ani kočku. Na závěr pro jistotu ještě odpálí pár atomovek. A hlavně to všechno bude úplně nanic, protože ten mor se už rozlezl po celém kontinentu a ještě dál. Tady se to zrodilo, a taky proto je to u nás víc znát, šíří se to rychleji než jinde. Ale teď už se to rozlézá nezávisle na nás. Takže žádnej z nás neníní zhebnout jen proto, aby si nějakej zkurvenej politik na tom vysloužil ostruhy.“
Když jsem otevřel oči, zjistil jsem, že zvedl pistoli a míří na mě. Hlaveň zbraně dělilo od mého obličeje zhruba půl metru. Mohl jsem se spoléhat už jen na pistoli v kapse bundy. Ale abych se zachránil, musím vystřelit jako první.
Věděl jsem, že to nemá cenu, ale přesto jsem se pokusil mu oponovat. Snad proto, abych svou matku očistil od hrozných nařčení. „Poslyšte, vždyť teprve před několika minutami jste říkal, že už tak jako tak nemáte proč žít. Když se pokusíme získat pomoc…“
„To byla ta moje nálada,“ odsekl. „Ty zrůdo, copak jsi mě neposlouchal? Vždyť jsem ti povídal, že to na mě už zase leze. Odporná, hnusná nálada. Ale teď mám jinou. Lepší. Chci se stát tím, kým můžu být. Chci využít toho, co se mi nabízí, místo abych proti tomu bojoval. Změna, kamaráde. Všechno je jinak – o to tu právě jde. Změna, obrovská přeměna, všechno se změní a už nikdy nic nebude jako dřív. Valí se na nás úplně novej svět. To se budou dít věci!“
„Ale my přece nemůžeme…“
„Jestli jen cekneš, bude po tobě! A vezmeš s sebou i tu sexy čubku z rádia a všechny ostatní kamarády. A teď vypadni z auta, nasuň prdel na kolo a upaluj domů. Nech pohřbít popel, který ti Sandy Kirk dodá, a nezkoumej, čí je. A jestli tě pořád ještě bude trápit zvědavost – třeba tě nakazila kočka –, vylez na pláž a hezky se tam usmaž.“
Nevěřil jsem vlastním uším. Opravdu mě nechá jít?
„Psa nech tady,“ dodal šerif.
„Ne.“
„Padej,“ mávl pistolí.
„To je můj pes.“
„To není pes, a tvůj už vůbec ne. A nediskutuj.“
„Co po něm chcete?“
„Vyrobím ti z něj upomínku.“

„Cože?“
„Odvedu si ho do garáže pod úřední budovou. Tam stojí pila. Taková, co rozřeže tři stromy zároveň.“
„Proboha, ne!“
„Nejdřív toho podvraťáka vodbouchnu…“
„Ne!“
„…hodím ho do pily…“
„Pusťte ho ven a hned!“
„… a pak nacpu do pytle to, co vyleze z druhýho konce. Vyklopím ti to před barákem, abys měl vo čem přemejšlet.“
Zíral jsem na Stevensona a věděl, že on se nejen změnil. On přestal existovat. Vedle mě sedí někdo úplně jiný. Někdo, kdo vylezl ze starého Lewise Stevensona jako motýl z larvy. Jenže v tomhle případě celý proces probíhal naruby: do larvy se zakuklil motýl a ven vylezl odporný červ. Ten hrůzný proces už nějaký čas trval, ale k vyvrcholení došlo přímo před mýma očima. Poslední zbytky někdejšího šerifa jsou nenávratně pryč. Bytost, na niž hledím, zná jen chtíč a zlo, nemá žádné svědomí. Ještě před chvilkou autem zněly vzlyky, ale to bylo poslední sbohem. Duše Lewise Stevensona je mrtvá.
Pokud netvor vedle mě přenáší nějakou nákazu, která se zrodila v utajených laboratořích a je schopna takové změny vyvolat, nakazím se snad taky?
Moje srdce bojovalo samo se sebou, bilo pomalu, ale namáhavě.
Nikdy dřív jsem si neuměl představit, že bych dokázal zabít člověka, ale tuhle bytost ano. Zachráním nejen Orsona, ale i nevinnou malou holčičku a ženy, na které hodlá přenést svoje strašné sny.
„Pusťte psa ven. Teď hned!“ Sám jsem se divil, jak nekompromisně to zaznělo.
Jeho tvář opět zkřivila odporná grimasa. „Polda jsem tady já! Ty zrůdo, tys zapomněl, kdo z nás má bouchačku?“
Když teď vystřelím, není řečeno, že zemře hned, i když budu střílet zblízka. I kdybych se mu strefil do srdce, může ještě stačit reflexivně zmáčknout spoušť. Tu dělí od mé hlavy jen půl metru, takže kulka mě nemine.
„Ty to chceš vidět? Tak jo!“ přerušil Stevenson napjaté mlčení.
Nemohl jsem tomu ani věřit, ale on se natočil dozadu, prostrčil hlaveň pistole jedním z otvorů ocelové bezpečnostní mříže a vystřelil po Orsonovi.
Zaburácel výstřel, auto se zachvělo a Orson zaskučel.
„Ne!“ vykřikl jsem zoufale.
V okamžiku, kdy protahoval hlaveň pistole mříží, jsem po něm střelil. Kulka mi protrhla kapsu kožené bundy a skončila v jeho hrudníku. Bezhlavě vypálil do stropu. Já jsem ho střelil ještě jednou. Kulka mu prolítla krkem a rozbila okno na straně řidiče.

Kapitola 26

Seděl jsem nehybně jako zakletý. Nedokázal jsem se pohnout, srdce mě tížilo v hrudi jako nevybuchlá puma. Necítil jsem nic, jen prázdnotu. Nevěděl jsem, že stále svírám v ruce pistoli, neviděl jsem nic, ani mrtvolu vedle mě. Jen jsem věděl, že tam někde musí být. Neslyšel jsem nic, žádné zvuky. Buďto mě ohlušila střelba, anebo jsem se podvědomě bránil hlasu svědomí, myšlence na důsledky mého činu.
Jediný smysl, který mi zůstal, byl čich. Cítil jsem sirný pach, který zůstal po střelbě, kovové aroma krve a pronikavý zápach moči, protože Stevenson se před smrtí pomočil. Navíc jsem cítil ve vzduchu šampon, který kdysi používala matka. Nádherná růžová vůně se mísila s odporným zápachem, jenže vůně existovala jen v mé paměti. Zapomněl jsem na ni, ale teď se mi vybavila v celé své nádheře. V okamžicích ohrožení ožívá naše dětství, říká Chazal. Vzpomněl jsem si na mámu a její vůni, protože jsem podvědomě doufal, že mi v těžkém okamžiku podá pomocnou ruku.
A potom se mi najednou vrátil zrak, sluch a všechny ostatní smysly. Byl to málem stejně silný náraz, jaký musel zažít Lewis Stevenson, když mu tělem prolítly dvě kulky ráže 9 milimetrů. Vykřikl jsem a lapal po dechu.
Rozechvělou rukou jsem zmáčkl tlačítko na přístrojové desce, kterým šerif uzavřel pojistku zadních dveří. Ozval se kovový zvuk a pojistka povolila.
Prudce jsem otevřel dveře na mé straně vozu, vypotácel se ven, nahlédl do zadních dveří a zoufale volal Orsonovo jméno. Hlavou se mi honily myšlenky na veterináře – co když je raněný? – a na to, jak to pro mě bude hrozné, pokud už nežije. Ne, to nemůže být pravda. Vždyť to není jen tak nějaký obyčejný pes. To je Orson, můj pes, obdivuhodný a zvláštní, můj společník a přítel. Mám ho jen tři roky, ale přirostl mi k srdci, stal se součástí mého tmavého světa jako nikdo jiný.
A on opravdu nebyl mrtvý. Vyhrnul se z auta tak překotně, že mě div neporazil. Když zazněl výstřel a pes zakňučel, byl to projev strachu, nikoli bolesti.
Padl jsem na kolena, odhodil zbraň a popadl psa do náruče. Pevně jsem ho sevřel, hladil po hlavě a po černém kožichu na zádech. Jak jsem byl šťastný, že dýchá, že mu tluče srdce, že vrtí ocasem… V tu chvíli mi nevadil ani navlhlý pach jeho kožichu či dech, který byl cítit psími suchary.
Nezmohl jsem se na jediné slovo. Krk mi bolestivě sevřelo dojetí. Kdybych se pokusil něco říct, sesypal bych se. Neunesl bych všechny hrozné události, které mě dnes v noci potkaly, a musel bych nekonečně dlouho oplakávat tátu i Angelu.
Nemohl jsem si to ale dovolit. Musel jsem se zatvrdit, aby mě smutek a zděšení nepřeválcovaly.
I kdybych dokázal něco říct, slova by byla zbytečná. Orson sice není jen tak ledajaký pes, ale s ním si přece jen nepopovídám. Ledaže bych jednou překonal zábrany a požádal Roosevelta Frosta, aby mě naučil komunikovat se zvířaty.

Když jsem dokázal pustit Orsona z náruče, zvedl jsem z chodníku pistoli a rozhlédl se po parkovišti. Mlha stále zakrývala většinu aut a karavanů, jež patřily několika málo lidem, kteří stále bydleli na lodích. Nikoho jsem neviděl, všude bylo ticho, jen motor policejního auta běžel naprázdno.
V okamžiku střelby bylo auto zavřené a mlha zřejmě utlumila ozvěnu. Nejbližší obydlené domy se nacházely až o dva bloky dál, mimo komerční zónu přístavu. I kdyby někdo ze spících obyvatel lodí zaslechl čtyři tlumené rány, asi by si řekl, že to střílí výfuk lodního motoru či že se jim to jen zdá.
Nehrozilo, že mě chytnou teď hned, ale věděl jsem, že vyšetřování ani trestu se nevyhnu. Zabil jsem velitele policie, i když už dávno přestal být tím mužem, kterého lidé v městečku dobře znali a tolik si ho vážili. Už nebyl čestným ochráncem občanů, stal se z něj netvor postrádající jakoukoli lidskost. Ale jak bych mohl dokázat, že z hrdiny se stal zločinec, proti nimž kdysi přísahal bojovat?
Stopy na místě činu mě snadno usvědčí. Mrtvý byl velitelem policie, a tak se dalo čekat, že do vyšetřování se zapojí nejlepší kriminalisté jak místní, tak státní policie. Důkladně prohledají auto a nic jim neujde.
Nesnesl bych, kdyby mě zavřeli do nějaké temné a malé cely. Nesmím se vystavovat světlu, ale vynahrazuju si to v noci, kdy bezpodmínečně musím ven, do přírody. Musím mít v noci volnost. Tma v uzavřeném omezeném prostoru je něco úplně jiného než krása temné noci: noc v přírodě mi nabízí nekonečné zázraky, objevy, důvody k radosti. Noc je moje vlajka svobody, a já ji budu bránit do posledního dechu.
Dělalo se mi nevolno při pouhém pomyšlení, že bych se měl vrátit do auta, kde na sedadle řidiče leží mrtvola, a strávit tam dost času, abych mohl zahladit otisky prstů. Stejně by to bylo k ničemu, protože bych určitě někde nějaké otisky zanechal.
A kromě toho tam nejsou jen otisky prstů. Zůstala tam vlákna z mých džínsů či z čepice. Na zadním sedadle jsou Orsonovy chlupy a stopy tlap. A určitě spousta dalších usvědčujících důkazů.
Měl jsem z pekla štěstí, že nikdo střelbu neslyšel. Ale štěstí je vrtkavé a čas pracuje proti mně. I když v mých hodinkách určité není žádná pružina, ale mikročip, v duchu jsem slyšel hlasité a varovné tikání.
Orson byl rovněž neklidný, ostražitě očichával vzduch, jako kdyby se bál, že se ze tmy vyhrnou opice či nějaká jiná havěť.
Oběhl jsem auto a zkusil otevřít zátku nádrže. Byla zamčená, čehož jsem se obával.
Tiktak, tiktak, tiktak.
Zkusil jsem se trochu zklidnit a vrátil se k předním otevřeným dveřím. Zhluboka jsem se nadechl, zadržel dech a naklonil se dovnitř.
Stevenson se krčil na sedadle řidiče, hlavou se opíral o sloupek dveří. Ústa měl široce otevřená a zuby od krve – jako kdyby si splnil hrůzný sen a tu malou holčičku opravdu zakousl.
Průvan se protáhl rozbitým oknem a přinesl dovnitř vřeténko mlhy. Letělo směrem ke mně a vypadalo to, že se z horké krve zavražděného kouří.
Musel jsem dát koleno na sedadlo spolujezdce a naklonit se dost hluboko do vozu, abych mohl vypnout motor.
Stevensonovy otevřené mrtvé oči byly černé jako dvě olivy. Nebyla v nich ani stopa života či nepřirozené žluté záře, i když jsem se podvědomě obával, že zamrkají a zaměří se na mě.
Nečekal jsem, až po mně mrtvola chňapne, rychle jsem vytáhl klíče ze zapalování, vycouval z auta a konečně se zhluboka nadechl.
V zavazadlovém prostoru jsem přesně podle očekávání našel velkou lékárničku. Vzal jsem si z ní pouze silnou roli obinadla a nůžky.
Orson neúnavně obíhal auto a hlídal, zatímco já jsem rozmotal obinadlo, několikrát jsem ho podélně složil, až jsem získal cosi jako smyčku o délce zhruba půl druhého metru. Přestřihl jsem ji na horním a dolním konci nůžkami a udělal tři pevné uzly: dva na obou koncích a jeden uprostřed. Zopakoval jsem totéž se zbytkem obinadla a spojil oba provazy dohromady, čímž jsem získal asi tři metry dlouhou zápalnou šňůru.
Tiktak, tiktak, tiktak.
Narovnal jsem ji na chodník, otevřel klapku nádrže a potom odemkl zámek v zátce. Z otvoru se vyvalil pach benzinu.
Vrátil jsem se k zavazadlovému prostoru a uložil zpět do lékárničky nůžky i zbytek obinadla. Zavřel jsem lékárničku i víko zavazadlového prostoru.
Na parkovišti byl stále klid. V naprostém tichu jsem slyšel jen kapky vody, které dopadaly z vavřínu na střechu policejního auta, a neúnavné ťapkání ustaraného psa.
Potřeboval jsem vrátit klíče do zapalování, i když to znamenalo, že se musím ještě jednou dostat do blízkosti Stevensonovy mrtvoly. Já jsem totiž zhlédl v televizi dost detektivek, abych věděl, jak snadno může geniální detektiv nachytat i toho nejprohnanějšího zločince. Neušlo mi ani, že po světě chodí i bystré autorky skvělých detektivek, které si z vyšetřování skutečných vražd udělaly koníčka. A někdy na to stačí i osamělá učitelka v důchodu. To vše mezi úvodními titulky a závěrečnou reklamou na vaginální deodorant. Rozhodl jsem se, že co nejvíce ztížím práci případným vyšetřovatelům – ať už profesionálům či všetečným laikům.
Mrtvý muž mi říhnul málem do tváře, když se mu odkudsi z hlubin jícnu vyvalila vzduchová bublina.
„Prase," ulevil jsem si, abych si dodal odvahy, ale stejně jsem se hrozně lekl.
Na předním sedadle jsem neviděl ani jednu ze čtyř vypálených nábojnic. Neměl jsem nervy je hledat na podlaze, a už vůbec ne pod nohama mrtvoly – i kdyby sem za chvíli měla vtrhnout celá smečka slídilů. Bylo mi jedno, co všechno dokážou z vystřílených nábojnic odvodit.
I kdybych je našel, ve Stevensonově hrudníku stejně vězí jedna kulka. Když nebude obzvlášť zdeformována, pro odborníka bude hračkou zjistit, že vyšla právě z mé pistole. Ale nic na světě by mě nedonutilo vytáhnout kapesní nožík a pustit se do chirurgické operace, abych inkriminovaný předmět vyndal.

I kdybych měl tvrdší náturu, stejně bych to raději neriskoval. Věděl jsem, že obrovské změny ve Stevensonově osobnosti – především nově získané násilnické sklony – jsou jen jedním ze symptomů strašné nemoci, která se zřejmě přenáší kontaktem s postiženou tkání a tělními tekutinami. Právě proto jsem ani na chvilku neuvažoval, že bych se pustil do pitvání mrtvoly, a pečlivě se vyhýbal i kontaktu s krví.
Když mi šerif vyprávěl, že se mu zdá o znásilňování a trýznění žen, děsil jsem se, že vdechuju tentýž vzduch co on. Ale přesto jsem pochyboval, že tato nemoc se přenáší vzdušnou cestou. Kdyby to bylo až tak nakažlivé, městečko by se nejenže řítilo do pekla, jak se šerif vyjádřil, ono by se tam už dávno smažilo.
Tiktak, tiktak, tiktak.
Ručička indikátoru obsahu paliva ukazovala, že nádrž je téměř plná. Dobře. Výborně. Smečka, která dnes večer řádila v domku Ferrymanovych, mě naučila, jak se mají ničit stopy, aby se nepřišlo na vraždu.
Oheň musí být natolik velký, aby se roztavily nejen čtyři nábojnice a části auta z válcovaného plechu, ale i jeho pevnější součásti. Z mrtvoly Lewise Stevensona zbudou jen ohořelé kosti a poměrně měkká kulka se rovněž roztaví. Určitě tady nenajdou žádné moje otisky prstů, vlasy či vlákna z oblečení.
Další kulka prošla Stevensonovi krkem a rozbila okénko dveří na straně řidiče. Teď s největší pravděpodobností leží někde venku na parkovišti. Při troše štěstí ale mohla skončit na svahu zarostlém břečťanem, který klesal k Embarcadero Way. Tam ji určitě nenajdou.
Na kapse bundy mi zeje usvědčující díra s popálenými okraji. Měl bych se jí zbavit. Ale neudělám to. Tu bundu miluju. Je skvělá. S dírou na kapse je ještě stylovější.
„Ale co, tak té penzionované učitelce trošku usnadníme práci," zamumlal jsem a zabouchl dveře auta.
Krátce jsem se rozchechtal a vyznělo to tak strašně, že snad i pomyšlení na vězení mě děsilo o něco méně.
Vytáhl jsem z pistole zásobník, vyndal z něj jeden náboj – šest dalších tam ještě zbylo – a vložil ho zpět.
Orson netrpělivě zakňučel a zubama zvedl jeden konec provazu, který jsem vyrobil z obinadla.
„Jo, jo, hned to bude," ujistil jsem ho a pak jsem se zamyslel, proč to vlastně udělal.
Pes zvedl konec provazu asi jen proto, že je zvědavý, vždyť psi musí prozkoumat a očichat úplně všechno.
Divná bílá smyčka. Jako had, had, had… Ale není to had. Zajímavé, moc zajímavé. Voní to po mým páníčkovi. Nedá se to náhodou sežrat? Sežrat se dá přece skoro všechno.
Orson sice zvedl jeden konec provazu a netrpělivě zaskučel, ale to ještě neznamená, že mému počínání rozumí. Jeho zájem i netrpělivost mohou být jen pouhou shodou okolností.
No ano. Určitě. Vždyť v den státního svátku ohňostroje planou taky jen čirou náhodou.
Obával jsem se, že každou chvíli nás může někdo vyrušit. S tlukoucím srdcem jsem vzal Orsonovi konec provazu a pevně k němu přivázal náboj.
Pes mě napjatě sledoval.
„Je ten uzel dost pevný?" zeptal jsem se ho. „Anebo to chceš přivázat raději sám?"
Spustil jsem náboj na konci provazu do hrdla otevřené nádrže. Váha náboje poslušně vtáhla dovnitř pořádný kus obinadla, které okamžitě nasáklo benzinem.
Orson vzrušeně pobíhal kolem mě: Dělej, dělej. Rychle, pospěš si, pane můj.
Mimo nádrž zůstal viset asi půldruhého metru dlouhý konec zápalné šňůry. Klesal nejdříve po boku auta a potom se táhl po chodníku.
Nejdříve jsem odvedl kolo o kousek dál od obrovského vavřínu, kde jsem ho původně zanechal. Potom jsem podpálil volný konec provazu zapalovačem. I když konec šňůry nebyl nasáklý benzinem, vzplanul rychleji, než jsem čekal. Příliš rychle.
Vyskočil jsem na kolo a spěchal pryč, jako kdyby se za mnou hnala smečka slídilů a právníků, což mě asi stejně nemine.
Orson běžel u kola. Projel jsem přes parkoviště k východu, zahnul na liduprázdnou Embarcadero Way a pokračoval k jihu kolem zavřených obchůdků a restaurací, které lemovaly jindy tak rušnou třídu.
Výbuch se ozval překvapivě rychle, ale jeho zvuk nebyl ani z poloviny tak hlasitý, jak jsem očekával. Noc ozářily oranžové plameny, měl jsem dojem, že nejsou jen za mnou, ale i přede mnou. To mlha odrážela jejich záři.
Prudce jsem zabrzdil, otočil se o sto osmdesát stupňů, zastavil a podíval se zpět.
Spatřil jsem jen žlutobílé ohnisko požáru, kolem něhož tančily oranžové plameny. Žádné podrobnosti jsem neviděl, protože viditelnost i nadále omezovala všudepřítomná mlha.
Nejstrašnější obrazy jsem nevnímal očima, ale hlavou: představil jsem si obličej mrtvého Stevensona. Celá hlava nabobtnala, kouří se z ní, smaží se jako slanina na pánvi.
„Panebože!" řekl jsem a sám svůj hlas nepoznal, protože byl zastřený a rozechvělý.
Neměl jsem na vybranou, musel jsem to auto podpálit. Teď se policie dozví jen to, že Stevenson byl zavražděn. Ale kdo to udělal, proč a jak – to už bude hodně těžké zjistit.
Opět jsem naskočil na kolo a uháněl pryč s věrným psem po mém boku. Jeli jsme spletí ulic a uliček směrem do centra městečka. Bunda mi vlála ve větru, i když mě v kapse tížila pistole. Prohánělo jsem se nocí jako neviditelný přízrak, vyhýbal jsem se jasně osvětleným ulicím – teď už nejen kvůli nemoci. Byl jsem jen stín, který proklouzává mezi jinými stíny jako fantom z opery, jenž vystoupil z podzemí, zmotorizoval se a jal se strašit v pozemském světě.
Asi nejsem příliš kvalitní člověk, když se mohu bezprostředně po dokonané vraždě bavit takhle romantickými představami. Dovolte mi na mou obranu říct, že jsem se zoufale snažil zahnat strach a – ještě zoufaleji – potlačit vzpomínku na smrtící výstřely. Potřeboval jsem se zbavit děsivých myšlenek na střílení a na zuhelnatělou mrtvolu, ale ty se rodily v mém mozku jako nekonečný řetězec mýdlových bublin.
Nepovedený pokus celou hrůznou událost romantizovat tak jako tak skončil velmi záhy. Když jsem minul městské divadlo a ujel malý kousek po Ocean Avenue, spatřil jsem na jedné budově ušpiněné bezpečnostní světlo, kolem

něhož mlha vytvářela svatozář v odporně červenohnědé barvě. Okamžitě jsem musel seskočit z kola. To se s rachotem skácelo na chodník, já jsem se opřel o lavičku a vyzvracel zbytky večeře, kterou mě pohostil Bobby Halloway.
Zabil jsem člověka.
Ten si smrt nepochybně zasloužil. Kdybych to neudělal já, Lewis Stevenson by mě dříve nebo později zabil, i když ti druzí mě chtějí ušetřit. Jednal jsem v sebeobraně, to je nad slunce jasnější. A zachránil jsem život Orsonovi.
Nicméně jsem zabil člověka, a ani závažné polehčující okolnosti na tom nedokážou nic změnit. Jeho mrtvé černé oči mě pořád pronásledují. Jeho otevřená ústa, která křičí beze slov, jeho zkrvavené zuby. Vzpomínky vyvolávají především vizuální představy a v mnohem menší míře evokují vjemy čichové, sluchové, hmatové a chuťové. Když se snažíte rozpomenout na určitou vůni, málokdy se to podaří. Ale přesto se mi před chvílí vybavila vůně matčina šamponu. A teď jsem cítil kovový pach čerstvé krve tak výrazně, že jsem stále křečovitě svíral opěradlo lavičky, jako kdyby to bylo zábradlí lodi nad rozbouřenou hladinou oceánu.
Popravdě řečeno jsem byl otřesen ani ne tak dokonanou vraždou jako spíše vlastním sebeovládáním a výkonností, kterou jsem projevil při zahlazování stop. Zřejmě mám kriminální vlohy. Měl jsem pocit, že tma, v níž žiji už osmadvacet let, mi pronikla do těla a uhnízdila se v jedné ze srdečních komor.
Vyzvracel jsem se, ale stejně se mi neulevilo. Naskočil jsem na kolo a jel jsem k čerpací stanici na rohu San Rafael Avenue a Palm Street. Už měli zavřeno, v obchodě svítilo jen modré bezpečnostní světlo. Naštěstí venku stál prodejní automat.
Koupil jsem si plechovku pepsi, abych se zbavil odporné pachuti v ústech. Poblíž čerpacích stojanů jsem otevřel kohoutek vodovodu a počkal jsem, až se Orson pořádně napije.
„Ty máš ale kliku, že se o tebe takhle příkladně starám," řekl jsem mu. „Nenechám tě o hladu ani o žízni, kožich se ti leskne jako zrcadlo. A voddělám každýho, kdo na tebe jen sáhne."
Zadíval se na mě tak zpytavě, že jsem opět dostal divný pocit nejistoty. Potom mi olízl ruku.
„Rádo se stalo," odpověděl jsem.
Zase začal chlemtat tekoucí vodu, po chvilce toho nechal a otřepal se.
„Kde tě máma sebrala?" ptal jsem se, když jsem zavíral kohoutek.
Opět na mě upřel tentýž pohled.
„Která tajemství máma skrývala?"
Hleděl na mě upřeně. Zná odpovědi na moje otázky. Jen nedokáže promluvit.

Kapitola 27

Já si představuju, že Bůh se opravdu vznáší kdesi uvnitř kostela svaté Bernadetty, brnká sólo na neviditelnou kytaru a andělská kapela ho doprovází. Anebo hraje šachy sám se sebou a nepotřebuje k tomu ani šachovnici, ani figurky. Pobývá v jiné dimenzi, do níž my nevidíme, a plánuje stvoření dalších vesmírů, v nichž už od začátku nebude existovat nenávist, nevědomost, rakovina ani plíseň na nohou. Proplouvá vysoko nad lavicemi z leštěného dubového dřeva jako v plaveckém bazénu, jen místo vody je tu vůně kadidla a horoucí modlitby. Občas roztržitě a bezhlučně narazí na sloup či do stropu, když přemítá v očekávání věřících, kteří se mu přijdou svěřit se svými problémy a On je bude muset řešit.
Nicméně dnes večer jsem měl pocit, že se Bůh určitě nezdržuje nikde poblíž fary, která ke kostelu přiléhá. Když jsem okolo ní projížděl, naskočila mi husí kůže. Budova fary, stejně jako kostel, je postavena převážně ve stylu neogotiky doplněné jemnějšími prvky francouzské provenience, aby více zapadala do teplého kalifornského ovzduší. Dnes mi připadalo, že černé břidlicové tašky na střeše se ježí jako šupiny na hřbetě draka a že za prázdnýma černýma očima oken – včetně dvou po obou stranách vchodu – se rozprostírá temná říše zla. Nikdy dříve jsem takto zlověstně budovu fary nevnímal. Uvědomil jsem si, že za to může scéna, která se v jejím suterénu odehrála mezi Jessem Pinnem a knězem.
Minul jsem faru i kostel a jel dál na hřbitov skrytý pod větvemi dubů. Noah Joseph James, který si pobyl na světě šestadevadesát let, byl stejně málomluvný jako vždycky. Neodpověděl mi, když jsem opřel kolo o jeho náhrobek a ze zvyku ho pozdravil.
Vyndal jsem mobilní telefon a vyhledal v něm neveřejné číslo linky, která vede přímo do vysílacího studia stanice KBAY. Telefon zazvonil čtyřikrát, ale já jsem věděl, že ve skutečnosti se ve studiu místo zvonění rozsvítilo modré světlo na zdi, přímo před Sashinýma očima. Zmáčkla tlačítko, a než mi mohla odpovědět, slyšel jsem v telefonu průběh vysílání.
Orson začal opět očichávat stopy veverek.
Klubka mlhy se vznášela mezi náhrobky jako ztracené duše.
Ve sluchátku jsem slyšel, jak Sasha čte do éteru takzvané ‚koblihy', což jsou asi dvacetivteřinové reklamy, které uvádí a uzavírá vždy stejná znělka, jen obsah je pokaždé jiný. Nato pustila nějakou starší písničku od Eltona Johna. Recitál Chrise Isaaka zřejmě skončil.
„Máme pět minut do dalšího vstupu," ozvala se konečně Sasha. „Tak povídej, miláčku."
„Jak víš, že to jsem já?"
„Tohle číslo zná jen pár lidí a většina z nich touhle dobou spí. A vůbec, stran tebe mám obrovskou intuici. Jak začalo blikat modré světlo, okamžitě jsem zvlhla."
„V rozkroku?"
„Přesně tak. Strašně se na tebe těším, Sněhuláku."
„Já taky. Poslouchej, kdo ještě tam u vás má dnes službu?"
„Doogie Sassman." To je zvukový technik, který zajišťuje technickou stránku vysílání.
„Jen vy dva? A nikdo jiný?" ptal jsem se ustaraně.

„Prosím tě, snad nežárlíš? To je sladký. Ale to nemusíš. Doogie je na ženské moc náročný.“
Doogie Sassman, pokud zrovna nesedí na otáčecí židli před vysílacím pultem, se většinou prohání na HarleyDavidsonovi. Měří bezmála dva metry a váží přes metrák. Má krásné dlouhé světlé vlasy a přirozeně zvlněný plnovous. Každý, kdo ho vidí, se musí přemáhat, aby tu hřívu nepohladil. Celé tělo mu pokrývá skoro souvislá vrstva tetování. Někdy si říkám, že na střední škole posloužil jako model pro výuku nejednoho mistra v oboru. A přesto Sasha nežertovala, když říkala, že je na ženské ohromně náročný. Přitahuje ženy víc než plyšový medvídek malé děti. Znám ho už šest let. Za tu dobu vystřídal čtyři přítelkyně a každá z nich byla tak krásná, že by hravě zvítězila ve světové soutěži krásy. I kdyby se tam dostavila v džínsech, flanelové košili a nenamalovaná, všechny uměle vyšperkované krásky by vedle ní vypadaly jako ušmudlané popelky.
Bobby tvrdí, že Doogie Sassman zaprodal duši ďáblovi a stal se utajeným vládcem vesmíru, že má nejvyvinutější genitálie na světě a vylučuje zvláštní feromony, na které ženské letí jako můry na plamen svíčky.
Potěšilo mě, že dnes má službu zrovna silák Doogie.
„Já si ale myslím, že určitě dostanete návštěvu,“ řekl jsem varovně.
Sasha věděla, že ve skutečnosti na Doogieho nežárlím, a vycítila, že mám o ni starost. „Kdo by sem chodil? Vždyť víš jak nám seškrtali rozpočet poté, co zavřeli Fort Wyvern. Ztratili jsme hodně posluchačů, co si nás pouštěli v noci. Jen taktak na sebe vyděláme i ve dvou. Co se děje, Chrisi?“
„Máte dveře do studia zamčené?“
„Jo. Vždyť víš, že každý, kdo pracuje v noci, musí projít bezpečnostním školením.“
„Ale přesto tě o něco poprosím. Až budeš odcházet, už bude světlo a já pro tebe přijít nemůžu. Slib mi, že požádáš Doogieho anebo někoho jiného z ranní směny, aby tě doprovodil k autu.“
„Co se děje? Drákula vstal z mrtvých?“
„Slib mi to.“
„Chrisi, co to sakra…“
„To ti povím potom. Slib mi to,“ naléhal jsem.
Povzdechla si. „Tak dobře. Nestalo se ti něco? Nejsi snad…“
„Jsem v pořádku, Sasho. Opravdu. Neboj. Jen mi to sakra slib.“
„Ale vždyť jsem…“
„Neřeklas, že slibuješ.“
„Ježíši! Tak dobrá, dobrá. Slibuju. Na mou duši, na psí uši. A těším se, co mi povíš. Koukej, aby to byl pěkně strašidelný příběh. Něco jako povídačky, co si skauti vyprávějí na táborech po večerce. Budeš čekat u mě doma?“
„Vezmeš si svůj starý skautský stejnokroj? Jako malá holčička?“
„Vejdu se už jen leda do podkolenek.“
„To bohatě stačí.“
„Tebe to rajcuje, co?“
„Strašně.“
„Christophere Snowe, jsi nehodný chlapeček.“
„Ano, jsem vrah.“
„Tak ahoj, ty můj vrahounku.“
Zavěsili jsme a já jsem si opět připnul mobilní telefon k opasku.
Chvíli jsem naslouchal, ale na hřbitově bylo úplné ticho. Ani slavík se neozval, ani rorýs ostnitý mi nepopřál dobrou noc. Červíci se určitě činí, ale – jako vždy – pracují v uctivém tichu.
„Potřebuju duchovní útěchu. Pojď, navštívíme kněze.“
Přešel jsem přes hřbitov, obešel kostel a vytáhl z kapsy pistoli. Když žijete v městečku, kde šerif sní o znásilnění a trýznění malých holčiček a pohřebáci nosí zbraň, nemůžete spoléhat, že kněz bude ozbrojen pouze slovem Božím.
+++
Při pohledu z ulice se zdálo, že na faře se nesvítí, ale když jsem budovu obešel, spatřil jsem světlo ve dvou oknech ve druhém patře.
Po tom, co jsem dnes viděl v suterénu budovy, jsem se ani nedivil, že kanovník od svaté Bernadetty nemůže usnout. I když už byly tři hodiny ráno a od odchodu Jessea Pinna utekly čtyři hodiny, kněz se stále zdráhal zhasnout.
„Buď zticha jako kočka,“ pošeptal jsem Orsonovi.
Vystoupali jsme po kamenných schodech a kradli se po dřevěné verandě.
Zkusil jsem vzít za kliku, ale dveře byly zamčené. Marně jsem doufal, že sluha Boží bude spoléhat spíše na Stvořitele než na zámek.
Ani mě nenapadlo zaklepat či vrátit se před hlavní vchod a zazvonit. Připadalo mi hloupé – byl jsem už přece zkušený kriminálník a vrah – dělat rozruch, když se chystám vniknout do cizího obydlí. Doufal jsem však, že se mi podaří vyhnout se násilnému vniknutí, protože zvuk rozbitého skla by mě vyzradil.
Na verandu vedla čtyři okna. Zkusil jsem jedno po druhém a třetí z nich povolilo. Musel jsem vrátit pistoli zpět do kapsy, protože bylo těžké pohnout s navlhlým dřevěným rámem. Potřeboval jsem obě ruce. Nejdřív jsem zatlačil na svislý rám a teprve poté jsem mohl prostrčit prsty pod spodní vodorovný okraj. Rám se zdvihl se žalostným skřípěním, které by se hodilo do každého filmového hororu.
Orson si znechuceně odfrkl, jako kdybych ho zklamal svou nešikovností. Kamaráde, nic nezkazí jen ten, kdo nic nedělá.
Počkal jsem, abych se ujistil, že vrznutí nikoho v domě nevyburcovalo. Potom jsem se vyhoupl na parapet a vklouzl do místnosti, která byla tmavá jako kapsář staré čarodějnice.
„Pojď za mnou, kámo,“ zašeptal jsem. Přece ho nenechám venku samotného, když nemá žádnou zbraň.

Orson skočil dovnitř a já opatrně zavřel okno. A taky jsem ho uzamkl. I když jsem si nemyslel, že smečka nás stále sleduje, nechtěl jsem jim nebo někomu jinému usnadnit přístup.
Rozsvítil jsem baterku a zjistil, že jsme se dostali do jídelny, ze které vedou dvoje dveře na protilehlých stranách pokoje.
Vypnul jsem baterku, opět vytáhl z kapsy pistoli a zkusil nejbližší dveře napravo ode mě. Vedly do kuchyně. Na obou troubách a mikrovlnce svítily digitální hodiny, a to stačilo, abych prošel kuchyní a vkročil do chodby, aniž bych narazil do ledničky či do varného ostrůvku uprostřed místnosti.
Chodba lemovaná setmělými místnostmi mě přivedla do haly osvětlené jen svíčkou v rubínově červeném skleněném svícnu před domácím oltářkem zasvěceným Bohorodičce.
Obličej sošky ozářený třepotavým světlem vyjadřoval spíš smutek než vznešenou líbeznost. Jako kdyby Panenka Marie věděla, že pán domu přežívá v zajetí strachu.
Vystoupal jsem do patra po širokých schodech rozdělených podestou a Orson mě následoval. Zlotřilá zrůda a jeho čtyřnohý komplic.
Hala v patře měla tvar písmene L a schody ústily do jejího ohbí. V úseku nalevo ode mě byla tma. Na druhém konci haly přímo přede mnou ve stropě zela otevřená dvířka a od nich na podlahu klesaly vyklápěcí schody, jejichž stupně osvětlovala jen slabá záře vystupující z půdy.
Jasnější světlo prosakovalo z otevřených dveří napravo ode mě. Došel jsem na práh a opatrně nahlédl dovnitř. Byla to knězova útulná ložnice s jednoduchou postelí z tmavě mořené borovice. Kněz tu nebyl; bylo mi jasné, že musí být na půdě. Přehoz na posteli chyběl a peřiny byly úhledně odhrnuté, ale bylo vidět, že dnes na posteli ještě nikdo neležel.
Obě lampičky na nočních stolcích svítily, což bylo pro moje oči příliš. Avšak mou pozornost upoutal psací stůl, který stál u zdi. Pod mosaznou lampičkou se zeleným stínítkem ležela otevřená kniha a tužka. Vlastně to byl spíše záznamník či deník.
Orson za mými zády tiše zavrčel.
Otočil jsem se a zjistil, že pes stojí u dolního konce schodů a podezíravě nahlíží nahoru, kde schody ústily do vyklápěcích dvířek. Když se na mě podíval, posuňky jsem mu naznačil, že má být zticha a držet se u mě.
A on opravdu nezačal stoupat po schodech jako cirkusový pudlík. Právě naopak, přiběhl ke mně. Měl jsem dojem, že se v nově osvojené poslušnosti přímo vyžívá.
Byl jsem si jistý, že když se pán domu bude vracet z půdy, způsobí dost hluku, aby mě včas varoval. Nicméně jsem Orsonovi poručil, aby zůstal hlídat u dveří ložnice, odkud na schody dobře viděl.
Otočil jsem hlavu, abych si chránil oči před světlem lampiček, které svítily u postele, a vydal se přes ložnici směrem ke stolu. Po cestě jsem si prohlédl přilehlou koupelnu. Byla prázdná.
Na pracovním stole vedle deníku stála broušená láhev se zlatavou tekutinou a vedle ní nedopitá sklenice ze silného skla. Měl jsem dojem, že to je whisky. Kněz ji popíjel čistou, bez ledu. Možná spíš pil, než popíjel.
Vzal jsem do ruky deník. Písmo bylo tak vypracované a lehce čitelné, jako by text vyšel z tiskárny. Ustoupil jsem do nejtmavšího kouta místnosti, abych si chránil oči, a v rychlosti přečetl poslední odstavec, v němž se psalo o knězově sestře. Poslední věta končila v půlce slova.
Když to přijde, já se možná nedokážu ubránit. Už teď vím, že Lauru určitě nezachráním, protože ona už je v podstatě někdo úplně jiný. Laura už je pryč. Zůstala jen fyzická schránka – ale i ta se možná změnila. Nevím, co se stalo s její duší. Buďto si ji přivinul Bůh, když dovolil, aby se do jejího těla nastěhovala jiná bytost, anebo ji naopak opustil. To by znamenalo, že opustí nás všechny. Věřím v milosrdenství Boží. Věřím, neboť bych jinak neměl proč žít. A pokud věřím, musím přežít a zachránit alespoň někoho. Pokud nemohu zachránit sebe sama a Lauru, přinejmenším mohu zachránit ty ubožáky, co přišli za mnou, aby se zbavili utrpení a nadvlády. Jesse Pinn či jeho nadřízení mohou zabít Lauru, ale Laura už přece neexistuje, Laura je dávno pryč. Nemohu připustit, aby mě jejich hrozby zastavily. Mohou mě zabít, ale dokud…
Orson ostražitě postával u dveří a díval se do haly.
Otevřel jsem první stránku deníku a zjistil, že první zápis má datum 1. ledna letošního roku:
Dnes je to už přes devět měsíců, co je Laura v zajetí. Už jsem ztratil naději, že ji opět uvidím. I kdyby mi to dovolili, já to zřejmě odmítnu. Bůh mi odpusť, ale bojím se pohlédnout na to, čím je nyní. Každý večer se modlím k Bohorodičce, aby se přimluvila u Syna a on zbavil Lauru pozemského utrpení.
Abych beze zbytku pochopil, co se stalo s jeho sestrou, potřeboval bych nahlédnout do předchozího sešitu deníku, ale neměl jsem čas ho hledat.
Na půdě se ozvala nějaká dutá rána. Zarazil jsem se, vzhlédl ke stropu a čekal. Orson na prahu dveří nastražil jedno ucho.
Po chvilce, když se neozval žádný další zvuk, jsem se opět vrátil k deníku. Prolistoval jsem ho ve spěchu a četl náhodně vybraná místa.
Většinou to byly teologické úvahy a pochybnosti. Dennodenně si musel naléhavě připomínat, přesvědčovat sám sebe, že jeho víra mu odjakživa pomáhala a že ji nesmí opustit ani v téhle těžké chvíli. Tyto pasáže byly bezútěšné a určitě poskytovaly zajímavý vhled do zmučené duše, ale neříkaly nic o tajemném projektu z Fort Wyvern a o nákaze, která zachvátila Moonlight Bay. A tak jsem je jen zběžně proběhl očima.
Nalezl jsem jednu stránku a potom i pár dalších, na nichž místo úhledného písma byly málem nesrozumitelné klikyháky. I obsah byl zmatený a nesouvislý. Pochopil jsem, že kněz je sepsal poté, co se posilnil přespříliš velkou dávkou alkoholu.
Víc mě zaujal záznam s datem 5. února. Byly to tři stránky popsané až nepřirozeně úhledným písmem:
Věřím v milosrdenství Boží. Věřím v milosrdenství Boží. Věřím v milosrdenství Boží. Věřím v milosrdenství Boží. Věřím v

milosrdenství Boží…
Čtyři slova se opakovala zhruba dvěstěkrát. Ani jednu z neustále se opakujících vět kněz nenapsal nedbale nebo ve spěchu. Všechny byly vyvedeny pečlivě a krasopisně. Když jsem je četl, přímo jsem cítil autorův strach a zoufalství, které v tu chvíli prožíval, jako kdyby byly navždy zakleté do papíru a do inkoustu.
Věřím v milosrdenství Boží.
Přemýšlel jsem, co se asi muselo pátého února stát. Proč byl onoho dne kněz na pokraji nervového zhroucení? Co ho potkalo? Zažil snad podobný hrůzný sen o násilí a trýznění, který nejdříve trýznil a později naopak těšil Lewise Stevensona?
Listoval jsem dál a objevil zajímavý záznam, který se vztahoval ke dni 11. února. Byl součástí úvahy, v níž se kněz zamýšlel nad otázkami existence Boha a jeho podstaty. Vystupoval tam jak z pozic věřícího, tak ateisty. Už jsem málem šel dál, ale všiml jsem si slova smečka.
Tato nová smečka, které jsem pomohl ke svobodě, mi dává naději, protože je pravým opakem té původní. Ty nové bytosti nejsou agresivní, násilnické ani zlé…
Z půdy se najednou ozval zoufalý křik a já jsem zvedl hlavu od deníku. Znělo v něm tolik utrpení, strachu a bolesti, že se ve mně okamžitě ozval soucit. Připadalo mi, že slyším bezmocný křik tří nebo čtyřletého dítěte, které se ztratilo, je nešťastné a má strach.
Orson okamžitě opustil ložnici a vyběhl do haly.
Knězův deník byl příliš velký, aby se mi vešel do kapsy bundy. Vložil jsem si ho na záda za opasek džínsů.
Když jsem vyšel z ložnice, zjistil jsem, že pes opět stojí u dolního konce schodů a napjatě hledí nahoru do přicházejícího slabého světla, v němž se pohybovaly stíny. Otočil se ke mně a já jsem pochopil, že jeho výmluvný pohled říká: Musíme něco podniknout.
Tenhle nevšední pes nejenže dělá spoustu nepochopitelných věcí, nejenže je chytřejší, než se na psa sluší a patří, ale navíc vyznává i vyhraněné mravní zásady. Než se seběhly události, které zde popisuji, občas jsem napůl vážně a napůl žertem uvažoval, zda se do černého chlupáče se zahnutým ocasem nepřevtělila duše obětavého učitele, čestného policisty či dokonce moudré jeptišky.
Samozřejmě, že za takové úvahy bych si zasloužil převzít z rukou Piy Kličkové cenu za nejpraštěnější nápad. To jsem ještě nevěděl, že Orsonův původ sice není nadpřirozený, ale je natolik nevšední, že ani já, ani Pia Kličková si to neumíme představit.
Na půdě se opět ozval výkřik. Orson nervózně, ale tiše zaskučel. Tentokrát mi ten hlas ještě více připomínal nářek malého dítěte.
Nato se ozval jiný hlas, ale zněl tak tiše, že jsem nerozeznával jednotlivá slova. I když jsem s jistotou poznal, že mluví otec Tom, nerozeznal jsem, jestli vyhrožuje, nebo naopak konejší.

Kapitola 28

Pud sebezáchovy mi velel, abych okamžitě z fary zmizel, šel domů, uvařil si konvici čaje, připravil horu chlebů s citrónovou marmeládou, pustil si na videu oblíbený film, zabalil se do vlněného plédu, zapomněl na zvědavost a alespoň pár hodin se nehnul z gauče. Ale já jsem to neudělal.
Pýcha mi nedovolila přiznat, že mravní imperativ je pro mě méně závazný než pro mého psa. Posuňky jsem mu naznačil, aby se držel za mnou. Začal jsem stoupat po žebříku. V pravé ruce jsem svíral pistoli a do zad mě nepohodlně tlačil knězův deník.
V hlavě mi jako černí havrani, kteří marně bijí křídly o mříže klece, kolotaly ponuré představy z děsivých snů Lewise Stevensona. Šerif míval krvelačné sny o holčičkách ve věku jeho vnučky, ale hlas, který jsme zaslechli, patří mnohem mladšímu dítěti. Pokud kněz podlehl stejnému rozkladu osobnosti jako šerif, kde je řečeno, že se nezaměří na ještě mladší děti?
Když jsem dosáhl horního konce schodů, opřel jsem se o vratké zábradlí a ohlédl se. Orson stál dole a díval se na mě. Přesně splnil, co jsem mu řekl, ani nezvedl tlapu na spodní schod.
Už téměř hodinu byl vzorně poslušný. Když jsem mu něco nařídil, ani si neodfrkl a nezvedl oči v sloup, což jindy dělává naprosto běžně. Zkrátka by si zasloužil velkou zlatou medaili za poslušnost.
Vyšvihl jsem se přes okraj otvoru a vstoupil na půdu, i když jsem každou chvíli čekal, že mě kněz uvítá dobře mířeným kopancem do hlavy. Zřejmě jsme se chovali dost potichu, protože nic takového se nestalo a moje lebka to přežila bez úhony.
Stál jsem uprostřed nevelkého prázdného prostranství a všude okolo se do výše zhruba dvou metrů vršily police s krabicemi, odložené kufry, starý nábytek a jiná veteš. Holá žárovka, která visela zrovna nad mou hlavou, nesvítila, slabé světlo přicházelo z levé strany. Jeho zdroj jsem neviděl, ale odvodil jsem si, že musí být někde v jihovýchodním koutě půdy.
Udělal jsem první opatrný krok. Krčil jsem se, i když uprostřed půdy byla strmá střecha dost vysoká, abych se mohl postavit. Nehrozilo mi, že bych narazil hlavou do trámu, spíš jsem se obával rány mezi oči či do srdce od šíleného kněze. Proto jsem se krčil, abych nebyl tak snadným terčem. Nejraději bych se přitiskl k podlaze a plazil se po břiše jako had. Navlhlý vzduch byl cítit prachem a plísní. K tomu se přidávala příjemná vůně dřevěných trámů a slabý, ale odporný mrtvolný zápach. V nějakém zapadlém koutě se asi rozkládalo tělíčko ptáka či myši. Napadlo mě, že kdyby se někomu podařilo zkapalnit čas a stočit jej do lahví, provázela by ho přesně tahle pachová kombinace.
Nalevo od dvířek v podlaze, kterými jsem vstoupil, jsem rozeznal dva průchody bludištěm odložených věcí: jeden zhruba půldruhého a druhý jen necelý metr široký. Řekl jsem si, že kněz zřejmě používá pohodlnější cestu, když

chodívá za svým vězněm – pokud tu nějaký je –, a raději se vydal tou užší. Je lepší kněze překvapit, než do něj vrazit někde v nepřehledném bludišti.
Po obou stranách jsem míjel vyrovnané krabice, z nichž některé byly převázané provázkem, jiné zalepené lepicí páskou. Uvolněné konce pásky vlály v průvanu a dotýkaly se mého obličeje jako tykadla nočních můr. Postupoval jsem pomalu s jednou rukou nataženou před sebe. Skoro nic jsem neviděl a nechtěl jsem do něčeho vrazit, abych na sebe hlukem neupozornil.
Došel jsem k místu, kde průchod měl tvar písmene T. Chvíli jsem postával v úkrytu a napjatě poslouchal, ale neslyšel jsem nic.
Opatrně jsem se vyklonil a rozhlédl na obě strany. Další část průchodu byla široká jen zhruba necelý metr. Nalevo ode mě jsem opět zahlédl světlo, které bylo o něco jasnější než dříve. Napravo se rozprostírala neproniknutelná tma, která odmítala vydat svá tajemství dokonce i mým očím uvyklým na věčné pološero. Měl jsem pocit, že je plná nepřátelských bytostí, které jsou na dosah, pozorují mě a jsou připravené každou chvíli po mně skočit.
Pořád jsem si v duchu opakoval, že zlí skřítci bydlí pod mosty a v jeskyních, že šotci hnízdí jen v tiskařských strojích a že žádný z nich by si netroufl usadit se na faře. Vkročil jsem do dalšího úseku průchodu a otočil se zády k neprozkoumané tmě.
Najednou se ozvalo tak strašlivé vřískání, že jsem se otočil a napřáhl pistoli. Mířil jsem kamsi do černočerné tmy a už nepochyboval, že se to tam hemží všemi možnými zlými skřítky, příšerami, hejkaly, poltergeisty, duchy, oživlými mrtvolami a zdegenerovanými ministranty. Naštěstí jsem nestačil zmáčknout spoušť. Když šílené vřískání doznělo, uvědomil jsem si, že – stejně jako dříve – přichází z osvětlenější jihovýchodní části půdy.
Třetí výkřik ztlumil hluk, který jsem způsobil, když jsem se prudce otočil, abych se postavil hordě duchů. Pocházel ze stejného zdroje jako první dva, ale tady na půdě zněl poněkud jinak, než jsem ho vnímal v hale druhého patra. Už mi tolik nepřipomínal nářek týraného dítěte. Zněl tak podivně, jako kdyby nebyl z našeho světa, jako kdyby ho ani nevydávala lidská bytost.
Chvíli jsem měl nutkání vrátit se ke schodům, ale už jsem zašel příliš daleko. Co když se mi to jen zdá, namlouval jsem si v duchu, a je to opravdu hlas ohroženého dítěte?
A vůbec, když se vrátím, můj pes pozná, že jsem zbabělec. Orson je jedním ze tří mých nejbližších přátel. A co je v životě nejdůležitější? Jen rodina a přátelé. Já už žádnou rodinu nemám, a proto mi nesmírně záleží, abych se před ním neztrapnil.
Po mé levé ruce police s krabicemi zmizely a místo nich jsem v pološeru rozeznával stohy na sebe naskládaných proutěných židlí, nějaké polorozpadlé koše a vysloužilou skříňku s oválným zrcadlem, které bylo tak zaprášené, že neodráželo vůbec nic. Dále už byly jen hromady veteše přikryté zaprášenou plachtou a opět nějaké krabice.
Zabočil jsem za roh a zaslechl knězův hlas. Mluvil klidně a konejšivě, ale jednotlivá slova jsem stále ještě nerozeznával.
Najednou jsem obličejem narazil do velké kruhovité pavučiny, která se mi otřela o ústa jako duchův polibek. Zachvěl jsem se odporem a levou rukou se snažil otřít jemná vlákna z tváře a z kšiltu čepice. Chutnala jako nahořklá houba; s obličejem zkřiveným grimasou odporu jsem se snažil pavučinu bezhlučně vyplivnout.
Stále jsem doufal, že se blížím zásadnímu rozuzlení, že odhalím tajemství, bez nějž nedojdu klidu. Postupoval jsem do hloubi půdy jako hlodavec vábený zvukem píšťaly. Celou dobu jsem se snažil potlačit kýchnutí, protože jsem měl plný nos hustého a zapáchajícího prachu, který nepochybně pochází ještě z minulého století.
Znovu jsem zabočil a ocitl se v posledním krátkém úseku průchodu, který na východ ode mě ve vzdálenosti zhruba dvou metrů zaslepovala prudce klesající střecha. Tlumené žluté světlo, jehož zdroj jsem stále neviděl, přicházelo z pravé strany a nejistě osvětlovalo krokve, příčné nosníky, trámy a odvrácenou stranu střešní krytiny, na níž byly upevněné břidlicové tašky.
Kradl jsem se směrem ke konci průchodu a v duchu nadával na podlahová prkna, která vrzala pod mými kroky. Nebyl to nijak hlasitý zvuk a mohl by zapadnout do celkového zvukového pozadí, ale stejně mi vadil.
Teď jsem slyšel knězův hlas ještě jasněji, ale pořád jsem rozeznával jen každé páté či šesté slovo.
Zaslechl jsem i druhý hlas, vysoký, napjatý a rozechvělý. Trochu připomínal hlásek kojence, ale byl zvláštní, nebyl tak melodický jako dětský hlas. A už vůbec ne tak nevinný. Nepochopil jsem, co říká, pokud vůbec nějaká slova vyslovil.
Čím déle jsem ho poslouchal, tím divněji mi zněl. Dokonce jsem zůstal stát, i když jsem věděl, že bych neměl setrvávat na jednom místě příliš dlouho.
Ulička, po níž jsem se pohyboval, ústila do průchodu, který se táhl po obvodu celé půdy. Opatrně jsem nahlédl do tohoto delšího úseku.
Nalevo ode mě byla tma, ale vpravo, v jihovýchodním cípu labyrintu, by se podle mého měl ukrývat kněz spolu s tajemným vězněm. Avšak když jsem za roh nahlédl, zjistil jsem, že se zdroj světla nachází za dalším rohem, až na jižní straně budovy.
Pokračoval jsem dál. Průchod byl zhruba dva metry široký, ale tentokrát jsem se musel přikrčit, abych se nepraštil hlavou o strmě klesající střechu. Po pravé ruce jsem nechal za sebou tmavé vyústění další uličky, která protínala shluk odloženého nábytku a krabic s veteší. Zastavil jsem se dva kroky před rohem, za nímž jsem tušil zdroj světla. Od něj mě teď dělila jen řada zaplněných polic.
Najednou se mi přímo před očima přehnal obrovský pohyblivý stín a divoce tančil po trámech a spodní straně střešní krytiny: klubko dlouhých špičatých tykadel a kulatý stín uprostřed. Strachy jsem málem vykřikl a instinktivně jsem na něj namířil pistoli, kterou jsem svíral oběma rukama.
Po chvilce jsem si ale uvědomil, že to je jen několikanásobně zvětšený stín pavouka zavěšeného na pavučině přímo před zdrojem světla.
Kdo chce vraždit, musí mít pevné nervy, řekl jsem si v duchu. Možná jsem neměl vypít tolik pepsi. Chtěl jsem se zbavit

odporné pachuti v ústech, ale dostal jsem do krve příliš mnoho kofeinu. Když příště někoho zastřelím a potom se pozvracím, dám si raději nějaký nápoj bez kofeinu a zajím to práškem na uklidnění. Jinak moje pověst chladnokrevného vraha neobstojí.
Stín tančil dál, ale já jsem si ho už nevšímal. Najednou jsem si uvědomil, že slyším knězův hlas a rozeznávám i jednotlivá slova: „…bolí to, já vím. Jakpak by ne, strašně to bolí. Ale hlavně že jsem ti už transponder z těla vyřízl. Vyřízl ho a zničil. Už tě nemohou dál sledovat.“
Vybavilo se mi, jak Jesse Pinn dnes večer bloumal po hřbitově, držel v ruce podivný přístroj, naslouchal elektronickým tónům a sledoval údaje na malém displeji, který zářil zeleným světlem. Teď jsem chápal, že sledoval signál transponderu, který chirurgickou cestou implantovali do této bytosti. Je to opice? A současně není?
„Nezavedli ho příliš hluboko,“ pokračoval kněz. „Nacházel se hned pod vrstvou podkožního tuku. Ránu jsem ti vysterilizoval a zašil.“ Povzdechl si. „Kdybych tak věděl, nakolik mi rozumíš. A jestli vůbec něco chápeš.“
V deníku kněz psal o členech nové smečky, kteří jsou méně nepřátelští a agresivní. Zmínil se, že se přičiní, aby se dostali na svobodu. Proč ale vůbec vznikla nová smečka, která se liší od staré? Proč její členy pustili na svobodu a voperovali jim pod kůži transpondery? A hlavně jak se zrodily tyto inteligentní opice v obou smečkách? To jsem stále netušil. Bylo mi však jasné, že kněz se pokládá za jejich osvoboditele, bojovníka za práva utlačovaných otroků a že fáraje důležitým bodem na cestě ke svobodě.
Když došlo ke střetu v suterénu fary, Pinn už věděl, že další uprchlík podstoupil menší operaci a zmizel. Pochopil, že přístroj, který drží v ruce, přijímá signál transponderu nalézající se mimo tělo sledované bytosti. Ve skutečnosti se ale uprchlík stále ještě zotavoval tady, na půdě.
Knězův záhadný pacient tiše zamňoukal trochu jako kotě, které něco bolí. Otec Tom ho konejšil málem jako malé dítě. Vzpomněl jsem si, jak bezbranný a slabý byl kněz při střetu s hrobníkem. To mi dodalo odvahy překonat několik desítek centimetrů, které mě dělily od poslední řady polic. Zastavil jsem se a opřel se zády o její roh. Musel jsem jen trochu pokrčit kolena, abych se neuhodil hlavou o zkosenou střechu. Abych spatřil kněze a jeho pacienta, stačilo se trochu vyklonit doprava, otočit hlavu a nahlédnout do uličky, která se táhla kolem jižní zdi domu. Právě odtud vycházelo světlo i hlasy.
Obával jsem se vystoupit z úkrytu jen proto, že jsem si vzpomněl na některé pasáže v knězově deníku, které vypovídaly o možné pomatenosti mysli. Nesouvislé a zmatené záznamy, dvěstěkrát opakovaná věta Věřím v milosrdenství Boží… Co když nebývá vždycky tak bezbranný jako při střetu s Jesseem Pinnem?
Ve vzduchu jsem kromě plísně a prachu teď rozeznával i poněkud ‚nemocniční’ pach jódu, antiseptického rozprašovače a lihu.
Kdesi ve vedlejší uličce se obtloustlý pavouk vyšplhal po pavučině nahoru, z dosahu světla lampy. Mnohonásobně zvětšený stín divoce zatančil po taškách střechy, zmenšil se do rozměrů nepatrné černé tečky a nakonec zmizel.
„Mám antibiotika,“ promluvil otec Tom konejšivě, „vidíš, tady mám zásyp. A tady jsou další, v práškách. Ale bohužel nemám nic proti bolestem. To mě hrozně mrzí. Ale utrpení patří k životu, nemyslíš? K životu v tomhle slzavém údolí. Zvládneš to. Všechno dobře dopadne. Slibuju ti to. Bůh tě neopustí a já taky ne.“
Netušil jsem, zda kněz od svaté Bernadetty je světec či ničema, jeden z mála rozumných lidí, co zbyli v městečku, či naopak blázen. Věděl jsem o něm jen něco, nechápal jsem jeho konání.
Ale o jedné věci jsem nepochyboval: i kdyby konal dobro, stejně to nemůže mít v hlavě úplně v pořádku. Já osobně bych mu dítě při křtu nesvěřil.
„Prošel jsem zdravotnickým školením,“ ujistil kněz pacienta, „protože tři roky po absolutoriu jsem jel sloužit do Ugandy.“
Myslím, že jsem zaslechl pacientův hlas: vrkal jako holub a současně předl jako kočka.
„Určitě se uzdravíš,“ pokračoval otec Tom. „Ale opravdu alespoň pár dní musíš zůstat tady. Budu ti dávat antibiotika a ošetřovat ránu. Rozumíš mi? Prosím tě, rozumíš mi alespoň trošku?“ zopakoval svou otázku zoufale.
Právě v okamžiku, kdy jsem se chystal nahlédnout za roh, ten Jiný knězovi odpověděl. Ten Jiný. Ano, právě tak jsem v duchu pojmenoval uprchlíka, když jsem slyšel jeho hlas z bezprostřední blízkosti. Nebyl to hlas dítěte nebo opice, ani žádného jiného Božího tvora.
Zůstal jsem stát bez jediného hnutí s prstem na spoušti pistole.
Hlas určitě trochu připomínal projev dítěte, malé holčičky, a trochu skřehotání opice. Připomínal mi více hlasových projevů najednou, jako kdyby vyšel z dílen filmových ateliérů, kde zvukový inženýr smíchal několik lidských a zvířecích hlasů dohromady. Hrál si s tím tak dlouho, až vytvořil hlas, který není z našeho světa.
V hlase toho Jiného mě nejvíce zaujal nikoli jeho tón či modulace, ani ne naléhavost či emoce, které v něm jasně zaznívaly. Nejvíce mě udivilo, což jsem si téměř okamžitě a zcela jasně uvědomil, že ty zvuky mají zcela určitý význam. Rozhodně to není neartikulovaný projev zvířete. Samozřejmě, že to stvoření nemluví anglicky. Já sice žádný další jazyk neovládám, ale jsem si jist, že nemluví ani cizím jazykem. Vlastně to ještě není promluva. Nicméně hlasový projev sestává z opakujících se shluků zvuků vzdáleně připomínajících slova. Je to odvážný a naléhavý, ale zatím ještě primitivní pokus o promluvu.
Měl jsem dojem, že ten Jiný zoufale usiluje o navázání komunikace. Poslouchal jsem ho a sám jsem se divil, nakolik mě oslovuje touha, osamělost a sklíčenost, která v hlase zaznívala. Ty city jsou stejně opravdové jako prkna podlahy pod mýma nohama, police za mými zády a splašený úprk mého srdce.
Když kněz a ten Jiný zmlkli, nedokázal jsem nahlédnout za roh. Tušil jsem, že knězův pacient se určitě bude lišit od obyčejné opice víc než členové původní smečky, kteří navštěvovali Bobbyho a s nimiž jsme se utkali na poloostrově. Pokud to stvoření ještě vůbec připomíná makaka rhesus, rozdíly budou určitě větší než jen zlověstná žlutá záře v očích. Ale můj strach neměl nic společného s možnou ohyzdností stvoření, které se zrodilo v laboratoři. Rozrušení mi sevřelo

srdce a krk tak bolestivě, že jsem měl co dělat, abych se vůbec nadechl nebo dokázal polknout. Čeho jsem se bál? Obával jsem se, že když se na tu bytost podívám, spatřím v jejích očích mou vlastní osamělost, touhu být jako všichni. Jsou to pocity, s nimiž bojuji už osmadvacet let, abych se se svým osudem dokázal vyrovnat. Ale moje štěstí – jako štěstí každého jiného člověka – je křehké. V hlase tajemného stvoření jsem vycítil tu strašlivou touhu, kterou jsem se po celý život snažil ukrýt do skořápky vyrovnanosti a klidné odevzdanosti. Obával jsem se, že až mu pohlédnu do očí, zjistím, že jsme si v něčem podobní, skořápka se rozpadne a já pracně získaný klid navždy ztratím.
Chvěl jsem se po celém těle.
Ze stejných důvodů si nemohu dovolit žádný žal, když se mi něco stane, když ztratím někoho milovaného. Od žalu k zoufalství je jen krůček. Zoufalství je živnou půdou pro sebelítost. Já se ale litovat nesmím, protože to bych si začal zoufat i kvůli mému postižení. Propadl bych se do bezedné propasti, odkud bych se už v životě nevyhrabal. Abych přežil, musím se zatvrdit, chránit si srdce pevnou skořápkou, přinejmenším pokud jde o truchlení pro mrtvé. Naštěstí jsem schopen dát lásku těm, kteří jsou naživu, bez obav otevřít své srdce přátelům. Ale v den úmrtí mého otce se přímo musím vysmívat smrti, kremaci, samotnému životu, úplně všemu na tom zatraceném světě, protože si nemohu dovolit truchlit a posléze upadnout do zoufalství, sebelítosti, osamělosti a opovrhování sebou samotným. To je cesta do blázince. Nesmím si dovolit příliš horoucí lásku k mrtvým. Musím na ně vzpomínat s láskou a úctou, ale je potřeba se s jejich odchodem vyrovnat – a to co nejdříve. Musím je neprodleně vypudit ze srdce, i když odešli tak nedávno. Ze stejných důvodů se musím naučit tropit žerty i z toho, že jsem někoho zabil, byť to byl netvor v podobě Lewise Stevensona. Když to nedokážu, nakonec propadnu pochybnostem o sobě a možná dám za pravdu všem surovým trapičům z mého dětství, kteří mi nadávali do upírů, nočních zrůd a krvelačných netopýrů. Teď nesmím myslet na mrtvé – ani na milované, ani na nenáviděné. Nesmím se litovat. Musím se vyrovnat s tím, co nedokážu změnit. Všichni jsme tu jen na návštěvě, která trvá od narození do smrti. Ani já, ani nikdo jiný to nezmění. V hloubi srdce doufám, že dokážu trochu zpříjemnit životy mých drahých. To znamená, že se nesmím zaměřit na to, jaký jsem. Musím přemýšlet, kým se mohu stát. Není třeba hledět do minulosti, ale naopak myslet na budoucnost. Nesmím myslet na sebe, ale na milované přátele, kteří jsou jediným světélkem mého života.
Tak jsem tam stál, chvěl se a váhal pohlédnout za roh, abych nespatřil v očích toho Jiného sebe sama. Svíral jsem pistoli, jako by to byl talisman či kříž, který mě dokáže ochránit. Nakonec jsem se ale odhodlal. Vyklonil jsem se doprava, otočil hlavu – ale nespatřil jsem nikoho.
Ulička, která vedla po jižní straně půdy, byla o něco širší než průchod východním směrem, a dosahovala zhruba dvou a půl metru; na podlaze ležela úzká matrace a na ní rozházené lůžkoviny. Světlo dávala malá pracovní lampa s kuželovitým mosazným stínidlem, upevněná na střešním trámu. Vedle matrace přímo na podlaze jsem spatřil termosku, talíř s nakrájeným ovocem a chleby s máslem, láhev vody, několik lékovek, líh, obvazy, složený ručník a utěrku potřísněnou čerstvou krví.
Ale kněz a jeho pacient zmizeli jako mávnutím kouzelného proutku.
Když jsem slyšel hlas toho Jiného, dojal jsem se a bál se nahlédnout za roh. Ale i tak od okamžiku, kdy křik dozněl, nemohlo uplynout více než půl minuty. A přesto jsem nikde neviděl ani kněze, ani jeho pacienta.
Všude bylo ticho. Neslyšel jsem vůbec nic, jediné zapráskání dřevěné podlahy, jediný krok, zkrátka nic.
Dokonce jsem zvedl oči ke střešním trámům, protože se mě zmocnila podivná myšlenka, že ty dvě bytosti se poučily od chytrého pavouka, rovněž vyšplhaly po pavučině a stočily se do tmavých klubíček v přítmí pod střechou.
Stál jsem těsně za policemi plnými krabic, kde jsem se nemusel krčit. Vlevo ode mě už bylo místa méně, protože okrajové části střechy prudce klesaly k podlaze. Ale i tak jsem se raději přikrčil.
Lampička dávala jen tlumené světlo, které pro mě příliš nebezpečné nebylo. Opatrně jsem přistoupil k matraci, protože jsem se chtěl zblízka podívat na věci, které zůstaly u ní. Špičkou boty jsem nadzvedl zmuchlaná prostěradla; nevím, co jsem tam hledal, ale nenašel jsem vůbec nic.
Neobával jsem se, že otec Tom sejde dolů a narazí na Orsona. Jednak jsem věděl, že ještě nedokončil práci tady na půdě. A potom můj spolupachatel je už natolik zkušený, že se určitě někam schová a počká, až kněz přejde.
Nicméně jsem si ale najednou uvědomil, že pokud kněz půjde dolů, mohl by složit schůdky a dvířka zaklapnout. Mohl bych je otevřít i zevnitř a schůdky opět vyklopit, ale to bych nadělal strašně moc hluku.
Nechtělo se mi pokračovat touhle uličkou a hledat vzdálený východ z bludiště. To bych mohl nečekaně narazit na kněze a na toho Jiného. Raději jsem se otočil, abych se vrátil k východu stejnou cestou. Snažil jsem se našlapovat lehce a opatrně, abych způsobil co nejméně hluku. Podlaha byla z kvalitní a silné překližky přišroubované, nikoli přitlučené, k základní desce, takže jsem se pohyboval skoro bezhlučně.
Když jsem zabočil za roh na konci polic a vrátil se na místo, kde jsem před chvilkou stál a poslouchal křik toho Jiného, ze tmy se proti mně vrhl tělnatý otec Tom. Měl na sobě šedou teplákovou soupravu a tvář se mu leskla potem, takže celkově vypadal, jako kdyby zrovna vyběhl po namáhavém cvičení z posilovny.
„Ty!“ zakvílel vyčítavě, když mě poznal, jako bych nebyl obyčejný člověk, ale ďábel, který proti zaklínatelově vůli vystoupil z čarovného kruhu.
Dobromyslný, žoviální a hodný padre, kterého jsem znával, zřejmě odjel na dovolenou do Palm Springs a klíče od fary svěřil zlému dvojníkovi. Strčil do mě baseballovou pálkou, až mě zabolelo na hrudi.
I lidé postižení XP podléhají fyzikálním zákonům. A tak jsem přepadl dozadu, udělal několik vrávoravých kroků a praštil se do hlavy o trám. Přeháněl bych, kdybych tvrdil, že jsem viděl všechny svaté, ale nemít kštici hustou jako James Dean, možná bych to nepřežil.
Otec Tom mi znovu zabodl baseballovou pálku do hrudníku. „Ty! Ty!“
Byl jsem to opravdu já a nijak jsem se s tím netajil. Nechápal jsem, co ho tolik rozzuřilo.
„Ty!“ vykřikl v dalším záchvatu hněvu.

Tentokrát mi zasadil úder do břicha, ale já jsem to čekal a důsledky nebyly tak hrozné. Těsně před dopadem pálky jsem napjal břišní svaly, ale i tak jsem si vyčítal, že jsem si dnes nevzal supermanský krunýř. Naštěstí jsem předtím vyzvracel skoro celou večeři, a tak jsem musel bojovat jen s pronikavou bolestí, která mi proťala tělo od rozkroku až k hrudníku.
Namířil jsem na něj pistoli a výhružně zapískal, ale služebník Boží se buďto nebál smrti, anebo se už úplně pomátl. Uchopil pálku oběma rukama a rozmáchl se k ještě bolestivějšímu útoku. Stačil jsem uskočit stranou, ale vlasy se mi bolestivě zadřely do neopracovaného dřeva trámu.
Nijak mě netěšilo, že se musím prát s knězem. Nejdříve mi to připadalo spíše absurdní, ale po chvilce jsem dostal strach. Srdce mi divoce tlouklo a bál jsem se, že se strachy pomočím, navíc do Bobbyho džínsů.
„Ty! Ty!“ sípal s ještě větším vztekem a překvapením, jako kdyby moje přítomnost na půdě byla věcí naprosto nečekanou, nehoráznou a nepřístojnou.
Opět mávl pálkou. Tentokrát by se do mě nestrefil, ani kdybych stál nehybně. Koneckonců byl to kněz, ne žádný nindža. Bylo mu kolem padesátky a měl nadváhu.
Úder dopadl na jednu z papírových krabic a byl tak silný, že krabice vypadla z police na podlahu. Kněz sice neměl ponětí o žádném z bojových umění a postrádal fyzickou kondici, ale odhodlání se mu upřít nedalo.
Neuměl jsem si představit, že bych ho měl zastřelit, ale přece se nenechám utlouct k smrti… Ustupoval jsem směrem k lampičce a matraci u jižní zdi půdy a pořád doufal, že se vzpamatuje.
Ale on mě stále pronásledoval, mával pálkou, která protínala vzduch s hrozivým šumem, a křičel: „Ty! Ty!“
Rozcuchané vlasy mu padaly do očí a obličej křivila grimasa strachu a hněvu. Dýchal namáhavě a přerývaně, z úst mu stříkala slina pokaždé, kdy vykřikl ono zájmeno. Opakoval ho neustále, jako kdyby žádná jiná slova neznal.
Když budu čekat, až otec Tom dostane rozum, zabije mě. Vždyť vyvádí jako smyslů zbavený. Kdepak rozum, ten asi uzamkl v kostele do nějaké nablýskané monstrance.
Když se mi pálka opět přehnala nad hlavou, zadíval jsem se mu do očí, zda neuvidím onu příznačnou žlutou záři. Chtěl jsem si zdůvodnit násilí, které proti němu hodlám použít. Kdybych něco takového viděl, mohl bych si říci, že nebojuji s knězem či nějakým obyčejným člověkem, ale s netvorem. Nic takového jsem však neviděl. Otec Tom možná podléhal stejné nákaze, která rozložila šerifovu osobnost, ale v jeho případě určitě ještě nezašla tak daleko.
Ustoupil jsem o další krok dozadu a pořád sledoval očima pohyby pálky. Zakopl jsem o přípojnou šňůru lampy, padl na záda a praštil se týlem hlavy do podlahy. Asi se stanu snadnou kořistí i pro staršího obtloustlého kněze.
Lampa se rovněž převrhla. Naštěstí nezhasla ani mi nesvítila přímo do citlivých očí.
Vysmekl jsem nohu ze zamotané šňůry, posadil se a ujížděl zadkem po podlaze dozadu, protože kněz vztekle tloukl pálkou o podlahu.
Jen zázrakem se mi nestrefil do nohou a pořád dokola opakoval ono zájmeno v druhé osobě a jednotném čísle: „Ty!“
„Ty!“ vykřikl jsem jako poněkud hysterická ozvěna a pořád před ním ujížděl po zadku.
Kdepak jsou ti všichni, kdo mě údajně uctívají? Už je načase, abych je poznal, protože ani Stevenson, ani otec Tom do fanklubu Christophera Snowa určitě nepatří.
Kněz se sice strašně potil a těžce lapal po dechu, ale jevil nevšední výdrž. Blížil se ke mně, hlavu měl skloněnou a ramena svěšená. Trochu podřepí, aby mohl co nejvýš zvednout pálku, aniž by zavadil o trámy, takže připomínal zlého skřítka. Teď se pořádně rozmáchne a praští mě do hlavy, až mi mozek vystříkne ušima.
Bylo mi jedno, jestli mu oči září či ne. Věděl jsem, že toho obtloustlého chlápka musím co nejdříve zneškodnit. Nestačil jsem před ním ustupovat, a ačkoli jsem trochu zpanikařil – tak dobře, dobře, zpanikařil jsem hodně –, bylo mi jasné, že ani ten největší hazardér z celého Las Vegas by na můj život nevsadil ani cent. Situace byla nebezpečná a zároveň absurdní, stejně jako nápad, který se zrodil v mém zoufalém mozku. Rozhodl jsem se, že střelím kněze do varlat. Vždyť tak jako tak musí dodržovat celibát.
Naštěstí jsem nemusel prokázat skvělou mušku, kterou by tento úkol vyžadoval. Stačil jsem namířit pistoli na jeho rozkrok a dát prst na spoušť. Neměl jsem čas zapnout laserový zaměřovač. Než jsem stačil zmáčknout spoušť, za knězovými zády se ozvalo hrozivé vrčení a obrovský černý predátor se mu vrhl na záda. Útočník odhodil pálku a upadl naznak.
Zaskočilo mě, že ten Jiný se vůbec nepodobá makakovi a napadl kněze, svého zachránce a oblíbence, nikoli mě. Ale po malé chvilce mi došlo, že velký černý vrčící predátor není ten Jiný, ale Orson.
Stoupl si předními tlapami na knězova záda a zatnul zuby do límce teplákové mikiny. Látka okamžitě povolila. Pes vztekle vrčel a vypadal, že chce roztrhat kněze na kusy.
Postavil jsem se na nohy a zavolal na psa. Ten mě okamžitě poslechl. Nezpůsobil poraženému nepříteli jediné škrábnutí. Zřejmě nebyl tak krvelačný, jak se tvářil.
Kněz se ani nepokusil zvednout. Ležel s hlavou otočenou do strany, obličej mu téměř zakrývaly upocené a rozcuchané vlasy. Těžce dýchal, vzlykal a v pravidelných odstupech vyrážel ze sebe totéž slůvko. „Ty…“
Bylo mi jasné, že ví dost o tom, co se děje ve Fort Wyvern a v Moonlight Bay. Mohl by odpovědět na většinu mých nedočkavých otázek, možná i na všechny. A přesto se mi s ním mluvit nechtělo. Nedokázal bych to.
Ten Jiný zřejmě stále ještě je někde na půdě, skrývá se vjednom z tmavých zákoutí. Neviděl jsem ho a musel jsem počítat i s možností, že nás může ohrozit, i když jsem ozbrojený. Nechtěl jsem na něj narazit tady, v malém a stísněném prostoru.
Ale ne, přiznávám se, že ten Jiný byl jen dobrou záminkou, abych mohl odejít.
Skutečným důvodem k obavám byly odpovědi, které by mi otec Tom mohl dát na moje otázky. Myslel jsem si, že po nich toužím, ale teď jsem si najednou uvědomil, že nejsem připraven je vyslechnout.
Ty!
Opakoval to slůvko se spalující nenávistí, která se ani trochu nehodila pro služebníka církve, jehož jsem navíc znával

jako mírného a hodného člověka. V jeho podání nevinné zájmeno znělo jako těžké obvinění, ba přímo jako kletba.
Ty!
Ale vždyť jsem neudělal vůbec nic, čím bych si mohl takové opovržení vysloužit. Nestvořil jsem žalostné bytosti, které se on pokouší vysvobodit Nemám nic společného s výzkumy ve Fort Wyvern, které ovlivnily život jeho sestry a zřejmě i jeho. To znamená, že jeho nenávist není zaměřena proti mé osobě. Nenávidí mě kvůli tomu, kým jsem.
A kdo jsem?
Kdo jiný, než syn mé matky.
Roosevelt Frost – a dokonce i šerif Stevenson – tvrdil, že někteří mě opravdu uctívají kvůli tomu, že jsem synem mé matky. Nikoho takového jsem zatím ještě nepotkal, ale pochopil jsem, že tentýž důvod vyvolává i nenávist.
Christopher Nicholas Snow, jediné dítě Wisterie Jane Snowové, rozené Millburyové. Wisterie porodila Christophera na počátku sedmdesátých let, kdy se začalo chodit na diskotéky, mládež nosila nonšalantně ošumělé věci, celá země nadšeně vítala konec dlouhé války a nejhorší obavy vyvolával leda tak nukleární holokaust.
Co asi udělala moje milovaná a inteligentní maminka, že mě jedni nenávidí a druzí uctívají?
Otec Tom, který se teď krčí na podlaze půdy a zmítá se v záchvatu vypjatých citů, to ví. Až přijde trochu k sobě, určitě mi to řekne.
Věděl jsem, že mám před sebou klíčovou postavu, která by mi určitě vysvětlila spletenec záhadných událostí dnešní noci. Ale já jsem se nezeptal. Místo toho jsem se začal vzlykajícímu knězi omlouvat. „Promiňte. Ne… Promiňte, že jsem tady. Panebože. Slyšíte mě? Prosím, odpusťte mi. Nezlobte se, promiňte.“
Co udělala moje matka?
Neptej se.
Neptej se.
Když začne odpovídat na nevyřčenou otázku, ucpu si uši, abych neslyšel.
Přivolal jsem Orsona a vykročili jsme k východu. Pospíchal jsem a úzké průchody se množily, protínaly a nečekaně uhýbaly, jako bych ani nebyl na půdě, ale v katakombách. Na některých místech byla skoro úplná tma, ale já jsem dítě tmy. Nenechal jsem se zmást a poměrně rychle přivedl nás oba k otevřeným dvířkám.
Orson před malou chvilkou vystoupal po schůdkách nahoru, ale teď se mu evidentně nechtělo jít dolů. Zastavil se a váhavě zíral do haly. Pro každého psa, i kdyby byl pružný jako akrobat, je mnohem těžší sejít po schodech dolů, než vyběhnout nahoru.
Před chvilkou jsem viděl, že na půdě jsou velké krabice a těžké kusy nábytku. Bylo mi jasné, že musí existovat další vstup vybavený kladkou pro zdvihání a spouštění těžších břemen. Nechtělo se mi ale jít zpátky a hledat ho. Na druhou stranu jsem si neuměl představit, že sestupuju po vratkých schůdcích a nesu v náručí psa, který váží přes čtyřicet kilo.
Z půdy se ozval knězův hlas. „Christophere,“ volal smutně. „Christophere, jsem ztracen.“
Tím nemyslel, že by se ztratil v bludišti vlastní půdy. Kdyby to bylo tak jednoduché a tak snadné…
„Christophere, jsem ztracen. Odpusť mi. Se mnou je konec.“
Z jiného kouta tmavé půdy se ozval hlas toho Jiného. Zněl trochu jako nářek malého dítěte, trochu jako skřehotání opice a určitě nebyl z našeho světa. Ta bytost se zoufale snažila promluvit, toužila, abychom jí porozuměli, a trpěla osamělostí. Slyšel jsem tam i naději a bohužel jsem věděl, že je marná.
Nářek byl tak žalostný, že Orson to neunesl a raději se vydal po schodech dolů. Když byl v polovině, přeskočil zbývající schůdky dlouhým skokem a už stál v hale.
Knězův deník mi proklouzl pod páskem a skončil málem na zadku. Když jsem sestupoval po schodech, bolestivě mě tlačil do kostrče. Na posledním schůdku jsem ho raději z kalhot vyndal, vzal do levé ruky a v pravé stále napjatě svíral pistoli.
Proběhli jsme budovou fary okolo oltářku zasvěceného Bohorodičce tak rychle, že námi způsobený pohyb vzduchu málem uhasil svíčku. Běželi jsme dál, přes přízemní halu, přes kuchyň, kde stále zeleně svítily ciferníky tří digitálních hodin. Opustili jsme dům zadním východem a venku nás opět pohltila tma a mlha. Prchali jsme tak zběsile, jako kdyby se dům měl každou chvíli zřítit.
Museli jsme projít okolo zadní zdi kostela, která mi připadala jako vzedmutá kamenná vlna. Dokud jsme neopustili její stín, bál jsem se, že se každou chvíli sesype a navždy nás pohřbí.
Dvakrát jsem se otočil, ale ani kněz, ani nikdo jiný nás nepronásledoval.
Kolo stálo opřené o náhrobní kámen, i když jsem si byl málem jist, že ho někdo ukradne nebo poškodí.
Nezdržel jsem se a nerozloučil s Noahem Josephem Jamesem. Svět je tak šílený, že dožít se šestadevadesáti let mi už nepřipadalo tak záviděníhodné jako ještě před několika málo hodinami.
Vložil jsem pistoli do kapsy, deník za košili a vedl kolo po cestičce mezi náhrobními kameny. Po chvilce jsem na něj naskočil a ujížděl pryč. Kolo poskočilo při přejezdu přes obrubník, já jsem se sklonil k řídítkům a vší silou se opřel do pedálů.
Prorážel jsem mlhu jako nebozízek a zanechával za sebou tmavou stopu, kterou ale po malé chvilce naplňovala bílá pohyblivá hmota.
Orson nechal veverčí stopy bez povšimnutí. Zřejmě stejně jako já toužil být co nejdál od budovy fary.
Minul jsem několik bloků, než jsem si uvědomil, že pro mě stejně není úniku. Už za několik málo hodin bude svítat a já se z našeho městečka jednoduše nestačím dostat. Věděl jsem, že v Moonlight Bay na mě číhá šílená hrůza na každém rohu.
A nejen to. Uvědomil jsem si, že tatáž hrozba bude viset nade mnou neustále, i kdybych se schoval na pustém ostrově či nepřístupném horském vrcholu. Nikdy se nezbavím nebezpečné touhy po poznání pravdy. Bál jsem se nejen odpovědí, kterých se mi dostane, když se zeptám na úlohu mé matky. Obával jsem se samotných otázek. Věděl jsem, že

když je položím, můj život se nenávratně změní.

Kapitola 29

Seděl jsem spolu s Orsonem na lavičce v parku na rohu Palm Street a Grace Drive. Dívali jsme se na sochu umístěnou uprostřed paloučku. Zakřivená ocelová šavle se zvedá k nebi z podstavce ve tvaru dvou hracích kostek z bílého mramoru, které spočívají na zeměkouli z leštěného modrého mramoru. A ta se opírá o cosi, co je vyvedeno z mosazného kovu a ze všeho nejvíce připomíná velkou hromadu psích výkalů.
Už tři roky zdobí parčík toto umělecké dílo, kolem nějž ještě ševelí voda ve fontáně. Proseděli jsme tady mnoho nočních hodin a lámali si hlavu, co tím sochař chtěl říct. Zajímalo nás to, nutilo k přemýšlení, ale musím uznat, že nijak neosvítilo.
Nejdřív jsme si mysleli, že to není až tak složité. Zakřivená šavle znázorňuje válku či smrt. Hrací kostky – osud. Zeměkoule z modrého mramoru je symbolem lidského života. A celá kompozice má vypovídat o podmínkách lidské existence: náš život visí na vlásku, jsme hříčkou v rukou osudu. Mosazná hromádka psích výkalů ve spodní části to lakonicky podtrhuje: život stojí za hovno.
Ale později jsme to rozebírali znovu a znovu, šli do větší hloubky. Co když nahoře není žádná zakřivená šavle, ale srpek ubývajícího měsíce? Pod ním nejsou hrací kostky, ale dvě kostky cukru. Koule z modrého mramoru nemusí zobrazovat Zemi, může to být i obyčejná hrací koule. Celá kompozice se dá vykládat nekonečným množstvím různých způsobů, ale pokaždé jsme došli k závěru, že spodní mosazná část nemůže být nic jiného než psí hromádka.
Připustíme-li, že kompozice znázorňuje srpek měsíce, kostky cukru a hrací kouli, vyjde nám, že toto mistrovské dílo nás varuje, že nikdy nenaplníme svoje velké sny – jako třeba dostat se až na Měsíc – pokud se budeme přejídat sladkostmi a při hře v kuželky trápit bederní páteř ohýbáním se v nesprávném úhlu ve snaze zasáhnout sedm kuželek z deseti. A psí hromádka znázorňuje celkový životní pocit tlouštíka, který se přejídá a příliš náruživě se oddává hře v kuželky: život stojí za hovno.
Kolem kašny, uprostřed které se tyčí socha, stojí čtyři lavičky. Vystřídali jsme je všechny, abychom se podívali na sochu ze všech možných pohledů.
Lucerny v parku automaticky zhasnou o půlnoci, aby město ušetřilo za osvětlení. Ve stejném okamžiku přestává stříkat i voda v kašně. Toho nám bylo trochu líto, protože jemné šplouchání ponouká tok myšlenek. I kdybych netrpěl XP, asi bych stejně vítal, že lucerny nesvítí. Skrovné osvětlení je pro pozorování této kompozice naprosto ideální. Dnes k tomu nemalou měrou přispívá i hustá mlha.
Dříve na tomhle místě celých sto let stála jednoduchá bronzová socha Juniperoa Serra, španělského misionáře, který před dvěma sty padesáti lety obracel na víru místní Indiány. Po celé Kalifornii zřídil nemálo klášterů, kostelů a misijních budov, které se dnes staly kulturními památkami a lákají turisty.
Bobbyho rodiče se postavili do čela skupiny lidí, kteří prosazovali myšlenku, že v parku zřízeném a udržovaném z veřejných prostředků nemá co dělat socha náboženského činitele. Oddělení státu od církve. Tvrdili, že to odporuje Ústavě Spojených států.
Wisteria Jane (Millburyová) Snowová – přátelé jí říkávali Wissy a já mami – sice byla racionalisticky smýšlející vědkyní, nicméně se postavila do čela výboru sdružujícího občany, kteří si přáli sochu zachovat. „Společnost, která se snaží vymazat vlastní minulost," říkávala, „nemůže mít ani budoucnost."
Matka ten spor prohrála a Bobbyho rodiče naopak slavili úspěch.
Sešel jsem se s Bobbym hned poté, co padlo příslušné rozhodnutí. Vedli jsme spolu nejvážnější debatu za celou dobu naší dlouhé známosti. Zvažovali jsme, zda bychom se neměli rozejít, abychom dostáli rodinné cti a posvátnému hlasu krve. To by ale znamenalo, že bychom museli vést zuřivou a nelítostnou vyhlazovací válku až do posledního bratrance. My dva bychom pochopitelně rovněž museli pod kytky. Když jsme si dostatečně prolili hrdla pivem a v hlavách se nám rozsvítilo, došli jsme k závěru, že krevní msta je záležitost nesmírně časově náročná a nejde dost dobře skloubit s pravidelným surfováním. Nemluvě o tom, že místo vraždění je mnohem příjemnější se dívat na holky v bikinkách.
Vyhledal jsem Bobbyho číslo v paměti mobilu a stiskl tlačítko OK.
Trochu jsem přidal hlasitost, aby si Orson mohl poslechnout nás oba. Když jsem si uvědomil, co jsem právě udělal, došlo mi, že jsem podvědomě akceptoval nejfantastičtější důsledky projektu z Fort Wyvern. Považuji je za reálný fakt, jen předstírám, že ještě mám pochybnosti.
Bobby zvedl sluchátko po dvou zazvoněních. „Jdi do háje."
„Spíš?"
„Jo."
„Sedím v parčíku. Víš kde? Život stojí za hovno."
„No a?"
„Co jsem od tebe odešel, přihodily se mi fakt pěkně hnusné věci."
„Jo? To ti asi nesedla majonéza."
„Nechci to říkat do telefonu."
„Dobrá."
„Dělám si o tebe starosti," řekl jsem.
„No ne, to je od tebe hezké."
„Bobby, je to vážně nebezpečné."
„Maminko, už jsem si zoubky vyčistil. Na mou duši!"
Orson krátce a pobaveně vyštěkl. A jestli ne, tak ať visím!

„Už jsi se probral?“ zeptal jsem se Bobbyho.
„Ne.“
„Ale jdi, já vím, žes vůbec nespal.“
Chvíli se odmlčel. „No… Co jsi odešel, připadám si jako v bijáku.“
„Planeta opic?“ hádal jsem.
„Jo. Na širokoúhlém plátně a se stereo zvukem.“
„Co dělají?“
„Coby, opičejí se a blbnou – jako vždycky.“
„Jen blbnou, nic horšího?“
„Myslej si, že jsou vtipné. Jedna tady zrovna dřepí za voknem a čučí na mě.“
„A co ty?“
„Já nic. Mám takovej dojem, že mě chtějí vyprovokovat. Abych zase vylezl ven.“
„Nikam nechoď!“ prosil jsem znepokojeně.
„Nejsem blázen,“ odsekl Bobby.
„Tak promiň.“
„Jsem přece podle tebe sráč.“
„To jo.
„A to jsou dvě úplně různé věci, sráč a blázen.“
„To je mi jasné.“
„Jen jestli.“
„Máš u sebe zbraň?“
„Ježíši, Snowe, neříkal jsem ti snad, že nejsem blázen?“
„Jestli to nějak doklepeme do rána, tak zítra se jich nemusíme bát až do západu slunce.“
„Teď jsou na střeše.“
„Co tam dělají?“
„Nevím.“ Odmlčel se a poslouchal. „Jsou tam přinejmenším dvě. Pobíhají sem tam. Asi koumají, jak by se natlačily dovnitř.“
Orson seskočil z lavice, celým svým postojem vyjadřoval největší znepokojení a jedno ucho stále natahoval ke sluchátku. Měl jsem dojem, že se zbavuje typicky psího chování jen postupně, aby mě tím příliš nevyděsil.
„Je tam nějaké okno?“ ptal jsem se Bobbyho.
„Koupelna a kuchyň mají ventilačky, ale ty jsou malé, těmi se dovnitř nedostanou.“
Vždycky mě překvapovalo, že jinak skvěle vybavený dům postrádá krb. Corky Collins – alias Toširo Tagawa – ho asi nechtěl, neboť na rozdíl od luxusní koupelny krb nijak nezapadal do jeho představ o radovánkách ve společnosti nahých děvčat z pláže. A tak díky jeho jednostranně zaměřenému požitkářství dům postrádá komín, kterým by se opice mohly dostat dovnitř.
„Než bude svítat, musím ještě leccos stihnout,“ řekl jsem.
„Opravdu to stihneš?“ zajímal se Bobby.
„Jasně, jsem přece superman. Celý den od rána budu u Sashy. Jakmile se setmí, přijedeme za tebou.“
„Tak to abych zase připravil večeři.“
„Přinesem pizzu. Poslyš, myslím, že po nás tvrdě jdou. Musíme se držet všichni pohromadě. Zkus se přes den prospat. Mám takovej pocit, že zejtra večer na to nebude čas.“
„Takže tys na to vyzrál?“ ptal se Bobby.
„Na to je každej krátkej, kamaráde.“
„Proč tolik nadšení, supermane?“
Nebudu mu přece nic nalhávat. Bobby, Orson a Sasha musí vědět, jak se věci mají. „S tím se nedá dělat nic. Nedá se to zastavit, ukončit, šoupnout do pytle a zatáhnout zip. Musíme se s tím naučit žít. Třeba tu vlnu osedláme, i když je pěkně divoká.“
Bobby se chvíli odmlčel. „Co se děje, kámo?“
„Vždyť jsem ti to povídal.“
„Jen jsi něco nakousl.“
„Říkám ti, že do telefonu to nejde.“
„To jo, ale já chci vědět, co je s tebou.“
Orson mi položil hlavu do klína, jako kdyby si myslel, že mi udělá dobře, když ho pohladím a podrbu za ušima. A měl pravdu. To vždycky zabírá. Hodný pes vás uklidní mnohem víc než prášky.
„Zmákls toho dost,“ pokračoval Bobby. „Ale něco tě trápí.“
„Bob Freud a jeho nevlastní dědeček Sigmund.“
„Pojď, lehni si na koženou pohovku.“
Hladil jsem Orsonův černý kožich a přál si, aby někdo takhle uhladil moje pocuchané nervy. „Víš,“ řekl jsem s povzdechem, „ze všeho nejhorší je… Obávám se, že se svět řítí do pekel kvůli mé matce.“
„To je hrůza.“
„Že jo?“
„Ty její vědecký hokusypokusy, co?“
„Genetika.“
„Jen si vzpomeň, jak jsem tě varoval, že je blbost chtít nechávat po sobě nějaký stopy.“

„Kdyby jen to. Myslím, že to všechno propuklo kvůli mně. Máma mi chtěla pomoct, vyléčit mě.“
„Takže konec světa na dohled, co?“
„Konec toho světa, na který jsme byli dosud zvyklí,“ zopakoval jsem slova Roosevelta Frosta.
„A kde mamky tak nanejvejš pekly koláče,“ doplnil mě Bobby.
Rozesmál jsem se. „Brácho, ještě že tě mám.“
„Za celej život jsem ti pomohl jen v jednom.“
„Jak to myslíš?“
„Naučil jsem tě brát věci s nadhledem.“
Přikývl jsem. „Co je důležité a co není.“
„Většina věcí není,“ připomněl mi Bobby.
„Ale tohle ano.“
„Běž a pomiluj se se Sashou. Pořádně se vyspi. Zítra večer se budou dít věci… Nákopem prdel opicím a půjdem si zasurfovat. Už za týden tě to pustí a všechno svý mámě odpustíš. Když budeš chtít…“
„Možná,“ řekl jsem pochybovačně.
„Záleží na přístupu, bráško.“
„Já se budu snažit.“
„Ale jedna věc mě přesto překvapuje.“
„A co?“
„Jak se tvoje máti nasrala, když prohrála bitvu o tu sochu.“
Bobby zavěsil a já jsem vypnul mobil.
Je to opravdu moudrý přístup k životu – nebrat většinu věcí vážně? Vnímat život jako jeden velký žertík? A uznávat pouze čtyři základní zásady: zaprvé, ubližovat jiným, jen když to opravdu jinak nejde; zadruhé, žít pro přátele; zatřetí, převzít zodpovědnost za sebe sama a nepožadovat nic od druhých; začtvrté, užít si co nejvíce legrace. Nestarat se, co si o vás myslí jiní. Záleží jen na mínění těch nejbližších. Nesnažit se zanechat po sobě stopu. Nedbat na zásadní otázky doby a tím si podstatně vylepšit zažívání. Nehrabat se v minulosti. Nedělat si hlavu z budoucnosti. Žít přítomností. Věřit, že naše bytí má smysl, ale nepátrat po něm. Když vám život zasadí těžkou ránu, klidně se kutálejte po zemi, ale se smíchem. Lidičky, všichni jsme tu jen na návštěvě.
Tak žije Bobby a já neznám šťastnějšího a vyrovnanějšího člověka, než je on.
Já se o to rovněž pokouším, ale mně se to tolik nedaří. Občas jdu ke dnu, místo abych se vznášel. Příliš si všechno beru a nenechám se životem překvapit. Možná že bych se měl víc snažit, abych dokázal žít jako Bobby. Ale kdo ví, třeba se mi to nedaří právě proto, že se snažím příliš.
Orson přistoupil k bazénku, který se rozprostíral kolem sochy. Začal hlasitě chlemtat čistou vodu a dával najevo, že mu chutná a příjemně ho osvěžuje.
Vzpomněl jsem si na onu červencovou noc, kdy se náš pes díval na hvězdy a propadl se do nejhlubšího zoufalství. Nedokážu nijak přesně poměřit, o co je Orson chytřejší než obyčejný pes. Nicméně už nepochybuji, že záhadní výzkumníci z Fort Wyvern mu vštípili inteligenci a že chápe mnohem víc, než příroda chtěla. Tenkrát v červenci si zřejmě poprvé uvědomil svůj intelektuální potenciál, ale zároveň i krutá omezení, která plynou z fyzické podoby, a málem podlehl malomyslnosti. Být inteligentní a zároveň nemít dostatečně vyvinutá mluvidla, být inteligentní a nemít ruce pro psaní či výrobu nástrojů a vězet ve fyzické schránce, která neumožňuje vyjádření rozumového potenciálu. Jako když se nějaký ubožák narodí hluchý, němý a bez rukou.
Díval jsem se na Orsona obdivně a pohnutě. To je odvážná a silná bytost.
Otočil se od bazénku, olizoval si vodu, která mu stékala po čenichu a potěšené se zubil. Když si uvědomil, že se na něj dívám, zamával ocasem. Asi byl šťastný, že si ho všímám anebo že mi může dělat společníka během této podivné noci. Proboha, vždyť by se mohl neustále trápit kvůli všem krutým omezením, která nikdy nedokáže překonat! Můj pes se poučil od Bobbyho Hallowaye mnohem víc než já.
Má Bobby správný přístup k životu? A co Orson? Já doufám, že jednou vyspěju natolik, abych rovněž dokázal žít podle jejich zásad.
Vstal jsem z lavičky a ukázal na sochu. „Kdepak šavle. Ani měsíc. To je neviditelný kočičí úsměv z Alenky v říši divů.“
Orson se otočil a zadíval se na mistrovské dílo.
„Žádné hrací kostky. Ani cukr,“ pokračoval jsem. „To jsou zázračné pilulky na zmenšování a zvětšování, které užívala Alenka.“
Orson mi se zájmem naslouchal. Viděl kreslenou verzi pohádky na videokazetě.
„Není to symbol zeměkoule. Ani modrá hrací koule, ale velké modré oko. Dej si to všechno dohromady, a co ti z toho vyleze?“
Orson se na mě zahleděl tázavě.
„Neviditelný úsměv – to je sochařův výsměch důvěřivým lidičkám, kteří ho tak královsky odměnili. Dvě tabletky znázorňují drogy. Určitě byl v rauši, když plácal tenhle nesmysl. Modré oko patří sochaři. A proč tu není to druhé? Protože na nás škodolibě mrká. A úplně dole je samozřejmě bronzová psí hromádka, což má být autorovo nelichotivé hodnocení vlastní práce. Každý přece ví, že psi jsou strašně nároční kritici.“
Orson horlivě mával ocasem, aby naznačil, že se mu můj výklad zamlouvá.
Oběhl kolem celé kašny, aby se ještě jednou podíval na sochu ze všech možných pohledů.
Třeba jsem se nenarodil kvůli tomu, abych psal o sobě, hledal nějaký obecný smysl života a přibližoval ho ostatním. Přiznávám, že mě v záchvatu velikášství takové hlouposti občas napadají. Věci se ale možná mají úplně jinak. Třeba jsem se narodil jen a pouze proto, abych se věnoval Orsonovi, bavil ho, nebyl mu pánem, ale milujícím bratrem,

zjednodušoval a zpříjemňoval mu jeho jinak těžký život. To je přece smysluplné a ušlechtilé poslání.
Orsonův rozkývaný ocas mě potěšil skoro stejně jako jeho pobavil nejnovější rozbor sochy. Podíval jsem se na hodinky. Do svítání zbývají necelé dvě hodiny.
Potřebuji vyřídit ještě dvě věci, než mě slunce zažene do úkrytu. Ze všeho nejdřív jsem zamířil do Fort Wyvern.
Cesta na kole z parčíku na rohu Palm Street a Crace Drive v jihovýchodní části městečka do Fort Wyvern zabere necelých deset minut, i když se jede tak pomalu, aby se psí bratr nestrhal únavou. Vím i o kratší cestě, která vede betonovou stokou pro dešťovou vodu pod dálnicí. Za ní následuje otevřený zhruba tři metry široký betonový kanál, který pokračuje i na území vojenské základny. V místě, kde překračuje její hranici, ho přetíná ocelový plot zakončený ostnatým drátem.
Po celém obvodu vojenské základny – stejně jako na jejím území – jsou umístěné velké červenočerné tabule se zákazem vstupu. Píše se na nich, že nepovolený vstup je trestný a že za něj hrozí buďto pokuta ve výši nejméně deseti tisíců dolarů, anebo odnětí svobody přinejmenším na jeden rok. Já jsem si těchto výhrůžek odjakživa nevšímal. Věděl jsem, že žádný soudce by mě kvůli mému postižení za tak nepatrný přestupek do vězení neposlal. Kdyby na to přišlo, ani deset tisíc pro mě není až tak obrovská částka.
Před osmnácti měsíci, těsně poté, co Fort Wyvern oficiálně navždy uzavřeli, jsem se prostříhal ocelovým plotem, který přetíná protipovodňový kanál. Neodolal jsem pokušení prozkoumat tuto nepoznanou rozlehlou říši.
Vám se moje zvědavost může zdát divná, vždyť už dávno nejsem dobrodružný adolescent, je mi osmadvacet. Ale vy zřejmě patříte k lidem, kteří – kdykoli se jim to zlíbí – mohou nastoupit do letadla a odletět třeba do Londýna, plavit se po moři do Puerto Vallarta či se nechat odvézt Orient expresem do Istanbulu. A určitě máte řidičský průkaz i auto. Vy nevíte, jaké to je, když jsem odkázán strávit celý svůj život v malém městečku. Po nocích jsem v něm prozkoumal každé zákoutí, takže ho znám asi jako vy vlastní ložnici. Tak se nedivte, že tolik toužím po poznání nových míst, tolik stojím o nové zážitky.
Vojenská základna Fort Wyvern pojmenovaná po generálovi Harrisonovi Blairu Wyvernovi, proslulém hrdinovi první světové války, vznikla v roce 1939 a sloužila jako výcvikové a obslužné středisko. Podle rozlohy – necelých čtyřiapadesát hektarů – to není ani největší ani nejmenší vojenská základna na území Kalifornie.
Během druhé světové války ve Fort Wyvern zřídili učiliště pro tankisty, kteří se zde učili řídit a udržovat snad všechny typy tanků používané na bitevních polích Evropy a Asie. Kromě toho pod Fort Wyvern patřily i další vojenské školy, kde se školili ženisté, pyrotechnici, dělostřelci, šifranti, výsadkáři a příslušníci vojenské policie. Desítky tisíců branců právě zde prodělali základní vojenský výcvik. Na území základny se nachází dělostřelecká střelnice, rozvětvená síť podzemních bunkrů, kde se skladovalo střelivo, letiště a více nadzemních budov než v celém městečku.
Podle oficiálních údajů v rozpuku studené války ve Fort Wyvern pracovalo 36 400 kmenových zaměstnanců. Kromě toho na základnu navazovalo dalších 12 904 pracovních míst. Přímo v uzavřeném prostoru pracovali přes čtyři tisíce civilistů. Výdaje na mzdy vojáků činily přes sedm set milionů dolarů ročně a výdaje na mzdy civilistů přesahovaly sto padesát milionů dolarů.
Když z rozhodnutí redislokační komise vojenská základna Fort Wyvern přestala existovat, v regionálním rozpočtu nastal tak masivní odliv financí, že místní obchodníci ztratili spánek a jejich děti plakaly po nocích, že rodiče nebudou mít na zaplacení školného. Rozhlasová stanice KBAY přišla přibližně o jednu třetinu potenciálních posluchačů a celou polovinu těch, kteří ji poslouchali v noci. Museli propustit spoustu lidí, a tak se stalo, že Sasha nejen uvádí noční programy, ale má na starosti i řízení stanice. Doogie Sassman bez jediného slůvka protestu pracuje každý týden osm hodin přesčas za základní plat.
Na území vojenské základny se postavilo hodně vysoce utajených objektů. Tím se zabývaly vojenské firmy, jejichž zaměstnanci museli odpřísáhnout, že pod hrozbou vězení budou do konce života zachovávat mlčenlivost. Po městě se šuškalo, že ve Fort Wyvern, kde po dlouhou dobu působilo několik vojenských škol a učilišť, běžely rozsáhlé výzkumy zaměřené na vývoj chemických a biologických zbraní. Říkalo se, že výzkumy probíhají v naprosto uzavřené a soběstačné podzemní části základny.
Po všech událostech, které mě během dnešní noci potkaly, bych docela věřil, že někde na území základny skutečně musí existovat takto izolovaná pevnost, i když na to nemám sebemenší hmotný důkaz.
Ale i kdyby tu utajená vývojová laboratoř biologických zbraní nebyla, opuštěná základna mě fascinuje a nutí přemýšlet o bezmeznosti lidské pošetilosti. Představuji si, že jednou se z Fort Wyvern stane obrovský zábavný park, který bude mít vnitřní strukturu podobnou Disneylandu. Rozdíl bude v tom, že místo nadšených davů do Fort Wyvern bude mít přístup pouze jediný člověk a jeho pes.
Zejména jsem si oblíbil tu část, které jsem začal říkat Mrtvé město.
Když základna byla v provozu, tento název se samozřejmě neužíval. V Mrtvém městě se nachází přes tři tisíce rodinných domků a dvojdomků, kde bydleli důstojníci a jejich rodinní příslušníci, pokud si to přáli. Z architektonického hlediska jsou domky skromné a navzájem se podobají málem jako vejce vejci. Poskytovaly jen minimum pohodlí pro převážně mladé rodiny, které zde v období studené války bydlely a po několika málo letech se střídaly. Ale bez ohledu na uniformitu opuštěné domky mají něco do sebe. Když procházím prázdnými místnostmi, cítím, že kdysi se tady žilo naplno, lidé se zde smáli, milovali a scházeli s přáteli.
Dnes ulice Mrtvého města rozvržené do pravoúhlé sítě pomalu zasypává prach a v předzahrádkách vyschlý laskavec čeká, až ho odnese vítr. Po jarních deštích tráva brzo hnědne a nikdo ji nezalévá. Živé ploty jsou přeschlé a mrtvé stromy vzpínají k tmavému nebi černé větve. V domech nerušené kralují myši, ptáci si postavili hnízda na dveřních překladech a pokáleli schody.
Člověk by čekal, že domy se buďto budou udržovat, aby mohly v budoucnu sloužit nějakému jinému účelu, či budou urychleně zbourány. Ale najedno ani na druhé nejsou peníze. Domky jsou z levných stavebních materiálů, takže

náklady na záchranu by převýšily jejich užitnou hodnotu. A tak zatím chátrají jako osady zlatokopů po odeznění zlaté horečky.
Když procházím Mrtvým městem, mám dojem, že lidstvo vymřelo a že jsem na celém světě úplně sám. Anebo že jsem se zbláznil, přestal ostatní vnímat a utápím se v podivné fantasmagorii. Anebo že jsem už po smrti, dostal jsem se do pekla a trestem za mé hříchy je zatracení do naprosté izolace. Když vidím vychrtlé a špinavé kojoty, kteří se kradou mezi domky, jejich dlouhé zuby a svítivé oči, připadají mi jako démoni a v mé představivosti ožívají staré báje o záhrobí. Zkrátka pokud váš otec vyučoval krásnou literaturu a vy máte to štěstí – či snad smůlu? –, že nosíte v hlavě cirkus představivosti o třech arénách, můžete si toto opuštěné místo vykládat tisíci nejrůznějšími způsoby.
Projel jsem několika uličkami Mrtvého města, ale nikde jsem se nezastavil. Mlha se nedostala tak hluboko do vnitrozemí a suchý vzduch byl mnohem teplejší, než bílá vlhká tma v přístavu; měsíc už zašel, ale hvězdy stále jasně svítily. Zkrátka ideální noc pro poznávání pamětihodností. Ale důkladné obeznámení se i s pouhou jednou částí Fort Wyvern by trvalo alespoň týden.
Během posledních několika hodin jsem téměř pořád měl pocit, že mě někdo sleduje. Ale teď jsem nic takového necítil.
Mrtvé město se nachází uprostřed mnoha jiných budov a objektů. Je tu kdysi výstavná, ale dnes zchátralá správní budova, kadeřnictví, čistírna, květinářství, pekárna, banka. Vítr se opírá do zaprášených a poničených vývěsních štítů. Přímo na území základny fungovala školka a základní škola, starší žáci navštěvovali střední školy v městečku. Byla tu i knihovna, kde dnes zbyly jen zarostlé pavučinou prázdné police. Ordinace praktických a zubních lékařů. Kino, kde na vývěsce zbylo jen jedno záhadné slovo: KDO. Kuželkářská dráha. Velký plavecký bazén, jehož popraskané dno dnes kryje nános smetí. Posilovna. Prázdné stáje pro koně, kde vítr strašidelně pohupuje vrzavými dvířky. Fotbalové hřiště zarůstá plevelem a z rozkládající se mrtvoly pumy, která více než rok leží v brance, zbyla už jen holá kostra.
Avšak mě nic z toho dnes nezajímalo. Projel jsem Mrtvým městem a dostal se k hangáru, který se tyčí nad bludištěm podzemních kobek. V jedné z nich jsem loni na podzim našel čepici s nápisem Tajemný vlak.
Zaparkoval jsem před hangárem a sundal ze zadního rámu kola baterku s nastavitelnou intenzitou světla.
Orson se opuštěné základny trochu bojí, ale zároveň ho fascinuje. Ale ať už v něm převládaly jakékoli pocity, obvykle mi zůstával u nohy a nestěžoval si. Dnes jsem cítil, že je vyděšený, ale šel za mnou bez váhání a ani nezaskučel.
V obrovských vratech hangáru zůstala otevřená malá dvířka. Rozsvítil jsem baterku a vešel dovnitř. Orson mě poslušně následoval.
Říkám té budově hangár, ale žádné letiště poblíž není. Nemyslím si ani, že by tu kdy stála nějaká letadla. Pod stropem se táhnou kolejnice, po nichž se kdysi z jednoho konce haly na druhý pohyboval jeřáb, který dnes už chybí. Silné kolejnice a jejich spolehlivé ukotvení vypovídají o velké nosnosti jeřábu, který musel zdvihat obrovská břemena. Na ocelových základových deskách, které zůstaly na betonové podlaze, kdysi musely stát těžké stroje. Jinde dosud že jí podivně tvarované šachty po hydraulických zařízeních. K čemu asi sloužila?
Procházel jsem hangárem a v pohybujícím se světle baterky kolejnice vrhaly dlouhé roztančené stíny. Připadalo mi, že kreslí po zdech a vysokém proskleném stropě tajemné vzkazy. Viděl jsem, že polovina okenních tabulek chybí.
Sám jsem nechápal, proč mám pocit, že jsem v odsvěceném chrámu. Vždyť hangár vypadá jako opuštěná tovární hala. To pomyšlení mě zneklidňovalo. Dokonce i pach, který vydávala podlaha potřísněná olejem a chemikáliemi, mi najednou připadal jako vůně kadidla. Byla tu navlhlá a vlezlá zima, kterou jsem cítil nejen tělem, ale i duší, jako kdybych opravdu vstoupil do odsvěceného kostela.
V jednom z rohů hangáru je oddělená předsíň, odkud vybíhá schodiště. Kdysi tu byl i výtah, ale dnes po něm zbyla jen prázdná šachta. Nevím to jistě, ale připadá mi, že pro zaměstnance, kteří v hale pracovali či tudy procházeli, existence schodiště a výtahu byla tajemstvím.
Prázdný otvor mezi halou a předsíní dnes lemuje jen mohutný ocelový rám, ale kdysi tam určitě byla neprodyšně uzavřená vrata. Vedl jsem Orsona po schodech dolů, i když v prachu pokrývajícím schody jsem viděl jen naše stopy, které jsme zde nechali během předešlých návštěv. Pavouci a jiná havěť hbitě utíkali před světlem baterky.
Schody vedly do tří podzemních podlaží, z nichž každé zaujímalo mnohem větší plochu než přízemní hangár. V každém z podlaží se nacházelo bludiště chodeb a místností bez oken. Když je vojáci opouštěli, důsledně je zbavili veškerého zařízení. Nezbylo tu nic, jen holé betonové zdi a podlahy. Zmizelo dokonce i zařízení na úpravu vzduchu či rozvod vody. Zkrátka úplně všechno, co by mohlo napovědět o tom, co se tady kdysi dělo.
Mám dojem, že vojáci tak důkladně zničili veškeré stopy nejen proto, že chtěli zatajit, čím se tady zabývali. Šestý smysl mi neodbytně našeptává, že je k tomu vedl i stud.
Nicméně jsem si nikdy nemyslel, že se nacházím v někdejších přísně utajených laboratořích, kde se pracovalo na výrobě chemických a biologických zbraní. Vzhledem k vysoké úrovni biologické izolace, kterou taková pracoviště vyžadují, určitě se nacházejí ve vzdálenějším koutě základny ve větší hloubce pod zemí, jsou mnohem rozlehlejší a ještě více utajené.
Kromě toho se tam zřejmě stále pracuje.
Netuším, co se dělo pod tímto hangárem, ale jsem přesvědčen, že to bylo něco nebezpečného a mimořádného. Nejedna z podzemních kobek, v níž dnes zbyly jen holé betonové zdi a podlahy, působí záhadně a burcuje mě svou podivností. Jedna z takových místností se nachází v nejnižším patře, kam dosud ještě nepronikl žádný prach. Leží uprostřed a kolem ní jsou chodby a menší kobky. Má tvar obrovského vejce. Je dlouhá zhruba 36 metrů, v nejširším místě měří přibližně 18 metrů a zužuje se na obou koncích. Zdi, strop a podlaha jsou zakřivené, takže návštěvník si připadá jako uvnitř prázdné skořápky obrovského vejce.
Vchází se přes malou přilehlou místnost, kterou podle mě od zakřiveného sálu kdysi oddělovala záklopka; jediný otvor v zakřivených zdech má tvar kruhu o průměru zhruba půldruhého metru.
Vstoupili jsme dovnitř přes vysoký a rovněž zakřivený práh. Přejel jsem paprskem baterky po půldruhého metru silných

zdech a jako vždy se neubránil poněkud tísnivému podivu: jsou z litého betonu vyztuženého ocelí.
Vnitřek obrovského vejce – zdi, podlahu i strop – pokrývá souvislá vrstva hmoty, která vypadá jako neprůsvitné mléčné sklo a je silná přinejmenším osm centimetrů. Avšak sklo to není. Hmota je nerozbitná a při poklepu vydává dutý zvuk. Navíc nikde nejsou vidět žádné spáry.
Neznámá hmota je dokonale vyleštěná a hladká jako vlhký porcelán. Světlo baterky proniká do hloubky mléčně bílé vrstvy, v níž se tu a tam zalesknou zlatavé částečky. A přesto hmota, po níž jsme kráčeli ke středu místnosti, není ani trochu kluzká.
Gumové podrážky mých bot občas vydaly pískavý zvuk. Orsonovy drápy při každém jeho kroku lehounce zacinkaly jako malé zvonečky.
Dnes je první noc po smrti mého táty. Je noc všech nocí a něco mi říká, že musím jít právě sem, kde jsem loni na podzim našel čepici s nápisem Tajemný vlak. Ležela právě tady, uprostřed podivné vejčité místnosti, jinak všechna tři podzemní podlaží byla úplně prázdná.
Dřív jsem si myslel, že čepici náhodně zapomněl nějaký dělník nebo inspektor. Teď jsem měl pocit, že to žádná náhoda nebyla. Měl jsem za to, že tenkrát v říjnu mě někdo neznámý v prostorách základny pozoroval, sledoval mě a schválně nechal čepici ležet na dobře viditelném místě, abych ji určitě našel.
Pokud je tomu tak, nevnímal jsem to jako výsměch, ale naopak jako uvítání, ba dokonce přátelské gesto. Šestý smysl mi říkal, že slova Tajemný vlak mají něco společného s matčinými výzkumy. Jedenadvacet měsíců po její smrti jsem dostal dárek. Někdo neznámý mi tu čepici daroval, protože měla s matkou určitou spojitost. Ten někdo určitě matku obdivoval a vážil si i mě – už jen proto, že jsem její syn.
Strašně rád bych věřil, že mezi hráči tajemné hry jsou i takoví, kteří nepovažují matku za zlou čarodějnici a ke mně chovají přátelské city. Roosevelt dokonce tvrdil, že mě uctívají. Potřeboval jsem uvěřit, že do hry se zapojili i hodní hoši, nejen zlí. Když už se mám dozvědět, čím moje matka přispěla ke zkáze dřívějšího světa, ať to řekne někdo, kdo je přesvědčený, že to myslela dobře.
Bylo by hrozné dozvědět se pravdu od lidí, kteří, když se na mě podívají, vidí mou matku a pořád dokola opakují slovo, které zní jako klatba a obvinění zároveň: Ty!
„Je tu někdo?“ zeptal jsem se.
Moje otázka se rozlehla vejčitou síní a ozvěna se vrátila ze dvou stran, takže jsem ji slyšel oběma ušima.
Orson tiše vyštěkl a vyznělo to rovněž jako otázka. Tichý zvuk proklouzl okolo zakřivených zdí jako mořská bříza nad vodní hladinou.
Nikdo nám neodpověděl.
„Nepřišel jsem se mstít,“ prohlásil jsem. „To už je za mnou.“
Nic.
„Nemám v úmyslu se obrátit na mocenské orgány mimo město. Už je pozdě. Co se stalo, stalo se a nikdo to nezmění. S tím jsem se smířil.“
Ozvěna mého hlasu pomalu odumírala a kobku ve tvaru vejce zaplnilo zlověstné ticho. Měl jsem pocit, že je husté jako voda.
„Nechci, aby Moonlight Bay pro nic a za nic srovnali se zemí,“ navázal jsem po chvilce. „To bych odnesl i já a mí přátelé. Chci už jen jedno: pochopit.“
Nikdo se neozval a nedal si tu práci mi něco vysvětlit.
Inu, to se dalo čekat…
Nebyl jsem ale zklamaný. Málokdy si dovolím cítit zklamání kvůli čemukoli. Život mě naučil být trpělivý.
Nahoře, nad bludištěm podzemních kobek, se rychle blíží rozbřesk. Budu muset jít, už mi zbývá málo času. Než se uchýlím k Sashe, abych přečkal vládu vražedného slunce, musím vyřídit ještě jednu důležitou věc.
Vydal jsem se spolu s Orsonem zpět po lesklé podlaze, kde se v paprscích baterky třpytily zlatavé jiskřičky jako vzdálené galaxie.
V kulatém průchodu, který kdysi zřejmě kryla záklopka, jsme objevili otcův kufřík, který jsem odložil stranou v nemocniční garáži, abych se mohl schovat pod pohřební vůz. Kufřík později zmizel.
Když jsme před pěti minutami vcházeli, kufřík tu samozřejmě nebyl.
Obešel jsem ho, vstoupil do menší kobky a prozkoumal ji paprskem světla z baterky. Byla prázdná.
Vrátil jsem se k Orsonovi, který ostražitě zůstal u kufříku.
Zvedl jsem jej, byl tak lehký, až jsem si myslel, že bude úplně prázdný. Ale potom jsem podle tichého zvuku poznal, že vevnitř přece jen něco je.
Otvíral jsem kufřík a srdce mi týrala obava, abych vevnitř neobjevil další pár lidských očí. Abych úděsnou představu zahnal, představil jsem si Sashin líbezný obličej a srdce se mi zklidnilo.
Otevřel jsem kufřík a zprvu mi připadalo, že je úplně prázdný. Otcovo oblečení, toaletní potřeby, knížky a jiné jeho věci zmizely.
Potom jsem v jednom z rohů kufříku spatřil fotografii mé matky, kterou jsem slíbil vložit tátovi do rukou před kremací.
Posvítil jsem si na ni baterkou. Máma byla tak krásná. A v očích jí zářila obrovská inteligence.
Díval jsem se na její krásný obličej a říkal si, že už chápu, proč mi Sasha mohla věnovat svou lásku. Nikdy mě to nepřestane naplňovat úžasem, ale musím uznat, že se matce podobám. Máma se na této fotce usmívala a já jsem zjistil, že jsem zdědil i její úsměv.
Měl jsem dojem, že Orson se rovněž chce podívat na fotografii. Ukázal jsem mu ji a on se na ni dlouze zadíval. Když se od ní konečně odtrhl, smutně zaskučel.
My dva jsme bratři. Já jsem plod jejího srdce a lůna, kdežto Orsonovi vdechl inteligenci její rozum. Nespojuje nás krev,

ale věci mnohem důležitější.
„Zemřela, je pryč," prohlásil jsem rozhodně, když Orson teskně zaskučel podruhé. Musím být na sebe tvrdý a soustředit se na budoucnost, pokud se chci dožít rána.
Zakázal jsem si další pohled na fotografii a vložil ji do kapsy košile.
Žádný smutek. Žádné zoufalství. Žádná sebelítost.
Máma přece nezmizela úplně beze stopy. Žije ve mně, v Orsonovi a možná i ve mnoha dalších jemu podobných bytostech.
Ať si jiní obviňují matku ze zločinů proti lidskosti, v nás dvou, v supermanovi a v jeho zázračném psovi, bude žít, dokud nesejdeme ze světa. Ve vší skromnosti si myslím, že nejsme žádní špatní hoši a že svět je lepší, když tu jsme.
„Děkuju," řekl jsem, když jsme překračovali práh, i když jsem netušil, kdo nám fotografii daroval. Mohl jsem se jen domýšlet, že to bylo přátelské gesto.
Našel jsem kolo tam, kde jsem ho nechal. I hvězdy stále ještě svítily.
Projel jsem Mrtvým městem a vydal se zpět do Moonlight Bay, kde na mě čekala nejen mlha.

ČÁST PÁTÁ - PŘED ÚSVITEM

Kapitola 30

Manuelův dům připomíná perník: je obložen tmavým dřevem a má bíle natřené ozdobné prvky. Na pahorcích u břehů Pacifiku vypadá jako z jiného světa, jako kdyby se kontinenty nepozorovaně pohnuly a dům přistál o tři tisíce kilometrů dál, než byl postaven. Nicméně mu to sluší i v Kalifornii, i když je to nelogické. Stojí na velkém pozemku ve stínu pinií a šíří kolem sebe půvab, požehnání a teplo milující rodiny, která ho obývá.
Zatím se v domě nesvítí, ale já vím, že už za malou chvilku se Rosalina Ramirezová probudí, aby připravila vydatnou snídani pro syna Manuela, který se brzy vrátí po zdvojené službě – pokud ho ovšem nezdrží papírování spojené s vyšetřováním vraždy šerifa Stevensona. Manuel vaří mnohem lépe než jeho matka, ale snídani sní a jídlo určitě pochválí. Rosalina zatím ještě spí ve velké ložnici, která kdysi patřívala jejímu synovi. Ten do ní nevkročil ode dne, kdy jeho žena zemřela při porodu.
Za domem, na protilehlém konci vnitřního dvora, stojí malá stodola s mansardovou střechou. Dostala stejné tmavé obložení a bíle natřené okenice, aby ladila s domem. Protože se za domem na jižním předměstí Moonlight Bay rozléhají už jen louky s cestičkami pro vyjížďky na koni, původní majitel zde držel koně. Dnes je ze stodoly sklářská dílna, kde Manuelův syn Toby čerpá z tvůrčí práce životní sílu.
Když jsem se blížil k malému domku, viděl jsem, že se tam svítí. Toby častokrát pracuje dlouho do noci a do dílny přichází už před úsvitem.
Opřel jsem kolo o zeď stodoly a přistoupil k nejbližšímu oknu. Orson dal přední tlapy na parapet a zadíval se dovnitř. Když chci vidět Tobyho při práci, zpravidla nejdu dovnitř. Zářivky upevněné pod stropem svítí příliš jasně. Borokřemičité sklo se zpracovává při tak vysoké teplotě, že by mohlo poškodit i zrak zdravých lidí, natož moje nemocné oči. Až Toby bude mít volnou chvilku, zhasne a budeme si moci promluvit.
Teď sedí na židli u pracovního stolu s hořákem na chlazení skla. Oči mu chrání velké pracovní brýle s didymovými čočkami. Právě dokončil krásnou vázu ve tvaru hrušky. Horké sklo rudě a zlatě září a Toby ho chladí.
Když nově zrozený skleněný výrobek opouští horké plameny, nemůže se ponechat chladnout přirozenou cestou. To je příliš prudká změna. Vyvine se v něm vnitřní pnutí a sklo popraská. Aby se tomu předešlo, musí se chladit postupně. Plamen hořáku živí směs zemního plynu a čistého kyslíku přiváděného z bomby, která stála hned u pracovního stolu. Během chlazení Toby postupně přivírá přívod kyslíku, pomalu snižuje teplotu, a tím molekuly skla mají dost času, aby se ustálily.
Foukání skla je ve mnoha ohledech riziková práce, a tak mnozí lidé v městečku vyčítali Manuelovi, že dovolil mentálně postiženému synovi provozovat tak náročné řemeslo. Předpovídali, že dojde k nejrůznějším katastrofám, a někteří z nich na ně dokonce netrpělivě čekali.
Manuel byl ze začátku rozhodně proti synově zálibě.
Dříve studio využíval jeho švagr Salvador, vynikající umělec. V dětství Toby strávil v bývalé stodole spolu se strýčkem spoustu hodin. Dostal pracovní brýle a mohl pozorovat mistra při práci. Byl šťastný, když si později směl navléknout pracovní rukavice a přenést nový výrobek. Mnozí si mysleli, že jen strnule zírá a nepříliš duchaplně se usmívá, ale on se přirozeným způsobem učil, aniž mu někdo něco musel vysvětlovat. Mentálně postižení lidé častokrát vynahrazují nedostatek intelektu trpělivostí vskutku nadlidskou. Toby proseděl v dílně dlouhé hodiny, dny a roky, pozoroval strýčka při práci a pomalu se učil. Když Salvador před dvěma lety zemřel, Toby – kterému tenkrát bylo teprve čtrnáct – se svěřil otci, že by rád v jeho práci pokračoval. Manuel to ze začátku nebral vážně a snažil se jemně, ale rozhodně synovi jeho neuskutečnitelný sen rozmluvit.
Avšak jednoho kalného rána za úsvitu našel Tobyho ve studiu. Před ním na žáruvzdorné desce stolu stála čerstvě vyfoukaná labutí rodinka ze skla. Dále spatřil i nově vyrobenou a vychlazenou vázu. V průsvitné skleněné hmotě zářily jako hvězdy rafinovaně vkomponované tmavěmodré a zlaté částečky. Manuel okamžitě poznal, že synovy výrobky nejsou o nic horší než nejlepší díla, která vytvořil Salvador. Pozoroval, jak Toby chladí plamenem hořáku další mistrovský kus.
Chlapec vstřebal řemeslné aspekty výroby skla od strýce a otec viděl, že bez ohledu na mírné mentální postižení se dokáže vyhnout úrazu. Zapracovaly i magické aspekty genetiky. Toby nepochybně dostal obrovské nadání od Boha. Nestal se jen zručným řemeslníkem, ale opravdovým umělcem, jedním z těch šťastlivců, jejichž duše vlny umělecké

inspirace zaplavují stejně přirozeně jako mořský příboj omývá písčité pláže.
Dnes se veškeré výrobky, které Toby vyrobí, úspěšně prodávají nejen v Moonlight Bay, ale málem po celém pobřeží. Dá se očekávat, že už za několik let se chlapec dokáže samostatně uživit.
Někdy to tak bývá, že příroda jednou rukou někoho poznamená a druhou mu hodí kost. Vždyť i moje skromné spisovatelské schopnosti jsou toho důkazem.
Přivřel jsem oči, protože ve studiu zářil velký roztančený plamen chladicího hořáku. Toby pečlivě a pomalu otáčel nově vyfoukanou vázu, aby se chladila rovnoměrně. Měl silný krk, kulatá ramena a příliš krátké nohy i ruce. Za jiných okolností by mohl vypadat přesně jako pohádkový skřítek, který hlídá oheň kdesi v tajemných hlubinách podzemí. Hustá nakrčená obočí. Plochý nos. Příliš malá hlava s poněkud nízko posazenýma ušima. Kvůli neurčitým rysům obličeje a zešikmeným očím pořád vypadá mírně ospale.
Ale teď, když sedí na vysoké pracovní židli, oči má schované pod pracovními brýlemi a intuitivně přesně ovládá chladicí hořák, nepřipadá mi ani trochu méněcenný ani postižený. Je ve svém živlu, tvoří krásu a vypadá ušlechtile.
Orson najednou varovně zavrčel. Dal tlapy pryč z parapetu, otočil se k oknu zády a ostražitě se přikrčil.
Já jsem se rovněž otočil a spatřil jakousi postavu, která přecházela mlhou zalitý dvorek a blížila se k nám. Po malé chvilce jsem podle chůze a vzpřímeného držení těla poznal Manuela Ramireze, i když viditelnost byla nevalná. Přichází Tobyho otec, muž číslo dvě na místním oddělení policie. Vlastně šerifova smrt ho vynesla – byť možná přechodně – na místo velitele.
Vložil jsem obě ruce do kapes a pravou sevřel pistoli.
Manuel a já jsme přátelé. Není pro mě lehké mířit na něj zbraní a určitě bych po něm nedokázal vystřelit. Ale co když to už žádný Manuel není? Co když – stejně jako Stevenson – podlehl úplnému rozkladu osobnosti?
Zastavil se ve vzdálenosti zhruba tří metrů od nás. Záře hořáku, která přicházela z okna, byla dost jasná, abych rozeznal, že má na sobě stejnokroj. Služební pistoli měl v pouzdře na pravém boku. Ruce sice měl založené za pás, ale já jsem nepochyboval, že když na to přijde, dokáže vytasit zbraň přinejmenším stejně rychle jako já.
„Jsi po službě?“ ptal jsem se, i když jsem věděl, že věci se mají jinak.
„Doufám, že po mně v tuhle nemožnou hodinu nebudeš chtít připravit jídlo, naservírovat pivo a pustit tvoje oblíbené video,“ vyhnul se Manuel přímé odpovědi.
„Ne, jen jsem šel okolo. Tak jsem chtěl pozdravit Tobyho. Čekám, až to dodělá.“
Manuel se jako vždy tvářil přátelsky, i když synovo postižení na něm zanechalo pečeť neustále ustaranosti, takže vypadá starší, než ve skutečnosti je. Osvětlení bylo dramatické, jako za dušičkové noci, ale on se usmíval jemně a přátelsky. Připadalo mi, že jeho oči září naprosto přirozeně jen proto, že odrážejí zář hořáku. Ale nemohl jsem samozřejmě vyloučit, že tento odlesk tlumí zlověstný nažloutlý svit, který jsem viděl v očích Lewise Stevensona.
Orson se trochu zklidnil a narovnal, ale stále ještě zůstával ve střehu.
Manuel se choval přirozeně, jeho hlas zněl jako vždy jemně a téměř zpěvně. „Co to bylo? Volals mi, že přijdeš na stanici. Tys tam nedorazil?“
Chvíli jsem přemýšlel a rozhodl se, že mu řeknu pravdu. „Ale ano, byl jsem tam.“
„Takže když jsi mi volal, byls už hodně blízko,“ dovtípil se Manuel.
„Přímo za rohem. Kdo je ten holohlavý chlapík s náušnicí?“
Manuel chvíli váhal a poté se zřejmě rozhodl, že i on mně nalije čistého vína. „Jmenuje se Carl Scorso.“
„Ale kdo je to?“
„Ten nejhorší lump. Co s tím vším chceš dělat?“
„Nic.“
Odmlčel se a díval se na mě nevěřícně.
„Nejdřív jsem se chtěl pomstít,“ připustil jsem. „Ale já umím prohrávat a vím, kdy je třeba přestat.“
„Takhle tě neznám.“
„Podívej, i kdybych se dostal na příslušné orgány či zkontaktoval novináře, co bych jim tak asi řekl? Vždyť já pořád nechápu, co se u nás vlastně děje.“
„A nemáš žádné důkazy.“
„Dá se to tak říct. Ale já si hlavně myslím, že by mě nikdy nenechali žádný takový kontakt navázat. I kdybych sem nějakým zázrakem dokázal pozvat vyšetřovatele či novináře, živý bych se jich nedočkal. Já ani moji přátelé bychom se jejich příjezdu nedožili.“
Manuel mi neodpověděl, ale jeho mlčení bylo více než výmluvné.
Zřejmě pořád ještě miluje baseball, country hudbu, Abbotta a Costella. Asi pořád má stejné porozumění pro těžký osud postižených lidí jako já. Možná mě dokonce má pořád rád – ale mým přítelem už není. Pokud není tak věrolomný, aby na mě střílel sám, určitě se dokáže dívat, jak mě sejme někdo jiný.
Smutek a sklíčenost mi bolestivě sevřely hrdlo. Nic takového jsem dříve necítil, bylo to málem stejně neodbytné jako nával nevolnosti. „Vezou se v tom všichni policajti, viď?“
Manuel se přestal usmívat a zatvářil se zdrceně.
Když jsem viděl, že se na mě nezlobí, pochopil jsem, že mi řekne víc, než by měl. Má výčitky svědomí a nedokáže mlčet.
Měl jsem pocit, že tuším, co mi vyjeví o mé matce. Bylo mi to natolik proti mysli, že jsem málem utekl. Málem.
„Ano,“ přitakal. „Celý náš útvar.“
„Dokonce i ty.“
„Ano, mi amigo, já taky.“
„Chceš říct, že tě zasáhla nákaza z Fort Wyvern?“
„Nákaza či infekce není to správné slovo.“

„Ale nějak tomu říkat musíme. Máš to?“
„Dostali to všichni kolegové. Ale já ne. Či přinejmenším o tom nevím. Zatím se nic takového neděje.“
„Takže ostatní kolegové neměli na vybranou. Ale ty ano.“
„Rozhodl jsem se s nimi spolupracovat, protože z toho možná vzejde mnohem více dobra než zla.“
„Konec světa má přinést nějaké dobro?“
„Snaží se ho zastavit.“
„A kde jsou, prosím tě? Pořád ve Fort Wyvern, někde v podzemí?“
„Tam taky, ale i jinde. A jestli se jim to podaří…“ Odmlčel se a zadíval se do okna stodoly. „Potom by lidstvo získalo obrovské výhody.“
„Toby,“ napověděl jsem.
Manuel se mi opět zadíval do očí.
„Ty si myslíš,“ pokračoval jsem, „že pokud se jim podaří tu epidemii, ten mor – či jak tomu budeme říkat – zvládnout, potom by třeba dosáhli výsledků, které by mohly pomoci Tobymu?“
„A taky tobě, Chrisi. Je to i ve tvém zájmu.“
Na střeše stodoly pětkrát krátce zahoukala sova a znělo to jako opakované podezíravé ‚kdo?’ Moudrý pták už nevěří nikomu.
Zhluboka jsem se nadechl a řekl: „A to je jediný důvod, proč se moje matka zapojila do vojenských biologických výzkumů. Jediný důvod. Myslela si, že projekt přinese výsledky, které pomohou najít lék na moje postižení.“
„Třeba se to ještě stane.“
„Opravdu šlo o zbraně?“
„Tak jí to odpusť. Kdyby o zbraně nešlo, kde by vzali desítky miliard dolarů? Určitě by se raději zapojila do nějakého bohulibějšího projektu, ale neměla na vybranou. Takové výzkumy jsou zkrátka šíleně drahé.“
Určitě má pravdu. Pouze vojenský výzkum má k dispozici neomezené finanční zdroje, které jsou potřeba pro ověření matčiných vysoce vyspělých koncepcí.
Wisteria Jane Snowová, rozená Millburyová, se věnovala teoretické genetice. To znamená, že generovala ideje a koncepce, kdežto úkolem jiných bylo jejich pracné ověření. Matka jen málokdy pracovala v laboratoři či u počítače. Její perfektně vybavenou laboratoří byl mozek. Vypracovávala teoretické základy pro aplikovaný výzkum, který by měl její koncepce ověřit.
Už jsem se zmínil, že byla vynikající myslitelkou, ale možná by bylo přesnější říct, že byla geniální. Stačilo, aby řekla jediné slovo, a dostala by se na kteroukoli z předních univerzit světa.
Můj otec miloval Ashdon, ale matku by následoval kamkoli a zapadl by do akademického prostředí kdekoli na světě. Zůstala na Ashdonu kvůli mně. Přední univerzity se většinou nachází ve velkých městech, kde bych se v noci nemohl tak svobodně pohybovat jako v Moonlight Bay. Ve velkých městech je hodně světla i po setmění. Tma je pouze v zapadlých koutech, které nejsou zrovna nejvhodnějším místem pro malého chlapce na kole, který objevuje svět mezi západem slunce a svítáním.
Obětovala svou kariéru, abych já mohl žít svobodněji. Uzavřela se v malém městečku, ve značné míře se vzdala seberealizace jen proto, abych si já mohl více užívat.
V době, kdy mě přivedla na svět, lékaři se teprve učili rozpoznávat závažná postižení plodu v prenatální fázi vývoje. Kdyby věda už tenkrát pokročila více a lékaři by mohli rozpoznat moje onemocnění několik týdnů po početí… Kdo ví, třeba by se rozhodla pro přerušení těhotenství.
Náš svět je krásný a šílený a já ho tolik miluju!
Nicméně právě kvůli mně se svět v budoucnu stane ještě šílenějším a možná i méně krásným.
Nebýt mě, matka by se nikdy nedala do služeb vojáků a nikdy by před nimi neotevřela další cesty výzkumu. A lidstvo by nikdy nevykročilo po jedné z nich a nikdy by se nedostalo na okraj propasti, která se dnes před námi otevírá.
Orson uvolnil místo u okna a Manuel nahlédl do dílny. Díval se na syna a jeho obličej byl nyní dokonale nasvícený. Neviděl jsem v jeho očích žádnou sveřepost, ale jen všezahrnující lásku.
„Zvýšení myšlenkového potenciálu u zvířat,“ prolomil jsem delší odmlku. „Jak to zapadá do kontextu vojenských výzkumů?“
„Jednoduše. Představ si, že máš psa, který je chytrý jako člověk. Vždyť to je ten nejlepší vyzvědač na světě. Snadno se dostane do týlu nepřítele a nikdo si ho nevšimne. Nikdo přece nebude kontrolovat doklady psovi. Taky ti může posloužit jako dokonalý průzkumník.“
Třeba by se dal vyšlechtit i pes nesmírně inteligentní, ale zároveň, když to bude potřeba, i hodně ostrý, doplnil jsem ho v duchu. Byl by to úplně nový druh vojáka: od přírody by měl nástroje na zabíjení a člověk by mu vnukl pochopení pro strategii.
„Myslel jsem, že inteligence záleží na velikosti mozku.“
„Mě se neptej,“ pokrčil rameny Manuel. „Jsem jen polda.“
„Či na množství mozkových závitů.“
„Asi vyzkoumali, že to je nějak jinak. Vždyť na tom dělají už delší dobu,“ pokračoval Manuel. „Před sedmi lety běžel projekt, kterému říkali Francis, podle jednoho psa, Zázračně chytrý zlatý retríver. Ten novější výzkum měl zúročit všechno, čeho dosáhli už předtím. A nemysli si, že ve Fort Wyvern bádali jen nad inteligencí zvířat. Vůbec ne. Zajímali se o pozvednutí inteligence lidí a o mnoho dalších věcí. O spoustu věcí.“
Toby vzal opatrně horkou vázu do rukou, které chránily žáruvzdorné rukavice, a umístil ji do vědra s vermikulitem. Nastala další fáze postupného ochlazování.
Postavil jsem se vedle Manuela a ptal se: „O spoustu věcí? A o co ještě?“

„Kladli si za cíl dát lidem větší schopnosti, výkonnost, rychlost, prodloužit lidský život. A víš, jak na to šli? Přenášeli genetický materiál nejen od jednoho člověka k druhému, ale i mezi lidmi a zvířaty.“
Mezi lidmi a zvířaty.
„Panebože,“ vydechl jsem.
Toby dolil do vědra ještě trochu vermikulitu, aby se váza ponořila celá. Vermikulit je dokonalá izolační látka, která zajišťuje, aby se sklo chladilo hodně pomalu a rovnoměrně.
Vzpomněl jsem si, jak Roosevelt Frost tvrdil, že v laboratořích základny se neexperimentovalo pouze se psy, kočkami a opicemi, že se tam děly i mnohem horší věci.
„Lidi,“ vykoktal jsem zmateně. „Že se tam experimentovalo taky s lidmi?“
„S vojáky, kteří spáchali vraždu a vojenský soud je odsoudil na doživotí. Dali jim na vybranou – buďto budou do smrti hnít ve vězení, anebo se podrobí experimentům a ve výsledku se možná dostanou na svobodu. Za odměnu.“
„Ale experimentovat s lidmi…“
„Pochybuju, že tvoje matka o tom něco věděla. Určitě jí neříkali úplně všechno o tom, jak a k čemu používají její nápady.“
Toby zřejmě zaslechl naše hlasy, protože si sundal rukavice, zvedl pracovní brýle na čelo a zamával.
„Vymklo se jim to z ruky,“ řekl Manuel. „Nejsem žádný vědec. Neptej se mě, jak se to seběhlo. Ale jedno vím: nešlo jen o nějaký jeden dílčí malér. Zvorali to celé. Najednou se začaly dít věci, které si neuměli ani představit. Změny, o které nikdo nestál. Jak laboratorní zvířata, tak vězni začali prodělávat změny, které už nedokázali ovlivnit ani zvládnout…“
Chvíli jsem vyčkal, ale Manuel mi zřejmě nemínil říct víc. „Opice utekly,“ zkusil jsem na něj zatlačit. „Makakové rhesus. Našli je v kuchyni u Ferrymanových.“
Manuel se na mě zadíval tak zpytavě, že mi viděl snad až do srdce a do všech kapes. Přísahal bych, že přesně ví, kolik nábojů mi zbylo v pistoli.
„Opice sice pochytali,“ řekl, „ale udělali další chybu. Mysleli si, že unikli díky nedbalosti někoho z lidí. Neuvědomili si, že je někdo schválně propustil. Nevěděli, že to přeskočilo i na několik vědců, kteří se výzkumu účastnili.“
„Co ale? Co na ně přeskočilo?“
„Změna. Začali se měnit. Stávali se někým úplně jiným.“
Toby vypnul přívod plynu a plamen hořáku postupně odumřel.
„Měnit se? Jak to myslíš?“ ptal jsem se.
„Podívej, aby do pokusného zvířete či do vězně dostali genetický materiál od dárce, potřebovali vyvinout určitý přenosový systém. A právě ten selhal… Prostě začal fungovat úplně jinak, než předpokládali.“
Toby vypnul v dílně všechny zářivky a nechal svítit jen jednu lampičku, abych mohl vstoupit.
„Genetický materiál od zvířat,“ pokračoval Manuel, „začal pronikat i do těl vědců, a ti dlouho nic netušili. Nakonec se někteří z nich začali hodně podobat zvířatům.“
Ježíši!“
„Možná až příliš. Došlo tam k určitému… k určitým nepokojům. Podrobnosti neznám, ale vím, že to bylo hodně násilné. Tekla krev, došlo k obětem na lidských životech. A zvířata? Buďto zahynula, anebo se dostala na svobodu.“
„Smečka.“
„Ano. Zhruba tucet mimořádně chytrých a sveřepých opic. Ale taky psi a kočky… a devět vězňů.“
„A pořád jsou na svobodě?“
„Tři vězně zabili, když se je snažili pochytat. Vojenská policie nás požádala o spolupráci. Právě během té akce se většina mých kolegů nakazila. Ale dalších šest vězňů a všechna zvířata… Ano, jsou stále na svobodě.“
Dveře do bývalé stodoly se otevřely a na prahu se objevil Toby. „Tati!“ Kolébavým krokem přistoupil k otci a procítěně ho obejmul. „Ahoj, Christophere!“ zazubil se na mě.
„Ahoj, Toby.“
„Ahoj, Orsone,“ pozdravil Toby a klekl si před psem.
Orson má Tobyho odjakživa rád. I dnes se blahosklonně nechal od něj pomazlit.
„Pojďte dovnitř,“ pozval nás Toby.
„Ale je tu i úplně jiná smečka,“ pokračoval jsem v přerušeném hovoru. „Tyhle opice nemají tak násilnickou povahu… Či snad přinejmenším zatím ne. A všem voperovali transpondery. To znamená, že je pustili na svobodu schválně. Proč to udělali?“
„Aby našly tu první smečku, sledovaly ji a hlásily, co má za lubem. Opice jsou tak tajnosnubné, že jinak je nedokázali za žádnou cenu vystopovat. Já vím, připadá ti to jako zoufalý pokus. Máš pravdu. Tlačí je čas. Musí zakročit, než se ta první smečka příliš rozmnoží. Ale ani ten zoufalý pokus jim příliš nevyšel. Vyvolal jen další potíže.“
„A nejen kvůli otci Eliotovi.“
Manuel se na mě dlouze zadíval. „Hodně věcí už víš, že?“
„Ale to nestačí. I když vím příliš.“
„Máš pravdu – otec Eliot jim opravdu nečiní problém. Vyhledaly ho jen některé opice. Jiné si transpondery navzájem vykousaly. Ta nová smečka… Nejsou to žádní násilníci, ale jsou nesmírně inteligentní a odmítají poslušnost. Chtějí žít podle svého. A udělají pro to úplně všechno.“
Toby, který stále držel Orsona kolem krku, zopakoval pozvání. „Christophere, pojď dovnitř.“
„Už skoro svítá, Toby,“ namítal Manuel, než jsem se stačil ozvat. „Chris musí jít domů.“
Podíval jsem se na východ. Nebe buďto ještě nebledlo, anebo jsem to kvůli mlze nemohl vidět.
„Kamarádili jsme se hezkých pár let,“ řekl Manuel. „Tak jsem si myslel, že ti musím pár věcí vysvětlit. Byls na Tobyho odjakživa hodný. Ale teď už toho víš dost. Zachoval jsem se k tobě jako ke starému kamarádovi. Možná jsem ti řekl až

moc. Teď běž domů.“ Ani jsem si nevšiml, že mezitím položil pravou ruku na pouzdro s pistolí. „My dva se už nikdy spolu nebudeme dívat na video,“ prohlásil Manuel a významně poklepal na pouzdro se zbraní.
Právě mi naznačil, abych se už nevracel. Abych se nepokoušel udržet naše přátelství. Mohu se občas přijít podívat na Tobyho, ale až po nějakém čase.
Přivolal jsem Orsona a Toby ho neochotně propustil z náruče.
„A ještě něco,“ řekl Manuel, když jsem už držel kolo za řídítka. „Ta hodná nová zvířata – kočky, psi, opice z druhé smečky – znají tajemství svého původu. Tvoje matka… dalo by se říct, že je pro ně legendární bytostí… stvořitelkou… málem bohyní. Vědí, že jsi její syn, a uctívají i tebe. Nikdo z nich by ti nikdy v životě neublížil. Ale opice z původní smečky a většina lidí se změněnou osobností… i když se jim do určité míry jejich proměna líbí, stejně tvou matku nenávidí kvůli tomu, o co přišli. A pochopitelně nenávidí i tebe. Dříve nebo později ti to dají najevo. Tobě a lidem, které máš rád.“
Přikývl jsem. S tím už nějakou dobu počítám. „A ty mě ochránit nemůžeš?“
Mlčel a obejmul syna. V našem městečku se změnilo úplně všechno, snad jen rodina si ještě uchovává původní význam. Ale jinak veškeré dříve vyznávané hodnoty jsou tytam.
„Tak nemůžeš nebo nechceš?“ naléhal jsem. Stále mlčel a já jsem opět vyrazil do útoku. „Neřekls mi, kdo je ten Carl Scorso.“ Chtěl jsem vědět víc o holohlavci s náušnicí, který zřejmě odvezl tělo mého otce do utajené pitevny ukryté kdesi v podzemí Fort Wyvern.
„To je jeden z devíti vězňů, kteří se přihlásili do výzkumu. Vědci zjistili, že zločiny, které dříve páchal, byly podmíněny genetickou poruchou. Odstranili ji a Scorso už není nebezpečný. To je jedna z mála věcí, která se jim povedla.“
Zadíval jsem se na něj, ale jeho pravé myšlenky mi zůstaly stejně utajené. „Vždyť zabil stopaře a vydloubl mu oči.“
„Ne. To udělaly opice. Scorso jen našel mrtvolu a přivezl ji Sandymu Kirkovi, aby zařídil kremaci. Takové věci se čas od času stávají. Vždyť jsme v Kalifornii. Víš přece, že se tady celé pobřeží jen hemží stopaři, bezdomovci a jinými pocestnými. No a v poslední době mnozí z nich nedojdou dál než do Moonlight Bay.“
„Ty to víš, a přesto klidně v noci spíš?“
„Jen plním rozkazy,“ odsekl upjatě.
Toby objal otce ještě pevněji, jako kdyby ho chtěl chránit, a zadíval se na mě nevraživě.
„My všichni jen plníme rozkazy,“ opakoval Manuel. „Chrisi, tak to prostě je. Aby všechno probíhalo hladce, rozhodnutí padlo kdesi nahoře. Na nejvyšší úrovni. Jen si představ, že třeba prezident Spojených států je fanda do vědy. A teď si vem, že – dejme tomu – by se rozhodl vejít do dějin. Jak to asi udělá? Poskytne obrovské prostředky na vědecké výzkumy, stejně jako to udělali Roosevelt a Truman, když financovali atomovou bombu. Či jako Kennedy, který si umínil, že dostane člověka na Měsíc. No a teď si uvědom, že jak sám prezident, tak politici kolem něj i jeho nástupce mají zájem, aby se celá věc udržela pod pokličkou.“
„Tak takhle je to…“
„Nikdo z lidí tam nahoře si nepřeje rozhněvat veřejnost. Možná jim jde nejen o koryta. Třeba se obávají, že budou souzeni za zločiny proti lidstvu. Zřejmě se bojí, aby je rozhněvané davy neudupaly. Víš, jak to myslím… vojáci z Fort Wyvern a členové jejich rodin, z nichž mnozí mohou být kontaminováni, se rozprchli po celé zemi. A kolik dalších lidí mezitím stačili nakazit? To už může vyvolat paniku a masové nepokoje. Mezinárodní společenství by mohlo uvalit karanténu na celou naši zemi. A musím říct, že pro nic a za nic. Protože ti nahoře si myslí, že celý proces brzy vyvrcholí a bez velkých důsledků odezní.“
„Je to možné?“
„Třeba jo.“
Já si to nemyslím.“
Manuel pokrčil rameny a jednou rukou uhladil Tobymu vlasy, které si rozcuchal, když si sundával pracovní brýle. „Ne každý kontaminovaný člověk má příznaky jako Lewis Stevenson. Každý to prožívá jinak… A někteří, kteří se dostanou do špatné fáze, ji překonají. To je proces, ne jednorázová událost jako třeba zemětřesení či tornádo. Kdybych viděl, že je to potřeba, vyřídil bych si to s Lewisem Stevensonem sám.“
„Možná to už bylo potřeba,“ podotkl jsem, aniž jsem si uvědomil, co jsem na sebe vyzradil.
„Každý o tom rozhodovat nemůže. Musí existovat nějaký pořádek, stabilita.“
„Ale vždyť nic takového právě neexistuje.“
„Jsem tu já,“ prohlásil Manuel.
„Poslyš, je možné, že jsi kontaminován a nevíš o tom?“
„Ne. To není možné.“
„Může se stát, že by ses měnil a nevěděl o tom?“
„Ne.“
„Neleze to na tebe?“
„Ne.“
„V takovém případě se tě bojím, Manueli.“
Sova opět zahoukala.
Slabý, ale příjemný větřík rozčeřil hustou mlhu, jako naběračka míchá polévku.
„Běž domů,“ řekl Manuel. „Za chvíli bude svítat.“
„Kdo poslal vrahy na Angelu Ferrymanovou?“
„Jdi domů.“
„Kdo?“
„Nikdo.“

„Myslím, že zemřela, protože chtěla celou věc zveřejnit. Řekla mi, že už nemá co ztratit. Bála se toho, co… Čím se stávala.“
„Za její smrt může smečka.“
„Ale kdo ji řídí?“
„Nikdo. Vždyť ty hajzlíky ani nedokážeme najít.“
Pomyslel jsem si, že vím přinejmenším o jednom místě, kde se zdržují: protipovodňová stoka, v níž jsem našel sbírku lebek. Ale Manuelovi jsem to neřekl, protože jsem si nebyl jist, kdo je pro mě teď nebezpečnější: smečka opic či on a ostatní policisté.
„Když jim to nenařídil nikdo, proč to udělaly?“
„Nějaký důvod k tomu mít musely. Nechtějí, aby se svět o celé té věci dozvěděl, stejně jako si to nepřejeme ani my. Spojují svou budoucnost s novým, změněným světem. Pokud se nějakým způsobem dozvěděly, co má Angela v úmyslu, tak ji vyřídily. Chrisi, všechny ty události neřídí jeden jediný mozek. Je tu více hráčů – hodná zvířata, sveřepá zvířata, vědci z Fort Wyvern, lidé, kteří se změnili k horšímu, a ti, kteří doznali změn k lepšímu. Těch faktorů je několik a častokrát působí proti sobě. Nastává chaos. A bude se dále zhoršovat, než přijde zlom k lepšímu. A teď jdi domů a na všechno zapomeň. Zapomeň na to, abys nedopadl jako Angela.“
„Ty mi vyhrožuješ?“
Neodpověděl mi.
Otočil jsem se a vedl kolo přes dvůr k východu. Vtom na mě zavolal Toby: „Christopher Snow. Řečený Sněhulák. Sníh je na Vánoce. Vánoce a Santa. Santa a saně. Saně na sněhu. Sníh na Vánoce. Christopher Sněhulák.“ Pobaveně a nevinně se rozesmál, když viděl moje překvapení.
Co se to děje? Toby Ramirez, kterého jsem znával dříve, by nikdy nedokázal zvládnout ani takto jednoduchou hru se slovy.
„Oni ti už začali platit za spolupráci, viď?“ zeptal jsem se Manuela.
Otec ale měl oči jen pro syna. Měl obrovskou radost, že mu to myslí, a tvářil se tak pyšně, že jsem uhnul pohledem. Bylo mi smutno.
„Víš,“ dodal jsem po chvilce, „Tobymu dříve řada věcí chyběla, ale on byl přesto šťastný. Měl svou práci, měl proč žít. Ale co se stane teď? Co když mu pomůžou natolik, že se začne sám za sebe stydět… A zase ne tolik, aby byl úplně jako všichni ostatní?“
„Oni to dokážou. Bude úplně normální,“ řekl Manuel se skálopevným přesvědčením v hlase, ale já jsem věděl, že je neopodstatněné. „Dokážou to.“
„Stejní lidé, kteří vyvolali k životu všechny ty hrůzy?“
„To nejsou jen hrůzy. Musíš vidět i tu lepší stránku.“
Pomyslel jsem na žalostné úpění tajemného stvoření na farní půdě, na smutek, který v něm zaznával, na zoufalou snahu vdechnout význam do neartikulovaných skřeků. Vzpomněl jsem si i na Orsona, který si tenkrát, za krásné letní noci, zoufal pod zářícími hvězdami.
„Pomáhej ti Bůh, Toby,“ řekl jsem, protože i on byl mým přítelem. „Bůh ti žehnej.“
„Bůh? Ten už to jednou zkusil,“ namítal Manuel. „Teď to zkusíme my.“
Měl jsem pocit, že musím pryč – a nejen proto, že se blíží úsvit. Vedl jsem kolo dál k východu a ani jsem si neuvědomil, že postupně zrychluji krok a běžím.
Když jsem byl na chodníku, ohlédl jsem se na perníkový dům. Najednou vypadal jinak než obvykle. Byl menší. Krčil se a připadal mi odporný.
Na východě nebe postupně nabíralo stříbřitý odstín a já jsem si nebyl jistý, zda se blíží svítání či poslední soud.
Během minulých dvanácti hodin jsem přišel o otce, o Manuelovo a Tobyho přátelství, o spoustu iluzí a taky o nevinnost. Navíc jsem měl tíživý pocit, že v budoucnu mě čekají ještě horší ztráty.
Uprchlí jsme – já a Orson – do Sashina domu.

Kapitola 31

Dům, v němž bydlí Sasha, patří rozhlasové stanici KBAY a je nejpříjemnějším požitkem spojeným s výkonem funkce ředitelky. Je to malý patrový domek ve viktoriánském slohu. Okraje vikýřů, štítů, mansard, oken a verandy zdůrazňují složité štukové ozdoby.
Dům by určitě vypadal jako šperkovnice, nebýt nátěru v kmenových barvách rozhlasové stanice. Zdi jsou kanárkově žluté. Okenice a zábradlí verandy ostře růžové. A četné štuky jsou vyvedeny v barvě nezralého citronu. Celé to vypadá, jako kdyby fasádu během celovíkendového mejdanu pomalovala rozjuchaná parta vtipálků.
Sashe to ale nevadí. Vždycky říká, že nebydlí na chodníku, ale vevnitř, odkud na rozverný exteriér není vidět.
U zadního vchodu je dost velká zasklená veranda. Sasha na ni zavedla elektrické topení, které slouží v chladnějších měsících, a vytvořila z verandy bylinkovou zahrádku. Na stolech, lavicích a pevných kovových regálech stojí množství keramických květináčů a truhlíků z umělé hmoty, v nichž si pěstuje estragon a tymián, děhel andělíku a marantu třtinovou, kerblík a kardamom, koriandr a skořici, mátu peprnou a sladkou čechřici, ženšen, yzop lékařský, balzámovník a bazalku, majoránku, mátu a diviznu, kopr, fenykl, rozmarýnu lékařskou, heřmánek a vratič. To vše používá v kuchyni, kde vytváří jemně kořeněná veledíla a vaří zdravé bylinkové čaje.
Nemusím mít klíč od Sashina domku, protože nechává náhradní pod nažloutlými listy routy vonné, která roste v květináči ve tvaru žáby. Nebe na východě světlalo a svět se chystal spáchat každodenní vraždu snů, když jsem se uchýlil do bezpečí Sashina domova.

Vešel jsem do kuchyně a okamžitě pustil rádio. Sasha měla před sebou poslední půlhodinku vysílání, právě uváděla předpověď počasí. Období dešťů ještě nekončí, od severozápadu se blíží bouře. Těsně po setmění by mělo začít pršet. I kdyby předpovídala, že se blíží třicetimetrové přílivové vlny, že nás čeká výbuch sopky a řeky žhavé lávy, stejně bych tomu naslouchal jako omámený. Pokaždé když slyším její medový a trochu zastřený ‚rozhlasový' hlas, na obličeji se mi rozhostí široký a přihlouplý úsměv. I dnes, kdy konec světa je v dohlednu, její hlas mě konejší a zároveň vzrušuje.
Za okny bylo stále více světla. Orson na nic nečekal a přeťapkal přes celou kuchyň ke dvěma umělohmotným miskám, které stály na gumové podložce v rohu. Obě měly na sobě jeho jméno. Orson patří do rodiny jak u Bobbyho, tak u Sashy.
Když můj pes byl ještě štěně, vyzkoušeli jsme hodně jmen, ale na žádné z nich pořádně neslyšel. Až jednou jsme si všimli, jak soustředěně se spolu s námi dívá na staré filmy s Orsonem Wellesem, které jsme si pouštěli na videokazetách. Když se v záběru objevil sám Welles, reagoval obzvlášť živě. Tak jsme ho z legrace pojmenovali po tomto herci a režisérovi a on ochotně začal na novou přezdívku slyšet.
Když pes zjistil, že obě misky jsou prázdné, popadl jednu do zubů a přinesl mi ji. Naplnil jsem ji vodou a dal zpět na gumovou podložku, která ji zadržuje, aby nesklouzla na bílou kachlíkovou podlahu.
Orson uchopil do zubů druhou misku a zadíval se na mě prosebně. Pověstné psí oči dokážou vyjádřit naléhavou prosbu mnohem lépe než sebenadanější herec.
Když jsem spolu s Rooseveltem, Orsonem a chytrou kočkou seděl u jídelního stolu na palubě lodi, pomyslel jsem na ony propracované žertovné obrázky, na nichž psi hrají poker. Tenkrát jsem měl pocit, že podvědomí mi tím chce něco důležitého naznačit, ale nemohl jsem na to přijít. Teď ano. Každý ze psů na oněch obrázcích představuje určitý typ člověka a je určitě stejně chytrý jako lidská bytost. Tenkrát na lodi, když si Orson a kočka dělali legraci ze zavedených stereotypů chování, pochopil jsem, že některá ze zvířat pocházející z Fort Wyvern mohou být tak inteligentní, že se můj mozek vzpěčuje to přijmout. Kdyby dokázala uchopit karty, určitě by mě obehrála o všechny peníze.
„Ještě je trochu brzo," řekl jsem Orsonovi a převzal od něj misku. „Ale ty máš za sebou opravdu těžkou noc."
Nasypal jsem mu z krabice do misky jeho oblíbené suché žrádlo a obešel kuchyni, abych zavřel žaluzie na všech oknech. Když jsem je spouštěl na posledním z nich, zaslechl jsem kdesi v domě tichý zvuk zavíraných dveří.
Znehybněl jsem a napjatě poslouchal.
„Co to bylo?" zašeptal jsem.
Orson zvedl hlavu od misky, zavětřil, ale potom si odfrkl a opět se věnoval žrádlu.
Cirkus představivosti o třech arénách.
Umyl jsem si ruce u kuchyňského dřezu a svlažil jsem si obličej studenou vodu.
V dokonale udržované kuchyni to voní čistotou, avšak na můj vkus je místnost přeplněná nejrůznějším kuchařským náčiním. Sasha je výborná kuchařka, a tak nejméně polovinu plochy kuchyňské linky zabírají nejrůznější strojky a přístroje. Nad hlavou mi viselo tolik pánví, hrnců, lívanečníků, naběraček a šlehačích metliček, že jsem si připadal jako v jeskyni plné stalaktitů.
Zavíral jsem okenice po celém domě, kterému majitelka vtiskla pečeť své výrazné osobnosti. Je tak vitální, že cítím její auru, i když ona sama tu není.
Neřekl bych, že se její dům vyznačuje nějak obzvlášť rafinovaným designem či jednotným pojetím nábytku a uměleckých děl. Každý pokoj spíše vypovídá o některém z jejích koníčků – a těm se Sasha oddává přímo vášnivě. Stolování probíhá u velkého kuchyňského stolu, protože z jídelny se stalo hudební studio. U jedné zdi tam stojí elektronický syntezátor, jehož pomocí může komponovat a přehrávat si hudbu pro celý orchestr. Hned vedle je pracovní stůl, kde nechybí stoh prázdných notových papírů, které čekají na její hudební nápady. Uprostřed místnosti trůní souprava bicích nástrojů. V rohu stojí vysoce kvalitní violoncello a vedle něj nízká stolička. Naproti na mosazném stojánku odpočívá saxofon. Jsou tu i dvě kytary, akustická a elektrická.
Ani obývací pokoj se nesnaží ‚udělat dojem', je plný knih, což je další Sashina vášeň. Police zabírají všechny čtyři zdi a jsou plné pestrobarevných knih, jak v dražším vydání, tak paperbacků. Nábytek je nenápadný a pohodlný. Je znát, že při jeho výběru majitelka myslela na příjemná setkání s přáteli či dlouhé hodiny s knížkou v ruce.
V patře přímo naproti schodům je domácí tělocvična s rotopedem, veslovacím trenažérem i soupravou zátěží od kilových až po desetikilové a žíněnkou na cvičení. Kromě toho tu je spousta lahviček s vitaminy, minerály a homeopatickými přípravky. Pokud Sasha cvičí na posilovačích strojích, žádný z nich neopustí dřív, než je zalitá potem. Na rotopedu je schopna ujet i čtyřicet kilometrů a na veslovacím trenažéru ‚přeplavat' jezero Tahoe. Rovnoměrné tempo udržuje zpěvem oblíbených hitů i vlastních melodií. Když cvičí na žíněnce, z té se divže nekouří už zhruba v polovině sestavy. Po cvičení má vždycky ještě více energie než na jeho počátku, směje se a kvete. Nakonec cvičí jógu. I v její relaxaci je obsažena spousta nezkrotné energie.
Panebože, jak já ji miluju!
Když jsem vycházel z posilovny, přepadla mě zlověstná předtucha neodvratné ztráty. Rozechvěl jsem se po celém těle a musel se opřít o zeď, abych neupadl.
Vždyť venku už je světlo a Sashu dělí od domova pouhých deset minut jízdy autem, navíc přes střed města. Nic se jí nemůže stát, protože smečka přepadává oběti v noci. Ve dne se opice kdesi skrývají, třeba v kanalizačních stokách pod městem či v protipovodňovém kanálu, kde jsem narazil na sbírku lebek. I lidé, kterým se už nedá věřit, mutanti jako byl Lewis Stevenson, se ve dne ovládají víc než v noci. Když vychází měsíc, ztrácí nad sebou vládu a vyvádí věci, na které by se během dne neopovážili ani pomyslet. Ne, Sashe se určitě nic nestane, vždyť už se skoro rozednilo. Možná poprvé v životě jsem vítal svítání s úlevou.
Nakonec jsem se dostal do ložnice. Tady nejsou žádné hudební nástroje, knihy, květináče s bylinkami, lahvičky s

vitaminy ani posilovací stroje. Jednoduchou postel, která má jen záhlaví, zakrývá bílý žinylkový přehoz. Noční stolky, komoda a lampičky jsou spíše neutrální a nenápadné. Zdi jsou světle béžové, v barvě tlumeného slunečního svitu, a není na nich jediný obrázek či nějaké jiné umělecké dílo. Někomu by pokoj mohl připadat až asketický, ale ne když je v ložnici Sasha. Nejhezčí a nejrafinovanější ozdobou je tu ona. Potom je ložnice stejně zdobná jako barokní budoár na francouzském zámku. Další Sashinou vášní je spánek. Spí ráda a tvrdě, jako kámen na mořském dně. Občas mám strach, jestli se jí něco nestalo, a musím se jí dotknout, abych cítil teplo její pleti a bušení tepu. A potom ještě má vášeň pro vášeň. Když se spolu milujeme, zapomínám na ložnici i na celý svět a přenáším se do magických končin mimo čas a prostor, kde je pouze Sasha a její žár, který hřeje, ale nespaluje.
Když jsem procházel okolo postele, abych zavřel první ze tří oken, všiml jsem si, že na žinylkovém přehozu něco leží. Něco malého a lesklého, co má nepravidelný tvar. Byla to část ručně malované porcelánové hlavičky. Kulatá tvář, jedno modré oko. Úlomek panenky s mou tváří, kterou po mně hodili v domku Ferrymanových těsně před vypuknutím požáru.
Dnes v noci dům musela navštívit přinejmenším jedna opice.
Opět jsem se rozechvěl, ale vzteky. Vytáhl jsem pistoli z kapsy bundy a začal prohledávat celý dům. Začal jsem na půdě a postupoval dolů. Prověřil jsem každý pokoj, všechny šatny, skříně a skříňky, všechna sebemenší zákoutí, kde by se jedna z těch odporných kreatur mohla schovávat. Neustále jsem přitom klel a chrlil hrozby. Rozrážel jsem dveře, prudce vytahoval zásuvky, přejížděl pod postelemi násadou smetáku. Zkrátka jsem ztropil tak příšerný hluk, že Orson okamžitě přispěchal nahoru. Určitě si myslel, že svádím boj o život. Sledoval moje počínání z bezpečné vzdálenosti. Pochopil, že jsem nesmírně rozrušený, a držel se ode mě dál, abych mu v tom ajfru omylem neprostřelil tlapu.
Žádnou opici jsem nikde nenašel.
Když jsem prohledal všechny místnosti, měl jsem sto chutí popadnout kýbl s dezinfekcí, houbu a vytřít celý dům. Ne, nemyslel jsem si, že by po sobě zanechaly mikroorganismy, které by nás mohly nakazit. Spíše mi připadaly špinavé z duchovního hlediska, jako kdyby nevyšly z laboratoří ve Fort Wyvern, ale vylezly z díry v zemi, odkud stoupá zápach síry, strašidelné světlo a nářek zatracených.
Zanechal jsem nápadu s dezinfekcí a zavolal na číslo v hlasatelně KBAY. Vytáčel jsem ho z aparátu, který visel na zdi v kuchyni, a najednou si uvědomil, že Sasha už je ze studia pryč a zřejmě jede domů. Zavěsil jsem a vytočil číslo jejího mobilu.
„Ahoj, Sněhuláku," uvítala mě.
„Kde jsi?"
„Za pět minut jsem u tebe."
„Máš v autě zamčené dveře?"
„Cože?"
„Proboha, ptám se, jestli máš zamčené dveře!"
„Teď už jo," ozvala se po chvilce.
„Nezastavuj nikomu. Vůbec nikomu. Ani příteli, ani policistovi. Poldům už vůbec ne."
„A co když náhodou přejedu chudinku starou babičku?"
„Tak to nebude žádná stará babička, ale léčka."
„Sněhuláku, neděs mě."
„Já ne, celý svět je dneska děsný. Poslouchej, chci, abys zůstala na telefonu, dokud nebudeš před domem."
„Hlášení pro řídicí věž: mlha se už zvedá, nemusíte mě navigovat."
„Prosím tě, udělej to. Není mi nejlíp."
„Všimla jsem si."
„Potřebuju slyšet tvůj hlas. Musím slyšet tvůj hlas."
„Hladký jako hladina rybníka," snažila se zvednout mi náladu.
Zůstali jsme ve spojení, dokud nezajela pod přístřešek a nevypnula motor.
Málem jsem zapomněl na nebezpečí a vyběhl do ranního slunce, abych byl u ní, když bude otvírat dveře auta. Ze všeho nejraději bych s pistolí v ruce šek těsně za ní, když bude obcházet dům, aby vešla – jako to dělává vždy – zadním vchodem.
Připadalo mi, že uplynula celá hodina, než jsem zaslechl její kroky na zadní verandě.
Když otevřela dveře, dostal jsem se do pruhu jasného slunečního světla, které vtrhlo do kuchyně. Popadl jsem ji do náruče, nohou zavřel dveře a sevřel tak pevně, že ani jeden z nás málem nemohl dýchat. Políbil jsem ji a ona byla teplá, živá, krásná, krásná a živá.
Svíral jsem ji v objetí, ona mě sladce líbala, ale i tak mě neopouštěla zlověstná předtucha hrozné ztráty.

ČÁST ŠESTÁ - DEN A NOC

Kapitola 32

Neuměl jsem si představit, že se budeme milovat po tom všem, co se mi během dnešní noci přihodilo. Sasha si ale neuměla představit, že se milovat nebudeme. I když netušila, proč jsem tak vystrašený, moje starost o ni ji dojala a vzrušila natolik, že jsem jí nedokázal odolat.
Orson coby správný gentleman zůstal dole v kuchyni. My jsme šli do ložnice v patře a přenesli se mimo čas a prostor, do končin, kde pro mě byla jen Sasha, její energie a síla.
Po milování, kdy ani největší jobovky mi už nepřipadaly tak hrozné, jsem vyprávěl o všem, co se mi přihodilo dnes v

noci. O opicích nového tisíciletí a o Stevensonovi. O tom, že se naše městečko stalo Pandořinou skříňkou, odkud se na lidstvo hrnou nesčetná neštěstí.
Pokud si myslela, že jsem zešílel, nedala to na sobě znát. Když jsem jí vyprávěl, jak nás po odchodu od Bobbyho přepadla smečka opic, naskočila jí husí kůže a šla si vzít župan. Postupně si uvědomovala, do jak bezvýchodné situace jsme se dostali, že nám nikdo nepomůže, že nemáme kam jít, i kdyby se nám podařilo z městečka uniknout. Začínala chápat, že kdokoli z nás už může být napaden nákazou z Fort Wyvern, která může mít nedozírné následky. Celá se zachvěla a přitáhla si límec županu těsněji ke krku.
Nebylo pro ni určitě lehké vyslechnout, jak odpornou věc jsem musel provést Stevensonovi, ale ovládla se skvěle. Když jsem skončil, když jsem jí řekl i o úlomku loutky, který jsem našel na její posteli, vyklouzla ze županu a – ač stále ještě měla po těle husí kůži – vzala mě opět k sobě.
Tentokrát jsme se milovali klidněji, pomaleji a něžněji než předtím. Přimkli jsme se k sobě s láskou a žádostivostí, ale zároveň i se zoufalstvím, protože ve vzduchu se vznášela předtucha osamění. Připadali jsme si jako dva odsouzenci a málem jsme slyšeli nelítostné tikání katových hodinek, ale naše splynutí bylo ještě sladší než předtím.
Kdo ví, třeba mimořádně velké nebezpečí nás zbavuje veškeré přetvářky, všech ambicí a zábran, obnažuje naši podstatu. Najednou si uvědomujeme, že jindy zapomínáme na cíl našeho života: mít rád a milovat se, radovat z krás světa, neboť pro žádného z nás budoucnost není ani trochu tak jistá jako minulost a současnost.
Pokud svět – jak jsme ho dosud znali – má zmizet, potom moje psaní ani Sashino komponování není důležité. Když se šílená budoucnost na nás hrne jako lavina, ambice dvou lidiček jsou bezvýznamné. Důležité je přátelství, láska a surfování. Kvůli zlým čarodějům z Fort Wyvern se naše životy scvrkly na nejpodstatnější věci, které uznává i Bobby Halloway.
Přátelství, láska a surfování. Užijte si, dokud to jde. Užijte si, dokud to nepomine. Užijte si, dokud jste ještě člověk a chápete, jak jsou tyto věci vzácné.
Chvíli jsme leželi v objetí a čekali, až čas opět začne plynout. Či možná doufali, že nezačne nikdy.
Potom Sasha řekla: „Dáme si něco dobrého."
„Právě se stalo."
„Ale ne, já myslím třeba omeletu."
„Mmmm. Ze samých bílků – to bude dobrota," protáhl jsem posměšně. Sasha to někdy se zdravou výživou přehání.
„Dnes tam dám i žloutky."
„No ne, tak to opravdu je konec světa!"
„A usmažím je na másle."
„Se sýrem?"
„Když jsou krávy, musí být i někdo, kdo bude jíst sýr."
„Máslo, sýr, žloutky od vajec. Chceš snad spáchat sebevraždu?"
Tvářili jsme se, že jsme v pohodě, ale ve skutečnosti nebyli.
Oba jsme to taky věděli.
Ale nepřestali jsme vtipkovat, abychom nedali najevo strach.
+++
Omelety byly mimořádně dobré, stejně jako smažené brambory a vdolky štědře namazané máslem.
Jedli jsme u stolu osvětleného svíčkami, Orson kroužil okolo a žalostně skučel. Kdykoli jsme se na něj podívali, upřel na nás žádostivé oči hladovějícího sirotka.
„Vždyť jsi spořádal celou misku žrádla," řekl jsem mu.
Krátce vyštěkl, jako že se diví, jak mohu něco takového tvrdit. A jal se žalostně skučet na Sashu, jako kdyby žaloval, že lžu, že vůbec nedostal najíst. Padl na záda, svíjel se a boxoval tlapami do vzduchu, zkrátka předváděl hodného pejska, aby si vysloužil kus žvance. Postavil se na zadní a točil se jako na obrtlíku, nestyda jeden.
„Dobrá, pojď si sednout," řekl jsem nakonec a přisunul mu židli nohou.
Okamžitě na ni vyskočil, seděl napjatý jako struna a propaloval mě upřeným pohledem.
„Podívej," oslovil jsem ho, „před chvilkou jsem dovyprávěl slečně Goodallové naprosto šílený příběh. Může mi věřit a nemusí. Nemám jediný důkaz, kromě knězova zmateného deníku. Je hodná, že mě vůbec vyslechla. Nevím, proč to udělala. Třeba je strašně nadržená a žádný jiný mužský tu není."
Sasha po mně hodila kouskem toastu, který přistál na stole přímo před Orsonem.
Pes se po něm natáhl.
„Nech toho, brácho!" řekl jsem.
Zastavil se jen pár centimetrů od pochoutky, hubu otevřenou a zuby vyceněné. Když ji nemohl sníst, tak ji alespoň očuchával.
„Když mi pomůžeš prokázat, že jsem říkal pravdu, podělím se s tebou o omeletu a hranolky."
„Chrisi, vždyť mu pukne srdce," varovala Sasha, dobrotivá psí maminka.
„Nepukne, protože žádné nemá," namítal jsem. „Má jen žaludek."
Orson se na mě zadíval vyčítavě, jako kdyby mě napomínal, že není hezké utahovat si z někoho, kdo mi to nemůže oplatit stejnou mincí.
„Když někdo kývne hlavou," řekl jsem psovi, „znamená to ano. Když hlavou takhle zakroutí, znamená to ne. Ty to přece víš, ne?"
Orson na mě nechápavě hleděl, těžce oddechoval a přihlouple se zubil.
„Rooseveltu Frostovi nevěříš – dobrá, to beru," domlouval jsem mu. „Ale tady ta mladá dáma – to je moje druhé já. Jednou jí stejně budeš muset uvěřit, protože my dva ode dneška chceme být spolu pořád, až do konce života. Budeme

bydlet pod jednou střechou.“
Orson se s vážnou tváří zahleděl na Sashu.
„Že je to tak?“ ptal jsem se jí. „Navždy?“
„Miluju tě, Sněhuláku,“ odpověděla s úsměvem.
„Miluju vás, slečno Goodallová.“
„Pejsánku, ode dneška k sobě nepatříte jen vy dva,“ prohlásila Sasha a dívala se Orsonovi do očí. „Ode dneška jsme silná trojka, jasný?“
Orson mrkl na mě, potom na Sashu a posléze opět upřel žádostivý a nehybný pohled na kus toastu.
„Tak co,“ navázal jsem, „pochopils, jak lidi vyjadřují pohyby hlavy souhlas a zápor?“
Orson chvíli váhal a potom přikývl.
Sasha zalapala po dechu.
„Myslíš si, že je hodná?“ ptal jsem se.
Orson přikývl.
„Líbí se ti?“
Další kývnutí.
Zaplavil mě pocit závratné radosti. Sasha rovněž zářila potěšením.
Moje matka nejen zničila svět, ale vnesla do něj i zázraky.
Zapojil jsem Orsona, nejen aby potvrdil moje vyprávění, ale i proto, aby nám zvedl náladu. Potřebovali jsme naději, že život se nezastaví ani po Fort Wyvern. Lidstvo sice musí čelit dříve nepoznaným hrozbám v podobě sveřepých a chytrých opic, které unikly z laboratoří, je vystaveno záhadné nemoci plynoucí z nekontrolovaného přenosu genů mezi zvířaty a lidmi. Je možné, že rozsáhlým změnám intelektu, emocí a dokonce i fyzické podoby se dokáže vyhnout jen málokdo z nás. A přesto lze doufat, že pokud my, dosavadní vítězové evoluce, začneme pokulhávat a sejdeme z trati závodu, nahradí nás nadějní dědicové, kteří možná naloží se světem lépe než my.
Chabá naděje je lepší než žádná.
„Co myslíš, je Sasha hezká?“ ptal jsem se Orsona.
Orson se na ni zadíval dlouze a zkoumavě. Potom se otočil ke mně a přikývl.
„To to trvalo,“ postěžovala si Sasha.
„Alespoň víš, že neodpovídal zbrkle. Prostudoval si tě a vyjádřil se upřímně,“ uklidnil jsem ji.
„Já si taky myslím, že ti to moc sluší,“ řekla Sasha Orsonovi.
Orson zamával ocasem, který visel k zemi otvorem v opěradle židle.
„Já mám kliku, viď brácho?“ ptal jsem se.
Orson horlivě přikývl.
„A já taky,“ zapojila se Sasha.
Orson se k ní otočil a zavrtěl hlavou: Ne.
„No počkej,“ ohradil jsem se dotčeně.
Pes na mě na mou duši zamrkal, zazubil se a tenounce zaskučel, což jsem si nemohl vyložit jinak než smích.
„Tak se na něj podívej,“ rozhořčil jsem se, ale jen naoko. „Ani mluvit to neumí, ale utahovat si z panička – to mu jde!“
Teď už jsme nepředstírali, že jsme v pohodě.
Když je člověk v pohodě, zvládne všechno. To je jeden z pilířů filozofie Bobbyho Hallowaye a já po zkušenostech dnešní noci musím potvrdit, že mistr Bob nabízí mnohem účinnější návod na štěstí než všichni velcí myslitelé od Aristotela ke Kierkeggardovi, od Thomase Morea k Schellingovi a k Jakubovi Zabarellovi, který věřil, že rozhodující je logika a metodická uspořádanost. Řád, logika, uspořádanost. Jistě, to je rovněž důležité. Ale opravdu to stačí k pochopení života ve veškeré jeho složitosti a různorodosti? Ne, nejsem reinkarnací Kahuny, nechystám se komunikovat s dušemi zemřelých ani netvrdím, že jsem potkal sněžného muže. Ale když vidím tu genetickou spoušť, ke které lidstvo přivedla jednostranná záliba v logice a pořádku… Nejlepší asi bude, když si půjdeme zasurfovat.
+++
Pro Sashu ani konec světa není důvodem k nespavosti. I dnes spala jako dudek. Já jsem spíše jen dřímal, i když jsem byl vyčerpaný. Zamkl jsem dveře do ložnice a kliku zajistil židlí. Orson spal na podlaze, ale já jsem věděl, že se okamžitě probudí, jakmile se něco šustne. Na nočních stolcích jsme měli připravené obě pistole. A přesto mě neopouštěl pocit nebezpečí, pořád jsem se probouzel ze strachu, že v ložnici je někdo cizí.
Ani spánek mě nedokázal ukonejšit. Zdálo se mi, že jsem stopař. Byl úplněk, stál jsem na okraji dálnice a bezúspěšně mával na projíždějící auta. V pravé ruce jsem držel přesně takový kufřík, který patříval otci. Byl těžký, jako kdyby v něm byly cihly. Nakonec jsem to už nevydržel, položil ho na zem, otevřel a vyděšeně uskočil, když se z něj začal soukat Lewis Stevenson. Stoupal jako kobra z koše a oči mu žlutě zářily. Navíc jsem věděl, že šerif v kufříku ještě není ta největší hrůza. Tušil jsem, že nejstrašnější věci mohou být ve mně. Vršek hlavy se mi začal otevírat – a vtom jsem se probudil.
+++
Hodinu před západem slunce jsem zavolal Bobbymu z telefonu, který visel na zdi v kuchyni.
„Haló, to je ústřední opičárna? Jak to vypadá s počasím?“ pokusil jsem se o žert.
„Blíží se bouře. Zvedají se velké vlny.“
„Spal jsi trochu?“
„Jo, když ti vtipálkové odtáhli.“
„A kdy odtáhli?“
„Jakmile jsem přešel do útoku a vystrčil na ně zadek.“

„Měli nahnáno," hádal jsem.
„Aby ne. Já mám mnohem větší zadek než voni."
„Máš dost nábojů?"
„Pár krabic."
„Přivezeme další."
„Sasha dnes nevysílá?"
„Ne, v sobotu ne," ujistil jsem ho. „A možná už nebude nikdy."
„To jsou mi novinky."
„Poslyš, máš hasicí přístroj?"
„No nekecej! Že by ta moje kúča chytla od vaší horoucí lásky?"
„Přivezeme pár minimaxů. Ty mrchy rády blbnou s ohněm."
„Myslíš, že půjde do tuhýho?"
„Si piš."
+++
Hned po západu slunce jsme jeli do obchodu se střelivem. Já jsem zůstal ve voze a Sasha šla dovnitř. Potřebovali jsme náboje do našich dvou pistolí a Bobbyho pušky. Krabice byly tak těžké, že majitel obchodu, Thor Heissen, je vlastnoručně přinesl a pomohl naložit do auta.
Přistoupil k okénku spolujezdce, aby mě pozdravil. Je vysoký a silný, ale žádný krasavec to není. Pleť obličeje má poznamenanou akné a levé oko skleněné. Dříve sloužil u policie v Los Angeles a odešel kvůli zásadním neshodám, nikoli kvůli skandálu. Nyní dosáhl nejnižšího duchovního svěcení v anglikánské církvi, založil sirotčinec a štědře jeho provoz sponzoruje.
„Chrisi, doslechl jsem se, že tvůj táta…"
„Alespoň už netrpí," přerušil jsem ho a v duchu přemítal, v čem jeho onemocnění rakovinou bylo tak zvláštní, že lidé z Fort Wyvern považovali za nutné provést pitvu.
„Ano, někdy je to vysvobození," přitakal Thor. „Odejít, když se náš čas naplní. Ale přesto hodně lidem tvůj otec bude chybět. Byl skvělý."
„Díky, pane Heissene."
„A co máte za lubem vy dva? Chystáte se do války?"
„Přesně tak," odpověděl jsem právě ve chvíli, kdy Sasha otočila klíčkem zapalování a motor se rozeběhl.
„Sasha povídala, že si jedete zastřílet na škeble."
„Ochránci přírody by z nás moc velkou radost neměli, co?"
Rozesmál se a my jsme odjeli.
+++
Sasha paprskem světla z baterky prozkoumávala jámy, které včera v noci na zadním dvoře mého domu vyhrabal Orson, než jsem ho odvedl za Angelou Ferrymanovou.
„To jsou hrozné díry," zakroutila hlavou Sasha. „Co tady zahrabával? Kostru od dinosaura?"
„Ještě včera jsem si myslel, že si jen vybíjel smutek. Ze se jen potřeboval odreagovat," odpověděl jsem.
„Odreagovat?" divila se Sasha.
Už jsem jí předvedl, jak je Orson inteligentní, ale stále ještě nepochopila, že můj pes je obdařen i bohatstvím emocí. Netuším, nakolik vědci dokázali zvýšit inteligenci vybraných zvířat, ale v každém případě se muselo jednat o přenos lidských genů do jejich DNA. Když to Sashe konečně dojde, bude si muset na chvilku – a třeba i na celý týden – sednout, aby se s tím vyrovnala.
„Ale teď," pokračoval jsem, „si myslím, že něco hledal. Něco důležitého, co podle něj budu nezbytně potřebovat."
Poklekl jsem na trávník před Orsonem. „Podívej, brácho, já vím, že včera v noci ti bylo hrozně. Vždyť nám umřel táta. Měls v hlavě zmatek a zapomněls, kde přesně máš hrabat. Teď už to bolí trošku míň, viď?"
Orson tenounce zaskučel.
„Tak to prosím zkus ještě jednou," požádal jsem ho.
Okamžitě, bez sebemenšího zaváhání přistoupil k jedné z děr a začal hrabat. Už po pěti minutách jeho drápy zazvonily o něco skleněného.
Sasha zaměřila paprsek světla na dno jámy, kde jsme spatřili větší sklenici se šroubovacím víčkem. Seskočil jsem dolů a opatrně odstranil vrstvu hlíny.
Uvnitř jsme našli ruličku žlutých papírů z velkého poznámkového notesu, zajištěnou gumičkou.
Sundal jsem ji, zvedl první list blíže ke světlu a okamžitě poznal otcovo písmo. Stačilo přečíst pouze první odstavec:
Chrisi, pokud čteš tato slova, já už nežiju a Orson ti ukázal, kde máš hledat. Pouze on ví, kam jsem svoje poznámky schoval. A to je první věc, kterou bych ti měl vysvětlit. Náš pes…
„Bingo!" zvolal jsem.
Opět jsem stočil papíry do ruličky a vrátil je do sklenice. Podíval jsem se na nebe. Nesvítil měsíc ani hvězdy. Tmavé rozbouřené mraky tu a tam nasvětlovala jen nažloutlá záře světel městečka.
„Zbytek si přečteme později," navrhl jsem. „Pojď, Bobby je tam sám."

Kapitola 33

Když Sasha otevřela zadní dveře exploreru, těsně nad našimi hlavami se přehnalo hejno racků. Pronikavě křičeli a střemhlav prchali pryč od moře, do vnitrozemí. Vítr sílil a zvedal velké vlny, které se střetávaly u nejzazšího výběžku

poloostrova a vysílaly do vzduchu stříkance vody a pěny.
Zastavil jsem se s krabicí nábojů v rukou, zvedl jsem hlavu a sledoval, jak rackové mávají bílými křídly proti tmavému nebi zakrytému rozbouřenými oblaky.
Po mlze nebylo ani stopy. Vítr prohánělmraky nízko nad zemí, ale jinak byla noc úplně jasná.
Všude kolem nás vyschlé trsy vysoké trávy chrastily pod poryvy větru. Na vršcích písčitých dun se točily pramínky prašných smrští, jako by se duše zemřelých zvedaly z hrobů.
Napadlo mě, zda racky vyhnal z jejich úkrytů pouze vítr.
„Zatím nedorazily," ujistil mě Bobby a vyndával z auta dvě krabice s pizzou. „Na ně je ještě brzo."
„Já vím, opice touhle dobou obvykle večeří," navázal jsem. „A pak si ještě půjdou zatancovat."
„Třeba se dnes večer neukážou vůbec," řekla Sasha s nadějí v hlase.
„Ne, určitě přijdou," namítal jsem.
„Jo, přijdou," přidal se Bobby.
Bobby se vydal dovnitř. Našlapoval opatrně, protože nesl večeři pro nás všechny. Orson se mu pletl pod nohama. Ne, neměl strach z členů vražedné smečky, kteří se i v tuhle chvíli mohli schovávat mezi dunami. Dobrovolně se ujal dohledu nad pizzou a skálopevně se rozhodl, že zabrání její nespravedlivé distribuci.
Sasha vyndala z auta dvě igelitové nákupní tašky s hasicími přístroji, které jsme zakoupili po cestě v železářství.
Zavřela zadní dvířka a dálkovým ovladačem zamkla auto. Bobby má garáž pouze pro jedno auto a parkuje tam svůj jeep, takže jsme museli nechat explorera stát před domem.
Když se Sasha otočila ke mně, vítr rozpustile rozcuchal její bohatou kaštanovou hřívu, která jí zavlála kolem hlavy jako vlajka. Na malý okamžik zazářila i nádherná hladká pleť, jako kdyby měsíc vyslal jeden jediný přesně zacílený paprsek, aby se pomazlil s oduševnělou tváří. V tu chvíli mi připadala krásnější než život sám.
„Co je?" ptala se Sasha, protože nechápala, proč na ni tak dlouze hledím.
„Jsi tak krásná. Jako bohyně větru, která přivolává bouři."
„A nepřeskočilo ti náhodou?" durdila se Sasha, ale jen naoko.
Přihnala se prašná smršť, tančila kolem nás jako šaman a házela nám do tváří písek. Raději jsme si pospíšili dovnitř.
Bobby ztlumil světla v celém domě, aby zavládlo pro mě přijatelné příšeří. Pečlivě za námi zamkl.
Sasha se rozhlédla po velkých oknech a řekla: „Nebylo by lepší je zakrýt nějakou překližkou?"
„To je můj dům," namítal Bobby. „Kvůli nějakým zatraceným opicím se tady přece nezabedním a nebudu tu dřepět jako vězeň."
„Věř nebo ne," řekl jsem Sashe, „ale tenhle exot se nebojí opic už od dětství."
„Přesně tak," souhlasil Bobby. „A nikdy se jich bát nebudu."
„Tak alespoň zatáhněte žaluzie," prosila Sasha.
Potřásl jsem hlavou. „To není dobrý nápad. Když to uděláme, opice se jen budou mít víc na pozoru. Když na nás uvidí a my budeme dělat jakože nic, nebudou tak ostražité."
Sasha vyndala z tašek oba hasicí přístroje a uvolnila umělohmotné jističe, které chránily spouštěče. Byly to jednoduché přístroje o váze zhruba pěti kilogramů, které se zpravidla používají na lodích. Jeden z nich dala do rohu kuchyně, aby nebyl při pohledu z okna vidět, a druhý schovala za jednu z pohovek v obývacím pokoji.
Mezitím jsem se společně s Bobbym usadil v kuchyni osvětlené jen svíčkami. Na klíně měl každý z nás krabici s náboji, nabíjeli jsme zbraně i rezervní zásobníky pod deskou stolu – pro případ, kdyby se opice objevily ještě dřív, než naši práci dokončíme. Sasha koupila celkem šest zásobníků, aby každý z nás dvou měl tři.
„Když jsem včera odešel od tebe," řekl jsem, „navštívil jsem Roosevelta Frosta."
Bobby na mě vrhl rychlý pohled zpod nakrčených obočí. „Orson si s ním pokecal jako brácha s bráchou, co?"
„Roosevelt by rád. Ale Orson? Ani bohovi. Ale byl tam i jeden kocour. Říká si Mungojerrie."
„No jistě," přitakal Bobby ironicky.
„Tak ten tvrdil, že lidé z Fort Wyvern si přejí, abych se do toho nepletl."
„A mluvil jsi s ním osobně?"
„Ne. Vyřídil mi to Roosevelt."
„A táák," protáhl Bobby posměšně.
„Kocour mi vzkázal, že zanedlouho přijde varování.
Když do toho nepřestanu šťourat, budou vraždit mé přátele. Jednoho po druhém, až to vzdám."
„Cože? Chtějí oddělat mě jen proto, aby varovali tebe?"
„Promiň, já jsem si to nevymyslel."
„A proč neodbouchnou rovnou tebe?"
„Roosevelt tvrdí, že ke mně chovají úctu."
„Jasně, tebe přece uctívá každej!" Ani opice nezměnily jeho odmítavý postoj k polidšťování zvířat. Ale přinejmenším mu trochu ubraly na sžíravosti.
„Jakmile jsem opustil Nostromo," pokračoval jsem, „přišlo varování, přesně jak to Mungojerrie říkal."
Vyprávěl jsem Bobbymu o konfrontaci s Lewisem Stevensonem. „On se pokoušel zastřelit Orsona?" ptal se nevěřícně.
Orson zaskučel, jako kdyby chtěl moje slova potvrdit, ale ani o krok se nehnul ze strážného stanoviště, kde byl pizzám nejblíž.
„Takže tys zastřelil šerifa?"
„On byl vlastně velitelem policie."
„Tys zastřelil šerifa?" nenechal se zviklat Bobby.
Před mnoha lety býval skalním přívržencem Erica Claptona, takže jsem chápal, proč se mu tolik líbí slovo ‚šerif'.

„Dobrá, tak jsem zastřelil šerifa.“
„To jsou věci! Jen co vytáhneš ode mě paty, děláš samé průšvihy. Musím na tebe dávat lepší pozor.“
Dokončil nabíjení náhradních zásobníků a uložil je do sumky, kterou Sasha rovněž koupila.
„Ta košile je vodvaz,“ poznamenal jsem.
Bobby měl na sobě docela vzácnou věc: košili v havajském stylu, ale s dlouhým rukávem. Zářila všemi divokými barvami tropů – oranžovou, červenou a zelenou.
„Značková,“ zdůraznil Bobby. „Kamehameha Garment Company, kolem roku 1950.“
Sasha vstoupila do kuchyně a zapnula troubu, aby přihřála pizzu.
„A potom,“ pokračoval jsem ve vyprávění, „jsem podpálil služební auto, abych zametl stopy.“
„S čím jsou ty pizzy?“ ptal se Bobby Sashy.
Jedna s feferonkami, druhá s párkem a s cibulí.“
„Bobby má na sobě košili z druhé ruky,“ žaloval jsem.
„Starožitnou,“ uvedl to na pravou míru hrdý majitel.
„Tak dobře, dobře. Zkrátka když auto bouchlo, jel jsem ke kostelu svaté Bernadetty a dostal se na faru.“
„Ty ses tam vloupal?“
„Nechali jedno okno otevřené.“
„Aha, tak to je jen nepovolené vniknutí,“ upřesnil Bobby.
Odložil jsem právě naplněný náhradní zásobník pro mou pistoli a řekl: „Košile z druhé ruky, starožitná košile – není to totéž?“
„První je levná,“ vysvětlila mi Sasha, „a druhá drahá.“
„Ta druhá je umělecké dílo,“ prohlásil Bobby. Podal Sashe kožené pouzdro s náhradními zásobníky. „Na, tu máš.“
Sasha si ho připevnila k pasu.
„Farářova sestra dříve pracovala spolu s mou matkou.“
„Že by další šílená vědátorka, která bádá, jak vyhodit svět do vzduchu?“ zajímal se Bobby.
„Ne, o výbušniny nešlo. Ale jinak to souhlasí. A ta paní se nakazila.“
„Nakazila,“ protáhl Bobby štítivě. „Opravdu se v tom všem musíme hrabat?“
„Jo. Ale je to mnohem složitější. Genetika.“
„Samá věda. To je nuda.“
„To se mýlíš.“
Daleko nad mořem nebe proťaly svítivé žíly blesku a za chvilku se přivalilo tlumené burácení hromu.
Sasha zakoupila i nábojnicový pás, který používají myslivci, a Bobby ho začal plnit náboji pro pušku.
„Farář se nakazil taky,“ řekl jsem a vložil do kapsy košile další zásobník s náboji pro mou pistoli ráže 9 mm.
„A co ty? Dostals to taky?“ ptal se Bobby.
„Možná. Moje matka to měla určitě. A táta taky.“
„Jak se to šíří?“
„Tělními tekutinami,“ odpověděl jsem a umístil další dva zásobníky za silnou červenou svíci, kde při pohledu z oken nebudou vidět. „A možná i jinak.“
Bobby se podíval na Sashu, která přendávala pizzy na pečicí plech.
Pokrčila rameny a řekla: „Jestli to zasáhlo Chrise, tak mě taky.“
„Držíme se za ruce už víc než rok,“ dodal jsem na vysvětlenou.
„Chceš si raději ohřát pizzu sám?“ ptala se Sasha.
„Ne, moc práce. To už se radši nechám nakazit.“
Zavřel jsem krabici s náboji a odložil ji na podlahu. Pistoli jsem měl v kapse bundy, která visela přes opěradlo židle.
„Orson to asi mít nebude,“ pokračoval jsem a Sasha se dál věnovala přípravě večeře. „Já bych řekl, že to možná jen přenáší.“
Bobby si pohrával s nábojnicí jako kouzelník s mincí a po chvilce se ptal: „Tak kdy začnete hnisat a blinkat?“
„Ne, takhle se to neprojevuje. To je spíš proces.“
Nebe opět ozářil blesk. Nádhera. A navíc to trvá jen krátký okamžik, a tudíž mi nemůže ublížit.
„Tak proces,“ zamumlal Bobby.
„Člověk vlastně ani neonemocní. Jen… jen se změní.“
„Takže kdo nosil tu košili dřív?“ ptala se Sasha, když dávala pizzy do trouby.
„Tenkrát v padesátých letech? Jak to mám vědět?“ odpověděl Bobby.
„A žili tenkrát ještě dinosauři?“ zajímal jsem se.
„Jen pár jedinců,“ ujistil mě Bobby.
„Co je to za látku?“ ptala se Sasha.
„Umělé hedvábí.“
„Vypadá skoro jako nová.“
„Taková košile se taky nenosí každý den,“ prohlásil Bobby s vážnou tváří. „Jen na svátky a v neděli.“
Vyndal jsem z lednice láhev piva pro každého z nás kromě Orsona. Pes sice váží dost, aby si mohl tu a tam dovolit jedno pivo, aniž by se začal motat, ale dnes musí mít naprosto jasnou hlavu. Nás ostatní pivo spíš poněkud zklidní, abychom podávali lepší výkony.
Když jsem stál u dřezu a otvíral uzávěry lahví, blesk opět roztrhl nebe vedví a marně se snažil vyrazit déšť z těžkých mraků. V namodralém světle jsem spatřil tři sehnuté postavy, které poskakovaly mezi dunami.
„Už jsou tady,“ oznámil jsem, když jsem dával lahve na stůl.

„Jen klid," ozval se Bobby. „Vždycky jim chvíli trvá, než se na něco zmůžou."
„Doufám, že nás nechají sníst večeři."
„Mám hrozný hlad," přizvukovala Sasha.
„Dobrá, tak jak se projevuje ta nemoc, co není nemocí? Jak poznáš, že proces už probíhá?" vyptával se Bobby. „To začneš zarůstat houbou jako nemocný strom?"
„Někteří lidé zažijí rozklad osobnosti jako Stevenson," vysvětloval jsem. „Jiní asi projdou i menšími fyzickými změnami. A další zřejmě dostanou úplně jinou podobu. Připadá mi, že každý to bude prožívat a cítit úplně jinak. Na některé lidi to třeba vůbec nezabere nebo tak málo, že si toho ani nevšimneš, ale jiní se opravdu změní.
Sasha vzala látku košile mezi dva prsty a obdivně pokývala hlavou. „Ten vzor navrhl Eugene Savage podle jedné své nástěnné malby, co se jmenuje Slavnost na ostrově."
„Knoflíky k tomu krásně jdou," pochválila Sasha, které pivo trochu zvedlo náladu.
„Jo, bezvadně," souhlasil Bobby a s pyšným úsměvem vášnivého sběratele přejížděl palcem po žlutohnědých příčně vroubkovaných knoflících. „Z leštěné skořápky kokosového ořechu."
Sasha vyndala ze zásuvky balík papírových ubrousků a dala jej na stůl.
Ve vlhkém a těžkém vzduchu byla cítit voda. Brzy přijde déšť.
Napil jsem se vychlazeného piva a řekl Bobbymu: „Brácho, než na tebe vybalím další jobovky, Orson by ti rád něco předvedl."
„A nebylo toho už dost?"
Zavolal jsem Orsona k sobě. „Na pohovce a na křeslech v obýváku leží polštářky. Jeden z nich jsem Bobbymu daroval já. Nemohl bys mu ho prosím přinést?"
Orson okamžitě vyběhl z kuchyně.
„Co mu je?" žasl Bobby.
„Hned se dozvíš," usmála se Sasha a taky se napila piva. Její pistole ležela před ní na stole. Rozložila papírový ubrousek a přikryla ji. „Jen počkej."
Bobby a já jsme se na Vánoce vždy obdarovávali jedním dárkem. Protože každý z nás měl všechno, co potřeboval, nevybírali jsme dárky podle užitečnosti nebo podle krásy. Právě naopak, vyhledávali jsme nejnevkusnější a nejkýčovitější nesmysly. Založili jsme tuto tradici, když nám bylo dvanáct, a pietně ji dodržovali. V Bobbyho ložnici kýče, které dostal ode mě, zabírají několik polic; jen onen polštářek mu nepřipadal dost odpudivý, aby se tam rovněž dostal.
Orson se vrátil do kuchyně a v zubech měl právě tento údajně nedostatečně kýčovitý předmět. Bobby mu ho vzal a snažil se zakrýt překvapení, že pes tak přesně poznal, co má přinést.
Polštářek o rozměrech zhruba dvacet krát třicet centimetrů na předním dílu zdobí výšivka. V umně vykrouženém rámečku se skví šest slov: JEŽÍŠ POJÍDÁ HŘÍŠNÍKY A VYPLIVUJE SPASENÉ. Je to citát z kázání jednoho televizního kazatele, který polštářek vlastnoručně vyrobil a prodával, aby získal peníze na dobročinné účely.
„Tobě to nepřipadá kýčovité?" ptala se Sasha nevěřícně.
„To jo," přitakal Bobby a vsedě si připínal nábojnicový pás. „Ale ne tak úplně."
„My máme strašně vysoko nasazenou laťku," vysvětloval jsem.
Další Vánoce jsem daroval Bobbymu keramickou sošku Elvise Presleyho. Představovala zpěváka v jevištním kostýmu z bílého hedvábí s lesklými flitry – styl casino v Las Vegas – jenže vsedě na záchodové míse, kde Elvis zemřel. Ruce spínal k modlitbě, oči zvedal k nebi a kolem hlavy měl svatozář.
V této ujeté soutěži je Bobby v nevýhodě, protože trvá na tom, že musí jít do obchodu se suvenýry a tam najít nějaký nadpozemský kýč. Já kvůli postižení mohu vybírat jen z katalogů zásilkového prodeje, v nichž lze snadno nalézt tolik nevídaně kýčovitých věcí, že by zaplnily všechny regály knihovny Kongresu.
Bobby otočil polštářek, zamračil se na Orsona a řekl: „Pěkně jste to nacvičili."
„Nic jsme nenacvičovali," odporoval jsem mu. „Mám dojem, že ve Fort Wyvern běželo několik experimentů souběžně. A jeden z nich byl zaměřený na posílení inteligence jak zvířat, tak lidí."
„Kecáš."
„Ani náhodou!"
„To je ujetý."
„Co ujetý, šílený!"
Poručil jsem Orsonovi, aby odnesl polštářek zpět do obývacího pokoje, zašel do ložnice, otevřel si zasouvací dveře šatny a přinesl jednu černou mokasínu. Ty boty Bobby koupil, když zjistil, že nemůže jít na poslední rozloučení s mou matkou v sandálech ani v teniskách.
V kuchyni už lákavě voněla pizza a pes se žádostivě zadíval na troubu.
„Neboj, taky dostaneš," ujistil jsem ho. „Skoč tam." Orson se otočil, ale vtom na něj zavolal Bobby: „Počkej!"
Pes se zastavil s otázkou v očích.
„Přines mi mokasínu, ale tu na levou nohu."
Orson si nakvašeně odfrkl, jako by chtěl říci, že Bobby ho zbytečně zdržuje naprostými bezvýznamnostmi, a šel splnit úkol.
Venku nebe spojilo s hladinou Pacifiku zářící schodiště blesku, jako kdyby na zemi měli sestoupit archandělé. Následné burácení hromu rozechvělo skla v oknech, a dokonce i zdi domu.
U pobřeží Kalifornie se jen málokdy stane, aby bouři doprovázely pyrotechnické efekty. Ale dnes zřejmě všechno mělo být jinak.
Dal jsem na stůl plechovku bramborových lupínků ochucených červeným pepřem, papírové talířky a tepluodolné

podložky, na něž Sasha umístila obě pizzy.
„Mungojerrie," vyhrkl najednou Bobby.
„To je jméno z jedné veršované knížky o kočkách."
„Pěkně divný jméno."
„Ne, je hezké," namítala Sasha.
„Micka," prohlásil Bobby. „To je u mě jméno pro kočku."
Vítr sílil, lomcoval s ventilačním okénkem na střeše a hvízdal v okapech. Zdálo se mi, že jsem v dálce zaslechl teskné výkřiky opic.
Bobby sáhl pod stůl a narovnal pušku, kterou nechal opřenou o židli.
„Když kočka, tak Micka. A kocour má bejt Mourek," pokračoval Bobby. „Takový jména kočkám sluší."
Sasha pomocí nože a vidličky odřízla kus pizzy, nakrájela ho pro Orsona na menší kousky a dala je stranou, aby vystydly.
Pes se vrátil z ložnice a přinesl v zubech jednu černou mokasínu. Podal ji Bobbymu a on zjistil, že to je skutečně levá bota.
Bobby se zvedl od stolu, přistoupil k nášlapnému koši na odpadky a hodil botu do něj. „Nevadí mi, žes ji prokousl a oslintal," ujistil Orsona. „Já už stejně v životě žádné společenské boty potřebovat nebudu."
Vzpomněl jsem si na obálku z obchodu se zbraněmi, která včera večer ležela na mé posteli vedle pistole. Byla trochu navlhlá a měla na sobě takové podivné stopy. Slina. Stopy po zubech. To Orson dal tátovu pistoli na postel, abych si ji určitě vzal.
Bobby se vrátil ke stolu, sedl si a zadíval se na psa.
„Takže?" pobídl jsem ho.
„Co jako?"
„Ty moc dobře víš co."
„Musím to říkat?"
Jo."
„Dobrá," povzdechl si Bobby. „Mám takový dojem, že mi v palici bouchla obrovská petarda."
„Ta petarda jsi ty," řekl jsem Orsonovi.
Sasha jednou rukou mávala nad kouskem pizzy, určeným pro psa, aby se ujistila, že sýr nebude příliš horký, nenalepí se mu na patro a nepopálí ho. Nakonec dala talířek na zem.
Orson se vrhl na jídlo a při otáčení tak praštil ocasem o stůl, že ho divže nepovalil. Snad proto, aby nás přesvědčil, že vysoká inteligence ještě neznamená vytříbené chování u stolu.
„Líza," nevzdával se Bobby. „Jednoduché jméno. Hodí se pro kočku. Líza."
Když jsme pojídali pizzu a popíjeli pivo, nahlížel jsem do žlutých linkovaných listů papíru. V rozechvělém světle tří svíček jsem namáhavě luštil otcovo písmo. Zanechal mi stručnou zprávu o událostech ve Fort Wyvern, které nečekaně uvrhly svět do zkázy, a o úloze mé matky. Táta nebyl žádný odborník na genetiku a jen vlastními slovy převyprávěl to, co mu říkala moje matka. Ale přesto mi dokázal sdělit hodně.
„Malý poslíček," řekl jsem. „Takhle mi to včera večer vysvětlil Lewis Stevenson, když jsem se ho ptal, co ho tak strašně změnilo. ‚Malý nesmrtelný poslíček.' Mluvil o retroviru. Máma zřejmě vymyslela nový druh retroviru… selektivní."
Zvedl jsem hlavu od listu papíru a zjistil, že Sasha i Bobby na mě hledí nechápavě.
„Brácho, Orson ti možná rozumí," řekl Bobby, „ale já jsem nedokončil ani střední školu."
„Já jen pouštím hudbu," přidala se Sasha.
„Ale děláš to dobře," dodal Bobby.
„Děkuju ti."
„Ale s tím Chrisem Isaakem to někdy přeháníš," doplnil Bobby.
Opět se zablýsklo, ale tentokrát blesk z nebe nesestoupil. Ne, on se utrhl jako rozjetý výtah plně naložený výbušninami, které explodovaly, jakmile dopadl na zem. Připadalo mi, že se otřásl nejen dům, ale i celý poloostrov. Do střechy začal prudce bubnovat silný liják.
Sasha se rozhlédla po oknech a řekla: „Třeba nemají rády déšť a odtáhnou."
Sáhl jsem do kapsy bundy, která visela přes opěradlo židle, a vytáhl pistoli. Dal jsem ji na stůl, aby byla po ruce a – stejně jak to udělala Sasha – přikryl ji ubrouskem.
„Během klinických výzkumů se vědci už několik let pokoušejí léčit celou řadu nemocí – AIDS, rakovinu, dědičná postižení – pomocí genové terapie. Můžeme si to představit asi takhle: v těle nemocného člověka některé geny jsou poškozené či úplně chybí. Lékař tyto špatné geny nahradí jejich funkční kopií či zavede do těla všechny chybějící geny, aby buňky účinněji bojovaly proti nemoci. Vědci dosáhli slibných výsledků, dílčích úspěchů pořád přibývalo. Ale došlo i k závažným selháním a nepříjemným překvapením."
„Godzilla nikdy nespí," řekl Bobby. „Tokio vzkvétá a prosperuje a najednou se z ničeho nic nad mrakodrapy objeví obrovská tlapa a zašlápne město do bláta."
„Nejtěžší bylo vymyslet, jak vpravit potřebné geny do nemocných. Většinou používali zneškodněné viry, aby vnesly geny do buněk. Převážně šlo o retroviry."
„Jak zneškodněné?" ptal se Bobby.
„Upravené tak, aby se nemohly množit, a tudíž ani pacienta ohrozit. Jakmile se dostaly do buňky, měly šikovně propašovat potřebný gen do chromozomů."
„Poslíček," zamumlal Bobby.
„A jakmile svou práci odvedly," dodala Sasha, „měly zemřít?"

„Občas to tak hladce nešlo," řekl jsem. „Vyvolávaly záněty a povzbuzovaly imunitu pacienta natolik, že jeho tělo zničilo jak viry, tak buňky, do nichž ty geny propašovaly. A proto někteří vědci zkoumali, jak by se dali retroviry upravit tak, aby se více podobaly retrotranspozónům, což jsou složky DNA, které se mohou kopírovat a rozkládat se na chromozomy."
„Dávej pozor, teď sem vtrhne Godzilla," řekl Bobby Sashe.
„Sněhuláku," ptala se Sasha, „odkud víš ty všechny šílenosti? Neříkej mi, žes to všechno pobral z těch žlutých papírů během pěti minut."
„Kdybys věděla, že vědecké šílenosti ti mohou zachránit život, taky by ses o ně zajímala," odpověděl jsem. „Kdyby někdo dokázal nahradit moje poškozené geny jejich přesnou a funkční kopií, moje tělo by produkovalo enzymy a ty by odbourávaly škody, které ultrafialové záření působí DNA."
„A ty bys potom už nemusel žít jen v noci," řekl Bobby.
„A zlí haranti by mi už nenadávali do nočních zrůd," přitakal jsem.
Hlasité bubnování deště doplnil ještě další zvuk. Jako kdyby někdo rychle přeběhl po verandě u zadního vchodu.
Podívali jsme se ve směru, odkud zvuk přicházel, a spatřili velkého makaka, jak se vyšvihl z podlahy verandy na vnější parapet okna za dřezem. Srst měl mokrou a zplihlou, takže vypadal mnohem vyzáblejší, než kdyby byl suchý. Chvíli obratně balancoval na úzkém parapetu, potom se zachytil svislé příčle okna a díval se na nás – jak už to opice dělávají – zvědavě. Vypadal celkem neškodně – až na malá zlá očka.
„Nevšímejte si ho, ať se pořádně naštve," doporučil Bobby.
„A čím víc se dožerou, tím víc věcí prošvihnou," doplnila ho Sasha.
Ukousl jsem další sousto pizzy se salámem a cibulí a ukázal na hromádku žlutých papírů před sebou. „Jen tak jsem v tom listoval a všiml jsem si jednoho odstavce, kde mi táta vysvětluje – nakolik on sám to byl schopen pochopit – v čem spočívá závratně nová teorie mé matky. Vypracovala ji pro lidi z Fort Wyvern a byla to opravdová revoluce. Dokázala upravit retroviry tak, aby se daly bezpečněji používat pro přenos genů do pacientových buněk."
„Godzilla se blíží," podotkl Bobby. „Copak neslyšíte, jak duní jeho kroky?"
Opice na okně zlověstně zaskřehotala.
Podíval jsem se do okna, u něhož stál stůl, ale tam nikdo nebyl.
Orson se zvedl na zadní, přední tlapy opřel o okraj stolu a dělal na Sashu psí oči, aby mu dala ještě kousek pizzy.
„Víš přece, že děti se vždycky snaží vrazit klín mezi rodiče, aby dosáhly svého," varoval jsem ji.
„Já si připadám spíš jako švagrová," bránila se Sasha. „A vůbec, vždyť to může být jeho poslední večeře. A naše taky."
„Tak dobře," povzdechl jsem si. „Ale jestli to přežijeme, určitě toho psa nepříčetně rozmazlíš."
Na vnějším parapetu okna přistála druhá opice. Obě syčely a cenily na nás zuby.
Sasha vybrala nejmenší kousek pizzy, nakrájela jej na malé kousky a dala na talířek, který stál na podlaze.
Orson se znepokojeně ohlédl na opice za oknem, ale poté se rozhodl, že ani primáti zvěstující soudný den mu chuť k jídlu nezkazí, a pustil se do večeře.
Jedna z opic začala rytmicky tlouct dlaní do okenní tabule a křičela ještě hlasitěji.
Její zuby byly větší a ostřejší, než by se u makaka čekalo, vypadaly spíše jako zuby predátora. Rozverní hoši z Fort Wyvern si možná pohráli i s jejich fyzickou podobou. Vybavil se mi pohled na Angelino rozervané hrdlo.
„Možná chce odpoutat naši pozornost," řekla Sasha.
„Stejně se nemohou dostat do domu jinak než skrze rozbité sklo," řekl Bobby. „Uslyšíme je."
„Vždyť dělá strašný randál a déšť bubnuje do střechy," namítala Sasha.
„Říkám ti, že je uslyšíme."
„Myslím, že bychom měli zůstat pohromadě tady v kuchyni tak dlouho, jak to jen půjde," navrhl jsem. „Ty potvory jsou mazané víc než dost. Určitě chápou, co znamená ‚rozděl a panuj'."
Opět jsem vrhl pohled do okna, u něhož stál stůl, ale v téhle části verandy se žádné opice neobjevily, nad tmavými dunami se prohánět jen vítr a nesl s sebou přívaly deště.
Na vnějším parapetu okna nad dřezem se jedna z opic dokázala otočit k nám zády. Kvílela smíchy a tiskla k oknu holý a ošklivý zadek.
„Takže," navázal Bobby, „co jsi zjistil na faře?"
Měl jsem pocit, že máme málo času, a tak jsem mu v krátkosti vylíčil, co všechno se seběhlo na půdě, ve Fort Wyvern a u Ramireze.
„Tak Manuel, člověk s dvojitým dnem," smutně pokýval hlavou Bobby.
„Hm," zamumlala Sasha, ale víc k tomu neřekla.
Na parapetu okna opičí samec silným proudem močil na sklo.
„Ale, to jsou mi novinky," poznamenal Bobby.
Na verandě pod oknem za dřezem několik dalších opic začalo poskakovat jako kuličky pražené kukuřice v horkém oleji. Každou chvíli se objevily nad úrovní parapetu a hned zmizely. Všechny ječely a skřehotaly, měl jsem dojem, že je jich tam spousta, i když se před oknem střídaly pořád dokola pouhých šest opic.
Dopil jsem pivo.
Zůstat v pohodě bylo stále těžší. Dokonce i předstírat pohodu mi připadalo nad moje síly.
„Orsone, nebylo by od věci, kdyby ses proběhl po domě," navrhl jsem.
Okamžitě mě pochopil a vydal se na obchůzku.
Ještě než opustil kuchyni, jsem dodal: „A nehřej si na hrdinu. Když zjistíš, že něco nehraje, začni štěkat a okamžitě se vrať."

Vyběhl z kuchyně a ztratil se z dohledu.
V tom okamžiku mě bodla u srdce obava a lítost, i když jsem věděl, že jsem udělal správnou věc.
První makak už vyprázdnil měchýř a jeho místo zaujal jiný. Další poskakovali po verandě a houpali se na okapech.
Bobby seděl přímo naproti oknu, které bylo ke stolu nejblíž. Zatím se za ním nedělo nic, ale sledoval ho stejně napjatě jako já.
Bouřka se přesunula o něco dál, blesky jsme už neviděli, ale nad oceánem stále burácel hrom. Ta kanonáda smečku evidentně rozčilovala.
„Slyšel jsem, že ten novej film s Bradem Pittem je opravdu trhák," řekl Bobby.
„Ten jsem neviděla," ozvala se Sasha.
„Já musím vždycky počkat, až vyjde na videokazetě," připomněl jsem mu.
Někdo zkusil otevřít zadní vchod. Lomcoval s klikou, ta se chvěla a skřípala, ale Bobby naštěstí zamkl na dva západy.
Dvojice opic za oknem u dřezu zmizela, ale po chvilce na parapet vyskočily další dvě a začaly močit na sklo.
„Já po nich uklízet nebudu," zavrčel Bobby.
„A já taky ne," přidala se Sasha.
„Třeba se už vyřádily a odtáhnou," uvažoval jsem nahlas.
Podle sžíravých úsměvů, které nasadili moji společníci, bych hádal, že je nacvičovali ve stejné škole.
„Tak asi ne," povzdechl jsem si odevzdaně.
Z černé tmy za oknem přilétl kamínek veliký zhruba jako pecka od třešně a dopadl na sklo. Opice přestaly močit a stáhly se, aby se neviditelný střelec nestrefil i do nich. Na sklo zabubnovaly další drobné kamínky.
Ale na okno u stolu, které bylo k nám nejblíž, nedopadl žádný kámen.
Bobby zvedl pušku z podlahy a položil si ji do klína.
Ostřelování kamínky dostoupilo vrcholu a najednou ustalo, jako když utne.
Navztekané opice skřehotaly ještě divočeji. Táhlé skřeky se nesly nocí a obsahovaly tolik záporné energie, že přitahovaly další a další přívaly deště. Nelítostné burácení hromu divže nenakřáplo skořápku noci a svítivé čepele blesku se ještě jednou zaťaly do černého masa nebes.
Od okna za dřezem se s dunivým zvukem odrazil mnohem větší kámen a hned vzápětí přilétl další, hozený s ještě větší silou.
Děkovali jsme Bohu, že opice mají příliš malé ruce a neudrží v nich pistoli ani revolver; i kdyby to dokázaly, jsou tak lehké, že zpětný náraz po výstřelu by je povalil na zem. Určitě ale chápou význam a způsob použití střelných zbraní.
Ještě štěstí, že géniové z Fort Wyvern neexperimentovali na gorilách. Kdyby je to nedej Bůh napadlo, určitě by na to sehnali dost peněz, a nejenže by naučili gorily střílet, ale snad by jim svěřili i tajný kód k jadernému kufříku.
Na okno dopadly další dva kameny.
Sáhl jsem na mobilní telefon, který jsem měl u pasu. Přece musí existovat někdo, koho bychom mohli požádat o pomoc.
Na policii ani na FBI se ale obrátit nemůžeme. Zkorumpovaní policisté z Moonlight Bay by se postavili na stranu opic i proti vlastním kolegům. I kdyby se nám podařilo dovolat na FBI a zněli bychom o něco věrohodněji než ti, kteří tvrdí, že je unesli zelení mužíci z létajícího talíře, nikam by to nevedlo. Manuel Ramirez tvrdil, že rozhodnutí ponechat věci volný průběh přišlo z nejvyšších míst, a já nemám důvod mu nevěřit.
Lidstvo udělalo věc dosud nevídanou: svěřilo svou existenci i budoucnost do rukou odborníků, kteří nás dokázali přesvědčit, že jsme příliš hloupí a nevzdělaní, abychom rozhodovali o řízení společnosti. A důsledky naší lenosti a naivity na sebe nenechaly čekat. Primáti zvěstují konec světa.
Do okna narazil ještě větší kámen. Tabulka popraskala, ale nevypadla.
Vzal jsem ze stolu dva náhradní zásobníky s náboji ráže 9 mm a vložil si je do kapes džínsů.
Sasha vklouzla rukou pod ubrousek, jež zakrýval její pistoli značky Chiefs Special.
Následoval jsem její příklad a sevřel v ruce svou pistoli, která rovněž ležela pod ubrouskem.
Podívali jsme se jeden druhému do očí. V dívčích očích jsem zaznamenal strach a byl jsem si jistý, že tentýž pocit vidí ona v mých očích.
Pokusil jsem se o povzbudivý úsměv, ale ten se mi nevydařil. Měl jsem pocit, že mám na obličeji sádrovou masku, která popraská. „To bude dobrý. Diskžokej, surfařský rebel a superman – silná trojka, která spasí svět."
„Pokud možno," zasáhl Bobby, „nestřílejte hned. Jen je nechtě, ať sem nalezou. Vyčkejte tak dlouho, jak to jen půjde. Já začnu střílet první, dám jim za vyučenou. Z nás tří mám pušku jen já."
„Rozkaz, generále Bobe," zapitvořil jsem se.
Dva, tři, čtyři kameny o velikosti zhruba broskvové pecky dopadly na okna. Druhá velká tabulka praskla a od trhliny se oddělily další klikaté praskliny, které tvarem připomínaly blesk.
Moje tělo vyvádělo pozoruhodné věci, které by jistě zaujaly každého lékaře. Žaludek se mi vyšvihl až do krku, kde bolestivě tlačil, kdežto rozbouřené srdce se propadlo na prázdné místo, kde kdysi býval žaludek.
Půl tuctu velkých kamenů se opřelo do dvou velkých tabulek a ty povolily. Kousky skla s nepříjemným břinkotem padaly do nerezového dřezu, skákaly po mramorovém povrchu kuchyňské linky a dopadaly na podlahu. Několik z nich přeletělo až k jídelnímu stolu a já jsem mimoděk přivřel oči, když ostré úlomky zacinkaly o stůl a zaťaly se do vychladlých zbytků pizzy.
Když jsem o malý okamžik později oči otevřel, na vnějším parapetu okna se opět objevily dvě ječící opice. Byly zhruba tak velké, jak mi je popisovala Angela. Opatrně, aby se neporanily o ostré úlomky, se přešvihly dovnitř. Současně dávaly dobrý pozor i na nás. Otvorem ve skle do kuchyně vtrhl silný poryv větru a naježil jejich mokrou srst.
Jedna z opic se zadívala na úklidovou skříň, kde Bobby zpravidla nechával pušku. Dnes večer neviděly, aby se někdo z nás ke skříni přiblížil, a možná netušily, že Bobby má pušku na klíně.

Bobby se na opice podíval jen letmo a více pozornosti věnoval oknu, u něhož stál jídelní stůl.
Opice se přikrčily a rychle vyrazily po kuchyňské lince, každá na jinou stranu. Ve spoře osvětlené kuchyni jejich zlomyslná žlutá očka zářila téměř stejně jasně jako plamínky svící.
Vetřelkyně, která se vydala doleva od dřezu, narazila na toastovač a vztekle ho mrštila na podlahu. Když se zástrčka pádem vytrhla, ze zásuvky se vyvalil snop jisker.
Vzpomněl jsem si, že podle Angely opice házely jablka s takovou silou, že jí rozbily ret. Bobby naštěstí neskladuje přímo na kuchyňské lince téměř nic. Ale jestli ty bestie otevřou dvířka a začnou po nás házet sklenice a talíře, nebudeme to mít ani trochu lehké, i když jsme na rozdíl od nich ozbrojení. Když vás do kořene nosu uhodí letící talíř, je to skoro stejné, jako když dostanete kulku mezi oči.
V rámu rozbitého okna se objevily dvě další opice s nenávistně zářícíma žlutýma očima. Obě na nás cenily zuby a syčely.
Papírový ubrousek na Sashině ruce se viditelně chvěl – a nejen proto, že do kuchyně táhlo z rozbitého okna.
Útočníci syčeli, skřehotali a ječeli, vítr hučel v rozbitých oknech, burácel hrom a déšť bubnoval na střechu, ale já jsem přesto slyšel, že Bobby si polohlasně prozpěvuje. Přehlížel opice ve vzdálenější části kuchyně a ostražitě sledoval jediné dosud nerozbité okno. Jeho rty se pohybovaly.
Vyčkávali jsme a dvě nově příchozí opice to pokládaly za projev strachu, což jim dodalo odvahy. Vyšvihly se přes okraj prázdného rámu a postupovaly po kuchyňské lince tak, aby se dostaly naproti dalším dvěma, které tu byly před nimi.
Buďto Bobby začal zpívat hlasitěji, nebo nebezpečí posílilo můj sluch, ale já jsem najednou poznal i písničku, Daydream Beliver. Když jsme byli v pubertě, byl to hit skupiny Monkees.
Sasha to musela slyšet taky, protože zamumlala: „Loňské sněhy."
Do okna nad dřezem se vyšvihly dvě další opice. Houpaly se na vodorovné příčli rámu a nenávistně skřehotaly.
Čtveřice, která už byla v kuchyni, jim odpovídala ještě hlasitěji. Vetřelci skákali po kuchyňské lince, hrozili zaťatými pěstmi, cenili zuby a vztekle plivali.
Jsou chytré, ale ne tak úplně. Kdyby byly, nikdy by nedovolily, aby jim hněv zatemnil mozek.
„Jdem na to," prohodil Bobby.
Zvedl se ze židle, ale zároveň se neotočil zády ke stolu a k oknu za ním. Sklonil se k jedné straně, vytáhl pušku zpod stolu a namířil ji tak hbitě, jako kdyby byl profesionální voják a zručný tanečník zároveň. Z hlavně se ukázal oheň a první ohlušující výstřel odhodil dvě opice na okně zpět na verandu s takovou lehkostí, jako kdyby to byly hadrové panenky. Bobby vystřelil podruhé a další dvojice na levé straně dřezu padla na kuchyňskou linku.
Měl jsem dojem, že jsem se dostal dovnitř obrovského zvonu na věži katedrály, ušní bubínky mi divže nepraskaly pod náporem ohlušující střelby. Neztratil jsem však duchapřítomnost a zvedl se od stolu ještě dřív, než puška vystřelila podruhé. Totéž udělala i Sasha a právě v okamžiku, kdy se Bobby vypořádal s dvojicí na kuchyňské lince, namířila na zbývající pár.
Když se zdi kuchyně zachvěly ozvěnou výstřelů, sklo nejbližšího okna se s břinkotem vysypalo dovnitř. Současně s lavinou úlomků do místnosti vplachtila opice a přistála uprostřed stolu. Převrhla dvě svíce, třetí zhasla, postříkala nás vodou z promočeného kožichu a shodila na podlahu plech se zbytky pizzy.
Zvedl jsem pistoli, ale vetřelkyně vyskočila Sashe na záda. Když vystřelím, určitě zatracenou opici zabiju, ale mohl bych zasáhnout i Sashu.
Odkopl jsem židli stranou a obešel stůl. Sasha pronikavě křičela, protože opice jí vjela oběma rukama do hustých vlasů a trhala je. Sasha bezděky pustila z ruky zbraň, snažila se sáhnout za sebe a shodit uječenou bestii. Nebezpečné opičí tesáky zacvakaly, když útočnice chňapala po dívčích rukou. Sasha se sklonila nad stůl a opice jí táhla hlavu dozadu, aby obnažila krk.
Hodil jsem pistoli na stůl a snažil se oběma rukama sundat opici. Pravou rukou jsem se jí zaklesl kolem krku, levou chytil kůži mezi lopatkami a zakroutil s ní tak zběsile, že bestie vyjekla bolestí. Stále se ale držela Sashy a tahala ji za vlasy.
Bobby znovu nabil pušku a vystřelil potřetí. Zdi domu se zachvěly jako při zemětřesení a já jsem věděl, že jsme se zbavili třetího páru útočníků. Bobby ale hned vzápětí polohlasně zaklel. Pochopil jsem, že ještě ani zdaleka nemáme vyhráno.
V okně nad dřezem se objevila další sebevražedná dvojice opic, jejichž žluté oči nenávistně svítily v polotmě.
A Bobby zrovna nabíjel.
Kdesi v domě se hlasitě rozštěkal pes. Nevěděl jsem, zda to má být volání o pomoc či naopak ujištění, že spěchá za námi.
Sprostě a vztekle jsem zaklel – což jindy zpravidla nedělám – a chytil jsem opici pod krkem oběma rukama. Škrtil jsem ji a svíral tak dlouho, dokud konečně Sashu nepustila.
Opice vážila jen zhruba dvanáct kilogramů, ale byla šlachovitá, dobře osvalená, syčela a plivala vzteky. Sklonila hlavu a pokoušela se mě kousnout do dlaní, kterými jsem ji svíral pod krkem. Natáčela se, kopala kolem sebe a svíjela se jako lapený úhoř. Ale já jsem nepovolil, hněv kvůli tomu, že malá bestie ublížila Sashe, mi dodával síly. Svíral jsem opici pod krkem stále silněji, až něco zapraskalo a v rukou mi zůstala jen bezvládná mrtvola, kterou jsem odhodil na podlahu.
Párkrát jsem se zhluboka nadechl a zvedl pistoli ze stolu. Sasha, která už opět držela v ruce zbraň, přistoupila k rozbitému oknu poblíž stolu a několikrát vystřelila do tmy.
Bobby, který stále ještě nabíjel, zřejmě ztratil z dohledu poslední pár vetřelců. Přešel po kuchyni k vypínači u dveří a otočil kolečkem reostatu. V kuchyni se udělalo tak velké světlo, že jsem musel přimhouřit oči.
Jedna z opic stála na kuchyňské lince poblíž varné desky. Vyndala ze stojánku nejmenší nůž a bleskurychle jej hodila po Bobbym.

Netuším, zda opice někdo proškolil ve vrhání nožů či zda to byla pouhá náhoda, ale nůž prosvištěl vzduchem a zaťal se napadenému do pravého ramene.
Bobby odhodil pušku.
Vypálil jsem na opici dvakrát a ona se skácela přímo na varnou desku. Byla mrtvá.
Zbývající vetřelkyně si zřejmě řekla, že rozvaha je starší sestrou odvahy, sklopila ocas mezi nohy a prchla do tmy za oknem. Vystřelil jsem po ní dvakrát, ale nestrefil jsem se.
Sasha stále střežila rozbité okno těsně u kuchyňského stolu. S obdivuhodným klidem vyndala náhradní zásobník z koženého pouzdra u pasu, zručně znovu nabila a prázdný zásobník odhodila na podlahu.
Obdivoval jsem ji a nechápal, kde se to všechno naučila a jak to, že se chová tak nebojácně. Dosud jsem si myslel, že ze všech lidí v městečku pouze Sasha přede mnou neukrývá žádné tajemství. Teď jsem pochopil, že se mýlím.
Sasha opět začala střílet do tmy za oknem. Nevěděl jsem, zda tam někoho vidí či střílí jen proto, aby možné útočníky zastrašila.
Šel jsem k Bobbymu a v chůzi vyměnil napůl prázdný zásobník za plný. Než jsem k němu došel, podařilo se mu nůž z ramene vytáhnout. Měl jsem dojem, že rána je jen povrchová, ale po košili se plíživě šířila rudá skvrna.
„Je to zlý?“ ptal jsem se.
„Sakra!“
„Dá se to vydržet?“
„Moje nejlepší košile!“
Nabyl jsem dojmu, že tak zlé to s ním být nemůže.
Orson stále štěkal kdesi v přední části domu, ale teď to navíc prokládal vyděšeným vytím.
Zastrčil jsem pistoli vzadu za pás, vzal do rukou Bobbyho právě nabitou pušku a běžel za Orsonem.
Nechali jsme svítit ve všech místnostech, ale při odchodu z obývacího pokoje jsme ztlumili světla. Teď jsem je nastavil na větší výkon.
Jedno z velkých oken bylo rozbité. Vítr se skučením vrhal do pokoje sprškydeště.
Na opěradlech židlí a na pohovce jsem spatřil čtyři ječící opice. Když jsem rozsvítil, otočily se ke mně a zasyčely.
Bobby odhadoval, že ve smečce je osm až deset členů, ale ve skutečnosti jich bylo zřejmě víc. Už jsem jich napočítal dvanáct až čtrnáct. Jsou sice vzteky bez sebe, ale nejsou tak pitomé, aby během jediného přepadení riskovaly existenci celé smečky. Určitě je jich víc.
Jsou na svobodě už dva nebo tři roky a měly dost času, aby se rozmnožily.
Orsona, který seděl na podlaze, obestoupily další čtyři malé uječené bestie. Pes se točil jako na obrtlíku, aby je všechny ohlídal.
Jedna z opic se nacházela v takové vzdálenosti od Orsona, že jsem na ni mohl vystřelit, aniž bych musel mít strach, že zasáhnu i jeho. Bez váhání jsem ji odstřelil a její krev potřísnila půl obýváku. Bobby bude muset dát celý pokoj zrenovovat, což ho přijde nejmíň na pět tisíc.
Ostatní tři s hlasitým skřehotem skákaly z jednoho kusu nábytku na druhý a blížily se k oknům. Zastřelil jsem ještě jednu, ale třetí náboj se zaryl do dřevěného obložení zdi. Bobby bude muset vysolit další tři stovky.
Odložil jsem pušku, sáhl dozadu pro pistoli a zaměřil na další dvě opice, které se zrovna chystaly uprchnout přes rozbité okno na verandu. Najednou mě někdo popadl zezadu tak prudce, že mi odtrhl nohy od podlahy. Zaklesl mi pod bradu svalnatou paži a škrtil mě. Druhou rukou mi sebral pistoli a zahodil ji.
V příštím okamžiku mě nadzvedl ještě výš a odhodil, jako kdybych byl malé dítě. Dopadl jsem na konferenční stolek, který se pod nárazem sesypal.
Vleže na zádech jsem zvedl oči a spatřil nad sebou Carla Scorsoa. V této poloze mi připadal ještě větší než ve skutečnosti byl. Vyholená lebka. Náušnice. I když jsem trochu přidal na intenzitě osvětlení, v pokoji stále byl dost velký polostín, abych viděl v jeho očích nepřirozený žlutý svit.
Vůdce smečky. Už jsem o tom nepochyboval. Měl na sobě tenisky, džínsy, flanelovou košili a na ruce hodinky. Kdyby ho někdo postavil mezi čtyři gorily, každý by řekl, že pouze on je lidskou bytostí. A přesto šířil kolem sebe něco nelidského a sveřepého. Nejenže mu oči zlověstně svítily, ale i obličej měl znetvořený grimasou, k níž jsem nedokázal přiřadit žádnou lidskou emoci. Byl sice oblečený a hlavu měl hladce vyholenou, ale mně připadal stejně málo lidský jako obrovská chlupatá opice. Pokud žil dvojím životem, teď jsem jasně viděl, že ten utajený, noční život ve smečce mu odpovídá více.
V natažené ruce držel mou pistoli a chystal se mě popravit.
Orson po něm s vrčením skočil, ale Scorso byl rychlejší. Nakopl psa do hlavy a ten zmlkl, bez jediného zaskučení padl na podlahu a zůstal nehybně ležet.
Srdce se mi propadlo do hlubin zoufalství jako těžký kámen do studny.
Scorso opět napřáhl ruku a vystřelil mi přímo do obličeje – tak mi to alespoň připadalo. Ale o zlomek vteřiny dříve ho Sasha střelila do zad. Výstřel, který jsem zaslechl, vyšel z její pistole.
Scorso se otřásl celým tělem a ztratil mušku. Do dřevěného obložení nad mou hlavou se zaťala další kulka.
Mutant snášel zranění mnohem lépe než kdokoli z lidí. Otočil se a několikrát vystřelil.
Sasha padla na podlahu a odkutálela se do jiné místnosti. Scorsovy střely dopadly na podlahu v místech, kde ještě před malou chvilkou stála. Pořád mačkal spoušť, i když zásobník už byl prázdný.
Viděl jsem, jak se mu po zadní části flanelové košile roztéká tmavě rudá skvrna.
Nakonec odhodil pistoli a otočil se ke mně. Měl jsem dojem, že zvažuje, jestli mi má rozšlápnout obličej či vyrvat oči z důlků, abych umíral jako slepý. Nakonec se zřejmě rozhodl, že si žádnou z těchto radostí nedopřeje a šel k oknu, kterým před chvilkou utekly poslední dvě opice.

Zrovna vystupoval na verandu, když se ve dveřích za jeho zády objevila Sasha. Odmítal jsem uvěřit vlastním očím, ale ona ho pronásledovala.
Zavolal jsem na ni, aby toho nechala, ale Sasha se tvářila jako divoženka. Skoro bych se ani nedivil, kdyby se i v jejích očích objevil žlutý svit. Ještě jsem se nestačil zvednout z trosek konferenčního stolku a ona už byla na přední verandě.
Když byla venku, zaslechl jsem tři výstřely z její pistole.
Překvapila mě obrovským odhodláním a odvahou, ale i tak jsem měl pocit, že musím jít za ní a přivést ji zpět.
I kdyby Scorsoa zastřelila, venku může být ještě několik opic, a ty na rozdíl od Sashy jsou na tmu zvyklé.
Ozval se čtvrtý výstřel. Potom pátý.
Nehnul jsem se však z místa. Protože Orson ležel bezvládně, připadalo mi, že ani nedýchá. Je buďto mrtvý anebo v bezvědomí. Pokud ztratil vědomí, musím mu co nejdříve pomoct. Dostal ránu do hlavy. I když to přežijeme možné, že funkce mozku budou poškozeny.
Najednou jsem si uvědomil, že pláču. Zakázal jsem si to a zamrkal jsem, abych zahnal slzy na ústup. Tak to přece dělám vždycky.
Bobby přecházel přes obývák a blížil se ke mně. Jednu ruku si držel na poraněném rameni.
„Pomoz Orsonovi," řekl jsem.
Odmítal jsem připustit, že mu už není pomoci, abych mu tím hrozným pomyšlením nepřitížil.
Pia Kličková by jistě pochopila, jak to myslím.
Ale Bobby mě teď už možná rovněž chápe.
Vyrazil jsem k oknu a po cestě se vyhýbal jednotlivým kusům nábytku a mrtvým opicím. Pod nohama mi skřípalo rozbité sklo. Z rámů stále čněly ostré úlomky a vítr vrhal dovnitř studené přepršky. Přeběhl jsem verandu, vzal schody po dvou a běžel za Sashou, která stála uprostřed dun ve vzdálenosti zhruba devíti metrů od domu.
Carl Scorso ležel v písku tváří dolů.
Sasha, celá rozechvělá a promočená, zrovna vkládala třetí a poslední zásobník do pistole. Měl jsem dojem, že zasáhla vůdce smečky už několikrát, ale on stále ještě vzdoroval.
Pohnul se, rozpřáhl obě ruce a začal se zahrabávat do písku jako krab.
Sasha se zachvěla hrůzou a vypálila poslední náboj, tentokrát do týlu lebky.
Otočila se ke mně a já jsem viděl, že pláče a ani se nepokouší to zakrýt.
Řekl jsem si, že alespoň jeden z nás musí zachovat klid, a dokázal jsem se ovládnout.
„Sasho," řekl jsem jemně.
Vrhla se mi do náruče.
„Sněhuláku," popotáhla jako malá holka.
Objal jsem ji ještě pevněji.
Pršelo tak hustě, že jsem neviděl ani světla města vzdáleného jen necelý kilometr od nás. Měl jsem pocit, že nebesa seslala potopu, která odplaví Moonlight Bay jako písečný hrad.
Ale ve skutečnosti to městečko přežije. Krčí se v dáli a čeká až se bouře přežene a přijde další a potom ještě jedna – a tak pořád dokola až do konce světa. Z Moonlight Bay není úniku. Pro nás určitě ne. Nikdy. Máme ho doslova pod kůží.
„Co s námi bude?" zeptala se Sasha a přimkla se ke mně ještě pevněji.
„Pokusíme se žít dál."
„Vždyť jsme to celý zvorali."
„My ne, ale lidstvo ano. Už dávno."
„Ty opice jsou pořád někde tady."
„Třeba nás nechají být – alespoň na chvíli."
„Sněhuláku, co budeme dělat?"
„Vrátíme se do domu a dáme si pivo."
Pořád se chvěla a já jsem věděl, že nejen zimou. „Ale co potom? Nemůžeme přece pořád jen sedět a popíjet pivo."
„Zítra si půjdeme zasurfovat. Blíží se nádherné vlny."
„Že by to bylo takhle jednoduché?"
„To nevím. Ale zmeškat takové vlny? To by byl přece hřích."
Vrátili jsme se k domu a zjistili, že Orson a Bobby sedí na širokých schodech, které vedou na verandu. Sedli jsme si mezi ně.
Žádnému z mých dvou bratrů nebylo nejlíp.
Bobby nechtěl jít k doktorovi. Tvrdil, že stačí ránu vydezinfikovat a převázat. Je to jen na povrchu. Takové říznutí, nešlo do hloubky."
„Škoda krásné košile," řekla Sasha.
„To jo," přitakal Bobby.
Orson s kňučením odvrávoral po schodech dolů a vyzvracel se do písku. Myslím, že po dnešní noci se žaludek zvedal nám všem.
Napjatě jsem sledoval každý jeho pohyb, měl jsem o něho hrozný strach.
„Neměli bychom ho vzít k veterináři?" navrhla Sasha.
Potřásl jsem hlavou. Ne, k veterináři se nejde.
Přece se nerozpláču. To nejde. Nevyplakané slzy mi hořce a bolestivě sevřely hrdlo.
„Nevěřím žádnému veterináři u nás v městečku," prohlásil jsem, když sevření trochu povolilo. „Asi se v tom vezou taky. Když jim dojde, o koho se jedná, že Orson prošel základnou, určitě mi ho vemou a dají ho zpátky do laboratoře."
Orson stál v dešti se zakloněnou hlavou a vychutnával osvěžující studenou sprchu.

„Opice se vrátí," poznamenal Bobby.
„Dnes ne," odporoval jsem mu. „A možná ještě dlouho ne."
„Ale dříve nebo později ano."
„To jo."
„A kdo ještě?" přemýšlela nahlas Sasha. „Co nás čeká?"
„Chaos," opakoval jsem slovo, které pronesl Manuel. „Naprosto nový svět. Nikdo netuší, jaký je či jakým se stává zrovna teď."
Teprve tam, na schůdkách, jsme si beze zbytku uvědomili, že prožíváme konec civilizace, i když už předtím jsme toho věděli hodně. Těžké a nekonečné bubnování deště na stříšku verandy nám znělo jako víření bubnu před posledním soudem. Tahle noc se nepodobá žádné jiné. Připadali jsme si jako v cizím světě. Vůbec by nás nepřekvapilo, kdybychom průzorem mezi mraky spatřili tři měsíce místo jednoho a úplně jiné hvězdy.
Orson se postavil na nejnižší schod a pil dešťovou vodu z louže. Potom vyšplhal ke mně a pohyboval se s větší jistotou než předtím.
Chvíli jsem váhal a potom jsem se s ním dal do hovoru. Kladl jsem mu různé otázky a on mi odpovídal buďto kývnutím, nebo zamítavým zavrtěním hlavy. Potřeboval jsem zjistit, nakolik mu to myslí. Bylo to v pořádku.
„Zaplať Bůh," vydechl Bobby s úlevou. Ještě nikdy jsem nezažil, aby se takhle dojal.
Přinesl jsem z kuchyně čtyři piva a misku, na kterou Bobby vypsal Orsonovo jméno.
„Víš, co se stalo?" řekl jsem Bobbymu. „Kulky poškodily několik obrázků, co tu nechala Pia."
„Svedeme to na Orsona," řekl Bobby.
„Jojo," pokývala hlavou Sasha, „když pes veme do pazoury pušku, kouká z toho pěkný průšvih."
Chvíli jsme jen tak seděli, poslouchali bubnování deště a s požitkem vdechovali voňavý noční vzduch.
Dohlédl jsem na Scorsovu mrtvolu, která ležela v písku. Sasha ho zabila – a já jsem sprovodil ze světa Stevensona.
„Tak takhle to v životě chodí," poznamenal Bobby.
„Přesně," souhlasil jsem.
„Pěknej blázinec."
„Šílenej," přitakala Sasha.
Orson krátce vyštěkl.

Kapitola 34

Oné noci jsme zabalili mrtvoly opic do prostěradel. Když jsem balil mrtvé tělo Carla Scorsoa, skoro jsem čekal, že se najednou posadí a ožene se po mně. Nastane honička a cáry prostěradla budou vlát ve vzduchu. Zkrátka scéna jako vystřižená z jednoho zapomenutého filmu o oživlé mumii, který natočili za starých dobrých časů, kdy se lidé více báli věcí nadpřirozených než skutečného světa. Naložili jsme mrtvoly do zavazadlového prostoru explorera.
Bobby skladoval v garáži několik velkých igelitových plachet, které používali řemeslníci, když pravidelně napouštěli leštěnkou dřevěné obložení domu. Dali jsme je do oken, abychom alespoň trochu nahradili rozbitá skla.
Ve dvě hodiny po půlnoci nás všechny Sasha odvezla na severovýchodní předměstí. Auto stoupalo vzhůru po dlouhé příjezdové cestě lemované stromy pepřovníku kalifornského, které čekaly jako truchlící smuteční hosté, až k betonové replice Piety. Zastavili jsme pod návěsem před rozlehlým sídlem v jižanském slohu.
Nikde se nesvítilo. Nevěděli jsme, zda Sandy Kirk spí, či není doma.
Vyložili jsme mrtvoly zabalené do prostěradel a naskládali je před dveře.
Když jsme odjížděli, Bobby se zeptal: „Pamatuješ si, jak jsme sem chodili jako malí kluci? Jak jsme šmírovali Sandyho otce?"
Jo."
„Představ si, že bychom tenkrát našli před vchodem takovýhle dáreček."
„To by byla věc," přitakal jsem.
Bobbyho dům byl v žalostném stavu a vyžadoval pořádnou očistu a rozsáhlé opravy, ale během oné noci jsme na to neměli pomyšlení. Jeli jsme do Sashina domu a strávili zbytek noci v kuchyni. Popíjeli jsme pivo, abychom spláchli hrozné zážitky, a pročítali otcovy poznámky o vzniku nového světa.
+++
Moje matka na teoretické úrovni vypracovala převratně nový přístup k použití retrovirů pro přenos genů do buněk pacientů – či pokusných bytostí. V přísně utajených laboratořích základny Fort Wyvern tým světově uznávaných vědců její vizi uskutečnil. Nově vzniklí mikroskopičtí poslíčci byli mnohem úspěšnější a vybíravější, než se čekalo.
„A teď přichází Godzilla," jak s oblibou říkává Bobby.
Nové retroviry, byť se vědci snažili omezit jejich množení, byly tak mazané, že dokázaly nejenže doručit zásilku genetického materiálu, ale i vyzvednout z těla pacienta či pokusného zvířete fragment DNA, který měly nahradit. A tak se staly dvoucestným poslíčkem, přenášely genetický materiál do pacientova těla, ale zároveň i ven z něj.
Zjistilo se, že jsou schopné vázat na sebe jiné viry, které jsou vždy přítomné v tělech živých bytostí, vybírat si z nich charakteristické znaky těchto organismů a naočkovat si je. Mutují mnohem rychleji a zevrubněji než jakýkoli jiný vir. Mění se přímo zběsile a stávají se něčím úplně jiným v průběhu několika hodin. A jsou schopné se množit, i když původně se jim vědci snažili v tom zabránit.
Než kdokoli ve Fort Wyvern pochopil, co se děje, matčiny viry už vynesly z těl pokusných bytostí přesně tolik genetického materiálu, kolik do nich dodaly – a přenesly ho nejen na různá zvířata, ale i na vědce a jiné zaměstnance laboratoří. Nákaza se šířila nejen tělními tekutinami, ale i pouhým dotykem, pokud na kůži bylo sebemenší poranění,

třeba po holení.
Dá se čekat, že se v budoucnu před nákazou neuchrání vůbec nikdo. Každý z nás převezme úplně jinou dávku cizí DNA, a tudíž se bude vyvíjet zcela odlišným způsobem než ten druhý. Někteří lidé se zřejmě nezmění vůbec, protože dostanou tolik dávek zcela odlišného genetického materiálu, že jejich vliv se vzájemně vyruší a celkový výsledek bude nulový. Naše buňky neustále umírají a opět se obnovují a nikdo neví, zda se genetické změny projeví i u buněk další generace. Ale u jiných lidí zřejmě dojde ke změnám psychiky, nebo dokonce fyzické podoby.
Řečeno s Jamesem Joycem, celý náš podivně lidskozvířecí svět potemní. Zabarví se do podivné rozmanitosti.
Nelze odhadnout, zda se změny urychlí, důsledky vyjdou na povrch a budou mnohem viditelnější, či zda proces bude naopak probíhat skrytě a zabere několik desetiletí či staletí. Nezbývá než vyčkávat.
Nabyli jsme dojmu, že otec nepřičítal celou situaci na vrub teoretické nedomyšlenosti. Spíše dával vinu lidem z Fort Wyvern, kteří se v praktické činnosti odklonili od matčiny vize. Tato odchylka nejdříve vypadala bezvýznamně a nevinně, ale nakonec způsobila zkázu.
Ale ať je to jak chce, moje matka zničila svět v jeho dosavadní podobě. Avšak navždy zůstane mou matkou. Chápu, že do jisté míry to udělala z lásky ke mně, protože doufala, že mi dokáže zachránit život. Pořád ji miluji a obdivuji, že během posledních let života dokázala přede mnou zatajit vlastní strach a utrpení, když už věděla, že změny jsou neodvratné.
Otec ve svých poznámkách připouštěl možnost, že matka spáchala sebevraždu, ale spíše se klonil k tomu, že to byla vražda. Změny už sice zašly příliš daleko a šířily se závratnou rychlostí, ale matka se rozhodla celou věc zveřejnit. Zřejmě jí v tom chtěli zabránit. Odešla, je mrtvá a nesejde na tom, zda spáchala sebevraždu či se stala obětí vojenské a vládní mašinérie.
Otcovy poznámky mi odhalily stránky matčiny povahy, o nichž jsem dosud neměl potuchy. Teď jsem začal lépe rozumět i sám sobě. Najednou jsem chápal, odkud beru sílu – či umíněné odhodlání – potlačovat projevy vlastních citů. Rozhodl jsem se, že se pokusím změnit. Určitě to dokážu. Vždyť koneckonců se překotně mění celý svět, tak proč ne já?
I když někteří mě kvůli matce nenávidí, smím zůstat naživu. Ani můj otec přesně nevěděl, čemu za to vděčím – vždyť jinak se moji odpůrci vyznačují mimořádnou brutalitou. Nicméně otec měl pocit, že matka pro výstavbu apokalyptických retroviru použila fragmenty mého genetického materiálu; je možné, že klíč k překonání či přinejmenším k omezení rozsahu kalamity se dá najít právě v mých genech. Jednou měsíčně mi odebírají vzorek krve, avšak ne kvůli XP, jak mi dosud tvrdili, ale aby výzkumy ve Fort Wyvern mohly pokračovat. Možná celé moje tělo je pohyblivou laboratoří a obsahuje příslib léku proti celosvětové pohromě či alespoň klíč k jeho vytvoření. Dá se čekat, že mě nechají žít a běhat po svobodě, dokud budu zachovávat mlčenlivost a budu žít podle pravidel, která mi vnutili nakažení. Ale jakmile se pokusím jejich tajemství vyzradit, nepochybně skončím v tmavé cele bez oken kdesi v podzemí Fort Wyvern. Tatínek se obával, že mě dříve nebo později tak jako tak uvězní, aby si zajistili neustálý přísun krve. S tím musím počítat, ale než se tato hrozba uskuteční, stejně se nic podniknout nedá.
+++
V neděli ráno a dopoledne jsme vyspávali – a z nás čtyř se pouze Sasha nebudila kvůli ošklivým snům.
Po čtyřhodinovém spánku jsem sešel do kuchyně, kde žaluzie zakrývaly všechna okna, a sedl si ke stolu. Vzal jsem do ruky mou čepici a v přítmí se zadíval na vyšitá slova Tajemný vlak. Přemýšlel jsem, zda a nakolik souvisejí s matčinými výzkumy. Netušil jsem, proč se logem výzkumu stala zrovna tahle dvě slova. Jak to mysleli? Měl jsem však pocit, že se Moonlight Bay nejen řítí do pekla, jak říkal Stevenson. Směřujeme k záhadnému cíli, který nám zatím uniká. Možná nás všechny čeká nějaký zázrak – či naopak něco mnohem horšího než pekelná muka. Při světle svíček jsem sepsal do notesu všechno, co se za posledních čtyřiadvacet hodin stalo, a slíbil jsem si, že budu psát deník po celý zbytek života. Nemyslím si, že to kdy uzří světlo světa. Ti, kteří si nepřejí, aby pravda o Fort Wyvern vyšla najevo, by to nikdy nepřipustili. V jednom měl Stevenson pravdu: na záchranu světa už je příliš pozdě. V podstatě je to stejná pravda, kterou se mi už dlouhá léta snaží vštípit Bobby Halloway.
I když nepíšu pro veřejnost, myslím si, že je důležité průběh zkázy zaznamenat. Než svět – jak jsme ho znali – zmizí, musíme uchovat pro budoucí generace, proč se tak stalo. Člověk je arogantní tvor a skrývá v sobě hodně hrozných vlastností, ale vedle toho zná i lásku, přátelství, velkorysost, laskavost, víru, naději a radost. Zaznamenat, jak jsme zašli vlastní vinou, je důležitější, než poznat, jak jsme na svět přišli – což navždy zůstane tajemstvím.
Mohu sice pečlivě zaznamenat vše, co se udalo v Moonlight Bay a později se rozšířilo do celého světa, ale bude to zřejmě marné. Jednoho dne tu nebude nikdo, kdo by moje slova přečetl. Ale já to přece zkusím. Kdybych byl zvyklý uzavírat sázky, vsadil bych se, že z chaosu se zrodí některé druhy, které nahradí člověka coby pána tvorstva. Řeknu vám ještě víc: kdybych byl zvyklý uzavírat sázky, vsadil bych se, že to budou psi.
+++
V neděli večer bylo nebe hluboké jako božská tvář a hvězdy čisté jako slzy. Všichni čtyři jsme vyrazili na pláž. Od břehů Tahiti se valily skvělé a hladké čtyřmetrové vlny. Bylo to nádherné. Bylo to o životě.

Anotace
Christopher Snow, osmadvacetiletý mladík z kalifornského městečka Moonlight Bay, je od narození postižený vzácným onemocněním, kvůli němuž se nesmí vystavovat světlu. Žije jen v noci, ale snaží se na osud nežehrat. Přednedávnem při záhadné autonehodě ztratil matku, otec mu umírá na rakovinu. Těsně po otcově smrti zjistí, že někdo ukradl z nemocniční márnice jeho tělo. Začíná se odvíjet sled podivných a hrozivých událostí. Christopher spolu s Orsonem, neobyčejně bystrým psem, se snaží přijít na kloub záhadě, která se točí kolem utajených výzkumů na vojenské základně Fort Wyvern, do nichž se zapojila i jeho matka. Proti němu stojí smečka inteligentních, ale sveřepých a zlovolných opic. Mezi jeho spojence patří nejen kamarád Bobby a dívka jeho srdce Sasha, ale i moudrý kocour Mungojerrie, který mu

nejdříve zachrání život a posléze ho pozve na schůzku. Christopher postupně začíná chápat, že svět, jak jsme ho dosud znali, končí…

Robertu Gottliebovi s poděkováním za jeho geniální vizi, oddanost a přátelství.

DEAN KOONTZ se narodil roku 1945 v Pensylvánii v USA. Jeho romány a povídky byly přeloženy do třiceti osmi jazyků a prodávají se po celém světě. Od roku 1976 žije se svou ženou Gerdou v jižní Kalifornii. Knižní klub vydal jeho romány Chladný plamen (1994), Skrýš (1995) a Přežít (2001) a chystá k vydání v roce 2001 román Čtvrtý rozměr noci, který je volným pokračováním knihy Ničeho se neboj.

Dean R. Koontz
NIČEHO SE NEBOJ
Z anglického originálu Fear Nothing
vydaného nakladatelstvím Bantam Books v roce 1998
přeložila Nina Vrbovcová.
Redigovala Marcela Doubková.
Obálku navrhla Jana Šťastná.
Vydala Euromedia Group k. s. v Praze roku 2001
jako svou 1387. publikaci.
Odpovědná redaktorka Eva Lapáčková.
Technický redaktor David Dvořák.
Počet stran 432.
Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.
Tisk Finidr, spol. s r. o., Český Těšín.
Vydání první.
ISBN 80-242-0535-1